

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

O kesinlikle iyi bir kıza aşık olmayacaktı.

LUCY SCORE

**ÜSTESİNDEN
GELEMEDİĞİMİZ
ŞEYLER**

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

LUCY SCORE

Çeviren:
Serpil Çelebi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Josie, Jen ve Claire'e, en cesur yüreklere...

BİR

HAYATIMIN. EN. KÖTÜ. GÜNÜ.

Naomi

Cafe Rev'e girdiğimde neyle karşılaşacağımdan emin değildim ama kasanın arkasındaki etrafa neşe saçan "Hizmet Vermeyin" yazısının altında kendi resmimi görmeyi beklemediğim kesindi. Somurtan sarı renkli bir mıknatıs fotoğrafı yerinde tutuyordu.

Her şeyden önce, kafein kısıtlaması kadar korkunç bir ceza-yı gerektirecek herhangi bir şey yapmak bir yana, Virginia'daki Knockemout kasabasına hiç gelmemiştim. Ayrıca, bir insanın bu tozlu ve küçük kasabanın yerel kafelerinden birinde asılı bir sabıka fotoğrafına sahip olmak için ne yapması gerekiyordu?

*Ah. Bu bir sabıka fotoğrafıydı** çünkü bir kafedeydim. Tanrım, gözümü kırpamayacak kadar yorgun olduğumda komik birine dönüşüyordum.

Her neyse... Son olarak, inanılmaz derecede kötü bir fotoğrafı. Gözlerime ucuz göz kalemi çekip solaryumda uzun bir süre boyunca üçlü seks yapmış gibi görünüyordum.

Tam o sırada bitkin, sersemlemiş ve tokayla sıkı sıkıya tutturulmuş zihnim burada neler olduğunu anladı.

Tina hayatımı biraz daha kötüleştirmeyi başarmıştı. Tekrar. Son yirmi dört saatte olanları düşündüğümde, içinde bulunduğum durum bana bir şeyler anlatıyordu.

* Sabıka fotoğrafı anlamına gelen "mugshot" kelimesinin, kupa bardak olarak tanımlanan "mug" sözcüğüyle yazım benzerliğine dikkat çeken bir kelime oyunu yapılıyor. (e.n.)

“Yardımcı olabilir miyim...” Tezgâhın diğer tarafında duran adam bir adım geri çekilerek yemek tabağı büyüklüğündeki ellerini havaya kaldırdı, bana kıymetli *latte* kupasını verebilecek kişiydi. “Tehlike aramıyorum.” Pürüzsüz, koyu tenli, tıraşlı ve güzel şekilli bir kafaya sahip olan iriyarı bir adamdı. Düzgün kesilmiş sakalları bembeyazdı, tulumunun boynundan ve kollarından görünen birkaç dövme gözüme çarpmıştı. Giydiği tuhaf üniformanın üzerine dikilen isimlikte “Justice” yazıyordu.

En çekici gülümsememi takınmayı denedim ama takma kirpiklerle ağlayarak geçirdiğim gece yolculuğu yüzünden şu anda yüzümü buruşturuyormuş gibi hissediyordum.

“Bu ben değilim,” dedim manikürlü parmağımla fotoğrafı işaret ederek. “Adım Naomi. Naomi Witt.”

Adam tulumunun ön cebinden gözlüğünü çıkarıp takmadan önce bana şüpheyle baktı.

Ardından gözlerini kırptırıp beni tepeden tırnağa süzdü. Burada neler olduğunun farkına vardığını görebiliyordum.

“İkiziz,” diye açıkladım.

“Şey, vay canına,” diye mırıldanıp ellerinden birini sakalında gezdirmeye başladı.

Hâlâ biraz şüpheli görünüyordu ama onu tam olarak suçlayamazdım. Dünyadaki kaç kişinin gerçekten kötü bir ikizi olabilirdi ki?

“Fotoğraftaki kişi Tina, kız kardeşim. Onunla burada buluşacaktık.” Aynı yaşadığım ikizimin, hoş karşılanmadığı oldukça açık olan bu yerde buluşmak istemesinin sebebini sorgulamayacak kadar yorgun olmam tamamen farklı bir konuydu.

Justice bana bakmaya devam ederken bakışlarının saçlarımda gezindiğini fark ettim. Refleks olarak başıma hafifçe dokunduğumda yere solmuş bir papatya düştü. *Eyvah*. Bir rol yapma festivalinden eve dönen, darmadağın ve akli dengesini kaybetmiş bir yabancı gibi görünerek insan içine çıkmadan önce oteldeki aynaya bakmam gerekirdi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Yoga şortumun cebine uzandıktan sonra ehliyetimi adama doğru iterek, “İşte,” dedim. “Gördünüz mü? Benim adım Naomi ve gerçekten ama gerçekten devasa bir *latte* istiyorum.”

Justice kimliğimi alıp inceledikten sonra tekrar yüzüme baktı. Sonunda soğukkanlı ifadesinde bir çatlak ortaya çıkıp geniş bir sırıtışa dönüştü. “Vay be. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Naomi.”

“Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Justice. Özellikle de, az önce bahsettiğim kahveden bana bir tane hazırlayacaksan.”

“Sana tüylerini diken diken edecek bir *latte* yapacağım,” diye söz verdi.

Karşımda acil ihtiyaçlarımı nasıl karşılayacağını bilen ve bunu gülümseyerek yapan bir adam mı vardı? İşte o anda, ona birazcık âşık olmaktan kendimi alamadım.

Justice işe koyulurken içinde bulunduğum kafeye hayran kalmıştım. Erkeksi bir garaj tarzında dekore edilmişti. Duvarlarda parlak kırmızı oluklu metal raflar, yerde ise lekeli beton bir zemin vardı. Tüm içeceklerin *Red Line Latte* ve *Checkered Flag Cappuccino** gibi isimleri vardı. Gerçekten büyüleyiciydi.

Mekânın dört bir yanına dağılmış küçük ve yuvarlak masalarda sabahın erken saatlerinde kahve içmeye gelmiş birkaç tane insan oturuyordu. Beni gördüklerine *hiç* sevinmemiş gibi yüzüme bakıyorlardı.

“Akça ağaç ve pastırma aromaları hakkında ne düşünüyorsun, hayatım?” Justice pırıl pırıl parlayan *espresso* makinesinin yanından bana doğru seslendi.

“Bu konuda harika şeyler hissediyorum. Özellikle de kova büyüklüğünde bir fincanda geliyorsa,” diyerek onu temin ettim.

Kafede yankılanan kahkahası, beni görmezden gelmeye devam eden müşterileri rahatlatmış gibi görünüyordu.

* Restoranın garaj temalı olmasından dolayı geleneksel kahve isimleri yarış terimleriyle değiştirilerek bir kelime oyunu yapılmış. Bahsedilen “red line” terimi bitiş çizgisi anlamına gelirken, “checkered flag” ise yarışın kazanıldığını belli etmek için kullanılan damalı bayraktır. (e.n.)

Ön kapı açılınca ikizimi görmeyi bekleyerek arkama döndüm.

Ancak içeriye bir hışımla giren adam kesinlikle kız kardeşim *değildi*. Kafeine benden daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. “Ateşli” onu tanımlamak için uygun bir kelime olurdu. Aslında “cehennem kadar sıcak” demek çok daha doğrudu. Adam o kadar uzundu ki, en yüksek topuklularımı giysem bile onunla öpmek için başımı yukarı kaldırmam gerekirdi. Erkeklerin boy ortalamasına ilişkin resmi sınıflandırmam bu karşılaştırmadan ibaretti. Yanları kısa kesilmiş kirli sarı tonlarındaki saçları geriye doğru taranmıştı, bu da onun iyi bir zevke ve makul düzeyde bakım becerilerine sahip olduğunu gösteriyordu.

Bu iki detay “Bir Erkeği Çekici Bulma Nedenleri” listemde üst sıralarda yer alıyordu. Sakal ise bu listeye yeni eklenen bir detaydı. Daha önce hiç sakallı bir erkeği öpmemiştim ve tam da bu noktada o öpücüğü tecrübe etmek için oldukça ani, mantıksız bir ilgi duymaya başlamış durumdaydım.

Ardından sıra gözlerine geldi. Bana bir silahın metalini ve buzulları düşündüren soğuk, grimsi mavi bir tona sahipti.

Bu tarafa doğru gelip sanki onu ayakta durmaya davet etmişim gibi kişisel alanıma adım attı. Dövmeli ön kollarını geniş göğsünde çaprazladığında boğazımdan tiz bir sesin kaçıp gittiğini hissettim.

Vay be.

“Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum,” diye gürledi adam.

“Ah... Ha?”

Kafam karışmıştı. Karşımdaki adam bana izlediği televizyon programındaki en nefret edilen karaktermişim gibi bakıyordu ama ben yine de onun çıplak halini görmek istiyordum. Üniversite yıllarımdan beri bu kadar kötü bir cinsel değerlendirme yapmamıştım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bunun suçunu yorgunluğuma ve duygusal yaralarımına atıyordum.

Justice tezgâhın arkasında *latte* yapmayı bırakmıştı. İki elini havaya kaldırıp sallamaya başlarken, “Dur bakalım,” dedi adama.

“Sorun yok, Justice,” diyerek onu temin ettim. “Sen kahve yapmaya devam et, ben de bu... *beyefendiyle* ilgileneyim.”

Etrafımızdaki masaların sandalyeleri geri çekildi. İçerideki son müşterinin de kapıya doğru ilerlemesini izledim, bazıları hâlâ ellerindeki kupayı tutmakla meşguldü. Hiç kimse dışarı çıkarken benimle göz teması kurmamıştı.

“Knox, düşündüğün gibi değil,” diye tekrar denedi Justice.

“Bugün oyun oynamayacağım. Defol git buradan,” diye emretti Viking. Bu sarışın ve seksi öfke tanrısı, seksilik kontrol listemde hızla aşağılara düşüyordu.

Parmağımla kendimi işaret ederek, “Ben mi?” dedim.

“Oyunlarından bıktım artık. Bu kapıdan bir daha geri dönmek üzere çıkıp gitmek için beş saniyen var,” dedi adam. Botlarının ucu, giydiğim parmak arası terliklerin açıkta bıraktığı parmaklarıma değecek kadar bana yaklaşmıştı.

Lanet olsun. Yakından bakınca yağmacı bir Viking gemisinden fırlamış gibi görünüyordu. Ya da bir parfüm reklamının setinden. Hiçbir anlam ifade etmeyen ve “Cahil Canavar” gibi isimleri olan o garip sanatsal reklamlardan çıkmış gibiydi.

“Bakın, *efendim*. Kişisel bir krizin ortasındayım ve tek yapmaya çalıştığım bir fincan kahve almak.”

“Sana söyledim, Tina. Bir daha buraya gelip Justice’i veya müşterilerini taciz edemezsin, yoksa sana şehir dışına kadar bizzat eşlik ederim.”

“Knox...”

Huysuz, seksi canavar parmağını Justice’e doğru kaldırdı. “Bir saniye, dostum. Görünüşe göre çöpü dışarı çıkarmam gerekiyor.”

“Çöp mü?” Nefesim kesilmişti. Virginialıların dost canlısı olduklarını sanıyordum. Oysa kasabaya geleli daha yarım saat bile olmamıştı ve mağara adamı tavırlı bir Viking yüzünden kaba bir karşılamaya maruz kalmıştım.

“Hayatım, kahven hazır,” dedi Justice. Ahşap tezgâhın üzerine kocaman bir fincan bırakmıştı.

Gözlerim buharı üstünde tüten kafeinli güzelliğe doğru kaydı.

“O fincanı almayı aklından bile geçirirsen seninle sorun yaşarsınız,” dedi Viking. Sesi alçak ve tehlikeli çıkıyordu.

Ama karşımdaki *Leif Erikson** kılıklı herif, bugün kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Her kadının bir sınırı vardı. Şüphe bırakmayacak kadar uzaklara çekilmiş olan sınırim ise az önce aşılmıştı.

“Arkadaşım Justice’in benim için özel olarak yaptığı o güzel *latte* fincanına doğru bir adım atarsan, seni benimle tanıştığına pişman ederim.”

Ben iyi bir insandım. Aileme göre iyi bir kız evlattım. İki hafta önce internette yaptığım teste göre, çevremdeki insanları memnun ediyordum. Ancak tehditler savurmakta pek iyi sayılmazdım.

Adamın gözleri kısılinca göz kenarlarındaki seksi kırışıklıkları fark etmemek için direndim.

“Zaten bunun için pişmanım, bu lanet kasabadaki herkes öyle. Saçını değiştirmen, burada yarattığın sorunları unutacağım anlamına gelmiyor. Şimdi kıcını kaldırıp şu kapıdan çık ve bir daha geri gelme.”

“Tina olduğunu sanıyor,” diye araya girdi Justice.

Bu göt herif, yamyam bir seri katil olduğumu düşünüyorsa bile hiç umurumda değildi. Şu anda, kahvemle aramda duran bir engeldi.

Sarışın canavar başını tezgâhın arkasındaki adama doğru çevirdi. “Ne diyorsun sen?”

* İzlandalı kâşif ve Amerika'ya ilk ayak basan Avrupalı. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sevgili kahveci arkadaşım açıklama yapamadan parmağımı Viking'in göğsüne bastırdım. Derisinin altındaki müstehcen kas tabakası yüzünden çok derine inememiştim ama tırnağımla biraz ilerlediğimden emin oldum.

“Şimdi *beni* dinleyecek olan *sensin*,” diye başladım. “Beni kız kardeşim ya da sıtma ilaçlarının fiyatını arttıran o çakal herif zannetmen umurumda bile değil. Ben hayatının en kötü gününü geçirdikten hemen sonra, *gerçekten* çok kötü bir gün daha geçiren sıradan bir insanım. Üstelik bugün içimden bu duyguları bastırmak gelmiyor. Bu yüzden yolumdan çekilip beni yalnız bırakırsan iyi edersin, Viking.”

Hararetli bir saniye için adam gerçekten şaşkın göründü.

Bunun kahve vakti için bir işaret olduğunu düşündüm. Adamın yanından geçerek fincanı elime aldım ve hafifçe kokladığıktan sonra dumanı tüten sıcak yaşam gücünün içine daldım.

Kafeinin mucizelerini gerçekleştirmesini dileyerek büyük bir yudum alırken aromalar dilimde patlıyordu. Duyduğum uygunsuz inlemenin kendi ağzımdan çıktığına oldukça emindim ama bunu umursamayacak kadar yorgundum. Sonunda bardağı indirip elimin tersiyle ağzımı sildiğimde, Viking bulunduğu yerden bana bakmaya devam ediyordu.

Ona sırtımı dönerek kahramanım Justice'e gülümseyip acil durum kahvesi için ayırdığım yirmi dolarlık banknotu tezgâhın diğer tarafına doğru kaydardım. “Siz bir sanatçısınız, efendim. Hayatımda içtiğim en iyi *latte* için size ne borçluyum acaba?”

“Geçirdiğin sabahı göz önünde bulundurursak, bu bizden olsun, hayatım,” diyerek ehliyetimi ve nakit parayı bana geri verdi.

“Dostum, sen gerçek bir beyefendisin. *Diğerlerinin aksine.*” Omzumun üzerinden adamın durduğu yere bir bakış fırlattım. Bacaklarını germiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kahve-me bir kez daha daldıktan sonra yirmiliği bahşiş kavanozuna sıkıştırdım. “Hayatımın en kötü gününde bana iyi davrandığın için teşekkür ederim.”

“O günün dün olduğunu sanıyordum,” diye araya girdi arkamdaki çatık kaşlı dev.

Yüzümü yavaşça ona doğru çevirirken yorgun bir şekilde iç geçirdim. “O bahsettiğim gün, seninle tanışmadan önceydi. Bu yüzden resmi olarak söyleyebilirim ki, dün ne kadar kötü geçse de bugün onu çok az bir farkla geride bıraktı.” Bir kez daha tezgâhtaki arkadaşşıma döndüm. “Bu pislik tüm müşterilerini korkutup kaçırdığı için üzgünüm. Ama bunlardan bir tane daha almak için yakında tekrar geleceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum, Naomi,” dedi göz kırparak.

Kafeden ayrılmak için döndüğümde bir kilometre uzunluğundaki huysuz adamın göğsüne çarptım.

“Naomi mi?” diye sordu.

“Git başımdan.” Hayatımda bir kez olsun kaba davranmak ve bir duruş sergilemek iyi hissettirmişti.

“Adın Naomi,” dedi Viking.

Onu haklı bir öfkeyle yakıp kül etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki sözlerine karşılık veremedim.

“Tina değil mi?” diye üsteledi.

“Onlar ikiz dostum,” dedi Justice. Gülümsediği sesinden anlaşıyordu.

“Siktir.” Viking elini saçlarının arasından geçirdi.

“Arkadaşının görme yetisi için endişeleniyorum,” dedim Justice’e. Ardından kız kardeşimin vesikalık fotoğrafını işaret ettim.

Tina on yıldan fazla zamandır saçlarını sürekli açtırdığı için sarışın olmuştu. Bu da normalde hemen göze çarpmayan farklılıklarımızı daha belirgin hale getiriyordu.

“Lenslerimi evde bırakmışım,” dedi adam.

“Terbiyenin yanında mı kalmışlar?” dedim şakayla karışık. Kafein kan dolaşıma karıştıkça beni alışılmadık derecede alıngan birine dönüştürüyordu.

Adamın verdiği tek karşılık öfkeli bir bakıştı. İç geçirdim. “Çekil yolumdan, Leif Erikson.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Adım Knox”. Peki, sen neden buradasın?”

*Bu ne biçim bir isimdi böyle? Adı ona hiç zorluk çıkarmış mıydı? Çok fazla Tak-Tak şakası** yapar mıydı? Bir şeyin kısaltması mıydı? Knoxwell? Knoxathan?*

“Bu seni ilgilendirmez, Knox. Yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şey seni ilgilendirmez. Aslında, benim varlığım bile seni ilgilendirmez. Lütfen artık yolumdan çekil.”

Olabildiğince uzun bir süre tüm gücümle bağırarak istiyordum ama buraya gelirken arabada birkaç kez bunu yapmayı denemiştim ve herhangi bir faydasını görmemiştim.

Neyse ki, karşımdaki güzel ve sersem adam sinirle iç çektikten sonra yolumdan çekilerek ilk defa mantıklı bir şey yaptı. Elimden geldiği kadar ağırbaşlı bir tavır sergileyerek kafeden çıkıp yaz sıcaklığının içine adım attım.

Tina buluşmak istiyorsa beni motelde bulabilirdi. Etrafta bekleyip kaktüs kişilikli yabancılar tarafından rahatsız edilmeye ihtiyacım yoktu.

Pis odama geri dönecek, saçımdaki son tokayı da çıkaracak ve sıcak su bitene kadar duş alacaktım. Bundan sonra ne yapacağıma o zaman karar verirdim.

Sağlam bir plandı. Ama bir şey eksikti. Arabam.

Olamaz. Arabam ve çantam.

Kahve dükkânının önündeki bisiklet park yeri hâlâ oradaydı. Vitrininde parlak posterler olan çamaşırhane caddenin karşısındaki tamirci garajının yanında durmaya devam ediyordu.

Ama arabam bıraktığım yerde değildi. Evcil hayvan dükkânının önüne sıkışarak park ettiğim yer boştu. Yolun yukarısına ve aşağısına göz attım. Ama güvenilir ve tozlu *Volvo*’mdan hiçbir iz yoktu.

“Kayıp mı oldun?”

* İskoçya’da Presbiteryenliği kuran ve ülkedeki reformasyonun tarihini yazan İskoç ilahiyatçı. (ç.n.)

** (İng.) *Knock knock joke*: Kim var orada şakası. (ç.n.)

Gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. “Git. Başımdan.”

“Senin sorunun ne şimdi?”

Arkamı döndüğümde kahve fincanını elinde tutan adamın beni dikkatle izlediğini gördüm.

“Benim sorunun mu ne?” diye söylediğini tekrarladım. Kaval kemiğini tekmeleyip elindeki kahveyi çalmak istiyordum.

“Kulaklarımda bir sorun yok, tatlım. Bağırmana hiç gerek yok.”

“*Sorunum* şu ki, ben hayatımın beş dakikasını seni tanımak için harcarken arabamı çekmişler.”

“Emin misin?”

“Hayır. Genelde arabamı nereye park ettiğim konusunda hiçbir fikrim olmaz. Her yere bırakırım, bulamadığımda da yeni bir tane alırım.” Bana bir bakış attığında gözlerimi devirdim. “Belli ki, bunun üstüne iğneleyici konuşmalar da yaparım.” Eli mi telefonuma doğru attım ama hemen sonra artık bir telefonum olmadığını hatırladım.

“Seni kim sinirlendirdi böyle?”

“Sana birileri için endişelenmeyi kim öğrettiyse yanlış öğretmiş.” Başka bir şey söylemeden yürümeye başladım, yerel polis karakoluna doğru ilerlediğimi umuyordum.

Bir sonraki vitrine ulaşmadan büyük, sert bir el koluma yapıştı.

Uykusuzluk ve duygusal yoksunluk çektiğim için oluyor bunlar, dedim kendi kendime. Kolumu kavrayışıyla yaşadığım farkındalığın gergin *enerjisini* hissetmemin tek nedeni bunlardı.

“Dur,” diye emretti huysuz bir tavırla.

“Ellerini. Üzerimden. Çek.” Kolumu beceriksizce savurdum ama bununla birlikte tutuşu biraz daha sıkılaştı.

“O zaman benden uzaklaşmayı kes.”

Kaçamak çırpınışlarıma ara verdim. “Pislik gibi davranmayı bırakırsan ben de uzaklaşmayı bırakırım.”

Gökyüzüne bakarken burun delikleri genişlemişti, içinden rakamları mı sayıyordu yoksa?

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ona kadar sayıyor musun, gerçekten mi?” Haksızlığa uğrayan *bendim*. Gökyüzüne bakıp sabır dilemesi gereken kişi de *bendim*.

Ona kadar saymasına rağmen hâlâ sinirli görünüyordu. “Eğer bir pislik gibi davranmayı bırakırsam burada kalıp benimle bir dakikalığına konuşacak mısın?”

Kahvemden bir yudum daha alırken düşündüm. “Belki.”

“Kolunu bırakıyorum,” diye uyardı.

“Harika,” dedim.

Kolumda duran eline doğru baktık. Yavaşça elini gevşetip beni bırakmadan önce parmak uçlarını kolumun iç kısmındaki hassas tenin üzerinde gezdirdi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Bunu fark etmemesini umuyordum, özellikle de tüylerimin diken diken olmasıyla meme uçlarımın dikleşmesi yakından ilişkili olduğu için.

“Üşüdün mü?” Bakışları kesinlikle kolumda veya omuzlarımda değildi. Göğüslerime bakıyordu.

Lanet olsun. “Evet,” diye yalan söyledim.

“Hava yirmi dokuz derece, üstelik şu anda kahve içiyorsun.”

“İç sıcaklıkla ilgili bilmişlik taslamayı bitirdiysen gidip arabamı bulmak istiyorum,” derken boşta duran kolumu hain göğüslerimin üstüne getirdim. “Belki bana en yakın otoparkı ya da polis karakolunu gösterebilirsin.”

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. “Hadi o zaman.”

“Affedersin?”

“Seni bırakayım.”

“Ha!” diye kahkaha attım. Onunla isteyerek bir arabaya bineceğimi düşünüyorsa hayal görüyordu.

Tekrar konuşmaya başladığında başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. “Gidelim, papatya. Bütün gün bekleyemem.”

İKİ

GÖNÜLSÜZ KAHRAMAN

Knox

Karşımdaki kadın bana bir çingıraklı yılan Fransız öpücüğü vermesini önermişim gibi bakıyordu.

Günüm henüz başlamış bile sayılmazdı ama şimdiden boka sarmış haldeydi. Bunun için onu ve pislik kız kardeşi Tina'yı suçluyordum.

Agatha'yı da biraz suçluyordum çünkü Tina'nın "baş belası kıcını" kafeye soktuğunu bana mesajla bildiren kişi oydu.

Bu yüzden şimdi buradaydım. Şafak vakti sayılabilecek bir saatte aptal gibi kasaba fedailiği yapıyor, hiç tanımadığım bir kadınla kavga ediyordum.

Naomi etrafındaki sis dağılmış gibi bana göz kırptı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Bu sinirli esmeri; açık sarı saçlı, bronz tenli ve dövmele olan baş belası kız kardeşiyle karıştıran kişi gözlerini kontrol ettirmeliydi.

Lenslerim gözümde olmamasına rağmen farkları oldukça açık bir şekilde görebiliyordum. Tina'nın yüzü eskimiş deri bir kanepenin rengi ve dokusuyla aynı özelliklere sahipti. Günde iki paket sigara içmesi ve dünyanın ona bir şey borçlu olduğunu zannetmesi yüzünden derin çizgilerle çevrilmiş sert bir ağzı vardı.

Naomi'nin kumaşı ise farklıydı, daha zarif bir kumaştı. Kız kardeşi gibi uzun boyluydu ama fazla kızarmış bir yemek gibi

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

görünmek yerine, kavrulmuş kestane rengindeki gür saçlarıyla bir Disney Prensesi gibi duruyordu. Saçları ve içindeki çiçekler özenle yapılmış topuzundan çıkmaya çalışıyordu. Yüzü daha yumuşak, teni daha solgundu. Dolgun pembe dudakları vardı. Bana orman toprağını ve açık arazileri düşündüren gözlere sahipti.

Tina ağaç öğütücünün içinden geçmiş motorcu bir fıstık gibi giyinirken, Naomi bir avuç güzel sürprizden daha fazlasını vadeden vücuduna kaliteli atletik bir şort ve ona uygun kolsuz bir bluz geçirmişti.

Bana bir kez baktıktan sonra bulabildiği ilk golf tişörtlü yönetim kurulu üyesinin güvenli kollarına koşacak türden bir kadına benziyordu.

Şanslıydı ki olayları büyütmele işim olmazdı. Ya da yüksek beklentilerle. Kurtarılmaya muhtaç, gözü yaşlı prenseslere de ilgi duymuyordum. İyi vakit geçirmekten veya bir avuç orgazmdan fazlasını isteyen kadınlarla vakit kaybetmezdim.

Ama çoktan bu işe dahil olduğum, ona çöp diyerek bağırdığım için en azından durumu hızlıca sonuçlandırabilirdim. Bunun sonrasında yatağıma geri dönecektim.

“Hayır, seninle dalga geçmiyorum,” dedim.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Araban yok,” diye belirttim.

“Teşekkür ederim, Kaptan Çokbilmiş. Arabam olmadığının farkındayım.”

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Yeni bir şehirdesin ve buraya yabancısın, araban kayıp ama seni karakola bırakma teklifini geri çeviriyorsun çünkü...”

“Çünkü kafeye bir hışımla girip bana bağırdın! Sonra beni dışarıya kadar kovaladın ve bağırma hâlâ devam ediyorsun. Eğer seninle aynı arabaya binersem, gideceğim yere ulaşmak yerine parçalara ayrılıp bir çöle saçılma ihtimalim çok daha yüksek.”

“Burada çöl yok. Ama bir sürü dağ var.”

Yüz ifadesinden beni yardımsever ya da komik bulmadığı anlaşılıyordu.

Dişlerimi sıkarak bir nefes verdim. “Bak, yorgunum. Tina’nın kafede yine sorun çıkardığına dair bir uyarı aldım ve uğraştığım kişinin o olduğunu düşündüm.”

Kahvesinden uzun bir yudum alırken buradan kaçmayı düşünüyormuş gibi sokağa doğru baktı.

“Bunu aklından bile geçirme,” dedim. “Kahveni dökersin.”

Güzel ela gözleri kocaman açıldığında hedefi on ikiden vurduğumu anladım.

“Pekâlâ. Ama yalnızca elimdeki kahve, hayatım boyunca içtiğim en iyi *latte* olduğu için kaçmaktan vazgeçiyorum. Ayrıca, özür dilemekten anladığın şey bu mu? Tıpkı insanlara bir sorun olup olmadığını sorma tarzına benziyor, yani berbat.”

“Durumu sana zaten açıkladım, kabul edip etmemek sana kalmış.” Havadan sudan konuşmak veya özür dilemek gibi önemsiz şeylere harcayacak vaktim yoktu.

Daha sabahın yedisinde olmamıza rağmen, hoparlörlerinden bir *Rob Zombie** şarkısı yükselen bir motor kükreyerek caddeye çıktı. Adam bize doğru bakarken motosikletinin hızını giderek arttırdı. Wraith, neredeyse yetmiş yaşına gelmiş olmasına rağmen tüm o dövmele ve griye çalan beyaz saçlarıyla hâlâ bir sürü kadını becerebiliyordu.

Naomi meraklanmıştı, ağzı açık bir şekilde onu izliyordu.

Bugün Saçları Papatyalı Küçük Hanım’ın maceraya atılması için uygun değildi.

Wraith’e uzaklaşması için başımla sert bir işaret verdim. Arından Naomi’nin kıymetli kahvesini elinden alıp kaldırımdan aşağı inmeye başladım.

“Hey!”

* Amerikalı *heavy metal* şarkıcısı, yönetmen, yapımcı, prodüktör, senarist, kıyafet ve dövme tasarımcısı. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Tam olarak tahmin ettiğim gibi hemen peşimden geldi. Elin-den tutabilirdim ama ona dokunduğumda vücudumun verdiği tepkiden pek hoşlanmamıştım. İçimde karmaşık hisler uyan-dırmıştı. “Lanet olası yatağında kalmalıydım,” diye söylendim sessizce.

“Senin sorunun ne?” Naomi bana yetişmek için koşmaya başladı. Bardağına uzansa da kahveyi ulaşamayacağı bir yerde tutarak yürümeye devam ettim.

“Wraith’in motorunun arkasında gitmeye mecbur kalmak istemiyorsan kamyonetime binmeni öneririm.”

Üstü başı dağılan hippî çiçek kız, kişiliğim ve fiziğim hak-kında kulağa hoş gelmeyen şeyler mırıldandı.

“Bak, eğer beş dakikalığına başıma bela olmayı bırakırsan seni karakola götürürüm. Kahrolası arabayı alırsın, sonra da ha-yatımdan çıkarsın.”

“Sana hiç kızgın bir kirpinin kişiliğine sahip olduğunu söy-leyen olmuş muydu?”

Onu görmezden gelip yürümeye devam ettim.

“Beni kendine mecbur bırakmaya çalışmayacağını nereden bilebilirim?” diye sordu.

Aniden durup ona uyuşuk gözlerle baktım. “Bebğim, be-nim tipim değilsin.”

Gözlerini öyle bir devirdi ki dışarı fırlayıp kaldırıma düş-memeleri bir mucizeydi. “İzninle, şimdi gidip hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağım.”

Kaldırımdan inerek arabamın yolcu kapısını açtım. “Atla.”

“Berbat bir şövalyesin,” diye yakındı.

“Şövalye mi?”

“Yani-”

“Tanrım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

Bu kelimeyi konuşurken kullanmasının ne anlama geldiği-ni de biliyordum. Saçında lanet olası çiçekler vardı. Bu kadın bir romantikti. Hanesine bir eksi daha eklenmişti. Romantikler,

kurtulması en zor olan kadınlardı. Çok yapışkan olurlardı. Tüm bu “bağlanmak yok” anlaşmasını kaldırabilecekmiş gibi davranır ama bu arada “o kişi” olmak için bir sürü plan yaparlardı. Sonra erkekleri aileleriyle tanışmaları için kandırmaya çalışır ve gizlice gelinliklere bakmaya başarlardı.

Kendi başına arabaya binmediğini görünce yanından geçip kahvesini bardaklığa yerleştirdim.

“Şu anda senden hiç memnun değilim,” dedi Naomi.

Bedenlerimiz arasındaki boşluk, genelde iyi bir bar kavgasından hemen önce hissettiğim bir enerjiyle doluydu. Tehlikeli ve kıskırtıcıydı. Memnun olmasını çok umursamıyordum.

“Bin şu lanet olası kamyonete.”

Bana gerçekten itaat ettiğinde bunun küçük bir mucize olduğunu düşünerek kapıyı çatık kaşlı suratının üstüne kapattım.

Nalbur dükkânının kapısından, “Her şey yolunda mı, Knox?” diye seslendi Bud Nickelbee. Üzerinde her zaman giydiği işçi tulumuyla *Led Zeppelin** tişörtü vardı. Otuz yıldır kesmediği gri renkli, ince bir atkuyruğu yapılmış saçları sırtından aşağı iniyordu. Bu saçlar ona daha ağırbaşlı ve ciddi bir *George Carlin*** görüntüsü veriyordu.

“Her şey yolunda,” diyerek onu temin ettim.

Bakışları ön camdan yanımdaki kadına doğru kaydı. “Ceset için yardıma ihtiyacın olursa beni ara.”

Direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdım.

Bizi izlemeye devam eden Bud’ı işaret ederek, “Beni bu kamyonete binerken gören bir tanık var, yerinde olsam bu noktada beni öldürmeyi uzun uzun düşünürdüm,” dedi Naomi.

Belli ki adamın söylediğini duymamıştı. “Seni öldürecek değilim,” diye tersledim. *Şimdilik*.

Çoktan kemerini bağlamış, oturduğu yerde bacak bacak üs-

* 1968 yılında Londra’da kurulan İngiliz *rock* grubu. (ç.n.)

** Komedi albümleri sayesinde beş kez Grammy ödülü kazanmış İrlanda asıllı Amerikalı komedyen, oyuncu ve yazar. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

tüne atmıştı. Ayağını sallarken terliği parmak uçlarından sarkıyordu. Her iki dizi de morarmıştı, sağ ön kolunda taze bir sıyrık olduğunu fark ettim. Kendi kendime bunun sebebini bilmek istemediğimi söyleyerek kamyoneti geri vitese aldım. Onu istasyonda bırakacaktım -kaçınmak istediğim kişiden uzaklaşmak için saatin yeterince erken olduğunu umuyordum- ve lanet arabasını geri aldığından emin olacaktım. Eğer şanslıysam, güne resmen başlamadan önce bir saat daha uyuyabilirdim.

“Biliyor musun,” diye konuşmaya başladı. “Eğer kızması gereken biri varsa, o da benim. Seni tanımıyorum bile ama karşıma geçip bana bağıırıyorsun. Kahvemle arama giriyorsun, sonra beni resmen kaçırıyorsun. Ortada sinirlenmen için hiçbir neden yok.”

“Sinirlenmek için ne kadar çok nedenim olduğuna dair hiçbir fikrin yok, tatlım. Üstelik bu nedenlerin büyük bir kısmı da işe yaramaz kız kardeşine dayanıyor.”

“Tina iyi bir insan olmayabilir ama bu durum sana böyle bir pislik olma hakkını vermez. O hâlâ benim ailem,” dedi burnunu çekerek.

“Ben olsam kız kardeşini ‘insan’ kategorisine almazdım.” Tina birinci dereceden bir canavardı. Hırsızlık yapardı. Yalan söylerdi. Kavga çıkarırdı. Çok fazla içerdi. Çok az duş alırdı. Hiç kimseye saygı duymazdı, bunları yapmasının sebebi bütün dünyanın ona borçlu olduğunu düşünmesiydi.

“Beni dinle, tam olarak her kimsen artık. Onun hakkında yalnızca ben, ebeveynlerimiz ve Andersontown Lisesi’nin 2003 mezunları böyle konuşabilir. Belki bir de Andersontown İtfaiyesi. Çünkü onlar da bu hakkı kazandı. Ama sen kazanmadın ve kız kardeşimle olan sorunlarının acısını benden çıkarmana hiç ihtiyacım yok.”

“Her neyse,” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Knockemout Polis Merkezi ana caddeden birkaç sokak gerideydi, bulunduğu

yeni binayı kasabanın halk kütüphanesiyle paylaşıyordu. Karakolu görmek bile gözümün altındaki kasın seğirmesine neden olmuştu.

Otoparkta bir kamyonet, bir polis arabası ve bir *Harley Fat Boy** vardı. Şefin arabasından hiç iz yoktu. Tanrıya bu küçük mucize için şükretmek gerekiyordu.

“Hadi, şu işi halledelim.”

“İçeri girmene gerek yok,” dedi Naomi. Yeniden burnunu çekmişti, yavru köpek gözleriyle boş kahve bardağına bakıyordu.

Kendi bardağını sinirle ona doğru ittim, kahveme neredeyse hiç dokunmamıştım. “Seni büroya götürüp arabanın onlarda olup olmadığına baktıktan sonra yüzünü bir daha görmeyeceğim.”

“İyi. Ama bunun için sana teşekkür etmeyeceğim.”

Cevap verme zahmetine bile girmedim çünkü girişin üzerindeki büyük, altın harfleri görmezden gelerek ön kapıya doğru ilerlemekle meşguldüm.

“Knox Morgan Belediye Binası.”

Onu duymamış gibi yaparak cam kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

“Bu kasabada birden fazla Knox mu var?” diye sorarken kapıyı zorlayarak açıp beni takip etti.

Cevaplamak istemediğim lanet sorulara bir son vermeyi umarak, “Hayır,” diye karşılık verdim. Tonlarca camla döşenmiş bina yeni sayılırdı, geniş koridorlar taze boya kokuyordu.

“Yani binada senin adın mı yazıyor?” diye üsteledi. Bana yetişmek için tekrar koşmaya başlamıştı.

“Öyle görünüyor.” Sağ taraftaki kapılardan birini çekerek açıp içeri girmesini işaret ettim.

Knockemout’un polis karakolu gerçek bir karakoldan çok, şehirli *hipster* grupların sevdiği tarzda ortak çalışma mekânlarından birine benziyordu. Bu durum titreyen floresan ışıkları,

* *Harley Davidson* markasının ürettiği bir motosiklet modeli. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

onlarca yıldır suçlularca kirletilen halısı ve küflü bir harabeye dönüşmüş depolarıyla gurur duyan mavi üniformalı kadın ve erkekleri rahatsız etmişti.

Bu yerle ilgili nefret etmediğim tek şey; parlak boyalı, pürüzsüz yeni ofis mobilyaları yüzünden duydukları rahatsızlıktı.

Knockemout Polis Karakolu'nun çalışanları kaynakları yenisinden keşfetmek için her şeyi yapıyordu. Yüksekliği ayarlanabilir bambu masaların üzerine değerli dosya kuleleri yığarak tüm gün boyunca sudan daha ucuz sert kahveler demliyorlardı. Tezgâhın üzerinde açık bir kutu bayat çörek duruyordu, her yerde pudra şekerinden parmak izleri vardı. Ama şu ana kadar hiçbir şey Knox Morgan Belediye Binası'nın yeniliğine gölge düşürememişti.

Çavuş Grave Hopper masasının arkasındaydı, kahvesine yarım kilo şeker karıştırıyordu. Motosiklet kulübünün ıslah olmuş bir üyesiydi ve artık hafta içi akşamlarını kızının *softball* takımına koçluk yaparak, hafta sonlarını da ailesinin ve kayınvalidesinin bahçesindeki çimleri biçerek geçiriyordu. Ama yılda bir kez, eşini motosikletinin arkasına atar ve açık yollardaki ihtişamlı günlerini yeniden yaşamaya giderdi.

Beni ve misafirimi gördüğünde neredeyse tüm kupayı üstüne döküyordu.

“Neler oluyor, Knox?” diye sordu Grave. Naomi'ye oldukça açık bir şekilde bakışlarını dikmişti.

Polis teşkilatıyla mümkün olduğunca sınırlı bir ilişkim olduğu kasabada bilinen bir gerçektir. Tina'nın tahammül edemediğim bir bela olduğu da yeni bir haber sayılmazdı.

“Bu Naomi. Tina'nın ikizi,” diye açıkladım. “Kasabaya yeni geldi ve arabasının çekildiğini söylüyor. Arka tarafa mı koydunuz?”

Knockemout Polis Karakolu'nun genelde yanlış park edilen arabalardan daha önemli sorunları olurdu. Kaldırıma park ettikleri sürece vatandaşların istedikleri yere, istedikleri zaman park etmelerine izin verilirdi.

Grave kahvesini karıştırdığı çubuğu bize doğrultarak, “İkiz kardeş meselesine geri döneceğim,” diye uyardı. “Ama ilk olarak, bugün burada sadece ben varım ve arkaya hiçbir şey çekmedim.”

Siktir. Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

“Eğer siz çekmediyseniz kim yapmış olabilir, bir fikriniz var mı?” diye umutla sordu Naomi.

Elbette. Günü kurtarmak için onu hızlı bir şekilde buraya getiren bendim ama Grave gülücük ve tatlı sözleri alan kişiydi.

Piç herif, Naomi’nin söylediği her kelimeye takılıyor ve ona yedi katlı, çikolatalı bir pastaymış gibi gülümsüyordu.

“Pekâlâ, Tin... yani Naomi,” diye başladı Grave. “Gördüğüm kadarıyla iki ihtimal var. İlki nereye park ettiğini unutmuş olabilirsin. Ama bu kadar küçük bir kasabada senin gibi bir kız için bu olasılık pek mümkün görünmüyor.”

“Hayır, pek mümkün değil,” dedi Naomi. Bana yaptığının aksine, “Kaptan Çokbilmiş” diye hitap etmeden polisın söylediklerini dostça kabul etmişti.

“İkincisi, biri arabayı çalmış olabilir.”

Bu sözlerle birlikte bir saatlik uykuma veda ettim.

“Evcil hayvan mağazasının tam önüne park ettim çünkü kardeşimle buluşacağım kafeye yakındı.”

Grave’in bakışları bana kaydığında başımı salladım. Yapılacak en iyi şey, lanet yara bandını tek hamlede çekerek bu durumdan bir an önce kurtulmaktı.

“Tina kasabaya geleceğini ve nerede olacağını biliyordu, değil mi?” diyerek konuyu açıklığa kavuşturdu Grave.

Naomi onun ne söylediğini anlamıyordu. Umutla başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. “Evet, dün gece beni aradı. Başının bir tür belada olduğunu ve sabah yedide onunla Café Rev’de buluşmam gerektiğini söyledi.”

“Pekâlâ, tatlım,” diye söze girdi Grave. “İftira atmak istemem elbette. Ama acaba diyorum...”

“Pislik kardeşin arabayı çalmış,” diye araya girdim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Naomi'nin ela gözleri bana doğru çevrildi. Artık tatlı veya umutlu görünmüyordu. Hayır, sanki kötü bir hareket yapacakmış gibi görünüyordu. Ağır bir suç işleyecek bile olabilirdi.

“Korkarım ki, Knox haklı,” dedi Grave. “Kız kardeşin bir yıl önce kasabaya geldiği günden beri sorun çıkarıyor. Muhtemelen bu alıp götürdüğü ilk araba değildir.”

Naomi'nin burun delikleri tereddütle genişledi. Kahvemi ağzına götürüp kararlı bir ifadeyle birkaç yudumda içti, ardından boş bardağı masanın yanındaki çöp sepetine attı. “Yardımanız için teşekkür ederim. Tamponunda “İncelik Önemlidir” yazan mavi bir *Volvo* görürseniz lütfen bana haber verin.”

Tanrım.

“Telefonunda arabanın nerede olduğunu söyleyen uygulamalardan yoktur sanırım, değil mi?” diye sordu Grave.

Naomi elini cebine attı, sonra duraksadı ve gözlerini kapatarak bir süre bekledi. “Vardı.”

“Ama artık yok mu?”

“Telefonum yok. Şey... dün gece bozuldu.”

“Sorun değil. Bana plakayı verirsen, memurlara gözlerini açık tutmaları için çağrı bırakabilirim,” dedi Grave. Yardımcı olmak için kâğıt ve kalemi ona doğru itti.

Naomi kalemi alıp düzgün, kıvrımlı bir el yazısıyla kâğıda plakayı yazmaya başladı. “İletişim bilgilerini de bırakabilirsin, nerede kaldığın gibi detayları. Böylece bir gelişme olduğunda ben ya da Nash tarafından bilgilendirilirsin.” Bu ismi duyunca dişlerim birbirine kenetlendi.

“Memnuniyetle,” dedi Naomi. Ancak sesi kulağa hiç memnun olmuş gibi gelmiyordu.

“Ah, iletişim bilgilerini ekleyebileceğin bir kocan veya erkek arkadaşın var mı?”

Ona ters ters baktım.

Naomi başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Kız arkadaşın veya karın?” diye tekrar denedi Grave.

“Bekârim,” dedi Naomi. Merakımı uyandıracak kadar kendinden emin bir şekilde konuşmuştu.

“Şu işe bak! Şefimiz de öyle,” dedi Grave. Ses tonu ancak sabıka kaydı olan bir motorcunun çıkarabileceği kadar masumdu.

“Naomi’ye arabasını bulursan onu arayacağını söylediğin kısma geri dönebilir miyiz? Ayrıca, aramayacağını hepimiz biliyoruz,” dedim tersleyerek.

“Bu tavır karşısında geri dönmeyiz elbette,” diye azarladı Naomi.

Bugün, birini kurtarmak için yaptığım son lanet girişim olacaktı. Bu benim işim değildi. Benim sorumluluğum değildi. Şu anda, bunu yapmak yerine uyuyabileceğim saatlere mal oluyordu.

Naomi kâğıda bilgilerini karalarken, “Şehirde ne kadar kalacaksın?” diye sordu Grave.

“Kız kardeşimi bulup öldürmek için ne kadar süre gerekiyorsa,” derken kalemi kapatıp kâğıdı ona doğru kaydırdı. “Yardımanız için çok teşekkür ederim, çavuş.”

“Benim için zevkti.”

Naomi dönüp bana baktı. Bakışlarımız bir an için birbirine kilitlenmişti. “Knox.”

“Naomi.”

Böylece, polis bürosundan çıkıp gitti.

Grave, “Bu kadar benzemelerine rağmen, iki kız kardeşin nasıl olur da başka hiçbir ortak noktası olmaz?” diye sordu merakla.

Açık bir şekilde, “Bilmek istemiyorum,” diye karşılık verdim. Ardından, Naomi’nin peşinden dışarı çıktım.

Onu tekerlekli sandalye rampasının önünde volta atarak kendi kendine mırıldanırken buldum.

“Ne yapacaksın?” diye sordum kaderime boyun eğerek.

Bana baktığında dudakları büzüldü. “Ne yapacağımı mı soruyorsun?” diye tekrarladı çatallaşan sesiyle.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kaç ya da savaş içgüdülerim devreye girmişti. Gözyaşlarından gerçekten çok nefret ediyordum. Özellikle de ikna yöntemi olarak kullanılan dişi gözyaşlarından. Ağlayan bir kadın bana içten dışa doğru parçalanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bir kadının gözyaşları, hiçbir zaman öğrenilmesini istemediğim bir silahtı.

“Ağlama,” diye emrettim.

Gözleri nemliydi. “Ağlamak mı? Ağlamayacağım ki.” Gerçekten boktan bir yalancıydı.

“Sana ağlamamanı söyledim. Kaybedilen şey sadece bir araba ve Tina da pisliğin teki. İkisi için de ağlamaya değmez.”

Gözlerini hızla kırıştırdığında yine ağlayacak mı, yoksa bana bağıracak mı anlayamadım. Ama beni şaşırtarak hiçbirini yapmadı, sadece omuzlarını dikleştirip başını salladı. “Haklısın, sadece bir araba. Yeni kredi kartları, yeni bir çanta ve başka ballı hardal sosları alabilirim.”

“Bana nereye gitmen gerektiğini söyle, seni arabayla bırakayım. Böylece kiralık bir araç bulup yoluna devam edebilirsin,” dedim başparmağımı kamyonetime doğru sallayarak.

Bakışlarını sokakta gezdirdi, sanırım takım elbiseli ve kravatlı bir kahramanın ortaya çıkmasını umuyordu. Kimse gelmediğinde bir iç çekti. “Motelde bir oda tuttum.”

Kasabada sadece bir tane motel vardı. Resmi bir adı bile olmayan, tek katlı ve tek yıldızlı bir bok çukuruydu. Gerçekten o otele yerleşmiş olması beni etkilemişti.

Sessizce kamyonetime doğru yürüdük. Omzu koluma temas ettiğinde tenimin ısındığı hissettim. Ona yolcu kapısını tekrar açtım. Bunu bir centilmen olduğum için değil, sapkın yanım ona yakın olmaktan hoşlandığı için yapmıştım.

Kapıyı kapatıp aracın etrafından dolaşmadan önce kemerini takmasını bekledim. “Demek ballı hardal sosları?”

Direksiyona geçtiğim sırada bana baktı. “Birkaç yıl önce,

kış mevsiminde arabasını bariyerlere süren adamı duymuş muydun?”

Hayal meyal hatırlıyor gibiydim.

“Adam üç gün boyunca paketlenmiş ketçaptan başka bir şey yememişti.”

“Bariyerlere doğru sürmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır. Ama hazırlıklı olmayı severim. Ayrıca ketçaptan hiç hoşlanmıyorum.”

ÜÇ

UFAK TEFEK BİR SUÇLU

Naomi

“Odan hangisi?” diye sordu Knox. Çoktan motele geldiğimizi o anda fark ettim.

“Neden?” dedim şüpheyle.

Sanki bedenindeki son sinir zerresine dokunmuşum gibi yavaşça nefes verdi. “Böylece seni kapına kadar bırakabilirim.”

Ah. “Dokuz.”

“Kapını genelde açık mı bırakırsın?” diye sordu bir saniye sonra. Ağzı gerginlikle kasılmıştı.

“Evet, Long Island’da bu işler böyle yürür,” dedim ölü gibi bir ifadeyle. “Komşularımıza güvendiğimizi böyle gösteririz.”

Bana yine o çatık kaşlı ifadesiyle uzun bir bakış attı.

“Hayır, tabii ki kapımı açık bırakmadım. Sıkıca kapatıp kilitledim.”

Dokuz numarayı işaret etti. Kapım aralıktı.

“Ah.”

Kamyoneti frenine gereğinden daha sert basarak park etti. “Burada kal.”

Knox dışarı çıkıp odama yürürken gözlerimi kırıştırdım.

Kapıma doğru ilerlediği sırada yorgun gözlerim muhteşem kalçalarına yapışan yıpranmış kot pantolonunun görüntüsüne takılıp kaldı. Tam attığı birkaç uzun adıma hipnotize olmuşum ki, otel odasında ne bıraktığımı ve onun bunları görmesini ne kadar az istediğimi hatırladım.

“Bekle!” Araçtan çıkıp peşinden koşsam da durmadı. Adımları biraz bile yavaşlamamıştı.

Son bir çabayla hızımı arttırıp önüne atladım. Ellerimi havaya kaldırmıştım ama o üzerime doğru yürümeye devam etti.

“Çekil önümden, Naomi,” dedi emrederek.

Sözlerine itaat etmedim. Bu yüzden elini karnıma yerleştirdi ve sekiz numaralı odanın önünde durana kadar beni geriye doğru yürüttü.

Elinin orada olmasından gerçekten hoşlanmanın beni nasıl biri yaptığını bilmiyordum. “Oraya girmene gerek yok,” diye ısrar ettim. “Eminim sadece temizlik işidir.”

“Burada temizlik yapılıyormuş gibi mi görünüyor?”

Haklıydı. Bu mekân mini şampuan şişeleri yerine tetanos aşısı dağıtacakmış gibi görünüyordu.

“Burada kal,” dedi yeniden. Ardından odamın açık kapısına doğru yürüdü.

Kapıyı iterek açtığında, “Kahretsin,” diye fısıldadım. Onu içeri kadar takip etmeden önce yalnızca iki saniye dayanabilmişim.

Bir saat kadar önce giriş yaptığımda oda en hafif şekilde sevimsiz olarak tanımlanabilirdi.

Turuncu ve kahverengi duvar kâğıdı uzun şeritler halinde soyulmuştu. Bulaşık süngerinin kirli tarafından yapılmış gibi görünen halının rengi koyu yeşildi. Banyo muslukları *Pepto Bismol** pembesiydi. Duş bölümündeki birkaç fayans eksikti.

Ama yirmi kilometre içindeki tek konaklama seçeneği burasıydı. Bir veya iki geceliğine bu şartlara katlanabileceğimi umuyordum. Ayrıca o sırada, “*Ne kadar kötü olabilir ki?*” diye düşünmüştüm.

Görünüşe göre oldukça kötüydü. Otele giriş yapıp bavulumu yerleştirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı şarja takarak Tina’yla buluşmak için odadan ayrılmıştım. Burada olmadığım süre boyunca biri odaya girerek her yeri yağmalamıştı.

* Karnı ağrısı, bulantı ve sindirim sorunları için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bavulum yere devrilmiş, içindekilerin bir kısmı halının üzerine saçılmıştı.

Şifoniyerin çekmeceleri çıkarılmış, dolap kapakları da açık bırakılmıştı.

Dizüstü bilgisayarım kayıptı. Bavulumun içine gizlediğim fermuarlı para kesesi de öyle.

Banyodaki makyaj aynasına en sevdiğim rujumla “SÜRTÜK” yazılmıştı. Bunlar ironikti çünkü huysuz Viking’in görmesini istemediğim şey, çalınan diğer her şeyden daha değerli olan eşyamn hâlâ buruşuk bir yığın halinde köşede duruyordu.

En kötüsü, suçlunun yatağın üzerinde oturuyor olmasıydı, kirli spor ayakkabıları bir çarşaf yığınının dolanmıştı. Küçük kız bir doğal afet filmi izliyordu. Yaş tahmininde pek iyi değildim ama onu ergenlik öncesi çocuk kategorisine dahil edebilirdim.

“Selam, Way,” dedi Knox sert bir şekilde.

Kızın mavi gözleri ekrandan uzaklaşıp ona kaydı ve tekrar televizyona döndü. “Selam, Knox.”

Burası küçük bir kasabaydı. Kasabanın huysuzuyla bu çocuk suçlunun birbirini tanıması çok normaldi.

Knox’un yanından ayrılıp yürürken, “Tamam, bak,” dedim. Köşede yığılı duran ve gerçekten açıklamasını yapmak istemediğim şeyin önüne geçmiştim. “Virginia’da çocuk işçi yasalarının farklı olup olmadığını bilmiyorum. Ama ben sadece fazladan bir yastık istemiştim, ufak tefek bir suçlu tarafından soyulmak değil.”

Küçük kız bana bir bakış attı.

Knox beni görmezden gelerek, “Annen nerede?” diye sordu.

Kız yine omuz silkti. “Gitti,” dedi. “Arkadaşın kim?”

“Naomi teyzen.”

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama ben muhtemelen havan topuyla tuğla bir duvara doğru fırlatılmış gibi görünüyordum.

“Teyze mi?” Düzeltmesi umuduyla başımı sallayarak, “Tey-

ze mi?" diye tekrarladım. Saçımdaki topuzdan solmuş bir çiçek yaprağı daha yere düştü.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi kız. Belli belirsiz bir ilgiyle beni inceliyordu. "Saçların güzelmiş."

"Teyze?" dedim tekrar.

Knox bana doğru dönerken, "Waylay, Tina'nın çocuğu," dedi yavaşça.

"Tina'nın mı?" diye tekrarladım kısık sesle.

Gözlemine dile getirerek, "Görünüşe göre kız kardeşin eşyalarına el atmış," dedi.

"Çoğunun boktan olduğunu söyledi," dedi küçük kız.

Gözlerimi hızla kırıştırdım. Kız kardeşim sadece arabamı çalmakla kalmamış, aynı zamanda otel odama girmiş, her yeri darmadağın etmiş ve varlığından bile haberdar olmadığım yegenimi ardında bırakıp gitmişti.

Waylay gözlerini ekranda dönen kasırgadan ayırmadan, "O iyi mi?" diye sordu.

"O" derken kastettiği kişi muhtemelen bendim ve kesinlikle iyi değildim.

Yataktan bir yastık kaptım. "Bana biraz izin verir misiniz, lütfen?" dedim tiz bir sesle.

Cevap beklemeden kapıdan dışarı çıkarak Virginia'nın sıcak güneşinin altına adım attım. Kuşlar cıvıldıyordu. Yoldan sağır edici bir kükremeye sahip iki tane motosiklet geçiyordu. Cad-denin karşısındaki kamyonetten inen yaşlı çift kahvaltı için lokantaya doğru ilerliyordu.

Tüm hayatım patlamışken her şey nasıl bu kadar normal görünebiliyordu?

Yastığı yüzüme bastırıp içimde biriken çılgılığı serbest bıraktım.

Düşünceler beynimde fazla enerji yüklenmiş bir çember gibi dönüyordu. Warner haklıydı. İnsanlar değişmiyordu. Kız kardeşim hâlâ berbat bir insandı ve ben de hâlâ onun yalanlarına inanacak kadar saftım. Arabam, çantam ve dizüstü bilgisaya-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

rımla birlikte kaçıp gitmişti. Onun için getirdiğim parayı hesaba katmamıştım bile. Dün gece itibariyle, artık bir işe sahip değildim. Yirmi dört saat önce planladığım gibi, Paris'e doğru yola çıkmamıştım. Ailem ve arkadaşlarım aklımı kaçırdığımı düşünüyorlardı. En sevdiğim rujum banyo aynasında mahvolmuştu. Üstelik tüm çocukluk yıllarını kaçırdığım bir yeğenim vardı.

Derin bir nefes alıp yastığı yüzümden indirmeden önce sağlam bir önlem almak için son bir çılgılık daha attım.

"Pekâlâ, bunun çaresine bakabilirsin. Bunu düzeltebilirsin."

"Moral konuşman bitti mi?"

Arkama döndüğümde Knox'un kapı çerçevesine yaslanıp dövme kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu gördüm.

"Evet," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Kaç yaşında?"

"On bir."

Başımı salladıktan sonra yastığı ona doğru sertçe itip odaya geri döndüm.

"Yani, Waylay..." diye başladım.

Kalkık burnu ve çenesindeki gamzeyle yüzünde ailemizden gelen izler taşıyordu. Annesiyle birlikte o yaşlarda sahip olduğum türden ince bacaklara sahipti.

"Yani, Naomi teyze?"

"Annen ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Annenle nerede yaşıyorsunuz, tatlım?" diye sordum. Belki de kız kardeşim şu anda oradaydı. Benden çaldıklarını gözden geçiriyor, neleri saklamaya değer bulduğunu ve hangilerini eğlenmek için mahvetmek istediğini düşünüyordu.

"Hillside Acres'da," diye cevap verdi. Ekrandaki inekleri savuran kasırgayı daha iyi görebilmek için uzanmıştı, arkamdaki televizyona bakmaya çalışıyordu.

Knox, "Bir dakikaya geliyorum," diyerek başıyla kapıyı işaret etti.

Görünüşe göre, bir dünya kadar zamanım vardı. Buna rağmen, şimdi ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bir sonraki adımım belli değildi. Dünyamı maddeler halinde güzelce sıralayıp düzene sokacak bir yapılabaklar listem yoktu. Sadece, dün yaşadığım felaketin üzerine gelen kargaşanın hemen ardından ortaya çıkan bir krizle baş başaydım.

“Elbette,” dedim. Sesim hafif histerik çıkıyordu.

Peşimden dışarı çıkmadan önce yanından geçmemi bekledi. Sonunda durduğumda, ön ofisin dışındaki rengi atmış soda makinesine doğru yürümeye devam etti.

“Cidden şu anda sana bir soda almamı mı istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hayır, terk edildiğinin farkında olmayan çocuğun bizi duyamayacağı bir yere gitmeye çalışıyorum,” diye tersledi.

Onu takip ederken, “Tina geri gelebilir,” dedim.

Olduğu yerde durup bana doğru döndü. “Way, annesinin ona hiçbir şey söylemediğini söylüyor. *İlgilenmem gereken bir şey var, uzun bir süre burada olmayacağım,*’ demiş yalnızca.”

Uzun bir süre mi? Tina’ya göre uzun bir süre tam olarak ne kadar zaman anlamına geliyordu ki?

Bir hafta sonu mu? Bir hafta mı? Bir ay mı?

“Aman Tanrım. Annem ve babam...” Sanki dün yaptığım şey onları yeterince üzmemiş gibi, bu durum onları tamamen mahvedecekti. Dün gece Pennsylvania’nın otoyollarından birinde ilerlerken onları iyi olduğuma ve kesinlikle orta yaş krizi benzeri bir şey geçirmediğime ikna etmeyi başarmıştım. Onlardan benim için planlarını değiştirmeyecekleri konusunda söz almıştım. Bu sabah, planladıkları üç haftalık Akdeniz gezisi için yola çıkmışlardı. Bu birlikte yaptıkları ilk büyük, uluslararası tatildi.

Benim sorunlarımın ya da Tina faciasının bunu mahvetmesini istemiyordum.

“İçerideki çocukla ne yapmayı düşünüyorsun?” Knox açık kapıya doğru başını salladı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ne demek istiyorsun?”

“Polisler Tina’nın gittiğini ve Waylay’i geride bıraktığını öğrendiğinde çocuk doğrudan koruyucu aileye verilecek.”

Başımı iki yana salladım. “Ben onun yaşayan ve sabıkası olmayan en yakın akrabasıyım. Ondan ben sorumluyum.” Tıpkı Tina’nın on sekiz yaşına gelene kadar yaptığı diğer tüm pislikler gibi.

Knox bana uzun ve sert bir bakış attı. “Öyle mi?”

“O küçük kız aileden biri.” Ayrıca şu an için yapacak bir şeyim yoktu, resmen öylesine etrafta dolaşıyordum. Hayatım boyunca ilk kez bir planım yoktu.

Bu durum beni çok korkutuyordu.

Sanki mantığım doğru değilmiş gibi, “Aile,” diye homurdandı.

“Beni dinle. Tüm bağırp çağırımların, araba yardımın ve kahven için teşekkür ederim. Ama gördüğün gibi, halletmem gereken bir durum var. Bu yüzden, sabah hangi mağaradan çıktıysan oraya geri dönmen senin için en iyisi olacaktır.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Yeniden birbirimize ters ters bakmaya başlamıştık, aramızda dolup taşan sessizliği bu sefer bozan kişi o oldu.

“Oyalanmayı bırak, papatya. Şimdi ne yapacaksın?”

“Papatya mı?”

Elini uzatıp iki parmağıyla saçımdan bir çiçek yaprağı aldı.

Elini uzaklaştırarak biraz düşünebilmek için geriye doğru bir adım attım. “Pekâlâ. Öncelikle...” Kesinlikle ailemi aramayacaktım. Mecbur kalmadıkça polisi de bu işe bulaştırmak istemiyordum. Tina bir saat içinde ortaya çıkarsa ne olacaktı? Belki de yapmam gereken ilk şey biraz daha kahve almaktı.

Knox, “Lanet olası polisleri ara ve odana zorla girildiğini, çocuğun da terk edildiğini bildir,” dedi.

“O benim kız kardeşim. Ayrıca, ya bir saat içinde ortaya çıkarsa?”

“Senin arabanı çalıp kendi çocuğunu terk etti. İşlediği suçların geri dönüşü yok.”

Dövmeli, huysuz ayı adam haklıydı. Bu huyundan hiç hoşlanmamıştım.

“Ahh! İyi, tamam. Biraz düşünmem gerekiyor. Telefonunu ödünç alabilir miyim?”

Orada durmuş, hiç hareket etmeden bana bakıyordu.

“Tanrı aşkına. Telefonunu çalacak değilim. Kısa bir arama yapmam gerekiyor, hepsi bu kadar.”

Derin bir nefes aldıktan sonra sonra elini cebine atıp telefonunu çıkardı.

“Teşekkür ederim,” dedim sertçe. Ardından otel odasına geri döndüm. Waylay televizyondaki programı izlemeye devam ediyordu, şimdi ellerini başının arkasında birleştirmişti.

Not defterimi bulmak için bavulumu karıştırdıktan sonra dışarı çıktım.

“Yanında telefon numaralarının olduğu bir defter mi taşıyorsun sen?” Knox omzumun üzerinden bana bakıyordu.

Onu susturup arama tuşuna bastım.

“Ne istiyorsun?” Kız kardeşimin sesi beni her zaman içten içe ürpertmeyi başarırdı.

“Başlangıç olarak bir açıklama istiyorum,” diye tersledim. “Neredesin?”

“*Neredesin?*” Her zaman nefret ettiğim o tiz kukla sesiyle beni taklit etti.

Nefesini uzun uzun üflediğini duydum. “Sen benim arabamda *sigara* mı içiyorsun?”

“Görünüşe göre, bu artık benim arabam.”

“Ne var biliyor musun? Arabayı unut. Konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler var. Senin bir *kızın* var! Bir otel odasında terk ettiğin bir çocuğun.”

“Yapacak işlerim var. Bir çocuğun beni daha fazla oyaltmasına izin veremem. Büyük bir işim var, neden onun adını

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Waylay* koydum sanıyorsun? Ben dönene kadar iyilik timsali teyzeciğiyle takılabileceğini düşündüm.”

O kadar kızmıştım ki konuşmak yerine sadece kekeledim.

Knox telefonu kulağımdan çekip aldı. “Beni çok ama çok iyi dinle, Tina. Buraya dönmek için tam otuz dakikan var, yoksa polis çağırırım.”

Yüzünün sertleşmesini, çenesinin kasılmasını ve elmacık kemiklerinin altındaki küçük çukurların ortaya çıkmasını izledim. Gözleri bir anda o kadar soğumuştur ki ürpermeme engel olmamıştı.

“Her zamanki gibi tam bir aptalsın,” dedi ahizeye doğru. “Unutma, bir dahaki sefere polisler tarafından yakalandığında hakkında tutuklama emri çıkmış olacak. Bu da aptal kıcının parmaklıklar ardında olacağı anlamına geliyor, kimsenin seni kefaletle çıkarmak için acele edeceğini sanmıyorum.”

Bir an duraksadıktan sonra, “Evet, sen de siktir git,” diye ekledi. Ardından tekrar küfredip telefonu kulağından çekti.

“Kız kardeşimle birbirinizi tam olarak nereden tanıyorsunuz?” diyerek merakımı yüksek sesle dile getirdim.

“Tina bir yıl önce kasabaya geldiğinden beri herkesin başının belası haline geldi. Her zaman kolay para kazanma peşinde koşup durdu. Dostun Justice de dahil olmak üzere, bazı yerel işletmeler üzerinde birkaç kez sahtekârlık yapmaya çalışıp başarısız oldu. Ne zaman cebine biraz para girse tamamen sarhoş olup tüm kasabayı kasıp kavurdu. Ufak tefek şeyler yaptı, zorbalıklar gibi.”

Evet, bana kız kardeşimi anlatıyordu.

“Sana ne söyledi?” diye sordum. Cevabı gerçekten duymak istemiyordum.

“Polis çağırmamızın umurunda olmadığını söyledi. Geri gelmeyecekmiş.”

“Böyle mi söyledi?” Hep bir çocuğum olmasını istemiştım

* (İng.) Pusu kurmak. (ç.n.)

ama bu şekilde hayal etmiyordum. Çocukluk yıllarını çoktan geride bırakıp ergenliğe atacağı sadece bir adım kalmış bir çocuk beklemiyordum.

“İstediği zaman döneceğini söyledi,” dedi telefonuyla ilgilenirken.

Bazı şeyler hiç değişmezdi. Kız kardeşim her zaman kendi kurallarını koyan biri olmuştu. Bebekken tüm gün boyunca uyuyup geceyi uyanık geçirirdi. Küçük bir çocukken birilerini ısırduğu için üç kreşten kovulmuştu. Okul çağına geldiğimizde de durum tamamen yeni bir isyan oyununa dönmüştü.

Knox telefonu tekrar kulağına götürürken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yapmak istediğim son şeyi,” dedi söylenerek.

“Baleye bilet mi alıyorsun yani?” diye tahmin yürüttüm.

Cevap vermedi, sadece o kaskatı omuzlarıyla otoparka doğru ilerleyip uzaklaştı. Tam olarak ne dediğini duyamamıştım ama konuşmada bir sürü “*siktir git*” ve “*kıçımı öp*” geçmişti.

Knox Morgan’ın kötü olduğu şeyler listesine “telefon görgü kurallarını” da ekledim.

Daha da sinirli bir şekilde yanıma geri döndü. Beni görmezden gelerek cüzdanını çıkardı ve içinden biraz para alıp içecek makinesine attı.

“Ne istiyorsun?” diye mırıldandı.

“Ee... Su, lütfen.”

Otomatın düğmelerine gereğinden daha sert bastı. Bir şişe su ve iki tane sarı renkli *Lightning** aşağıya düştü.

“İşte, al bunu.” Suyu bana doğru uzatıp odaya geri döndü.

“Şey... teşekkürler?” diye seslendim arkasından.

Yaklaşık otuz saniye boyunca, böyle korkunç hissettirmeyecek yeni bir gerçeklik bulacağım ana kadar yürümeye devam edip etmeme konusunda tereddüt ettim. Ama yaptığım sadece zihinsel bir egzersizdi. Buradan yürüyüp gitmeme imkân yoktu,

* Farklı tatlılara ve türlere sahip olan asitli bir içecek. (ç.n.)

yeni bir sorumluluğum vardı. Bu sorumlulukla birlikte bir amaç da edinmiş olacaktım. Yani, büyük ihtimalle öyle olacaktı.

Odama döndüğümde onu kapının kilidini incelerken buldum. “Uсталık sıfır,” diye söylendi.

Waylay sodasını açarken, “Ona maymuncuk kullanması gerektiğini söylemiştim,” dedi.

“Saat daha sabahın sekizi ve sen ona soda verdin,” diye tısladım Knox’a.

Köşedeki yükseltinin önünde nöbet tutmaya devam ediyordum. Knox gözlerini bulduğum tarafa çevirdi, sonra bakışları benden uzaklaştı. Endişeyle kollarımı açarak görüşünü engellemeye çalıştım.

“Bu bir masa örtüsü falan mı?” diye sordu arkamdaki yere bakarak.

“Gelinlik,” diye açıkladı Waylay. “Annem bir çirkinlik abidesi olduğunu söyledi.”

“Evet, kız kardeşim kafasına bir *Birkin* çantayla vurulsa bile modadan anlamaz,” dedim savunmaya geçerek.

Way, bir zamanlar bir peri prensesi gibi hissetmemi sağlayan ama artık sadece aptallığımı yüzüme vuran dantel ve jüpon yığınının doğru başını salladı. “Bu elbise dışarıda bir yerlerde bir eniştem olduğu anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedim kararlılıkla.

Knox’un kaşları hafifçe kalktı. “Yolculuğa gelinlikle çıkmaya mı karar verdin?”

“Bunun hangi kısmı seni ilgilendiriyor, gerçekten anlamıyorum,” diye karşılık verdim.

Waylay bana bakarak, “Saçları lüks bir yere gidiyormuş gibi yapılmış,” diye fikir yürüttü.

“Aynen öyle görünüyor, Way,” diye onayladı Knox. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bu durumdan eğleniyormuş gibi görünüyordu.

İkisinin bana karşı birleşmesi hiç hoşuma gitmemişti.

“Saçım ve elbisem yerine bundan sonra ne yapacağımız konusunda endişelenelim,” diye öneride bulundum. “Waylay, annen nereye gittiği hakkında bir şey söyledi mi?”

Kızın gözleri tekrar ekrana kaydı. Zayıf omuzlarını silkerek, “Bilmiyorum. Artık senin sorunun olduğumu söyledi, o kadar,” dedi.

Bu sözlerle nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Neyse ki cevap vermeme gerek kalmadı çünkü açık kapı telaşla çalındığında üçümüz de o tarafa doğru döndük.

İçeriye giren adam nefesimi kesmişti. Knockemout halkı kesinlikle ateşliydi. Lekesiz, lacivert üniformasının üzerinde çok parlak bir rozet taşıdığını gördüm. Adamın yüzünde güçlü çenesini vurgulayan hoş bir kirli sakal vardı. Omuzları ve göğsü geniş, kalçalarıyla beli dardı, saçları sarıya yakındı. Gözlerinde tanıdık bir şeyler görüyordum.

“Knox,” dedi adam.

“Nash.” Knox’un ses tonu en az gözleri kadar soğuktu.

“Selam, Way,” dedi yeni gelen adam.

Waylay başıyla selam verdi. “Şef.” Adamın gözleri bana doğru çevrildi.

Knox’a, “Polisi mi aradın?” dedim dilimi şaklatarak. Kız kardeşim korkunç bir insandı ve bu düşüncemi kendisine kesinlikle söyleyecektim. Ama polisi aramak yapılacak *en son* şeydi.

DÖRT

“BURADA KALMAYACAKSIN.”

Naomi

“Naomi sensin sanırım,” dedi polis.

Şu anda panik atak geçiriyor olabilirdim ama adımları dostça bir sesle söylemesi hoşuma gitmişti.

Görünüşe göre, Knox bundan *hoşlanmamıştı*, aniden kaslı vücuduyla önüme geçip ayaklarını genişçe açarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onun etrafından bakmaya çalışarak, “Evet, benim,” dedim. Pislik herif sırtını dürttüğümde bile yerinden kıpırdamamıştı.

Bakışlarını tekrar Knox’a çeviren adam orada her ne gördüyse sırttı.

“Kasabanın polis şefiyim ama Nash olarak seslenebilirsin. Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Naomi. Tanışmamız bu şartlar altında olduğu için üzgünüm. Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?”

“Yani... olur,” diye cevap verdim. Keşke daha önce yüzümü yıkayıp saçımı düzeltmiş olsaydım diye düşünmekle meşguldüm. Muhtemelen dengesiz bir zombi nedime gibi görünüyordum.

Nash başıyla dışarıyı işaret ederek, “Neden otoparkta biraz sohbet etmiyoruz?” dedi.

Waylay limon yeşili, şekerli içeceğini yudumlarken dikkatini tekrar filme vermişti.

“Elbette.” Onu dışarı kadar takip ettim. Knox da bize katıldığında şaşırdım, Nash’in yan tarafındaki Knockemout Polisi

yazılı araca ilerleyerek kaputun üzerine kavgacı bir tavırla eğilmişti.

“Bu kısımda sana ihtiyaç yok,” dedi Nash.

Knox ona dişlerini gösterdi. “Gitmemi istiyorsan beni buradan göndermen gerekiyor.”

“Özür dilerim, bütün sabah boyunca böyleydi,” diye açıkladım Nash’e.

“Tatlım, o hayatı boyunca böyleydi,” diye karşılık verdi.

Birbirlerine aynı gözlerle baktıkları ana kadar durumu fark etmemiştim. “Siz kardeşsiniz, değil mi?”

“Yok artık,” diye homurdandı Knox.

“Elbette öyleyiz,” dedi Nash. Tüm gücüyle sırtıyordu. “Ben iyi olanım.”

“Sadece şu lanet olası işini yap,” dedi Knox.

“Şimdi de işimi yapmamı istiyorsun. Kafam çok karıştı, şey olduğunda...”

“Beyler,” diyerek araya girdim. Bu hızla bir yere varmamız mümkün değildi. Kardeşler arasındaki gerilimi azaltacak enerjim yoktu ve bundan çok daha önemli konular vardı. “Bir sınırı aşmak istemem ama kız kardeşimle ilgili kısıma gelebilir miyiz?” diye öneride bulundum.

Nash bir not defteri çıkarırken, “Bence bu güzel bir fikir, Naomi,” dedi göz kırparak.

Knox homurdandı.

“İfadeni alalım, sonrasında ne yapacağımıza karar veririz.”

Hem bir plana sahip olan hem de gülümseyen bir adamdı. Kesinlikle kardeşinden daha hoş biriydi.

Birkaç dakika sonra, “Bir çocuğu öylece sahiplenebileceğimi söylüyorsunuz, öyle mi?” diyerek durumu açıklığa kavuşturdum. Gerçekten daha fazla kahveye ihtiyacım vardı. Bilişsel yeteneklerim giderek azalıyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Şey... Bunu ‘sahiplenme’ olarak adlandırmanı pek tavsiye etmiyorum. Virginia’da akrabalık bakımı, çocukların kendi aileleriyle birlikte olamadığı zamanlarda vasi aracılığıyla bir aile üyesinin yanında kalmaları için kullanılan yollardan biridir.”

Hayal görüyor olabilirdim ama erkek kardeşler arasında ihtiyatlı bir bakışma gerçekleşmiş gibiydi.

“Bu durumda, Waylay’in vasisi mi olacağım?”

Her şey çok hızlı geliyordu. Kısa bir süre önce evlenme hazırlığındaydım. Sonra birdenbire on bir yaşındaki, bana yabancı bir çocuğun geleceğine karar vermekle görevlendirilmiştim.

Nash elini gür saçlarının arasından geçirdi. “Geçici olarak. İstikrarlı ve sağlıklı bir yetişkin olduğun açık bir şekilde belli oluyor.”

“Onu almazsam ne olur?” dedim tereddütle.

“Çocuk ve Aile İlişkileri Birimi, Waylay’i koruyucu ailelerden birinin yanına yerleştirecektir. Biz işleri çözene kadar birkaç hafta kasabada kalmakta bir sakınca görmüyorsan onun seninle kalmasında da kanunen bir sakınca yok. Her şey yolunda giderse bunu kalıcı hale getirmen bile mümkün olabilir.”

“Tamam.” Ellerimi sinirle şortumun arkasına silerken, “Çözülecek olan ne var?” diye sordum.

“Öncelikle kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu ve bunun vesayet için ne anlama geldiğini öğrenmemiz gerekiyor.”

Başım büyük belada. Paraya ihtiyacım var, Naomi.

Aldudağımı ısırdım. “Dün gece beni aradı. Yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyip para getirmemi istedi. Sence gerçekten tehlikeli bir işe bulaşmış olabilir mi?”

“Şuna ne dersin? Sen Waylay’e odaklan, ben de kız kardeşin için endişeleneyim,” dedi Nash.

Tavsiyesini takdir ediyordum ama edindiğim tecrübelerle göre; bir pisliğin tatmin edecek şekilde temizlendiğinden emin olmanın tek yolu, temizliği yapan kişi olmaktı.

“Nakit getirmiş miydin?” diye sordu Knox. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Kendimi aptal ve mahcup hissederek ayaklarıma baktım.

Gerçeği biliyordum. "Getirdim."

"Aldı mı?"

Daha arkadaşıl bir ifadeye sahip olduğu için polis şefinin yüzüne odaklandım. "Akıllı davrandığımı sanıyordum. Yarısını arabada, diğer yarısını da bavulumda bırakmıştım."

Nash bana anlayışla baktı. Knox ise alçak sesle bir şeyler homurdanıyordu.

"Sanırım oraya geri dönüp kendimi yeğenime düzgün bir şekilde tanıtsam iyi olacak," dedim. "Lütfen durumdan beni haberdar edin."

"Burada kalmayacaksın." Bu emir Knox'tan gelmişti.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Varlığım seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden uzun bir tatile çıkmıyorsun?"

Eğer bakışlar birinin kanını kaynatabiliyor olsaydı benimki bir magma denizine dönüşürdü.

"Burada *kalmıyorsun*," diye tekrarlardı. Bu kez kilidi kırılmış çürük kapıyı işaret ediyordu.

Ah. Bu konu.

"Eminim bir çözüm bulabilirim," dedim canlı bir sesle. "Şef-"

"Nash diyebilirsin," dedi tekrar ısrar ederek.

Knox kardeşinin kafasını zaten hasarlı olan kapıya geçirmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Nash," dedim cazibemi arttırarak. "Waylay'le birlikte birkaç geceliğine kalabileceğimiz bir yer biliyor musun?"

Knox telefonunu çıkardı, ekrana bakarken başparmakları agresif bir şekilde ekranın üzerinde geziniyordu.

"Sizi Tina'nın evine bırakabilirim. Pek eve benzemiyor ama kendi eşyalarını kırıp dökme ihtimali çok daha düşüktür," diye önerdi Nash.

Knox telefonunu cebine geri yerleştirdi. Bakışlarını üzerime sabitlemişti, mantıksız olduğunu biliyordum ancak yüz ifadesindeki o kendini beğenmişlik beni sinirlendiriyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Nash'e doğru dönerek, "Çok naziksin. Yardımın için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam," dedim. "Eminim ki, Knox'un benim çevremde daha fazla vakit geçirmek yerine yapmayı tercih edeceği çok daha iyi işler vardır."

"Benim için bir zevk," dedi Nash.

"Eşyalarımдан geriye kalanları toplayıp Waylay'e nereye gittiğimizi söyleyeceğim," diyerek odaya doğru gitmeye başladım.

Sonunda yanımdaki dövmeli huysuzdan kurtulduğumu düşünürken hissettiğim rahatlık gök gürültüsüne benzer bir gürültüyle bölündü.

Bir adam kış uykusuna yatmaya hazırlanan ayı büyüklüğündeki motosikletiyle caddeden aşağıya doğru fırlamıştı, yaptığı hız kesinlikle yasal sınırın dışındaydı.

"Lanet olası Harvey," diye mırıldandı Nash.

"Sanırım gidip onu yakalasan iyi olur," dedi Knox. Kendini beğenmiş görüntüsü hâlâ kaybolmamıştı.

Nash, "Daha sonra konuşacağız," dedi parmağını ona doğru sallayarak. Bu durumdan memnun olmuş gibi görünmüyordu.

"Acele edip yasaları uygulasan iyi olur," dedi Knox.

Nash bana doğru dönerek, "Naomi, seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm. Seni arayacağım," dedi.

O aceleyle aracına geri dönüp açtığı polis ışığıyla diğer sürücüyü takibe başlarken, Knox parmaklarını düşmanca kıpırdattı.

Bir kez daha bu adamla yalnız kalmıştım. "Benim güzel, kibar aracımın ortadan kaybolmasıyla bir ilgin yok, değil mi?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Benimle daha kaliteli zaman geçirmek için olmadığı kesin."

"Hadi, papatya," dedi Knox. "Eşyalarını toplayalım ve sizi Tina'nın evine bırakayım."

"Ellerini eşyalarımдан uzak tutmanı tercih ederim," dedim mağrur bir tavırla. Ama sonrasında bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde esnemem bu kibirli tavrı bozdu. Pilim bitmek üzereydi ve tek umudum, yere yığılmadan önce bu Viking'den uzaklaşabilecek kadar uykusuzluğa dayanabilmektir.

BES

BİR TÜP ÇAKMAK GAZI VE BİRAZ ŞEKERLEME

Naomi

Hillside Acres bir karavan parkından çok şenlikli bir kamp alanına benziyordu.

Çocuklar küçük ve bakımlı bir oyun parkında, Virginia'nın uzun yaz mevsimine henüz boyun eğmemiş çimlerin üzerinde oynuyorlardı. Karavanların çitleri ve sebze bahçeleri vardı. Yaratıcı renk şemalarıyla kurulan rahat verandalar yerdeki kaldırım taşlarının çekiciliğini arttırıyordu.

Bir de Tina'nın evi vardı.

Parkın arka köşesine konumlanmış, taşınabilir bir karavan-
dı. Sağa doğru sert bir eğim yapmış bej renkli kutuya ait temelin eğimli taraftaki kısmı eksik gibi görünüyordu. Çakılların arasından kendine yol açan yabancı otlar dizlerime çarpıyordu.

Yolun karşısındaki karavanın led ışıkları, etrafına asılmış bitkileri, şirin ve perdeli bir verandası vardı. Tina'nın karavanının önünde ise hafif aralık bırakılmış paslı kapıya doğru çıkan derme çatma tuğla basamaklar bulunuyordu.

Knox yine dik bakışlar atmaya başlamıştı. Ama bu kez bana değil, kapıda asılı olan ilana bakıyordu.

TAHLİYE.

Bize doğru dönmeden, "Burada kalın," diye emretti.

O "sert erkek" adımlarıyla içeri girerken sinirlenemeyecek kadar yorgundum.

Waylay gözlerini devirdi. "O çoktan gitti. Motelden önce buraya gelmişti."

Refleks olarak ona doğru uzanıp ellerimi omuzlarına koydum. Kız geri sıçrayarak az önce ona kötü bir şaka yapmaya çalışmışım gibi yüzüme baktı.

Kendime not: Fiziksel yakınlaşmayı aceleye getirme.

“Nerede kalıyordunuz?”

Waylay omuz silkti. “Son iki geceyi arkadaşımın evinde geçirdim. Ailesi akşam yemeği için masada fazladan bir çocuk olmasını sorun etmiyor. Onun nerede kaldığını bilmiyorum.”

Tina için “sorumlu” kelimesinin kullanılabileceği tek zaman dilimi, beni taklit ettiği dönemler olmuştu. Buna rağmen kız kardeşimin ebeveynlik yaklaşımı karşısında dehşete düşmüştüm.

Knox içeriden, “Burası temiz,” diye seslendi.

“Sana söylemiştim.” Waylay merdivenlerden yukarı koştuğunda onu takip ettim. Karavanın iç kısmı dışından çok daha kötüydü.

Kapının önündeki yıpranmış halıdan geriye her yöne dağılan uzun ve boğumlu ipler kalmıştı. Bir çekyat, üzerinde tozlu bir televizyon sehpası bulunan ucuz ahşap konsolla karşı karşıyaydı. Tam önünde de küçük pembe bir puf duruyordu.

Waylay, “Televizyonu aldı ama o görmeden önce kumandayı aldım,” dedi gururla.

“İyi iş çıkardın,” dedi Knox saçlarını karıştırarak.

Sertçe yutkundum ve onları oturma odasında yalnız bırakıp pis mutfığa girdim.

Dolapların içindekiler yeşil muşambanın ortasında duran dolup taşmış bir çöp tenekesine boşaltılmıştı. Mısır gevreği kutuları, konserve çorba kutuları, buzu çoktan erimiş pizza atıştırma malıkları. Görünürde tek bir sebze bile yoktu.

Karavanın her iki tarafında da birer yatak odası vardı. Çift kişilik yatağı olanın iki yanında kül tablaları bulunuyordu. Güneşi engellemek için duvara perde yerine ince çarşaf lar yapıştırılmıştı. Dolap ve şifoniyer neredeyse boştu. Her şey yere atılmış ya da kapıdan dışarı çıkarılmış haldeydi. İçgüdüsel olarak yatağın altına baktığımda iki tane boş viski şişesi buldum.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Geri dönecek, biliyorsun,” dedi Waylay başını içeri uzatarak.

“Biliyorum,” diye onayladım. Küçük kızın bilmediği şey, geri dönüşlerin bazen yıllar sürüyor olmasıydı.

“Görmek istersen odam diğer tarafta,” dedi Waylay.

“İsterim, tabii senin için sakıncası yoksa.”

Tina’nın iç karartıcı yatak odasının kapısını kapattıktan sonra yeğenimi oturma odasına kadar takip ettim. Yorgunluk ve bunalmışlık yüzünden kuruyan gözlerim yanmaya başlamıştı. “Knox nerede?” diye sordum.

“Dışarıda Bay Gibbons’la konuşuyor, yani ev sahibimizle. Annemin bir sürü kira borcu var,” derken oturma odasındaki çürümüş, sahte ahşap kapıya doğru ilerledi. Bir tabelaya el yazısıyla parıltılı bir pembenin dört ayrı tonu kullanılarak “DIŞARIDA KAL” yazılmıştı.

Kaba davranmakla ilgili vereceğim dersi daha sonraya, ayakta uyuklamadığım bir zamana saklamaya karar verdim.

Waylay’in odası küçük ama düzenliydi. Pembe renkli güzel yorganının altında iki kişilik bir yatak vardı. Eğilmiş kitaplığında birkaç kitap vardı ancak raflar genel olarak renkli kutulara düzenli bir şekilde yerleştirilmiş saç aksesuarlarına ayrılmıştı.

Waylay Witt tath bir kız çocuğu olabilir mi?

Yatağına atlayıp uzandı. “Ee? Şimdi ne yapıyoruz?”

“Şey,” dedim neşeyle. “Odanı sevdim. Evin geri kalanı için bir şeyler yapabiliriz. Biraz temizlik, biraz düzen...” *Bir tüp çakmak gazı ve bir kutu kibrit.*

Knox hayvanat bahçesindeki kızgın bir aslan gibi odaya girdi. Çok fazla yer kaplıyor, içerideki oksijenin çoğunu tüketiyordu. “Eşyalarını topla, Way.”

“Ne? Hepsini mi?” diye sordu Way.

Knox başını hızla salladı. “Evet, hepsini. Naomi.”

Adımı söyledikten sonra arkasını dönüp odadan dışarı çıktı. Karavanın attığı adımlarla titrediğini hissedebiliyordum.

“Sanırım bu onu takip etmen gerektiği anlamına geliyor,” dedi Waylay.

“Doğru. Tamam, burada kal. Hemen dönerim.”

Knox’u dışarıda, ellerini kalçalarına koymuş halde çakıllara bakarken buldum.

“Bir sorun mu var?”

“Bu lanet yerde kalmayacaksınız.”

Aniden ayakta duramayacak kadar yorgun hissederek karavanın alüminyum kaplamasına yaslandım. “Bak, Knox. İliklerime kadar yorgunum. Bir milyon saattir ayaktayım. Yabancı bir yerde, yabancı biriyim ve orada birine ihtiyacı olan küçük bir kız var. Ne yazık ki, ona yardım edecek olan kişi benim. Pislilik tavrını özel şoförlük yaparak telafi ettin. Şu gereksiz sert hareketleri bırak artık. Senden yardım istemedim, yani gitmekte özgürsün. Bu pisliği temizlemeye başlamam gerekiyor.”

Hem gerçek hem de mecazi anlamda, “Bitirdin mi?” diye sordu.

Çileden çıkamayacak kadar yorgundum. “Evet, sayılır.”

“Güzel, o zaman kışını kaldırıp kamyonete bin. Burada kalmıyorsunuz.”

“Şu anda ciddi misin?”

“Karton kapılı bir motelde ya da sağlık ihlali yapılmış bir karavanda kalmıyorsunuz. Ayrıca...” Tahliye ilanını kapıdan sökmek için sözlerine ara verdi. “Burası artık Tina’nın evi değil. Yasal olarak burada kalamazsınız. Ahlaki olarak da bunu yapmana izin veremem. Beni anlıyor musun?”

Bu benim yanımda yaptığı en uzun konuşmaydı ama ona cevap verecek durumda olduğum söylenemezdi.

Knox zaten bir cevap beklemiyordu.

“Yani doğruca kamyonete gidiyorsun.”

“Sonra ne olacak, Knox?” Karavandan uzaklaşıp ellerimi havaya kaldırdım. “Sırada ne var? Bir fikrin var mı? Çünkü benim hiçbir fikrim yok ve bu beni çok korkutuyor.”

“Kalabileceğiniz bir yer biliyorum. Motelden daha güvenli. Bu lanet pislikten çok daha temiz.”

“Knox, cüzdanım yok. Çek defterim yok. Telefonum veya dizüstü bilgisayarım yok. Dün itibariyle, geri dönebileceğim bir işe de sahip değilim. Nasıl ödeyeceğim...” Cümlemi bitirmeyi bile başaramamıştım. Yorgunluk ve çaresizlik beni ele geçiriyordu.

Küfredip bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Ayakta uyuyorsun.”

“Yani?” dedim suratımı asarak.

Uzun bir süre boyunca bana sertçe baktı. “Kamyonete bin, papatya.”

“Waylay’ın toplanmasına yardım etmem gerekiyor,” diye karşı çıktım. “Çöpü de karıştırmam gerekiyor, içinde önemli bir evrak olabilir. Sigorta, doğum belgesi, okul kayıtları.”

Knox bir adım öne çıkınca geri çekildim. Sırtım kamyonetine değene kadar bana doğru ilerlemeye devam etti ve en sonunda yolcu kapısını açtı. “Gibbons önemli bir şey bulursa sana haber verecek.”

“Ama onunla konuşmam gerekmez mi?”

“Ben onunla zaten konuştum. Bu durum ilk defa başına gelmiyor, ayrıca kendisi kötü bir adam değildir. Kiracıların geride bıraktığı önemli eşyaları saklar, nelere dikkat etmesi gerektiğini bilir. Bir şey bulursa beni arayacaktır. Bin. Artık. Şu. Arabaya.”

Koltuğa tırmanarak yapmam gereken diğer şeyleri düşünmeye çalıştım.

“Way,” diye bağırdı Knox.

“Tanrım. Biraz sabırlı olsana!” Waylay elinde iki çöp torbası ve sırt çantasıyla kapıda belirdi.

Kalbim sızladı. Hayatı, tüm değerli eşyaları iki çöp torbasına sığıyordu. Üstelik elindekiler iple büzülen güzel torbalardan da değildi.

Knox poşetleri ondan alıp kamyonentinin kasasına yerleştirdi. “Hadi gidelim.”

Sessiz bir yolculuktu. Görünüşe göre, Knox'la sohbet ya da kavga etmediğim zamanlarda bilincimi açık tutacak enerjiden yoksun kalıyordum. Kamyonet sarsılınca aniden uyandım. Ormanın içinden kıvrılarak giden toprak bir yoldaydık. Ağaçlar üzerimizde gölgelik bir alan oluşturuyordu. Yeni mi uyuyakalmıştım, yoksa bir saattir yolda mıydık bilmiyordum.

İçinde bulunduğum durumu hatırlayarak arka tarafa doğru döndüğümde Waylay'i arka koltukta otururken görüp rahatladım. Gelinliğimin oluşturduğu beyaz, kabarık tümseğin hemen yanındaydı.

Knox'a dönüp esnerken, "Harika. Bizi öldürmek için ıssız bir yere götürüyorsun, değil mi?" diye sordum.

Waylay arkamdan sessizce güldü.

Knox toprak yolda ilerlerken inatçı bir şekilde sessizliğini korudu.

"Vay canına." Waylay'in haykırışı ön camdan görünen manzaraya odaklanmamı sağladı.

Geniş bir ırmak, ormana doğru kıvrıldığı noktaya kadar yol boyunca uzanıyordu. Biraz ileride ağaçlar seyreltiğinde "vay canına" haykırışına neden olan yeri gördüm. İlk katının yan tarafı geniş bir ön verandayla çevrilmiş kocaman bir ahşap ev karşımızda duruyordu.

Knox evin önünden geçerek arabayı sürmeye devam etti.

Durmadığımız için kısık sesle, "Tüh," diye mırıldandı Waylay.

Bir sonraki virajda ağaçların arasına sıkışmış, koyu renk cepheyle kaplı küçük bir kulübe gördüm. "Orası benim evim," dedi Knox. "Bu da sizinki."

Kulübenin hemen ilerisinde masal kitaplarından fırlamış gibi görünen başka bir kulübe daha vardı. Üzerinde yükselen çam ağaçları, yaz güneşinden korunmak için bir gölge oluşturuyordu. Beyaz tirizli çıtalarla kaplı dış cephesi büyüleyiciydi.

Canlı mavi tahtalar kullanılarak yapılmış küçük ön verandası davetkâr görünüyordu.

Bayılmışım.

Knox çakıllarla kaplı kısa patikaya döndükten sonra motoru kapattı.

“Gidelim,” dedi arabadan inerken.

“Geldik sanırım,” diye fısıldadım Waylay’e. Birlikte kamyonetten çıktık.

Buradaki hava kasabadan biraz daha serindi. Ayrıca çok daha sessizdi. Motosikletlerle trafiğin gürültüsü, arıların vızıltısı ve uzaktan gelen uçak sesleriyle yer değiştirmişti. Yakınlarda bir köpek havlıyordu. Kulübenin arkasındaki bir yerde gürül gürül akan ırmağın sesini, fısıldayan ağaçların arasından duyabiliyordum. Ilık rüzgâr çiçeklerin, toprağın ve yaz güneşinin kokusunu taşıyordu.

Her şey mükemmeldi. Cüzdanı olmayan kaçak bir gelin için fazla mükemmeldi.

“Ee, Knox?”

Beni görmezden gelerek Waylay’in eşyalarıyla bavulumu ön verandaya taşıdı.

“Burada mı kalıyoruz?” diye sordu Waylay, yüzünü ön cama yaslayıp içeri bakmaya başlamıştı.

Knox kapıyı açıp anahtarlarını çıkarırken, “Tozlu ve muhtemelen çok eski,” diye cevap verdi. “Bir süredir kullanılmadı. Büyük ihtimalle pencereleri açmanız gerekecektir, içeriyi havalandırın.”

En sevdiğim peri masalının sayfalarında yaşıyormuş gibi görünen bir kulübenin anahtarına sahip olması sorular listemde yerini almıştı. Bunun hemen üstünde de kira ve depozitoyla ilgili sorular vardı.

“Knox?” diyerek tekrar denedim.

Ama kapıyı açtığı anda, kendimi küçük taş şömineli rahat bir oturma odasının geniş ahşap zeminine adım atarken buldum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

İkinci kata çıkan merdivenlerle vestiyer arasındaki oyuğa sıkıştırılmış eski bir masa olduğunu görmüştüm. Pencere dışarıdaki manzarayı içeriye taşıyordu.

“Gerçekten mi? Burada mı kalacağız?” diye sordu Waylay. Şüphesizliği hissettiklerimin bir yansıması gibiydi.

Knox çantalarımızı küçük merdivenin dibine bıraktı. “Evet.”

Waylay bir süre ona baktıktan sonra omuz silkti. “Gidip üst katı kontrol edeceğim.”

“Bekle! Ayakkabılarını çıkar,” dedim. İçeride kirli izler kalmasını istemiyordum.

Waylay kirli spor ayakkabılarına baktı. Sol tekinin burnunda bir delik vardı, sağ taraftakinin bağcığına pembe bir kalp takılmıştı. Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek ayakkabılarını çıkardıktan sonra üst kata çıktı.

Onun gidişini izlediğimiz sırada Knox’un dudakları kıvrılarak yana doğru kaydı. Waylay en ufak bir heyecan ya da merak hissetmiyormuş gibi davranıyordu.

“Lanet olsun, Viking!” Geride bıraktığım karmaşadan uzakta, bir kartpostal güzelliğindeki bu kır evinde birkaç hafta geçirme fikri beni sarhoş ediyordu. Arka verandada oturup suyun akışını seyrederken darmadağın olan hayatımı da düzene sokabilirdim. Tabii gücüm bunu yapmaya yeterse.

“Şimdi derdin ne peki?” diye sordu Knox. Bebek evi büyüklüğündeki mutfağa girip lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyordu.

“Yani ‘*Sorun nedir, Naomi?*’ demek istedin, değil mi? Söyleyeyim, Knox. Waylay burası için çok heyecanlandı ve ben parasını karşılayabilecek durumda olup olmadığımı bile bilmiyorum. Terk edilmişliğin üstüne bir de hayal kırıklığına uğrayabilir. Bu gece motele geri dönmek zorunda kalırsak ne olacak?”

“Motele geri dönmeyeceksin.”

“Kira ne kadar?” diye sordum dudağımı ısırarak.

Manzaraya sırtını dönerek tezgâha yaslandı, sinirli görünüyordu. “Bilmem.”

“Buranın anahtarı sende ve kirasını bilmiyor musun?”

“Kira ücreti değişiklik gösteriyor,” derken uzanarak eski beyaz buzdolabının üstündeki toz tabakasını süpürdü.

“Neye göre?”

Başını iki yana salladı. “Kime göre.”

“Peki. Kimmiş o?”

“Liza J. Yeni ev sahibin.”

Yeni ev sahibim mi?

“Peki bu Liza J burada olduğumuzu biliyor mu?” Ayak parmaklarım botlarının ucuna değene kadar ona doğru ilerlediğim farkında bile değildim. O grimsi mavi gözler üzerimdeydi ve kendimi büyüteç altında gibi hissediyordum.

“Bilmiyorsa bile yakında öğrenir. Sert görünür ama yumuşak bir noktası da vardır,” derken bakışları beni delip geçiyordu. Ona ters ters bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Waylay üst kattan, “Odalarımızı seçtim,” diye bağırarak bakışma yarışımızı bozdu.

“Anlaştık mı?” diye sessizce sordu Knox.

“Hayır! Anlaşmış falan değiliz. Nerede olduğumuzu ya da kasabaya nasıl döneceğimizi bile bilmiyorum. Burada Uber var mı? Ayı var mı?”

Dudakları yukarı kıvrıldığında yüzüm kızarmaya başladı. Beni insanların kibar ortamlarda yapmadıkları bir şekilde inceliyordu.

“Akşam yemeği,” dedi.

“Ha?” diye bilgece bir cevap verdim. Bana çıkma teklif etmeye çalışmadığını biliyordum. Bütün bir sabahı birbirimizden nefret ederek geçirdikten sonra pek mümkün değildi.

“Yedide. Yolun aşağısındaki büyük evde. Orası Liza J’in evi. Seninle tanışmak isteyecektir.”

“Eğer ev sahibim olduğunu bilmiyorsa bizi akşam yemeğine beklemeyeceği kesin,” diye cevap verdim.

“Akşam yemeği saat yedide. O zamana kadar sizi bekliyor olur.”

Bu tür bir davetten *rahat*sız olmuştum. “Ne getirmeliyim? En yakın market nerede? Şarap sever mi?” Ev sahibine hediye vermek sadece bir saygı gösterisinden ibaret değildi, bu durumda iyi bir ilk izlenim de yaratabilirdi.

Sanki kızgınlığım onu eğlendirmiş gibi dudakları yukarı kıvrıldı. “Git biraz uyu, Naomi. Sonra da Liza J’in evine yemeğe gel.” Arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

“Bekle!”

Peşinden koşup onu verandada yakaladım. “Waylay’e ne söyleyeceğim?”

Bu sorunun aklıma nereden geldiğini ya da sesimdeki paniğin neden olduğunu bilmiyordum. Ben panikleyen biri değilim. Aksine, baskı altında mucizeler yaratırdım.

“Ne söyleyeceğim derken tam olarak neyden bahsediyorsun?”

“Ona annesi, ben ve neden burada olduğumuz hakkında ne söyleyeceğim?”

“Ona gerçeği söyle.”

“Ama gerçeğin ne olduğundan emin değilim.”

Verandanın merdivenlerinden inmeye başladığında panik tekrar boğazımı tırmaladı. Bu kasabada tanıdığım tek adam, tanımadığım bir çocukla ulaşım aracım olmadan ve kız kardeşimin benden çalmadığı birkaç ıvır zıvırla kaldığım bu yerde beni terk ediyordu.

“Knox!”

Tekrar durarak küfretti. “Tanrım, Naomi. Annesinin onu sana bıraktığını ve onu tanımayı dört gözle beklediğini söyle. Bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getirme.”

“Tina’nın ne zaman döneceğini sorarsa ne olacak? Ya benimle kalmak istemezse? Of, Tanrım. Beni dinlemesini nasıl sağlayacağım ki?”

Tekrar verandaya çıkarak kişisel alanıma girdi ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Knox sırtıyordu. İnsanın içini eriten, yüz watt gücündeki gerçek bir sırtıştı.

Kendimi sersemlemiş hissediyordum, sıcak basmıştı ve eklemlerimin nasıl çalıştığını bilmiyormuş gibiydim.

“Vay be,” diye fısıldadım.

“Vay be, ne?” diye sordu.

“Şey... az önce gülümsedin. Cidden, vay canına. Böyle görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Yani, sen zaten şeysin...”
Elimi onun önünde beceriksizce salladım. “Bilirsin işte. Ama üzerine bu gülümseme eklendiğinde neredeyse bir insan gibi görünmeye başladın.”

Gülümsemesi gitmiş, o tanıdık kızgın ifadesi geri gelmişti. “Tanrım, papatya. Biraz uyu. Aptalca şeyler geveliyorsun.”

Arabayla evden uzaklaşmasını beklemedim. Onun yerine içeri girip kapıyı kapattım. “Ben şimdi ne yapacağım?”

Uykum anında açılarak geride paniklemiş bir kafa karışıklığı bıraktı, sersemlemiş gibi hissediyordum.

Çarşafsız bir yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordum, bir elimde hâlâ fırça vardı. Gözlerim ve beynim yaşayanlar diyarına dönerken oda yavaşça netleşti.

Warner. Hrr.

Tina. Agh.

Araba. Kahretsin.

Waylay. Lanet olsun.

Yazlık. Büyüleyici.

Knox. Huysuz, seksi, korkunç ama yardımsever.

Son yirmi dört saatin zaman çizelgesi bozulmadan kendimi yataktan kaldırarak doğruldum.

Oda küçüktü ama tıpkı evin geri kalanı gibi sevimliydi. Pannelli duvarları parlak beyaza boyanmıştı, yatak antika pirinç

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

çubuklardan yapılmıştı. Yatağın karşısında uzun bir şifoniyer ve kıvrımlı ırmağa bakan pencerenin altında da tavus kuşu mavisine boyanmış ince bir masa vardı.

Alt katta birinin mırıldandığını duyunca kendimi toparladım.

Waylay.

“Kahretsin,” diye mırıldandım yataktan atlarken. Bir koruyucu olarak işteki ilk günümdü ve yeni sorumluluğumu kim bilir ne kadar süre boyunca gözetimsiz bırakmıştım. Ben öğleden sonra uykusuna dalmışken annesi tarafından kaçırılmış ya da bir ayı tarafından parçalanmış olabilirdi.

Merdivenlerden hızla inerken bu işte berbat olduğuma karar verdim.

“Tanrım, sakın boynunu kırma.” Waylay mutfak masasına oturmuş halde çıplak ayaklarını sallıyor, bir yandan da içine dış çürüklerine neden olacak kadar jöleyle fıstık ezmesi sürdüğü beyaz ekmekli kalın sandviçi mideye indiriyordu.

“Kahve,” diye mırıldandım.

“Dostum, zombiye benziyorsun.”

“Bu zombinin kahveye ihtiyacı var.”

“Buzdolabında kola var.”

Bu işimi görürdü. Sendeleyerek buzdolabına gidip kapağı açtım. Dolabın içinde yiyecek olduğunu fark edene kadar *Pepsi* kutusunu yarılardım.

“Yiyecekler nereden gelmiş böyle?” dedim pürüzlü bir sesle. Uykudan kolay sıyrılabilen biri değildim. Sabahları şeker komasına girmiş bir anaokulu sınıfının enerjisiyle yataktan fırlayabilirdim ama kestirdiğim zamanlarda pek hoş biri olmuyordum. Uyumlu olduğum da söylenemezdi.

Waylay bana uzun uzun baktı. “Bana yemeğin nereden geldiğini mi sormaya çalışıyorsun?”

Bir parmağımı havaya kaldırarak şişenin kalanını içtim.

Soğuk kafein ve şeker boğazımı yakarken, “Evet,” dedim hırıltıyla. “İşte bu.” İncelik göstermeden geçirmek için duraksadım. “Affedersin.”

Waylay sırtıttı. “Sen yatağında salyalarını akıtırken Şef Nash teslimatçı kadına buraya biraz yiyecek getirmesini söylemiş.”

Kırpıştırdığım gözlerimin yaşadığını hissettim. Polis şefi, yeğenime veremeyecek kadar bilinçsiz hale düştüğüm yiyecekleri eve teslim etmişti. Bugün vesayet konusunda altın yıldız alamayacaktım.

“Ne boktan bir şey,” diye mırıldandım.

Waylay kocaman bir PB&J* ısırganı alıp, “Boktan değil,” diye karşı çıktı. “Biraz şeker ve cips var.”

Sorumluluk sahibi bir yetişkin olma yolunda ilerlemem gerekiyordu ve bunu hızlıca yapmalıydım.

“Bir listeye ihtiyacımız var,” dedim kararımı verirken ellerimle gözlerimi ovarak. “Medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuza, oraya nasıl gideceğimize, önümüzdeki bir ya da iki gün için hangi malzemelere ihtiyacımız olduğuna bakmamız gerekiyor.”

Kahve. Kesinlikle kahveye ihtiyacım vardı.

“Kasaba buradan bir kilometre kadar mesafede,” dedi Waylay. Çenesinde jöle lekesi vardı ve yüzündeki “teyzem delinin teki” ifadesinin yanı sıra, sevimli bir şekilde çocuksu görünüyordu. “Neden kolların ve dizlerin yaralarla dolu?”

Cildimdeki sıyrıklara baktım. “Bir kilisenin bodrum penceresinden tırmandım.”

“Süper. Kasabaya mı gidiyoruz o zaman?”

“Eve, önce mutfakta neler olduğuna bakmam gerekiyor,” dedikten sonra tezgâhın üzerinde duran çantamı bulup sadık defterimi ve kalemimi çıkardım.

Kahve.

Yiyecek.

Ulaşım?

İş?

Hayatta yeni bir amaç?

* (İng.) *Peanut butter and jelly sandwich*: Fıstık ezmesi ve reçelli sandviç. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bisikletleri alabiliriz,” diye atıldı Waylay.

“Bisikletler mi?” dedim tekrarlayarak.

“Evet. Liza J onları buraya bıraktı. Bu akşam yemeğe gelmemiz gerektiğini de söyledi.”

“Ev sahibimizle mi tanıştın?” dedim tiz bir sesle. “Başka kim uğradı? Belediye başkanı mı? Tam olarak ne kadar zamandır uyuyorum ben?”

Gözleri irileşirken bakışları ciddileşti. “Naomi teyze, tam iki gündür uyuyorsun.”

“Ne?”

Waylay sırtıttı. “Sadece seninle dalga geçiyorum. En fazla bir saat uyumuşsundur.”

“Çok komik. Sırf bu yüzden eve brüksel lahanası ve havuç alıyorum.”

Burnunu kırıştırdı. “İğrenç.”

“Bunu hak ettin, çokbilmiş. Şimdi, ben envanterle uğraşırken sen de bir sandviç hazırla.”

“Tamam ama insan içine çıkmadan önce saçını tarayıp yüzünü yıkamayı bir düşünsen iyi olur. Zombi bir teyzeyle birlikte görünmek istemiyorum.”

ALTI

KUŞKONMAZ VE HESAPLAŞMA

Naomi

Şu anda uçuş sonrası sersemliğiyle balayında olmam, Paris sokaklarında dolaşmam gerekiyordu. Bunun yerine on vitesli eski bir bisikletin gidonuna tutunmuş halde yere devrilmemeye çalışıyordum.

Yıllardır hiç bisiklet sürmemiştim. Çakıl yoldaki her tümsek ve çukur dişlerimle kadınlık organlarımn sarsılmasına sebep oluyordu. Warner'ı sahildeki ikili bisikletlerden birini denemeye ikna ettiğim ilk ve tek seferde, uçurtma dükkânının dışındaki çalılığın içerisine dalmıştık.

Warner hiç memnun olmamıştı.

III. Warner Dennison'ın hoşuna gitmeyen pek çok şey vardı. Bunlar daha fazla dikkat etmem gereken şeylerdi.

Sivrisinek girdapları ve yoğun güney neminin içinde ilerlerken, ormanlık alan vızıltılı bir bulanıklık içinde geçip gitti. Sırtımdan ter damlaları akıyordu.

“Geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?” diye seslendi Waylay. Oldukça ilerlemişti. Pashı bir çocuk bisikleti sürüyor, kolları iki yanında sallanıyordu.

“Senin göbek adın ne?” diye aynı şekilde seslendim.

“Regina.”

“Waylay Regina Witt, hemen iki elini de gidona koy!”

“Of, hadi ama. Eğlenceden nefret eden teyzelerden değilsin, değil mi?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ona yetişene kadar daha hızlı pedal çevirdim. “Ben *çok* eğlenceli biriyim,” dedim burnumdan soluyarak. Kısmen sözlerine alındığım ama en çok da nefes nefese kaldığım için böyle cevap vermiştim.

Direksiyonu tutmadan bisiklet süren, yatıya kaldığı yerden kaçıp erkeklerle öpüşen ya da konsere gitmek için arayıp hasta olduğunu söyleyen eğlenceli kızlardan olmayabilirdim. Ama eğlenceden *nefret* etmiyordum. Genelde eğlenceli kısma geçmeden önce yapılması gereken çok fazla şey oluyordu.

“Kasaba bu tarafta,” dedi Waylay. Çenesiyle sol tarafı işaret ediyordu. Bu o kadar kız kardeşime ait bir hareketti ki kalan nefesimi de alıp götürmüştü.

Pürüzsüz asfaltı geçerek çakılları geride bıraktık. Birkaç dakika sonra, Knockemout sınırlarının ileride belirmeye başladığını gördüm.

Bir an için kendimi bisiklet sürmenin eski tanıdık hissinde kaybettim. Yüzüme ve kollarıma vuran güneş, tenimi okşayan ılık hava, yazın sancılarını çeken milyarlarca böceğin çağrı ve sesleri. Bir zamanlar bisiklete binen on bir yaşındaki bir çocuktum. Sabahın bunaltıcı sıcağında maceraya atılır, acıkana ya da ateş böcekleri ortaya çıkana kadar eve dönmezdim.

Kasabanın eteklerinde dümdüz çitleri ve zümrüt yeşili otlakları olan geniş at çiftlikleri vardı. Zenginliğin ve ayrıcalığın kokusunu alabiliyordum. Warner’ın ailesinin şehir kulübünü hatırlamamı sağlamışlardı.

Yıpranmış kot ve deri giysiler içindeki dört motorcu kükreyen motosikletleriyle yanımızdan geçtiler, kasabanın sınırlarından kaçarken çıkardıkları motor gürültüsü kemiklerimi titretmişti.

Atçılar ve motorcular. Eşsiz bir kombinasyondur.

Çiftlikler giderek kayboldu, yerlerini ana caddeye çıkana kadar birbirine gittikçe yaklaşan düzenli arsalar üzerindeki evlere bırakıyorlardı. Yolda biraz trafik vardı. Bu sayede şehir

merkezini bu sabah olduğundan daha dikkatli bir şekilde inceleme imkânına sahip olmuştum. Tamircinin yanında bir çiftlik malzemeleri dükkânı ve hediyecek eşya dükkânı bulunuyordu. Karşısında bir hırdavatçı, onun yanında ise *Volvo*'nun çalındığı evcil hayvan dükkânı vardı.

“Market bu tarafta,” diye seslendi Waylay. Önümden sol taraftaki bir sokağa dönerken. Ben daha tedbirli davranacağını düşünürken o biraz daha hız yapmıştı.

“Yavaşla!” Harika, yeğenim benim gözetimimde geçirdiği yarım gün içerisinde bir trafik levhasına yüzünü çarparak ön dişlerini kıracaktı.

Waylay beni görmezden geliyordu. Sokaktan hızla aşağıya inip otoparka girdi.

Zihnimdeki alışveriş listesine *bisiklet kasklarını* ekleyerek onu takip ettim.

Bisikletlerimizi ön kapının yanındaki korkuluklara park ettikten sonra -şükürler olsun ki- bir tampon kutusunun içine sakladığım zarfı çıkardım. Mihraba yürümeme dakikalar kalmışken annem içi parayla doldurulmuş bir zarf uzatmıştı.

Bunun düğün hediyeğimiz olması gerekiyordu. Balayında harcamamız için verilen paraydı. Çalınan kredi ve banka kartlarımı yenileyene kadar erişebileceğim tek para şimdilik bu kadarla sınırlıydı.

Hiç gerçekleşmeyen bir düğün için kendi birikimlerimden aptalca harcadığım para miktarını düşündükçe ürperiyordum.

Waylay kendini beğenmiş bir tavırla, “Sanırım bisiklete bindiğimizden beri çok fazla brüksel lahanası alamıyorsun,” dedi.

“Bir daha düşün, seni ukala,” dedim vitrindeki tabelayı göstererek.

Eve Teslimat Yapılır.

“Off ya,” diye inledi.

“Artık bir kamyon dolusu sebze alabiliriz,” dedim neşeyle.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“HAYIR.”

“Ne demek hayır?” diye sordum kuşkonmaz saplarını ona doğru sallayarak.

“Kuşkonmaza hayır,” dedi Waylay. “Rengi yeşil.”

“Yeşil yiyecekler yemiyor musun?”

“Şeker şeklinde olmadığı sürece yemem.”

Burnumu kırıştırdım. “Bazı sebzeleri yemek zorundasın. Peki ya meyveler?”

“Turta severim,” derken bir kutu mangoyu sanki daha önce hiç görmemiş gibi şüpheyle dürtüyordu.

“Akşam yemeğinde... annenle genellikle ne yersiniz?” Tina’nın onun için hassas bir konu olup olmadığı ya da Waylay’i sürekli kendi başının çaresine bakması için bırakıp bırakmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim bağlı halde donmuş bir göle doğru sürüklenmeye zorlanıyormuş gibi hissediyordum. Ayaklarımın altındaki buz bir şekilde kırılacaktı, sadece nerede ve ne zaman olacağını bilmiyordum.

Omuzlarını silkti. “Bilmem. Buzdolabında ne varsa o.”

“Yemekten kalanları yani?” diye sordum umutla.

“*Easy Mac** ve dondurulmuş pizza yapıyorum. Bazen de *nugget*,” dedi Waylay. Mangolardan sıkılıp yeşil yapraklı marullara bakınca kaşları çatıldı. “*Pop-Tarts*** alabilir miyiz?”

Başım ağrımaya başlamıştı. Daha fazla uykuya ve kahveye ihtiyacım vardı, üstelik bu sırayla olmak zorunda değildi. “Olabilir ama önce birkaç sağlıklı yiyecek üzerinde anlaşma yapalım.”

Market önlüğü giymiş bir adam köşeyi dönerek ürünlere doğru ilerledi. Bizi görünce yüzündeki nazik gülümseme ortadan kaybolmuştu. Kısık gözleri ve kıvrılmış dudaklarıyla, açık havada yapılan bir doğum sahnesinde ışıklı plastikten yapılmış bebek İsa’yı tekmelediğimizi görmüş gibi bize bakıyordu.

* Kurutulmuş makarna ve bir paket işlenmiş peynir tozuyla birlikte karton kutuda satılan bir hazır yiyecek. (ç.n.)

** Meyve dolgulu bisküvi markası. (ç.n.)

“Merhaba,” dedim gülümsememe fazladan bir sıcaklık katarak.

Bize doğru homurdandıktan sonra uzaklaştı.

Waylay’e baktım ama adamın gözleriyle fırlattığı hançerleri fark etmemiş gibi görünüyordu, belki de bu davranışlara karşı bağışıklık kazanmıştı.

Demek ki güney eyalet sakinlerinin misafirperverliği buraya kadardı. Zaten Kuzey Virginia’daydık, belki burada güney misafirperverliği gibi bir şey yoktu. Belki de adam kedisinin bir aylık ömrünün kaldığını öğrenmişti. İnsanların perde arkasında neler yaşadığını bilmek mümkün değildi.

Waylay’le birlikte marketin içinde dolaşırken diğer çalışanların ve müşterilerin de benzer tepkiler verdiğini fark ettim. Şarküteri tezgâhının arkasındaki kadın, sipariş ettiğim dilimlenmiş yarım kilo hindi göğsünü bana doğru fırlattığında sinirlerim son noktaya ulaşmıştı.

Waylay’in açık bir tavuk *nugget* dondurucusunun üzerine eğilmekle ilgilendiğinden emin olduktan sonra, “Affedersiniz, ben burada yeniyim. Şarküteri etlerinin müşteriye fırlatılmasıyla sonuçlanan bir tür mağaza görgü kuralını mı çiğniyorum acaba?” diye sordum.

“Hah. Beni kandıramazsın, Tina Witt. O hindinin parasını ödeyecek misin, yoksa geçen seferki gibi sutyeninin içine mi sokmaya çalışacaksın?”

“Ben, Naomi Witt. Tina’nın kız kardeşi, Waylay’in de teyzesiyim. Ayrıca sizi temin ederim ki, sutyenime hiçbir zaman şarküteri ürünü doldurmadım,” diye cevap verdim.

“Saçmalık,” derken bir elini ağzına götürerek megafon kullanır gibi yaptı. “Sen ve çocuğun iyi insanlar değilsiniz, baş belası hırsızlarsınız.”

Anlaşmazlıkları çözme becerilerim insanları memnun etmekle sınırlıydı. Genellikle dehşet içinde kalıp özür diler, sonra da kırgın olan tarafa küçük ve düşünceli hissettiren bir hediye almak zorunda hissederdim. Ama bugün çok yorgundum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Pekâlâ. Ne var biliyor musunuz? Müşterilerle bu şekilde konuşmamanız gerektiğini düşünüyorum,” dedim. Sert ve kendinden emin konuşmaya çalışıyordum fakat sesim histerik bir şekilde çıkmıştı. “Başka ne var biliyor musunuz? Bugün bana bağırıldı, iki kez soyuldum, deneyimsiz bir ebeveyn yardımcısına dönüştürüldüm ve bunların hepsi öğle yemeğinden önceydi. Son iki günde sadece bir saat uyudum. Ayrıca *beni* etrafa et fırlatırken göremezsiniz. Sizden tek istediğim, bana ve yeğenime biraz olsun saygılı davranmanız. Sizi tanımıyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim. Kız kardeşimin göğüsleriyle ürünlerinize yaptığı şeyler için özür dilerim ancak bu hindinin daha ince dilimlenmesini istiyorum!”

Paketi soğutucunun üstünden ona doğru ittim.

İrileşen gözleri, “*Bu dengesiz müşteriyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum,*” der gibiydi.

“Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Tina değil misin?”

“Sizinle dalga geçmiyorum.” Lanet olsun, buraya gelmeden önce kahve almaya gitmeliydim.

Waylay bir kucak dolusu şekerli kahvaltılıkla yanımıza geldi. “Naomi teyze, *Pop-Tarts*’ları buldum.”

“Harika,” dedim.

“Evet,” derken çilekli ve kivili meyve püresini Waylay’ın önüne bırakıp karşısındaki koltuğa oturdum. Hayallerimin erkeği Justice, öğleden sonra içeceğim ilk kahveyi çorba kâsesi büyüklüğünde bir bardağa koymuştu.

“Evet ne?” diye asık bir suratla sordu Waylay. Zayıf bacaklarıyla masanın ayağını tekmeliyordu.

Keşke mola yerinde telefonumu ezmeseydim ve “çocuklarla aramızdaki buzları eritmenin yolları” hakkında araştırma yapabilseydim.

“Bu yaz neler yaptın bakalım?”

Uzun bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, “Bundan sana ne?” dedi.

Ebeveynler çocuklarla konuşmayı hep çok kolay bir şeymiş gibi gösterirdi. Bu konuda biraz ilham alabilmek için dua ederken yüzümü *latte* kâseme gömüp sesli bir şekilde içmeye başladım.

Justice masaya bir tabak kurabiye koyduktan sonra, “Siz iki hanımefendi, atıştırma bir şeyler yersiniz diye düşündüm,” dedi. “Fırından yeni çıktılar.”

Waylay’ın mavi gözleri tabağı aldığım sırada kocaman açılmıştı. Sonra şüpheyle karşımdaki adamın yüzüne baktı.

“Teşekkür ederim, Justice. Çok tatlısın,” dedim. Hemen ardından yeğenimi hafifçe dürttüm.

“Evet, sağ ol,” dedi Waylay. Kurabiyelere uzanmasa da tabağa bakarak oturmaya devam etti.

Bu kendime güvendiğim bir ortamdı. Kahvemi yudumlarken hazırladığım fıstık ezmesi kurabiyeden bir ısırık alırken, “Aman Tanrım,” demeyi başardım. “Justice, daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama seninle evlenmekten onur duyarım.”

“Gelinliği çoktan aldı bile,” dedi Waylay.

Adam gülerek sol elindeki altın yüzüğü parlattı. “Zaten evli olduğumu söylemek beni mahvediyor.”

“İyi adamlar her zaman evlidir,” diyerek iç çektim.

Waylay’ın parmakları tabağa doğru sinsice yaklaştı.

Justice tabaktaki en büyük kurabiyeyi işaret ederek, “Benim favorim çikolata parçacıklı olan,” dedikten sonra göz kırpıp uzaklaştı.

Waylay tabaktaki kurabiyeyi kapmadan önce adamın tezgâhın arkasına geçmesini bekledi.

“Hmm. Çok güzel,” diye mırıldandım. Ağzımda bir kurabiye festivali yaşıyordum.

Waylay gözlerini devirdi. “Çok tuhafsın.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Kapa çeneni ve kurabiyeni ye.” Gözleri kısıldığında sııttım. “Şaka yapıyorum. Peki en sevdiğin renk ne?”

Kafenin kapısı açılıp yırtık tayt, kısa kot etek ve *Lenny Kravitz* tişörtlü bir kadın içeri girdiğinde aramızdaki buzları eritmeye dair yaptığım yarım yamalak girişiminin onuncu sorusundaydık. Kadın vahşi siyah saçlarını tepesinde toplayarak atkuyruğu yapmış, kulağına birden fazla küpe takmıştı. Ön kolunda bir nilüfer çiçeği dövmesi vardı. Otuzlarında mı, yoksa kırklı yaşlarda mı olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Bizi fark edince ağzındaki lolipopla sııtarak, “İşte buradasınız,” dedi.

Bu dostça karşılama beni hemen kuşkulandırmıştı. Herkes kız kardeşim olduğumu düşünüyordu, yani biri beni gördüğüne seviniyorsa muhtemelen kötü bir insandı.

Kadın kaptığı sandalyeyi ters çevirerek masamıza yerleşti. “Oooo! Bunlar güzel görünüyor.” Kendine kırmızı krema sürülmüş kurabiye alırken lolipodu pişmiş ürünle takas etti. “Ee, Naomi,” diye başladı.

“Sizi tanıyor muyum acaba?”

Davetsiz misafirimiz alına bir tokat attı. “Tüh. Görgü kuralları! Ben zaten ilişkimizde birkaç adım önde duruyorum. Senin bana yetişmen gerekecek. Adım Sherry Fiasco.”

“Sherry Fiasco mu?”

Omuz silkti. “Biliyorum. Kulağa uydurma geliyor ama değil. Justice, ben bir *double espresso* alayım,” diye seslendi.

Müstakbel kocam hazırlamaya çalıştığı siparişe dönmeden önce elini kaldırdı. “Tamamdır, Fi.”

“Yani, az önce de söylediğim gibi. Zihnimde biz zaten arkadaşız. Bu yüzden sana bir iş vereceğim,” dedi kadın. Hemen ardından kurabiyeyi ikiye bölüp ısırıldı. “Selam, Way.”

Waylay meyveli içeceğinin ardından onu inceledi. “Selam.”

“Ee, ne diyorsun?” diye sordu omuzlarını oynatan Sherry.

“Ha?”

“Naomi teyzem biraz planlı hareket eden biri,” diye açıkladı Waylay. “Bugün, şu ana kadar üç farklı liste hazırladı.”

Sherry bilgece başını salladıktan sonra, “Ah, suya atlamadan önce bakan tiplerdensin,” dedi. “Pekâlâ. Ben bir işletme müdürüyüm, bu da beni bölgedeki birkaç küçük işletmeden sorumlu kılıyor. İçlerinden birinin garsonu eksik. Yani bira dağıtabilen ve çoğunlukla çekici olabilen birine ihtiyaç var, hem de acil bir şekilde.”

“Garson mu?” Hayatımın son beş yılını bir ofise tıklıp e-postalara cevap vererek, kâğıt işlerini hallederek, insan kaynakları sorunlarını dikkatle yazılmış e-postalarla çözerek geçir-miştim.

Bütün gün ayakta ve insanların arasında olmak eğlenceli olabilirmiş gibi hissediyordum.

“Dürüst bir iş. Bahşişler çok iyi. Üniformalar çok şirin. Personelin geri kalanı da çok eğlencelidir. Büyük çoğunluğu yani,” dedi Sherry.

“Bakıcı ayarlamam gerekecek,” dedim tereddütle.

Waylay, “Kimin için?” diye sordu alnını kırıştırarak.

Saçlarını karıştırıp, “Senin için,” dedim.

Bana dehşetle bakarak elimi savuşturdu. “Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Bu hayat tarzına alışık olman bunun doğru olduğu anlamına gelmez,” dedim. “Kendi başının çaresine bakmak için çok zaman harcadın ama bu artık benim sorumluluğumda. İşe giderken seni yalnız bırakmam mümkün değil.”

“Bu çok aptalca. Ben bebek değilim.”

“Hayır, değilsin,” diyerek onunla aynı fikirde olduğumu belirttim. “Fakat yetişkin gözetimi bir gerekliliktir.”

Waylay kulağa şüpheyile karışık “saçmalık” gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Uğraşmaya değmeyeceğini düşünüp duymamış gibi davranmaya karar verdim.

“Eğer tek çekincen buysa, sen bahşişlerini toplarken onunla takılacak birini kolayca bulabilirim.”

Altdudağımı ısırdım. Üzerine düşünmeden karar vermekten

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

hoşlanmıyordum. Gözden geçirmem gereken artılar ve eksiler vardı. Yapılacak araştırmalar. Hesaplanacak rotalar. Kesinleştirilecek programlar.

“Waylay’i bir yabancıya bırakırsam içim rahat etmez,” dedim.

“Tabii etmez,” diye cıvıladı Sherry. “Bir buluşma ayarlayacağım, kararını o zaman verirsin.”

“Ah...”

Justice tezgâhtan ıslık çaldı. “Sipariş hazır, Fi.”

Fi, “Teşekkürler, koca adam,” dedi sandalyesinden zıplayarak.

“Pekâlâ, siz iki hanımla sonra görüşürüz. İlk vardiya yarın akşam. Saat beşte orada ol.”

“Bekle!” diye bağırduğımda başını eğdi. “Nerede bu iş?”

“*Honky Tonk*,” dedi sanki dünyanın en açıklayıcı şeyiymiş gibi. “Hoşça kal!”

Nereye gittiğini ve ne yaptığını çok iyi bilen bir kadının özgüveniyle kasılarak kafeden çıkmasını izledim. Beş yıllık sapa-sağlam bir planım varken bile böyle bir özgüvene sahip olmamıştım.

“Az önce ne oldu öyle?” dedim fısıldayarak.

“Bir iş buldun ve sonra beni aptal bir bebek yerine koydun.” Waylay’in yüzü taş kesilmişti.

“Sana aptal bir bebek muamelesi yapmadım, ayrıca işi resmi olarak kabul etmiş değilim,” diye belirttim.

Ama bir gelir kaynağına ihtiyacım vardı, bu yüzden ne kadar erken iş bulursam o kadar iyiydi. Çek hesabımdaki para bizi sonsuza dek idare edebilecekmiş gibi görünmüyordu. Özellikle de kira, depozito ve faturalar için endişelenmem gerekirken. Bir aracım, telefonum ve bilgisayarım olmadığı gerçeğinden bahsetmiyordum bile.

Bir kurabiye daha alıp ısırđım. “O kadar da kötü olmayacak,” diye söz verdim Waylay’e.

Alay eder gibi, “Ah, tabii,” derken masayı tekmelemeye geri döndü.

* Müşterilerinin eğlenmesi için *country* müzik sunan barlara ve bu tür işletmelerde çalınan müzik tarzına verilen ad. (ç.n.)

YEDİ

YÜZE ATILAN BİR YUMRUK

Knox

Yolun ortasına koyduğum katlanır sandalyemden, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordum tembel bir şekilde.

Arkasından toz bulutu yükselen aracın tamponu dizlerime bir karış mesafede durmuştu. Kardeşim direksiyonun arkasından kayarak çıkıp arabanın etrafından dolaştı.

“Seni burada bulacağımı bilmem gerekirdi,” dedi Nash. Üniformasının cebinden bir kâğıt çıkarırken çenesi gergindi. Buruşturarak bana doğru fırlattığı kâğıt göğsümün tam ortasına isabet etti. “Harvey bunu sana vermemi söyledi, bu sabah kasa-badan hızla geçmesi senin suçunmuş.”

Kardeşimin karalayarak yazdığı şey bir hız cezasıydı.

“Harvey’nin ne gevelediği hakkında hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyleyip kâğıdı cebime attım.

Son birkaç yılda değişmiş olma ihtimalim varmış gibi, “Görüyorum ki hâlâ sorumsuz bir pisliksin,” dedi Nash.

“Görüyorum ki hâlâ yasalara uyan, kıcında sopayla dolaşan bir sik kafalısın.” Tembel av köpeğim Waylon, kısa bacaklarıyla verandadan çıkıp amcasını selamladı.

Bir haindi.

Waylon başka bir yerde daha fazla ilgi göreceğini ya da daha fazla insan yemeği alacağını düşünüyorsa sadakatini bir kenara koyup etrafta öylece dolaşmaktan çekinmezdi.

Elimdeki bira şişesiyle kulübeyi işaret ettim. “Ben burada yaşıyorum, yoksa unuttun mu? Beni ziyarete gelmek için yaşıyor gibi görünmüyordun.” Nash üç yıldan fazla bir süredir evime adım atmamıştı. Ben de aynı nezaketi ona göstermişim.

Waylon’a biraz sevgi göstermek için eğilirken, “Naomi adına bir gelişme var,” dedi.

“Ve?”

“Ve de ne demek? Seni ilgilendirmez. Çirkin bir yaratık gibi burada nöbet tutmana gerek yok.”

Waylon kendisinin ilgi odağı olmadığını hissederek bana doğru yaklaşıp burnunu elime sürttü. Yan tarafına bir kez vurduktan sonra sandalyenin bardak tutucusuna sakladığım köpek bisküvisini ona verdim. Bisküviyi alıp beyaz uçlu kuyruğunu sallayarak verandaya geri döndü.

Birayı ağzıma götürürken kardeşime, “Onu ilk ben gördüm,” diye hatırlattım.

Gözlerinde gördüğüm öfke parıltısı memnuniyet vericiydi. “Siktir git. Onu ilk sen kızdırdın.”

Umursamazca omuz silktim. “Aynı şey. O yasalara saygılı kıcını kaldırıp Liza J’in evine gitsen iyi olur. Naomi ve Waylay’i yanına getiririm.”

“Beni işimi yapmaktan alıkoyamazsın, Knox.”

Sandalyemden kalktığımda gözleri kısıldı.

“Sana bedava yumruk hakkı tanıyorum,” diye teklifte bulundum. Ardından biramın kalanını kafama diktim.

“Bire karşılık bir mi?” diye sordu Nash. Kurallara her zaman çok fazla dikkat ederdi.

“Evet.”

Saatini aracın kaputuna yerleştirip kollarını sıvadı. Ben de biramı bardaklığa koyduktan sonra kollarımı başımın üzerine kaldırarak esnettim.

Nash boksör duruşu takınarak, “Eskiden ısınmaya hiç ihtiyaç duymazdın,” diyerek gözlemine dile getirdi.

Boynumu ve omuzlarımı gevşettim. “Siktir git. Kırk yaşın üzerindeyiz. Bu bok can yakıyor.”

Bu gecikmiş bir hesaplaşmaydı. Onlarca yıldır sayısız tartışmayı yumruklarımızla çözmüştük. Kavga eder ve yolumuza devam ederdik, birbirimizin suratına yumruk atmanın çözümeceği bir şey olana kadar bu böyle devam etmişti.

“Sorun nedir?” dedim alay eder gibi. “İkinci...”

Nash’in aptal yumruğunun yüzüme çarpmasıyla cümlem yarıda kesildi. Nokta atışı yapmıştı. Tam burnumun ortasına.

Siktir. Bu acıttı.

“Tanrının cezası,” diye tısladıktan sonra yüzümde şekil bozukluğu olup olmadığını kontrol ettim.

Kardeşim önümde sallanıp duruyordu, kendisiyle biraz fazla gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Dudağıma damlayan kanın tadını aldım.

“Yapacak işlerim var. Seninle sohbet edip kıcını tekmelemeye vaktim yo...”

Yumruğumu havaya kaldırıp durmadan konuşan o lanet olası ağzının -Naomi’yi etkilemek için kullandığı o ağzın- ortasına geçirdim. Kafası geriye doğru savruldu.

“Of! Siktir!” Kolunu ağzına götürerek kendi kanını gömleğinin koluna bulaştırdı. Üniformasının gömleğine bir damla daha akmıştı. Sapkın bir biçimde başarımın keyfine vardım. Nash’i mahvetmek beni her zaman tatmin ediyordu.

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sorarken diliyle dudağının kenarındaki kanı temizleyerek başını kaldırdı.

“Gerek yok. Nasıl durduracağını biliyorsun.”

“Kadın senden tiksiniyor. Ayrıca ondan hoşlanmıyorsun bile,” diye belirtti.

Burnumdan akan kanı durdurmak için tişörtümü kullandım. “Konu bu değil.”

Nash gözlerini kıstı. “Konu her zaman kararları veren kişi olmak istemen. Ne kadar iyi bir kardeşsin.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sen de ‘teşekkür etmeyi’ bilmeyen bir aptalsın,” diye karşılık verdim.

Başını iki yana salladı, geri adım atacakmış gibi görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Onu iyi tanıyordum, ikimiz de bunu istiyorduk. “Yolumdan çekil, Knox.”

“Bugün beni geçemeyeceksin.”

“Seni arabamla ezmekten mutluluk duyarım. Varsayalım ki sarhoştun, yolun ortasında sızmıştın ve ben de seni görmemiştim.”

“Beni morga bile götüremeden kendini parmaklıklar ardında bulurdun,” diye öngöründe bulundum. “İkimizden birine bir şey olursa, herkes ilk bakılacak yerin diğer kişi olduğunu bilir.”

“Peki, bu durum bizim mutlu ailemiz hakkında ne anlatıyor?” diye karşılık verdi Nash.

Şimdi birbirimizin etrafında dönüyorduk; yumruklarımız havaya kalkmış, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti. Birlikte takla atarak büyüdüğüm bir adamla dövüşmek, kendimle dövüşüyormuşum gibi hissettiriyordu. Yapılacak tüm hamleleri çok önceden biliyordum.

“Sana tekrar soracağım, Knox. Neden yoluma çıkıyorsun?”

Omuz silktim. Bunu çoğunlukla onu kızdırmak için yapıyordum. Ama bir yanım kardeşim ve Naomi “Yavru Köpek Bakışlı” Witt’in arasına neden adım attığımı gerçekten bilmiyordu. Kadın benim tipim değildi. Kardeşim de benim sorunum değildi. Buna rağmen, işte tam buradaydım. Tüm bu iç gözlem olayı, kafa yormaya değer görmediğim zaman israflarından biriydi. Bir şey yapmak istemiş ve sonucunda bunu yapmıştım.

“Tek istediğin ellerini güzel bir şeyin üzerine koyup onu mahvetmek, değil mi?” diye sordu Nash. “Öyle bir kadına göz kulak olamazsın. O farklı bir seviyede. Ayrıca akıllı biri.”

“Çok kötü bir şekilde muhtaç. Tam sana göre,” diye karşılık verdim.

“O zaman yolumdan çekil.”

Konuşmaktan sıkılmıştım, öne atılıp çenesine doğru bir

yumruk savurdum. O da kaburgalarımın attığı yumrukla karşılık verdi.

Toprak yolun ortasında ne kadar süre boyunca yumruklaşarak birbirimize hakaretler savurduğumuza dair bir fikrim yoktu. Bana lanet pislik olarak seslenmesiyle alnına yumruk atabilmek için onu kolumun altına almıştım, bu kargaşanın arasında uzun zamandır ilk kez kardeşimi görmüştüm.

“Ne yapıyorsun sen? Bir polis memuruna saldıramazsın!”

Naomi görüş alanıma girdi. Tam da benim istemediğim ama kardeşimin ilgi duyduğu türden üst sınıf bir kadın gibi görünüyordu. Artık serbest olan papatyasız, gür ve parlak saçları tek omzunun üstüne dökülmüştü. Gözlerindeki yorgun gölgeler kaybolmuştu. Ayaklarının üstünü örten ve erkeklerin altında hangi hazinelerin yattığını merak etmesini sağlayan uzun yazlık elbiselerden birini giyiyordu.

Elinde bir buket çiçek vardı. Bir anlığına, canına okuyabilmek için bu çiçekleri ona kimin verdiğini öğrenmek istedim.

Waylay onun yanında şortu ve pembe tişörtüyle duruyordu. Elinde plastik ambalajla kaplanmış bir tabak tutarken bize sırtıyordu.

Nash dikkatimi dağıtmak için karnıma bir dirsek atınca nefesim kesildi. Eğilerek soluk almaya çalıştım.

Waylay, “Yüzün kanıyor, şef,” dedi neşeyle. “O güzel, temiz gömleğinin her yerine kan bulaşmış.”

Sırıttım. Tina’nın kızı olabilirdi ama aşırı komik biriydi. Üstelik benim tarafımı tutuyordu.

Köpeğim verandadaki yerinden ayrılp yeni gelenleri selamlamak için yola geri döndü.

“Teşekkürler, Waylay,” dedi Nash. Kanlı ağzını tekrar silmekle meşguldü. “Ben de sizi görmeye geliyordum.”

Waylay köpeğimin sarkık çenesini ellerinin arasına alıp sıkıştırdı. Naomi ise kardeşimin arkasından bana bakarak, “Senin neyin var?” diye tıslamakla meşguldü. “Bir polisle öylece kavgaya edemezsin!”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Elimi göğüs kafesime sürterek yavaşça doğruldum. “O polis sayılmaz, benim erkek kardeşim oluyor.”

Waylon burnunu karşımdaki kadının elbisesinin altına sokup ayağına doğru adım attı. Muhtaç piçin tekiydi.

“Merhaba,” diye mırıldandı Naomi. Onu sevmek için eğildi. “Adı Waylon,” dedi Nash.

“Waylon ve Waylay,” dedi Naomi dalgın dalgın. “Karıştıracak ne var ki?”

Burnum yanıyordu. Yüzüm acıyordu. Parmak eklemlerim kanıyordu. Ama bir kucak dolusu çiçekle muhtaç köpeğimi okşamasını izlemek diğer her şeyi unutmamı sağlamıştı.

Hassiktir.

Cazibenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum, onunla ne yapacağımı da öyle. Ancak böyle bir kadınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Benden korkmanın akıllıca olduğunu bilmeyen, bir gelinliği olan ama parmağında yüzük taşımayan, on bir yaşındaki bir çocukla etrafta dolaşan biriyle değil. Bu benim dağlara doğru kaçmama neden olacak bir durumdu fakat ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bana doğru, “Sen bir aptalsın,” dediğinde erkek kardeşim sııttı. Hemen ardından yüzünü buruşturdu.

Naomi, “Ayrıca, sen de...” diye devam etti ona dönerek. “Öz kardeşinle sokakta kavga ettiğine göre, sanırım o rozeti pek ciddiye almıyorsun.”

“O başlattı,” dedik aynı anda.

Naomi, “O zaman sizi yalnız bırakalım,” dedi kibar bir şekilde. Ardından elini yanındaki kızın omzuna koydu. “Hadi gidelim.”

“Liza J’ye mi gidiyorsunuz?” diye sordu Nash.

“Evet, oraya gidiyoruz. Akşam yemeğine davet edildik,” dedi Naomi.

Waylay elindeki tabağı kaldırdı. “Kurabiye getirdik.”

“Size eşlik edeyim,” dedi Nash. “Yolda konuşabiliriz.”

“Bana uyar,” dedim sandalyemi yoldan çekerek.

“Davetli değilsin,” dedi kardeşim.

“Evet, öyleyim. Saat tam yedi.”

Nash bana tekrar vuracakmış gibi görünüyordu, bu benim için uygundu. Onun “beş para etmez” kahraman havasını bozmak benim işime yarardı. Ancak onu kışkırtmaya hazırlandığım sırada, Naomi ilerleyerek aramıza girdi. Waylon da peşinden gelip onun ayaklarının üzerine yerleşti.

Bu kadın işaretleri okuyamıyordu. Kavga etmek için can atan iki adamın arasına girmeye çalışarak kendini tehlikeye atıyordu.

“Arabamı buldun mu?” diye sordu Nash’e.

“Annemi buldun mu?” diye ekledi Waylay.

“Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız,” diye önerdi kardeşim. “Knox, iyi bir komşu ol ve Naomi’yle bu konu hakkında konuştuğumuz sırada, sen de Waylay’i alıp eve götür.”

Waylay, “Kesinlikle olmaz,” dedi kollarını kavuşturarak.

“Mümkün değil,” diyerek ona katıldım.

Bakışmamız Naomi gözlerini devirdiğinde sona erdi. “Pekâlâ, konuşalım ve hepsi bitsin. Lütfen bana neler bulduğunu anlat.”

Kardeşimin aniden rahatsız görünmeye başlaması ilgimi daha da arttırmıştı.

“Sanırım doğrudan konuya gireceğim,” dedi Nash. “Henüz arabayı bulamadım. Ancak plakayı araştırdığımda ilginç bir şeyle karşılaştım. Çalıntı olduğu bildirilmiş.”

“Yok artık, Sherlock. Naomi bunu zaten sabah yapmıştı,” diye hatırlattım.

Nash beni görmezden gelerek devam etti. “Dün III. Warner Dennison isimli biri tarafından Long Island, New York’tan çalıntı ihbarı verilmiş.”

Naomi dünyanın onu yutmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

Waylay, “Araba mı çaldın?” diye sorarken etkilenmiş gibiy-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

di. İtiraf etmem gerekirse, böyle bir şey olacağını ben de tahmin etmemiştim.

“Bu benim arabam ama eski nişanlım satın almıştı. Benimle birlikte onun adı da ruhsatta yazıyordu.”

Anlaşılan bir erkeğin araba alacağı türden bir kadındı.

“Eski eşim demek istedin sanırım?” diye söze girdi Waylay.

“Eski nişanlım,” diye düzeltti Naomi. “Artık birlikte değiliz. Evlenmedik.”

“Çünkü adamı mihrapta terk etmiş,” diye ekledi küçük kız bilgiç bir şekilde. “Dün.”

“Waylay, bunu sana sır olarak saklaman için söylemiştim,” diye tısladı Naomi. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

“Araba hırsızlığından sorguya çekilen sensin.”

“Kimse sorgulanmıyor,” diye bastırdı Nash. “Yetkili ofisle konuşup yanlış anlaşılmaları ortadan kaldıracayım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Naomi. Gözleri mi doluyordu?

Siktir.

“Sizi bilmiyorum ama benim kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var. Hadi büyük eve gidip bunu alkolle çözelim,” diye önerdim.

Naomi’nin güzel yüzünde beliren o ufacık rahatlama belirtisini hayal etmiş olmam mümkün değildi.

Liza J’ye doğru yaptığım kısa yürüyüşü, ne zaman yazlık elbiseden hoşlanan bir erkeğe dönüştüğümü düşünerek geçirdim. Çıktığım kadınlar genelde kot, deri ve *rock* tasarımlı tişörtler giyerdi. Kolej kelimeleri kullanmaz ya da yaz fantezisi gibi ayak bileklerinin etrafında süzülen elbiselere sahip olmazlardı.

Kadınların ilişkilerim gibi olmasını isterdim; hızlı, edepsiz ve tek seferlik.

Naomi Witt bunlardan hiçbirisi değildi, bu gerçeği unutmam gerekiyordu.

Waylon bir kızılık ağacının üzerinde tuvaletini yapmak için arabadan inmişti. “Cidden yemeğe bu şekilde mi gideceksin?” diye sordu Naomi. Waylay ise erkek kardeşimi Knockemout’taki suçlarla ilgili sorular sorarak sıkıştırmakla meşguldü.

“Liza J daha kötülerini de gördü,” dedim kurabiyemden bir ısırık alarak.

“O kurabiyeyi nereden buldun?” diye sordu.

“Waylay’den,” dedim.

Naomi kurabiyeyi elimden alıp suratıma bir tane vuracakmış gibi baktığında kalan kısmını ağızıma attım.

“Bunlar, üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gereken şu gizemli Liza J için,” diye yakındı. “Yeni bir potansiyel ev sahibiyle böyle tanışılmaz. *‘Merhaba, ben Naomi. Kulübenizde kalıyorum. Bu adamlar garaj yolunuzda kavga ediyorlardı. Lütfen bana evinizi uygun fiyata kiraya verin.’*”

Burnumdan çıkan sesle birlikte sözlerine güldüm, sonrasında burnum tekrar zonklamaya başlayınca yüzümü buruşturdum. “Sakin ol. Nash’le kanlar içinde ve birbirimize kızgın bir şekilde ortaya çıkmasaydık Liza J endişelenirdi,” diye onu temin ettim.

“Neden birbirinize kırgınsınız?”

“Bebeğim, bunun için vaktin yok,” dedim sözcükleri uzatarak.

Büyük evin merdivenlerine ulaştığımızda duraksayarak kaba yontulmuş kereste ve sedir ağacından yapılma çatıya baktı. Büyümüş açelya ve şimsir ağaçlarının ardındaki sundurma ön taraf boyunca yaklaşık elli metre kadar uzanıyordu.

Yaşananları onun gözünden görmeye çalıştım. Kasabada yeniydi, düğünden kaçmıştı, kalacak yeri yoktu ve geldiğini görmediği bir vesayetin sorumluluğu üzerine yüklenmişti. Ona göre her şey bu akşam yemeğine bağlıydı.

“Sakin korkup kaçma,” diye tavsiyede bulundum. “Liza J korkaklardan nefret eder.”

Güzel ela gözleri incecik çizgilere dönüşecek kadar kısıldı. “Tavsiye için teşekkürler,” dedi alaycı bir tavırla.

“Güzel bir yer,” dedi Waylay. Merdivenlerin yanına gelip bize katılmıştı.

Kaldığı karavanı düşündüm. Kapısında “DIŞARIDA KAL” tabelası olan o küçük yatak odasının dışında yaşanan kaosu. Bu kargaşayı ve beklenmeyen olayları küçük dünyasından uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Böyle bir harekete saygı duyardım.

“Burası eskiden bir pansiyondur. Hadi gidelim. O içkiye ihtiyacım var,” dedikten sonra hızla üç kısa basamağı tırmanıp kapı koluna uzandım.

Naomi, “Kapıya vurmamız ya da zili çalmamız gerekmiyor mu?” diye tısladı kolumu tutarak.

İşte yine oluyordu. Elektrik kanımı dolduruyor, bedenimi bir tür tehdit, bir çeşit tehlike karşısında kalmış gibi uyandırıyor.

Kolumda duran eline doğru baktığımızda hemen geriye doğru çekildi.

Nash, “Buralarda böyle şeylere gerek yok,” diyerek onu temin etti. Naomi’nin yeniden kızardığından ve damarlarımdaki kanımın alev aldığından habersizdi.

“Liza J,” diye bağırdım.

Cevap, hararetli bir havlama nöbetiyle birlikte geldi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Naomi. Waylay’le bize yaklaşan kürk topluluğunun arasına girmişti.

Waylon kendini bacağımla kapı çerçevesi arasına sokarken iki köpek girişten içeri daldı. Av köpeği olan Randy*, adını hayatının ilk yılında önüne çıkan her şeyle ilişkiye girmeye çalıştığı için elde etmişti. Kitty ise tek gözlü, elli kiloluk bir pitbuldu ve kendini kucak köpeği sanıyordu. Liza J’in yalnızlığına eğlence katıyorlardı.

Evin içi çok daha serindi. Ayrıca daha karanlıktı. Bugünler-

* (İng.) Azgın. (ç.n.)

de panjurlar kapalı kalıyordu. Liza J kimsenin işine burnunu sokmaması için bunu yaptığını söylüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Bu yüzden onu suçlu bulmuyordum.

Mutfağın olduğu taraftan, “Bağırmanı kes,” diye bir ses geldi. “Neyin var senin? Annen seni ahırda mı büyüttü?”

“Hayır ama büyükannemiz öyle yaptı,” diye karşılık verdi Nash.

Elizabeth Jane Persimmon, bir buçuk metrelik boyuyla bizi karşılamak için dışarı çıktı. Kendimi bildiğim andan beri saçlarını hep yüzünü çevreleyecek şekilde kısa kestirirdi. Perçemlerini kısaltmayı asla ihmal etmezdi. Ayağındaki lastik bahçe terlikleri yürürken gıcırdayıyordu. Üzerinde kargo pantolon ve mavi tişörtten oluşan kendine özgü üniforması vardı. Hemen hemen her gün aynı şeyleri giyerdi. Hava sıcaksa paçaları fermuarlı olan pantolonunu seçerdi. Eğer hava soğuksa kıyafetine tişörtüyle aynı renkte bir *sweatshirt* eklerdi.

“Fırsatım varken seni ırmakta boğmalıydım,” diye cevap verdikten sonra önümüzde durup beklenti içinde kollarını kavuşturdu.

“Liza J.” Nash usulca yanağına bir öpücük kondurdu. Ben de aynı şeyi yaparak onu selamladım.

Liza J memnuniyetle başını salladı. İnsana güven veren tavrı sona ermişti. “Ee, bana ne tür bir pislik getirdiniz?” Bakışları köpekler tarafından şüpheyle koklanan Naomi ve Waylay’e doğru kaymıştı.

Kitty koklama işini önce bitirirken Naomi’nin bacaklarına kafasını vurarak sevgi gösterisinde bulundu. Waylon dışarıda kalmak istemediği için ona doğru hamle yaparak kadının dengesini bozdu. Elimizi uzattım ama Nash benden önce davranıp onu olduğu yere sabitledi.

“Şu baş belası köpekleri dışarı çıkarın. Bırakın biraz birbirlerini kovalayarak oynasınlar,” dedi Liza J.

Nash yanındaki kadından uzaklaşıp ön kapıyı açtığında üç tane kürk bir sıra halinde fırlayarak dışarı çıktı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Liza J, Naomi ve yeğeni Waylay’le tanış,” dedim. “Kulübede kalacaklar.”

“Kalacaklar, öyle mi?”

Ne yapacağının söylenmesinden o da benim kadar hoşlanmazdı. Nash’in neden kanun ve nizam işine girdiğini ikimiz de hiçbir zaman anlayamamıştık. “Tabii onları sokağa atmak istemiyorsan,” diye ekledim.

“Seni nereden tanıdığımı hatırladım,” dedi büyükannem. Çift odaklı gözlüklerinin ardından Waylay’e bakıyordu. “Bisikletleri eve bıraktığımdan beri bu konu aklıma takılmıştı. Kütüphanede iPad’imi tamir etmiştin.”

“Öyle mi?” diye sordu Naomi.

Waylay omuz silkti, utanmış görünüyordu. “Arada sırada oraya giderim. Bazen yaşlılar bana bir şeyler tamir ettirir.”

Lisa J eliyle işaret ederek, “Sen de onun baş belası annesine benziyorsun,” dedi Naomi’ye.

“O benim kız kardeşim oluyor,” dedi Naomi cılız bir gülümsemeyle.

“İkizler,” diye araya girdim.

Naomi elindeki buketi uzattı. “Yemek davetiniz karşılığında teşekkür etmek için size çiçek ve kurabiye getirdik.”

“Çiçekler, kurabiyeler ve yaralı iki adam,” dedi Liza J. “Arkaya gelseniz iyi olur, yemek bitmek üzere.”

Liza J’in evinde “bitmek üzere” aşaması yemeğin henüz başlamadığını gösterirdi.

Mutfağa doğru ilerledik, kıymalı sandviçler ve salata için gerekli her şey orada hazır bekliyordu.

“Et,” dedim bağırarak.

“Salata,” diye kabullendi Nash.

Liza J, “Üstünüzü temizleyip toparlanmadan olmaz,” dedi lavaboyu işaret ederken.

Nash itaat ederek musluğu açtı. Bense bunu yapmadan önce buzdolabına yönelip bir bira almayı tercih ettim.

“Bugün fırından bir şeyler aldım,” dedi Liza J. Salata malzemelerini şüpheyile inceleyen küçük kıza bakıyordu. “Onları torunlarımdan arta kalan kurabiyelerle birlikte tabağa koyup yemeye uygun olup olmadıklarını kontrol etmeye ne dersin?”

Waylay, “Mükemmel,” diye cevap verirken tezgâhın üzerindeki fırın kutusuna doğru hamle yaptı.

Küçük kızın omzunun üzerinden kutuya göz atıp kendime limonlu kurabiye aldım. Favorim buydu.

“Ben şarabı buraya getireyim,” dedi Liza J. “Şarap açmaktan anlıyor gibi görünüyorsun.”

Naomi’yle konuşuyordu ama o bu sözlerin bir iltifat mı, yoksa peşin hükümlü bir etiket mi olduğuna karar verememiş gibiydi.

Liza J odadan çıktığında, “Hadi bakalım,” dedim. Naomi bana bir adım daha yaklaşırken lavanta kokusunu hissettim.

“Sakın yeğenimin önünde başka bir kavga daha başlatma,” diye tısladı.

“Hiçbir şey için söz veremem.”

Eğer gözler gerçekten de alevler içinde yanabilseydi, kaşlarımı yeniden uzatmam gerekirdi.

“Şef, birkaç dakika için düzeni sağlayabileceğinize inanıyorum,” dedi erkek kardeşime doğru.

Nash aptal ve çekici sırtışlarından biriyle karşılık verdi. “Bana güvenebilirsin.”

“Yalaka,” derken yumruğumun içine öksürdüm. Waylay sessizce güldü.

Naomi, “Hemen dönerim,” diye söz verdi küçük kıza. “Yetki Şef Morgan’da.”

Waylay kafası karışmış gibi görünüyordu. Sanırım kimse ona ne zaman döneceğini, hatta oradan ayrıldığını bile söyleme zahmetine girmemişti.

Naomi omuzlarını dikleştirip büyükannemin peşinden odadan çıktı. O lanet elbise, ejderhayla yüzleşmek üzere olan bir tür masal prensesiymiş gibi etrafında uçuşuyordu.

SEKİZ

GİZEMLİ LIZA J

Naomi

Waylay'ı birkaç dakika önce yolda boğuşan iki yetişkin adamla aynı odada bırakırken ne düşündüğümü bilemediğim için, Liza'yı karanlık yemek odasına kadar isteksizce takip ettim.

Koyu yeşil duvar kâğıdının tam olarak seçemediğim bir deseni vardı. Mobilyalar ağır ve rustikti. Kutularla kâğıt yığınlarının altında kalan geniş ahşap masa neredeyse on iki metre boyunca uzanıyordu. Ceviz ağacından yapılmış olan büfenin üzerinde yemek tabakları ya da aile fotoğrafları yerine şarap ve likör şişeleri duruyordu. İçki bardakları yakındaki bir dolabın içine sıkıştırılmıştı, o kadar çok sayıda servis takımı vardı ki mobilyanın kapakları kapanmıyordu.

Dağınıklığa müdahale etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Odadaki tek ışık, kavisli bir açıklığın olduğu uzak duvardan geliyordu. Arkasında ise iyice ovalanmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünen, yerden tavana kadar camla kaplanmış güneş verandasına benzeyen bir bölüm vardı.

“Çok güzel bir eviniz var,” diye söze girdim. Masanın köşesine tehlikeli bir şekilde yığılmış yarım düzine porselen tabağı hafifçe kaydırmıştım. Şimdiye kadar gördüğüm şeylere göre, bu evin muhteşem bir potansiyeli vardı. Ancak hepsi tozlu perdelerin ve eşya yığınlarının altına gömülmüştü.

Liza elindeki şaraplarla doğrularak içki büfesinden uzaklaş-

tı. Kısa boyu ve yumuşak görüntüsüyle etraftaki herkesin sevdiği büyükannelere benziyordu. Ama torunlarını omuzlarına ev işleri yükleyip tersleyerek karşılamıştı.

Morgan ailesi hakkında ne söylendiğini, aile ilişkilerinin insanlarla tanışma aşamasına neden dahil edilmediğini merak ediyordum. Bu kasabada ailesini tanıştırmaktan kaçınmaya hakkı olan biri varsa o da bendim.

“Eskiden burayı küçük bir pansiyon olarak işletirdik,” diye konuşmaya başladı. Bir yandan da şişeleri büfenin üzerine koyuyordu. “Artık yapmıyoruz. Sanırım burada bir süre kalmak istiyorsun.”

Tamam, havadan sudan sohbet etmeyi sevmiyordu. *Anlaşıldı.*

Başımı salladım. “Çok güzel bir kulübe. Ama orada kalmamız size rahatsızlık verecekse, bunu anlarım. Yakın zamanda başka bir alternatif bulabileceğime eminim.” Bu tam olarak doğru bir düşünce olmamanın yanı sıra, yalnızca bir umuttan ibaretti. Karşımdaki kadın, yeğenim için kısa sürede küçük bir istikrar sağlama konusunda kullanabileceğim en iyi şansa sahipti.

Liza eline aldığı peçeteyi şarap etiketinde biriken tozun üzerinde gezdirdi. “Zahmet etme, zaten orada öylece kullanılmadan duruyordu.”

Aksanı Kuzey Virginia’nın Orta Atlantik tonundan biraz daha güneye kayıyordu. Bir noktada güney misafirperverliğinin de bu işe karışmış olması için dua ettim.

“Çok nazıksınız. Eğer sakıncası yoksa, sizinle kira ve depozito hakkında konuşmak istiyorum.”

İlk şişeyi bana doğru itti. “Tirbuşon çekmecedeydi.” Büfenin en üst çekmecesini açtım. Peçete halkaları, bardak altlıkları, şamdanlar ve kibritler arasında gezindikten sonra nihayet bir tane tirbuşon bulmayı başardım.

Ardından şişenin mantarı üzerinde çalışmaya başladım. “Dediğim gibi, şu anda maddi durumum biraz sıkışık.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Senden çalan bir kız kardeşe ve doyurman gereken yeni bir boğaza sahip olduğunda böyle oluyor,” dedi kollarını kavuşturarak.

Knox ya da Nash’in haberleri duyurma konusundaki hızı oldukça yüksekti. Mantarı çıkarırken herhangi bir şey söylemedim.

“İşe de ihtiyacın olacak sanırım,” diye tahmin yürüttü. “Tabii evden çalıştığın bir işle meşgul değilsen.”

“Yakın zaman önce işimden ayrıldım,” dedim dikkatle.

Evimden. Nişanlımdan. O hayattaki diğer her şeyden vazgeçtim.

“Ne kadar yakın bir zamandan bahsediyoruz?”

Knockemout’taki insanlar başkalarının işine karışmaktan hiç çekinmiyordu.

“Dün.”

“Torunumun seni araba penceresinden bayrak gibi sarkan bir gelinlikle buraya getirdiğini duydum. Kaçak gelinsin demek?” Açık şişenin yanına iki bardak yerleştirirken başını salladı.

Bardakları doldurdum. “Sanırım öyleyim.” Bir yıllık planlamadan, kokteyl saatindeki atıştırmalıklardan şarküteri masasındaki örtünün rengine kadar her detayı şeyi seçtikten sonra, her şey bitmişti. Boşa gitmişti. Onca zaman. Tüm o çaba. Bütün o planlamalar. Harcanan paralar.

Liza bardaklardan birini alıp havaya kaldırdı. “Güzel. Sözlerime kulak ver, sevmediğin bir adamın senin adına karar vermesine asla izin verme.”

Etkilemeye çalıştığım bir yabancından gelen tuhaf bir tavsiyeydi ama geçirdiğim günü düşününce kadehimi onunkiyle aynı hizaya gelecek şekilde havaya kaldırdım.

“Burada size bir şey olmaz. Knockemout, sana ve o küçük kıza göz kulak olacaktır,” dedi Liza.

“Tamam o halde. Kulübeye gelecek olursak...” diye bastırdım. “Erişebileceğim bazı birikimlerim var.” Teknik olarak bahsettiğim şey emeklilik hesabımdı, o paradan biraz ödünç almam gerekecekti.

“Evde kira ödemeden kalabilirsiniz,” diye kararını belirtti.

Ağzım üstümüzdeki duvara asılı balık dekorundan daha geniş bir şekilde açık kalmıştı.

“Kulübenin faturalarını sen ödersin,” diye devam etti. “Geri kalanını telafi etmek için buralarda bana yardım edersin. Ben pek de iyi bir temizlikçi sayılmam, ortalığı toparlamak için biraz yardıma ihtiyacım var.”

İçimden çığlıklar atıyordum. Liza bahçe terlikleri giyen iyilik perim haline gelmişti.

“Çok cömertsiniz,” diye söze başladım olanları anlamaya çalışırken. Ancak son yirmi dört saatten sonra beynim durmuştu.

“Ama tabii bir maaş çekine de ihtiyacın olacak,” diye devam etti zihinsel çıkmazımdan habersiz bir şekilde.

Hâlâ pek çok şeye ihtiyacım vardı. Bisiklet kaskları. Bir araba. Birkaç terapi randevusu... “Aslında bugün bir iş teklifi aldım. Sherry Fiasco adında bir kadın, yarın gece Honky Tonk adında bir yerde çalışabileceğimi söyledi. Ama Waylay’e bakan birini bulmam lazım.”

Pati sesleri duyduk. Waylon saniyeler içinde koşarak odaya girdi ve beklentiyle bize baktı.

“Waylay, Waylon değil,” dedi Liza köpeğe doğru.

Waylon yere yemek bırakmadığımızdan emin olmak için etrafı kokladıktan sonra mutfığa geri döndü.

“Knox’a şu iş teklifinden bahsetmedin, değil mi?” diye sordu Liza.

“O tür bir ilişkimiz yok. Daha yeni tanıştık,” dedim diplomatik bir ifadeyle. Yeni ev sahibime torununun yağmacı bir İskandinav’ın tavırlarına sahip, kaba bir pislik olduğunu düşündüğümü açık bir şekilde söylemek istememiştim.

Gözlüklerinin ardından beni inceledikten sonra dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Ah, anlıyorum. Sana bir tavsiye; belki de ona yeni işinden bahsetmesen daha iyi olur. Bu konu hakkında bazı fikirleri olabilir ve eğer varsa, aklındakileri kesinlikle dile getirecektir.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Knox Morgan hayatımla ilgili fikirleriyle ilgilendiğimi düşünüyorsa, uzayıp giden kusurlar listesine narsistik eğilimlerini de ekleyecektim.

“Benim işim yalnızca beni ilgilendirir,” dedim kibarca. “Ayrıca, bu kadar kısa bir süre içinde Waylay’i gözüm arkada kalmadan bırakabileceğim birini bulabileceğimi sanmıyorum.”

“Buldun bile. Ama muhtemelen kızın buna ihtiyacı yok, altı yaşından beri kendi yemeklerini yapıyor olma ihtimali yüksek. Benimle kalabilir. Hatta belki bana akşam yemeği de yapar. Yarın işe giderken onu buraya bırakabilirsin.”

“Bir insanı canlı ve güvende tutmak” maddesi, zihnimde yaptığım “Her Ne Pahasına Olursa Olsun Kaçınılması Gereken Şeyler” adlı tablonun “Ana Yükümlülükler” sütununda yerini almıştı. İyilik perisi ev sahibimden, bardaki gece vardiyasında çalıştığım sırada bilinmeyen geç bir saate kadar yeğenime bakıcılık yapmasını rica etmek; ev taşımaya yardım etmesini ya da beni ameliyat için hastaneye götürmesini istemeyi çok küçük bir farkla geçerek listenin ilk sırasına yükselmişti.

“Ana Yükümlülükler” yalnızca benden sorumlu aile üyelerine ve en yakın arkadaşlara uygulanırdı. Liza bunlardan hiçbirisi değildi.

“Ama işten kaçta çıkacağımı bilmiyorum ki,” diyerek araya girdim. “Çok geç olabilir.”

Liza omuz silkti. “Benim için fark etmez. Burada köpeklerle birlikte yanımda kalır, akşam yemeğinden sonra onu kulübeye geri getiririm. Kulübede beklemenin bana bir zararı yok. Orayı hep sevmişimdir.”

Beni ayaklarımı halıya yapışık, ağzım hâlâ açık bir şekilde odada bırakarak kapıya doğru ilerledi. “Paranı ödeyeceğim,” diye arkasından seslendim, sonunda olduğum yerden hareket edip konuşma yetimi yeniden kazanmıştım.

“Bunu konuşuruz,” dedi omzunun üzerinden. “Anlaşmadan kârlı çıktığını düşündüğünü biliyorum ama nasıl bir karmaşaya bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

Köpekler de dahil olmak üzere, herkesi mutfakta canlı ve zarar görmemiş halde bulduk. Waylay ada tezgâha çıkmıştı. Nash'in salataya eklediği her malzemeyi değerlendiriyor, bir yandan da kâselerden birine karışık baharat ve çeşni koyuyordu. Knox birasını içip malzemeleri sesli bir şekilde okurken tavadaki etlere bıçak saplıyordu.

Görünüşe göre tekrar kan dökülmemişti. Her iki adam da yaralarını temizlemiş, geride sadece kan lekeleri ve morluklar kalmıştı. Nash, zor durumdaki genç bir kız için birkaç darbe almış bir kahraman gibi görünüyordu. Knox ise iyi adamla birkaç tur dövüşüp kazanan kötü adam gibi görünüyordu.

Knox'u ve onun zalim tavrını çekici bulmamın nedeni *kesinlikle* iyi olan bir adamla ilgili -en azından kâğıt üzerinde öyleydi- yaptığım son hataydı. Knox'un bakışlarının üzerime dikilmesinin, sıcak pastırma yağı dolu bir kabın omurgama dökülmüş gibi hissettirmesi karşısında kendime söylediğim şey buydu.

Onu ve ocağın başında dikilen seksi vücudunu görmezden gelerek odanın geri kalanına odaklanmayı tercih ettim.

Liza'nın mutfağında, fantezilerimin vites değiştirmesine ve Noel kurabiyesi pişirme potansiyelini düşünmeme neden olan tezgâhlara astronomik miktarda alan ayrılmıştı. Buzdolabı çok eskiydi. Ocak antika sayılacak durumdaydı. Tezgâhlar hurdası çıkmış kasap kütüğündendi. Dolaplar hoş bir hâkî yeşiline boyanmıştı. Cam kapaklı olanların içindekilere bakılırsa, hepsi son noktasına kadar doldurulmuştu.

Temizliğe buradan başlamaya karar verdim. Ne de olsa mutfak bir evin kalbiydi. Liza pek duygusal bir tipe benzemiyordu, daha çok zamanda donup kalmış gibiydi. Olan olmuştu. Hayat insanı beklenmedik bir virajla karşı karşıya bıraktığında, ev bakımı gibi şeyler önemini kaybederdi. Bazen bu durum kalıcı hale gelebiliyordu.

Hazırlıklar tamamlandıktan sonra, yemek ve şarabı arka tarafta bakan kış bahçesindeki küçük bir masaya taşındık.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Manzara, yaz göğünde alçalan güneşle birlikte altın rengine bürünen orman ve ırmaktan ibaretti.

Waylay'ın yanına oturmak için hareketlendiğimde Liza başını iki yana salladı. "Ah... yan yana otururlarsa kurabiyelere geçmeden önce yerde güreşmeye başlarlar."

"Bir öğün için uslu durabileceklerine eminim," dedim.

Liza J burnundan güldü. "Hayır, duramazlar."

"Hayır, duramayız," dedi Knox aynı anda.

"Elbette durabiliriz," dedi Nash.

Liza tabağıyla birlikte masanın diğer tarafına kaçan yeğenime başıyla işaret verdi. Köpekler de içeri doluşup masanın etrafında nöbetçi pozisyonlarını almak için koşturdular. İki tanesi, Waylay'ın yere yemek bırakma potansiyeli en yüksek kişi olduğuna karar verip onun yanına konuşlanmıştı.

Waylon masanın başındaki Liza'nın arkasına yerleşti.

Her iki adam da yanımdaki sandalyeye oturmak için hamle yaptı ancak Knox, kardeşine tabağını düşürmesine neden olacak kadar şiddetli bir dirsek atarak sandalyeyi kazandı.

"Gördün mü?" diye sordu büyükanneleri. Çatalını zafer dolu bir tavırla sallıyordu.

Yerime oturdum. Knox sandalyeye geçerken varlığına duyarlı olan keskin farkındalığımı görmezden gelmeye çalıştım. Sandalyeye yerleşirken kot pantolonuyla sarmalanmış kalçaları koluma değdi ve görmezden gelme hedefim gerçekten imkânsız bir hale geldi. Kolumu o kadar geri çekmiştim ki tabağımı neredeyse kucağıma koyacaktım.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Waylay.

"Gergin değilim," dedim ama almaya çalıştığım şarap kadehi elimden kayıyordu.

Liza konuyu cömertçe değiştirerek, "Peki, bu sefer ne için kavga ettiniz bakalım?" diye sordu.

"Hiç," dedi erkek kardeşler aynı anda. Aralarında geçen bakışmadan, hiçbir konuda aynı fikirde olmaktan hoşlanmadıklarını anlamıştım.

Waylay bir dilim domatesi şüpheyle incelerken, “Naomi tey-zem onları ayırdı,” dedi.

“Salatanı ye,” dedim.

“Kim kazanıyordu?” diye sordu Liza.

“Ben,” diye cevap verdiler aynı şekilde.

Bu sözleri yine soğuk bir sessizlik izledi.

“Doğduklarından beri hep kavga ederlerdi,” dedi Liza eski günleri düşünerek. “Tabii eskiden kavga ettikten hemen sonra barışıp eski hallerine geri dönerlerdi. Sanırım o kısmı geride bıraktınız.”

Nash, “O başlattı,” diye yakınınca yanımdaki adam burnundan güldü. “İyi kardeş olman her zaman masum olduğun anlamına gelmez.”

İyi kardeşle kötü kardeş arasındaki dinamikleri oldukça iyi anlıyordum.

“İkiniz bir olup bu işe Lucy’yi de karıştırdınız.” Liza başını iki yana salladı. “Üçünüz bir araya geldiğiniz anda, bütün kasa-ba tehlikenin geleceğini anlamıştı.”

“Lucy mi?” diye sordum kendimi tutamayıp.

“Lucian Rollins,” dedi Nash. Tabağına dağılan kıymayı toplamak için ekmeğini kullanıyordu. “Eski bir arkadaş.”

Knox homurdandı. Dirseği benimkine değdiğinde tenimin yeniden alev aldığını hissettim. Liza’nın kucığına çıkmadan cesaret edebildiğim kadar kenara kaymaya çalıştım.

“Lucy bugünlerde ne yapıyor?” diye sordu Liza. “Son duyduğumda takım elbiseli bir züppeydi.”

“Aynen öyle,” dedi Nash.

“Çocuk dolandırıcının tekiydi,” diye açıkladı Liza. “Bir karavandan daha büyük, ikinci el kıyafetlerden daha iyi şeyler için yaratıldığını her zaman biliyordu.” Waylay’ın bakışları ona doğru kaydı.

“Mütevazı başlangıçlardan bugünlere gelen pek çok insan var,” dedim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Knox bana baktı ve yorumum onu eğlendirmiş gibi başını iki yana salladı.

“Ne var?”

“Bir şey yok, yemeğini ye.”

“Ne var?” diye tekrar sordum.

Omuz silkti. “Şövalyelik. Mütevazı başlangıçlar. Eğlenmek için boş zamanlarında sözlük okuyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Kelime dağarcığımda mizah bulmana çok sevindim. Günümü şimdi güzelleştirdin.”

“Knox’a aldırma,” diye araya girdi Nash. “Zeki kadınlar onun gözünü korkutur.”

Knox, “Yumruğumu yine burnuna sokmamı ister misin?” dedi neşeyle.

Onu masanın altından tekmeledim. Tamamen anlık bir hareketti. “Of! Siktir,” diye mırıldanıp bacağını ovmak için eğildi.

Bütün gözler bana çevrilince yaptığım şeyi fark ettim. Utanç içinde çatalımı masaya bırakarak, “Harika,” dedim. “Seninle etrafta birkaç dakika geçirmek bu özelliği bana da bulaştırmana yetti işte. Bir bakmışsın, sokakta yabancıları kolumun altına alıp sıkıştırmışım.”

“Bunu görmek için para verirdim,” dedi Waylay.

“Ben de,” dedi kardeşler aynı anda.

Liza ağzının köşesi yukarı kıvrılırken, “Bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın,” dedi. “Bir sözlük gibi konuşsan bile.”

“Sanırım bu onların kalmasına izin vereceğin anlamına geliyor,” diye hamle yaptı Knox.

“Öyle,” diye onayladı Liza.

Maskesi geri dönmeden önce küçük yeğenimin yüzünde beliren minik rahatlama ifadesi gözümünden kaçmamıştı.

Endişelenecek şeylerden biri daha ortadan kalkmıştı. Kalacak güzel ve güvenli bir yer.

“Siz çocuklar, Naomi’nin kaçak bir gelin olduğunu biliyor musunuz?”

Waylay, “Adamın birini kilisede bırakıp arabasını çalmış!” dedi gururla.

Şarap şişesini elime alıp önce Liza’nın bardağını, sonra da kendi bardağımı doldurdum. “Aslında, benim geldiğim yerde hepimiz kendi işimize bakarız.”

“Knockemout gibi bir yerde böyle bir beklentiye girmesen iyi olur,” diye tavsiyede bulundu Liza.

“Adam ne yapmış?” diye sordu Nash. Ancak bana sormuyordu, Waylay’e soruyordu.

Waylay omuz silkti. “Bilmem. Teyzem söylemedi ki. Ama kötü bir şey olduğuna bahse girerim çünkü üzerinde gerçekten güzel bir elbise varmış. Onu herkese göstermek yerine kaçmak için çok kötü bir şey yaşamış olması gerekiyor.”

Knox’un bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedince bir kuru üzüm tanesi gibi büzüştüm. Waylon çaresizliğimi hissetmiş olabilirdi, masanın altında ayaklarımın üzerine uzanmıştı. “Başka şeyler konuşmaya ne dersiniz? Ne olursa. Din? Siyaset? Kana susamış spor müsabakaları?”

“Siz çocukların aynı anda masada olması çok güzel,” dedi Liza. “Bu yıl Şükran Günü’nü iki vardiya halinde kutlamak zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor bu?”

Nash kardeşine bakarak, “Bakarız,” dedi. Aralarındaki gerilimi hissedebiliyordum.

Akşam yemeğinin güreş müsabakasıyla bitmesini istemediğim için çaresizce konuyu değiştirdim. “Biliyor musunuz? Aslında o arabayı ben çalmadım.”

“Pop ‘N Stop’ta Bayan Wheelan onu bir cep dolusu şekerle yakaladığında, Knox da böyle söylemişti,” dedi Nash.

“Hepimiz kışımıza Doğrucu Dudley* sokulmuş olarak doğmadık.”

“Tanrı aşkına, Knox. Şu diline hâkim ol.” Koluna dirsek atarak masadaki küçük kızı işaret ettim.

* *Dudley Do-Right*: 60’ların popüler çizgi romanından uyarlanmış, 1999 yapımı komedi filmi. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Waylay ona dişlerini göstererek sırıttı. “Benim için sakıncası yok.”

“Ama *benim* için var.”

Knox ve Waylay ırmağın içine çakıl taşları atarken ateşböcekleri alacakaranlıkta bir görünüp bir kayboluyordu. Üç köpek de sırayla ırmağa atlıyor, hemen ardından dönüp kıyıda sallanarak kurulanıyordu.

Waylay’ın kıkırdaması ve Knox’un alçak sesle mırıldanması suda yankılandığında bugünün o kadar da kötü olmadığını fark ettim.

Karnım kıymalı sandviçle doluydu, ayrıca akşam döneceğim sıcacık bir evim vardı.

“İyi misin?” Nash çimlerin üzerinde yanıma gelmişti. Hoş, sakinleştirici bir enerjiye sahipti. Knox’un yanındayken içimde beliren öfkeyi onun yanında hissetmiyordum.

“Sanırım, iyiyim,” dedim ona bakmak için dönerek. “Teşekkür ederim. Her şey için. Stresli bir gündü. Liza ve hatta kardeşinle birlikte her şeyin bizim için daha iyi hale gelmesini sağladınız.”

“Way iyi bir çocuk,” dedi. “Akıllı. Bağımsız. Kasabadaki pek çoğumuzun bildiği bir şey bu.”

Marketteki sahneyi düşündüm. “Umarım haklısındır ve işleri yoluna koyana kadar onun için doğru olanı yapmayı başarabilirim.”

“Bu bana bir şey hatırlattı. Bunu sana getirdim,” diyerek bir broşür uzattı. Hava üzerinde yazan şeyleri okuyamayacağım kadar karanlıktı. “Akrabalık velayet düzenlemeleri hakkında.”

“Ah, sağ ol.”

“Aslında, şu anda atlatman gereken birkaç yasal prosedür içerikli bir başvuru sürecine bakıyorsun. Her şey yolunda gider-

se, bunu kalıcı hale getirmek isteyip istemediğine karar vermek için altı ayın olacak.”

Kalıcı mı? Bu kelime beni serseme çevirmişti.

Waylay ve Knox sırlıslıkla tenis topunu köpekler için sırayla atarken o tarafa bakıyor fakat neler olduğunu görmüyordum.

“Tina’yı etrafta soruşturdum,” diye devam etti Nash. “Dedikodulara göre, birkaç hafta önce kendine yeni bir adam bulmuş. Büyük bir vurgun yapacağına dair söylentiler varmış.”

Yeni bir adam ve büyük bir vurgun, tam da kız kardeşime göre bir ikiliydi. “Geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

Görüş alanıma girerek gözlerinin içine bakmamı sağlayacak kadar eğildi. “Mesele de bu, Naomi. Geri dönerse başı büyük belaya girer. Hiçbir mahkeme velayetin onda kalmasına izin verme fikrine sıcak bakmayacaktır.”

“Eğer onu vesayet altına almazsam, koruyucu aile tarafından alınır,” dedim. Açıkça konuşulmayan boşlukları dolduruyordum.

“Uzun lafın kısası bu,” dedi Nash. “Bunun büyük bir karar olduğunu biliyorum ve senden kararını hemen şimdi vermeni istemiyorum. Onu tanımaya çalış. Kasabayı tanı. Üzerine düşün. Sosyal hizmetlerde çalışan bir arkadaşım var. Başvuru sürecini başlatmana yardımcı olabilir.”

Benden yeni tanıştığım küçük bir kız için hayatımın önümüzdeki altı ayını askıya almamı istiyordu. Evet. Hırpalanıp yara almış hayat planımın resmen parçalandığını söylemek yanlış olmazdı.

İçimi çekerek yarının, gelecekle ilgili paniğe kapılmak için daha doğru bir gün olduğuna karar verdim.

“Waylay! Gitme vakti geldi,” diye seslendim.

Waylon kulakları savrulurken tüm gücüyle koşarak yanıma geldi. Tenis topunu ayaklarımın dibine bıraktığında, “Sen değil, dostum,” dedim onu sevmek için eğilerek.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Gitmek zorunda mıyız?” diye mızımızlandı Waylay. Ayaklarını sanki betonla kaplanmış gibi yerde sürüklüyordu.

Ben de onunla benzer duyguları paylaşıyordum.

Knox elini onun başının üstüne koyarak yeğenimi bana doğru yönlendirdi. “Buna alış, evlat. Bazen istemediğimiz şeyler yapmak zorunda kalırız.”

DOKUZ

ARKA BAHÇEYE İŞEME VE DEWEY ONDALIK SİSTEMİ*

Naomi

Kahvenin demlenmesini beklerken keşfettiğim kulübenin arka verandası, günlük yapılacaklar listemi önceliklerine göre düzenlemek için hoş bir mekân olmuştu. Uyuyakalmıştım, komadaki bir hasta gibi. Saat altıyı çeyrek geçerken gözlerimi açtığımda, parmak uçlarımda yürüyerek koridoru geçip Waylay'in odasına gittim.

Yeğenimin hâlâ orada olduğundan emin olmak için içeri baktım. Oradaydı, dört direkli beyaz yatağında yeni çarşafların arasına karışmıştı.

Listeme bakarken mavi fosforlu kalemimin ucunu sayfaya vurdum. Ailemi arayıp hayatta olduğumu ve bir tür sinir krizi geçirmediğimi bildirmem gerekiyordu. Fakat onlara başka ne söyleyebileceğimden emin değildim.

Hey, millet! Diğer kızınızı hatırlıyor musunuz? Hayatımızdan çekip gitmeden önce yirmi yıl boyunca size migren ağrıları çektiren çocuğunuzu? Evet, şey... onun da sizin varlığınızdaki haberi olmayan bir kızı var.

Bir dakika içinde yolcu gemilerinden inip bize doğru hareket eden ilk uçağa atarlardı. Waylay öz annesi tarafından terk edilmişti, artık hiç tanımadığı bir teyzenin sorumluluğundaydı. Büyükanne ve büyükbaba faktörünü işin içine bu kadar erken katmak iyi bir fikir olmayabilirdi.

* Kitapları konularına göre sıralamanın bir yolu. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ayrıca ebeveynlerim on yıldır ilk kez birlikte tatile çıkmışlardı.

Üç haftalık huzur ve sessizliği hak ediyorlardı.

Bu seçenек, tek torunlarının hayatındaki on bir yılı kaçırdıklarını onlara açıklamak için diplomatik bir yol bulmak zorunda kalmayacağım gerçeği yüzünden *kısmen* ağır basmıştı. Şimdilik.

Yapacağım şeyin en doğru yolunu bilmeden harekete geçmeyi sevmezdim. Bu yüzden, Waylay'ı biraz daha iyi tanıdığım; annemle babamın yıldönümü gezisinden geri döndüğü, iyice dinlendikleri ve çılgın haberlere hazır oldukları zamana kadar bekleyecektim.

Tatmin olmuş bir şekilde defterimi ve fosforlu kalemlerimi topladım, tam ayağa kalkarken uzaktan gelen bir kapı gıcirtısı duydum.

Yandaki evden gelmişti. Waylon arka merdivenlerden bahçeye indi, tuvalet olarak kullanmaktan hoşlandığı belli olan ölü bir noktaya doğru bacağını kaldırdı. Gülümsedim ama sonra başka bir hareket gözüme çarpınca yüzümdeki tüm kaslar dondu.

Knox "Viking" Morgan, üzerinde sadece siyah iç çamaşırıyla dışarı çıkmıştı. *Tam* bir erkekti. Kaslar, göğsündeki tüyler, dövmeleler. Bir kolunu tembelce başının arkasına atıp ensesini kaşıyarak uyku mahmuru bir testosteron manzarası oluşturdu. Onun da tıpkı köpeği gibi bahçeye işediğini fark ettiğim anda ağzım tam on saniye boyunca açık kaldı.

Elimden kayan fosforlu kalemle altımdaki tahta kalaslara çarparak art arda patlayan silahlar gibi bir gürültü çıkardı. Knox bana doğru döndüğünde zaman durdu. Bana bakıyor, bir eliyle de şeyini tut...

Hayır. Hayır. Hayır.

Fosforlu kalemlemleri oldukları yerde bırakıp kulübenin güvenli ortamına kaçtım. Bir yandan da küçük Knox'u daha iyi görmeye çalışmadığım için kendimi tebrik ediyordum.

“Yüzün neden bu kadar kızardı? Güneşten mi yandın?”

Çılgılığı atıp paravan kapıya çarparken neredeyse verandaya düşüyordum.

Sandalyelerden birinin üzerine çıkan Waylay, buzdolabının üst kısmına sakladığım *Pop-Tart*’lara ulaşmaya çalışıyordu.

“Ne kadar da gerginsin,” dedi suçlar gibi.

Kapıyı dikkatle kapatarak işeyen erkeklerle ilgili tüm düşünceleri dışarıda bıraktım. “Şekerli atıştırmalıkları elinden bırak. Kahvaltıda yumurta yiyeceğiz.”

“Off ya.”

Dudak bükmesini görmezden gelirken evin tek tavaşını ocağa yerleştirdim. “Bugün kütüphaneye gitmeye ne dersin?”

Knockemout Halk Kütüphanesi, Virginia yazının bunaltıcı sıcağında serin ve sessiz bir sığınaktı. Beyaz meşe rafları, çiftlik evi tarzı çalışma masalarıyla aydınlık ve pırıl pırıl bir mekândı. Uzun pencerelerin yanında tamamen dolup taşan çift kişilik koltuklar sıralanıyordu.

Kapının hemen iç tarafında büyük bir topluluk ilan panosu vardı. Piyano derslerinden bahçe satışı duyurularına, hatta bağış etkinliği olarak yapılan bisiklet gezilerine kadar her şey eşit aralıklarla mantar panonun üzerine tutturulmuştu. Panonun altında griye boyanmış bir masa üzerinde ateşli aşk kitapları, otobiyografiler ve şiir derlemeleri gibi çeşitli türlerde kitaplar sergileniyordu.

Mavi ve sarı saksılardaki parlak yeşil bitkiler, raflarla güneşli düz alanlara hayat katıyordu. Canlı duvar kâğıtlarına, gökkuşağı renklerinde yer minderlerine sahip rengârenk bir çocuk bölümü vardı. Gizli hoparlörler kısık sesle enstrümantal bir müzik çalıyordu.

Bir halk kütüphanesinden çok lüks bir spa havası taşıyordu. Bunu kabul edebilirdim.

Uzun ve alçakta kalan kitap ödünç verme bankosunun ardındaki kadın dikkatimi çekti. Bronz ten. Kırmızı ruj. Mora çalan canlı pembe balyajlar atılmış uzun, zarif sarı saçlar. Bunların yanı sıra gözlük çerçeveleri maviydi, burnunda minik bir hızma parlıyordu.

Bu kadında “kütüphaneci” diye bağırان tek şey, kollarında taşıdığı büyük ciltli kitap yığınıydı.

“Selam, Way,” diye seslendi. “Yukarıda seni bekleyen bir sıra var.”

“Teşekkürler, Sloane.”

“Ne için sıra var?” diye sordum

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Waylay.

“Teknik destek için,” dedi çekici ve şaşırtıcı derecede gürültücü olan kütüphaneci. “Telefonlarını, e-kitap okuyucularını ve tabletlerini tamir ettirmek için kendi on bir yaşındaki çocuklarına erişimi olmayan pek çok yaşlı insanla karşılaşıyoruz.”

Aklıma Liza’nın bir gece önceki yemekte yaptığı yorum geldi. Bunu düşünmek sabah gördüğüm Knox’u ve aletini hatırlamama sebep olmuştu.

Hay aksi.

“Bilgisayarlar şurada duruyor, Naomi teyze. Kahve barının ve tuvaletlerin hemen yanındalar, bir şeye ihtiyacın olursa ben ikinci kattayım.”

“Kahve barı mı?” diye tekrarladım papağan gibi. Neredeyse çıplak olan kapı komşumu düşünmemeye çalışıyordum.

Ancak sorumluluğum altında olan yeğenim, çoktan kitap yığınlarının yanından geçip arkadaki açık merdivene doğru kararlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı.

Bir *Stephen King* romanını rafa kaldıran kütüphaneci bana meraklı bir bakış attı. “Sen Tina değilsin.”

“Nasıl anladın?”

“Tina’nın buranın kapısından kendi isteğiyle geçmesinin yanı sıra, Waylay’i buraya getirdiğini bile hiç görmedim.”

“Tina benim kız kardeşim,” diye açıkladım.

“Birbirinizin neredeyse aynısı olmanızdan bunu anlamıştım. Ne zamandır buradasın? Yeni dedikoduların kapıma kadar gelmediğine inanamıyorum.”

“Dün geldim.”

“Ah, izin günümde gelmişsin. *Ted Lasso*’yu* dördüncü kez yeniden izlemeye gömülmemem gerektiğini biliyordum,” diye yakındı kendi kendine. “Her neyse, ismim Sloane.” Tuttuğu romanları benimle tokalaşmak için diğer koluna gelecek şekilde ayarladı.

Elini çekingen bir şekilde sıktım, elinde tuttuğu yirmi kiloluk edebi kaynağı yerinden oynatmak istemiyordum. “Naomi.”

“Knockemout’a hoş geldin, Naomi. Yeğenin, tanrının bir lütfü.”

Witt ailesi hakkında buralarda iyi şeyler söylendiğini duymak güzel bir değişiklik olmuştu.

“Teşekkür ederim. Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz ama zeki ve bağımsız birine benziyor.”

Umarım ruhu çok zarar görmemiştir.

“Onu iş başında görmek ister misin?” diye teklifte bulundu Sloane.

“Bunu kahve barınızı ziyaret etmekten bile daha çok istiyorum.”

Sloane’un yakut kırmızısı dudakları yukarı kıvrıldı. “Beni izle.”

Onu açık merdivenlerden ikinci kata kadar takip ettim. Burada daha fazla kitap yığını, daha fazla oturma alanı, daha fazla bitki vardı. Bir kenarda da birkaç tane özel oda bulunuyordu.

Arka tarafa asılmış üzerinde “Topluluk” yazan tabelanın altında uzun, alçak bir masa daha vardı. Waylay masanın arkasındaki tabureye oturmuştu, kaşlarını çatmış halde önündeki elektronik cihaza bakıyordu. Cihazın sahibi olan yaşlı siyahi adam tezgâha yaslanmıştı, üzerinde şık bir gömlek ve pantolon vardı.

* Amerikan televizyon dizisi. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bu Hinkel McCord. Yüz bir yaşında ve haftada iki kitap okuyor. Ayrıca sürekli e-kitap okuyucusunun ayarlarıyla oynayıp duruyor,” dedi Sloane.

“O lanet olası büyük torunlar yüzünden olduğuna adım gibi eminim. Yapışkan parmaklı küçük serseriler ne zaman elektronik bir cihaz görse, benim zamanımda çocukların şekerleme kovaladığı gibi cihazın peşine düşüyorlar,” diye yakındı Hinkel.

“Waylay, kız kardeşinle birlikte buraya taşınmalarının ardından haftada birkaç kez buraya gelmeye başladı. Bir öğleden sonra, virüs yazılımı güncellemesi tüm kütüphane sistemini mahvediyordu. Waylay sonunda benim bilgisayara bağırmanı dinlemekten bıktı. Masanın arkasına geçti ve ta-daaa!” Sloane parmaklarını havada salladı. “Her şeyi düzeltmesi beş dakika bile sürmedi. Ben de ona birkaç kişiye daha yardım edip edemeyeceğini sordum. Kendisine ödemeyi atıştırmalık vererek yapıyorum, ayrıca herkesin alabildiği kitap sayısının iki katını ödünç almasına izin veriyorum. O harika bir çocuk.”

Aniden olduğum yere çöküp ağlamak istedim. Görünüşe göre, yüz ifadem bunu dışarıya tam olarak belli ediyordu.

“Ah, sen iyi misin?” diye endişeyle sordu Sloane.

Başımı sallayıp gözlerimdeki nemi uzaklaştırmaya çalıştım. Boğuk bir sesle, “Çok mutluyum,” diye cevap vermeyi başarmıştım.

“Ah, bir kutu mendil ve bir fincan *espresso* almaya ne dersin?” dedikten sonra beni masanın etrafını saran yaşlı grubundan uzaklaştırdı. “Belinda, istediğin son Kennedy Ryan romanı elimde.”

Bir tutam beyaz saçı olan ve etkileyici göğüs dekoltesine gömülmesine çok az kalmış büyük bir haç kolyesi takan kadın ellerini çırpı. “Sloane, sen benim en sevdiğim insansın.”

“Herkes öyle der,” dedi kütüphaneci göz kırparak.

“*Espresso* mu demiştin?” İnledim.

Sloane başıyla onaylarken, “Kahvemiz gerçekten iyidir,” dedi.

“Benimle evlenir misin?”

Sırıltmasıyla burnundaki hızma parladı. “Bugünlerde çoğunlukla erkeklerden hoşlanıyorum. Ancak üniversitede bir kere farklı şeyler yaşamıştım.”

Beni dört bilgisayarın ve *U* şeklinde bir tezgâhın bulunduğu yan bloğa götürdü. İçeride bir lavabo, bulaşık makinesi ve üzerinde “BEDAVA SU” yazan küçük bir buzdolabı vardı. Kahve fincanları sevimli kancalara asılmıştı.

Sloane doğrudan kahve makinesine ilerleyip işe koyuldu. “İki *shot* altındaki bir kahveyi kabul etmeyecek gibi görünüyorsun,” diyerek gözlemini dile getirdi.

“Üç katına bile hayır demezdim.”

“Senden hoşlanacağımı biliyordum, otursana.”

Bilgisayarlardan birinin başına geçip kendimi toparlamaya çalıştım. Beni duygu yumağına dönüştürmeyecek küçük bir sohbet yapabilmek için, “Hiç böyle bir kütüphane görmemiş-tim,” dedim çaresizce.

Sloane bana doğru gülümsedi. “İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Çocukken yerel kütüphane benim sığınağımdı. Yaşım ilerledikçe kütüphanenin hâlâ herkese açık olmadığını fark ettim. Bu yüzden kütüphanecilikle kamu yönetimi okudum ve işte, tam olarak buradayız.”

Önüme bir fincan koyduktan sonra makineye geri döndü. “Her şey toplumla ilgili. Cinsel eğitimden bütçe oluşturmaya, meditasyondan yemek hazırlamaya kadar her konuda ücretsiz derslerimiz var. Buradaki evsiz nüfusu çok fazla değil ama soyunma odaları ve bodrum katındaki küçük çamaşırhane de olanaklarımız arasında bulunuyor. Kreş masraflarını karşılayamayan ailelere yardımcı olmak için ücretsiz okul sonrası programları üzerinde çalışıyorum. Tabii ki, bunların haricinde kitaplarımız da var.”

Yüzü sakın ve hülyalı bir ifadeye bürünmüştü.

“Vay canına.” Kahvemi alıp yudumladıktan sonra aynı söz-

leri tekrarladım. Müziğin üzerinden yumuşak bir çan sesi duyuldu.

“Bu ‘Yarasa Sinyali’. Şimdi gitmem gerekiyor,” dedi Sloane. “Kahvenin tadını çıkar, duygu patlamalarında bol şans dilerim.”

NAOM WITT ÇEK HESABI BAKİYESİ:

Limit aşımı. Dolandırıcılık şüphesi.

Sevgili annem ve babam,

Hayattayım, güvendeyim ve aklım tamamen başımda. Yemin ederim. O şekilde ayrıldığım için çok özür dilerim. Hiç bana göre bir davranış olmadığını biliyorum. Warner 'la işler yolunda gitmiyordu ve... Cennete yelken açmadığınız başka bir zaman durumu size açıklarım.

Bu arada, iyi eğlenceler. Benim için endişelenmenizi yasaklıyorum. Virginia 'da şirin bir kasabada durdum, nemin saçlarıma verdiği hacmin tadını çıkarıyorum.

Biraz güneşlendikten sonra, bana her gün hayatın kanıtı sayılacak fotoğraflar gönderin.

Sevgiler,

Naomi

Not: Neredeyse unutuyordum. Telefonum küçük bir kazaya kurban gitti ve ne yazık ki kurtulamadı. Şimdilik iletişim kurmanın en iyi yolu e-posta! Sizi çok seviyorum! Benim için endişelenmeyin!

Sevgili Stef,

Biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen benden nefret etme! Çok geçmeden konuşmamız gerekiyor. Ama Pennsylvania'da bir dinlenme tesisinde ezdiğim için telefonumla konuşmamız mümkün değil.

Komik hikâye. Düğünden kaçmamın büyük bir olay olduğunu düşünebilirsin. (Bu arada harika görünüyordun.) Fakat asıl büyük haber şu ki; kız kardeşim durup dururken beni aradı, beni soydu, ardından bana varlığından bile haberdar olmadığım bir yeğen bırakıp gitti.

Adı Waylay. On bir yaşındaki bir teknoloji dehası ve sıkılmış görüntüsünün altında tatlı bir kız yatıyor olabilir. Geçirdiği travmalara katkıda bulunmadığım hakkında güvenceye ihtiyacım var.

Knockemout adındaki bu yerde şık ama sorumluluk sahibi bir teyze olmaya çalışıyorum. Burada erkekler mantıksız derecede çekici ve yemekler mükemmel.

Kendimi toparladığım anda seninle iletişime geçeceğim. Arabam ve çek hesabımla ilgili bir sıkıntı var. Ah, bir de dizüstü bilgisayarım.

Tekrar özür dilerim. Lütfen benden nefret etme!

Öpücükler,

N

Tina,

Bu senin adına aldığım son e-posta adresi. Hangi cehennemdesin? Waylay'i nasıl bırakırsın? Lanet arabam nerede? Çabuk buraya gel. Başın belada mı?

Naomi

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

AKRABALIK VASİSİ YAPILACAKLAR LİSTESİ:

- *Vesayet başvurusunun ve geçmiş kontrolünün tamamlanması*
- *Başvuru sahibi ile üç defa yüz yüze görüşme*
- *Üç referans mektubu temini (çocuklarla ve bakıcılıkla ilgili deneyim)*
- *Yaşam değerlendirmesi*
- *Aile mahkemesinde karar duruşması*

ON

SAÇ KESİMLERİ VE BAŞ BELALARI

Knox

Boktan bir gece uykusundan sonra boktan bir ruh hali içindeydim.

Bunlar için Naomi “Kahrolası Çiçekli Saç” Witt’i suçladım. Gecenin yarısını yatakta dönüp durarak geçirdikten sonra Waylon’ın ilk tuvalet molasına gözümü açtığımda, yeni kapı komşumun ukala ağzının aletimden aşağı kaydığı bir rüya yüzünden taş gibi bir ereksiyonla uyanmıştım. Erkeklerin, onun boğazından yükselmesini hayal ettiği türden inilti çıkararak bir rüyaydı.

Benim için mahvettiği ikinci geceydi ve eğer kendimi toparlamaya başlamazsam, sonuncu da olmayacaktı.

Waylon yanımdaki yolcu koltuğunda otururken yüksek sesle esneyerek kendi yorgunluğunu ifade etti.

“Aynı durumdayız, dostum,” dedim park yerine geçip vitrine bakarak.

Bu renk düzeninin -bordo süslemeli lacivert- işe yaramaması gerekiyordu. Jeremiah bunu önerdiğinde kulağa aptalca gelmişti. Ancak nasıl olduysa süsleme tuğla duvara sınıf atlatmış ve Whiskey Clipper’ı bu sokakta öne çıkarmıştı.

Dükkân, poker fişlerinden daha sık el değiştiren bir dövme salonuyla Dino’nun Pizzası ve Subs’in neon turuncu tentesi arasında sıkışmıştı. Diğerleri saat on bire kadar açmıyorlardı ama sarımsak ve pizza sosunun kokusunu şimdiden alabiliyordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kuaför salonu, birkaç yıl öncesine kadar harap olmuş bir yerdi. Ortağım Jeremiah'ın vizyonu sahip olduğum büyük sermayeyle birleştğinde, Whiskey Clipper'ı yirmi birinci yüzyıla taşımayı ve bu küçük kasabanın altın madeni haline getirmeyi başarmıştık. Artık son moda bir kuaför salonu olan dükkân, sadece burada doğup büyümüş yaşlı erkeklere hizmet vermiyordu. Sunulan hizmet ve atmosfer sayesinde, Washington'a kadar uzanan NOVA trafiğine* göğüs germeye hazır bir müşteri kitlesini buraya çekmişti.

Kendi kendime esneyerek köpeğimin kamyonetten inmesine yardım ettim. Ardından ön kapıya doğru ilerledik.

İçerisi de en az dış süslemeler kadar göz alıcıydı. Dükkânın temelinde çıplak tuğla, teneke tavan ve alaca beton kullanılmıştı. Biz de bu malzemelerin üzerine deri, ahşap ve döşemelik kumaş eklemiştik. Endüstriyel görünümlü resepsiyon masasının yanında yaklaşık bir düzine viski şişesini barındıran cam raflı bir bar vardı, ayrıca kahve ve şarap da servis ediyorduk. Duvarların çoğu, Knockemout'un rivayet edilen tarihini vurgulayan siyah beyaz baskıların çerçeveleriyle süslenmişti.

Resepsiyon kısmındaki deri koltukların ilerisinde büyük ve yuvarlak aynalara sahip dört adet kuaför koltuğu bulunuyordu. Arka duvarda ise tuvalet, saç yıkama lavaboları ve kurutma makineleri vardı.

"Günaydın, patron. Erken gelmişsin." Stasia, Browder Klein'in kafasını lavabolardan birine sokmuştu. Ona, Anastasia'nın kısaltmasını kullanarak sesleniyorduk.

Homurdanarak doğruca viskinin yanındaki kahve demliğine gittim. Waylon, kahve ve *Bailey's* içen bir kadının yanındaki kanepeye tırmanmıştı.

Stasia'nın ergenlik çağındaki oğlu Ricky, resepsiyon koltuğunda ritmik bir şekilde sağa ve sola dönüyordu. Randevu oluşturmakla kasaya bakmak arasında bir yerlerde, telefonunda

* ABD, Kuzey Virginia'da I-95 karayolu üzerinde bulunan en kötü trafik noktası. (ç.n.)

aptalca görünen bir oyun oynamakla meşguldü.

İş ortağım ve uzun zamandır arkadaşım olan Jeremiah, ayağına dört yüz dolarlık ayakkabı giymiş takım elbiseli bir müşterinin şakak kısımlarını kısaltma işleminden başını kaldırdı. “Bok gibi görünüyorsun,” dedi beni inceleyerek.

Jeremiah gür siyah saçlarını asi bir şekilde uzatmasına rağmen yüzünü her zaman tıraş ederdi. Kolunda bir dövme ve bir *Rolex* vardı. İki haftada bir manikür yaptırır, boş günlerini ara sıra yarıştığı arazi motosikletleriyle uğraşarak geçirirdi. Hem erkeklerle hem de kadınlarla çıkardı. Ailesi bu durumu sorun etmese de Lübnanlı büyükannesi her pazar ayininde onun için dua ederdi.

“Sağ ol, pislik. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

“Otur,” dedi elindeki makasla yanındaki boş yeri işaret ederek.

“Peşin hükümlü tavrıyla vereceğin bakım için vaktim yok.” Yapacak işlerim vardı. Sıkıntı yaratacak evrak düzenlemeleri ve düşünmemem gereken kadınlar gibi işler.

“Benim de yüzündeki sakala tarak ve losyon sürmeye bile üşeniyormuş gibi görünerek ortamımızı bozmana ayıracak vaktim yok.”

Savunmaya geçerek elimle sakalımı ovuşturdum. “Nasıl göründüğüm kimin umurunda?”

“Bizim umurumuzda,” diye seslendi elinde *Bailey’s* ve kahve olan kadın.

“Aynen öyle, Louise,” diye karşılık verdi Stasia. Anne korumacılığına sahip bakışlarıyla bana bakıyordu.

Browder ayağa kalkıp bir eliyle sırtıma vurdu. “Yorgun görünüyorsun. Gözlerinin altında torbalar var. Kadın sorunu mu?”

Stasia onun sandalyesine tekrar oturmasını sağlarken, “Tina Olmayan’la birkaç tur attığını duydum,” dedi masum bir ifadeyle. Stasia ve Jeremiah’ın güzel bir saçtan daha çok sevdikleri tek şey güzel bir dedikoduydu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Tina Olmayan. Harika.

“Adı Naomi.”

İğrenç koro, “Oooooooo,” diye ses yükseltti.

“Sizden nefret ediyorum, çocuklar.”

Jeremiah sırtarak, “Hayır etmiyorsun,” diye cevap verip kısaltma işlemini bitirdi.

“Siktirin gidin.”

Stasia, “Unutma, saat ikide payını alacaksın. Üçte de personel toplantın var,” dedi arkamdan seslenerek.

İçimden küfrederek kendi alanıma doğru ilerledim. İşletmeyle ben ilgileniyordum. Bu yüzden müşteri listem Jeremiah ya da Anastasia’dan daha kısaydı. Şimdiye kadar müşterilerimin çoğunun kaşlarını çatmamdan ve havadan sudan konuşmamamdan dolayı korkup kaçmış olacağını düşünmüştüm. Ama anlaşılan o ki, bazı insanlar saçlarını bir pisliğe kestirmekten hoşlanıyordu.

“Ofisime gidiyorum,” diye karşılık verdim. Ardından Waylon’ın bedenini hareket ettirdiğini, patilerini yere vurarak peşimden geldiğini duydum.

Bu bina satışa çıktığında Honky Tonk’un sahibi zaten bendim. Buraya zincir bir spor barı* ve lanet bir pilates stüdyosu açmak isteyen, Baltimore’lu görgüsüz bir girişimciden satın almıştım.

Artık binada benim barım, kuaför salonum ve ikinci katta da üç tane muhteşem dairem vardı. Bir tanesini ahmak kardeşim kiralamıştı.

Tuvaletin ve küçük personel mutfağının önünden geçerek üzerinde “Personel Harici Giremez” yazan kapıya yöneldim. İçeride çekmeceli küçük dolaplar ve başarılı bir salon işletmek için lazım olacak her türlü gereçle dolup taşan bir malzeme odası vardı. Arka duvarda ise tabelasız bir kapı bulunuyordu.

Waylon anahtarlarımı çıkardığım sırada bana yetiştirdi. Kutsal

* Müşterilerin büyük televizyon ekranlarında spor izleyebileceği barlara verilen ad. (ç.n.)

alanıma giriş izni olan tek varlık oydu. “Kapım her zaman açıktır,” diyen patronlardan değildim. Eğer personelle görüşmem gerekirse, bunun için işletme müdürünün ofisini ya da dinlenme odasını kullanırdım.

Salonu bara bağlayan dar koridora ilerleyerek ofisimin kapısındaki tuş takımına kodu girdim.

Waylon kapı açıldığı anda içeri daldı.

Alan hem küçük hem de kullanışlıydı. Tuğla duvarları ve tavanda açık bir şekilde görünen boruları vardı. İçeride bir kanep, küçük bir buzdolabı, ayrıca skor tahtası büyüklüğünde iki monitör olan son teknoloji bir bilgisayar ve masa bulunuyordu.

Duvarlarda bir düzineden fazla çerçeveli fotoğraf asılıydı, hayatımın gelişigüzel tasvirini yapan bir kolaj gibi görünüyordlardı. Uzun kulaklarına takılıp düşen Waylon’ın yavru olduğu zamanlar. Nash ve ben. Dağ bisikletine binmiş gömleksiz, aralık dişli çocuklar olduğumuz dönemler. Açık yol şeridinde, önümüzde uzanan maceraya ilerleyen motosikletlerin üzerinde olduğumuz anlar.

Lucian Rollins’in de eklenmesiyle iki kişi yerine üç olmuştuk. Kimsenin görmediği uzak duvarda, kardeş olarak büyümemizi gösteren fotografik bir zaman çizgisi vardı. Kanlı burunlar, ırmakta geçen uzun günler; sonrasında arabalara, kızlara ve futbola geçiş. Şenlik ateşleri ve cuma gecesi futbol maçları. Mezuniyetler. Tatiller. Kurdele kesmeler.

Tanrım, giderek yaşılanıyorduk. Zaman geçip gidiyordu ve ilk kez, Nash’le birbirimizin arkasını artık kollamadığımız için içimde bir suçluluk duygusu oluştuğunu hissetmiştim.

Ancak bu durum, ilişkilerin sonsuza kadar sürmeyeceğinin bir başka örneğiydi.

Bakışlarım küçük çerçevelerden birine takıldı. Rengi diğerlerinden daha soluktu. Annem ve babam bir çadırın içinde sarmaş dolaştı. İkimizden birine hamile olan annem kameraya doğru sırtıyordu. Babam sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi anneme bakıyordu. Hayatlarının macerasını birlikte yaşa-

yacakları için heyecanlıydılar.

Bu resmi oraya nostalji oluşturmaları için koymamıştım. Şu anda her şey ne kadar iyi olursa olsun, bir zamanlar parlak görünen geleceğin tanınmaz hale gelecek şekilde kötüye gidebileceğini bana hatırlatıyordu.

Waylon iç çekerek yatağının üzerine yığıldığında, “Aynı durumdayız,” dedim.

Masanın arkasındaki sandalyeye çöktüm, ardından imparatorluğumu yönetmeye hazır bir şekilde bilgisayarımı çalıştırdım.

Whiskey Clipper ve Honky Tonk için hazırlanan sosyal medya reklam kampanyaları, yapılacaklar listemin başında geliyordu. Beni rahatsız ettikleri için uzun zamandır onlardan kaçıyordum. Değişim kılığına bürünmüş gelişim, ne yazık ki yapılması gerekli olan bir kurnazlıktı.

Huysuzluk ederek reklamları yığınının en altına sıkıştırdıktan sonra Honky Tonk’un önümüzdeki iki hafta için hazırlanmış programını elime aldım. Bir boşluğumuz vardı. Ensemi ovuşturken telefonumdan Fi’yi aradım.

“Nasılsın, patron?” diye sordu. Yanındaki biri kaba bir şekilde homurdanıyordu.

“Neredesin?”

“Aile arası jiujitsu* yapmakla meşgulüm. Roger’ı daha yeni omzumdan attım, şu anda böbreklerini arıyor.”

Fi’nin ailesi tuhaf bir kokteyl karışımına benziyordu. Ama hayatı böyle daha çok seviyormuş gibi görünüyordlardı.

“Roger’ın böbreklerine taziyelerimi sunuyorum. Garson vardiyasında neden boşluk var?”

“Chrissie geçen hafta işi bıraktı. Unuttun mu?”

Ofisimden her dışarı adım attığımda yolumdan kaçan dağınık garsonu hayal meyal hatırlıyordum.

“Neden istifa etti?”

* Özellikle rakibi yakalama ve yerde mücadeleye odaklanan bir savaş sanatı, spor ve kişisel korunma yolu. (ç.n.)

“Onu çok korkuttun. Kıza tepsi düşüren servet avcısı dedin. Zenginlerle evlenmekten vazgeçmesini çünkü zengin erkeklerin bile birayı soğuk içmek istediğini söyledin.”

Bu cümleler zihnimde belli belirsiz bir şeyler çağrıştırmıştı. Homurdanarak sordum. “Peki, onun yerine kim bakacak?”

“Yeni bir kız tuttum bile. Bu gece başlıyor.”

“Deneyimi var mı, yoksa bu da başka bir Crystal mı?”

“Chrissie,” diye düzeltti Fi. “İşe alımları kendin yapmak istemiyorsan, nazikçe geri adım atıp harika bir iş çıkardığımı ve içgüdülerime güvendiğini söylemeni öneririm.”

Kulak zarımı patlatacak kadar yüksek bir şekilde, “Hi-ya!” der gibi bir ses çıkardığında telefonu suratımdan uzaklaştırdım.

“Harika bir iş çıkarıyorsun ve içgüdülerine güveniyorum,” diye mırıldandım.

“Aferin sana. Şimdi izin verirsen âşık olduğu kişinin önünde oğlumun kıcını tekmelemem gerekiyor.”

“Çok fazla kan sıçratmamaya çalışın. Temizlemesi çok zahmetli oluyor.”

Waylon yattığı yerden horlamaya başladı. Boş vardiyaların üstüne “Yeni Kız” eklemesi yaptıktan sonra bazı satıcı ödemelerine ve diğer saçma evrak işlerine giriştim.

Hem Whiskey Clipper hem de Honky Tonk istikrarlı bir büyüme gösteriyordu. Üç daireden ikisi ek gelir için kiralanmıştı. Gördüğüm istatistiklerden memnundum. Bu imkânsız başardığım, aptal şansımı gerçek ve sağlam bir geleceğe dönüştürdüğüm anlamına geliyordu. İşletmelerim ve yatırımlarımla birlikte talih kuşunu yakalamış, kazancım üzerine her şeyi inşa etmiştim.

Uykusuz geçen gecenin ardından bile güzel hissettiren bir duyguydu. Yapacak bir şey kalmadığında isteksizce Facebook’u aradım. Reklamcılık, kötülüğün bir çeşidiydi. Peki ya, sizi milyonlarca baş belası yabancıya açan bir sosyal medya aracına sahip olmanızı gerektiren reklamcılık? İşte bu düpedüz saçmalıktı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Naomi'nin de bir Facebook hesabı olduğuna bahse girerdim. Muhtemelen uygulamayı kullanmaktan keyif alıyordu.

Aklı başında olan mantıklı yanımin beni durdurmasına fırsat kalmadan parmaklarım arama çubuğuna onun adını yazdı.

“Hah.”

Waylon şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Sadece komşumuzu kontrol ediyordum. *Amway** satışlarıyla ilgilenmediğinden ya da sahte ikiz taklidiyle dolandırıcılık yapmadığından emin olmak için,” diye açıkladım.

Waylon, onu sosyal medyanın tehditlerinden kurtaracağımdan emin olup gürleyen bir horultuyla uykuya daldı.

Kadın belli ki gizlilik ayarları hakkında hiçbir şey duymamıştı. Sosyal medya konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı. İşten, seyahatlerden, aile tatillerinden fotoğraflar paylaşmıştı. Tina'nın hiçbirinde olmadığını fark ettim. İyi amaçlar uğruna beş kilometre koşmuş ve komşusunun veteriner masrafları için para toplamıştı. Ormandaki kulübenin en az iki katı büyüklüğünde, güzel görünümlü bir evde yaşıyordu.

Lise ve üniversite buluşmalarına gidiyor, ayrıca bunu yaparken muhteşem görünüyordu.

Geçmişe dönük fotoğraflar onun amigo kız olduğu konusunda düşündüğüm teoriyi kanıtlıyordu. Görünüşe göre yıllık komitesinde hayranı olan biri vardı çünkü son sınıfın tamamı ona adanmış gibi görünüyordu. Naomi ve Tina'nın bir avuç resmine gözlerimi kırptırarak baktım. İkiz oldukları şüphesizdi, görünenin altında çok farklı kadınlar oldukları gerçeği de öyle.

Zaten kendimi kaptırmıştım. Beni internetteki tavşan deliğinden çekip çıkaracak hiçbir şey yoktu. Özellikle de yapmam gereken diğer işler çok sıkıcı olduğu için.

Bu yüzden daha derinlere daldım.

Tina Witt, lise mezuniyetinden sonra dijital varoluş düzle-

* Müşterilerine uluslararası alanda sağlık, güzellik, ev bakımı ve ev teknolojileri gibi ürün çeşitliliği sağlayan bir doğrudan satış şirketi. (ç.n.)

minden ayrılmıştı. Kepi ve cübbesiyle dururken gülümsemi-yordu. Boynundaki onur kordonlarıyla* genç ve ıslıl ıslıl gö-rünen Naomi'nin yanında gülümsemediği çok net bir şekilde görülebiliyordu.

O zamana kadar çoktan bir tutuklama kaydına sahip olmuştu. Ancak ne olursa olsun, Naomi onun yanındaydı. Kız kardeşinin beline sardığı koluyla ikisine de yetecek kadar gülümsüyordu. İyi biri olmak için elinden gelen her şeyi yaptığı konusunda bahse girebilirdim. Fazla bakım istemeyen çocuk olmak için. Ebeveyn-lerinin uykusuz geceler geçirmesine neden olmamak için.

İyi olmak için harcadığı onca zaman yüzünden hayatındaki şeyleri ne kadar kaçırdığını merak ettim.

Tina hattını biraz daha derinlemesine araştırdım, Pennsyl-vania Bölge Sulh Mahkemesi davalarında, daha sonra da New Jersey ve Maryland'de bir olaylar silsilesi yaşanmıştı. Alkollü araç kullanma, uyuşturucu bulundurma, ev kirasını ödememe. Yaklaşık on iki yıl önce hapis yatmıştı. Uzun süreli olmasa bile sonrasında dikkatli davranması için yeterliydi. Bir yıldan kısa bir süre sonra anne olmasına ve polislerden uzak durmasına ye-tecek kadar onu sınırlamıştı.

Naomi'nin hesabına geri dönüp gençlik yıllarından bir aile fotoğrafında durdum. Tina çatık kaşlarıyla kollarını kavuştur-muş bir şekilde kız kardeşinin yanında duruyor, ebeveynleri de onların arkasından gülümsüyordu. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmiyordum. Ancak bazen kötü bir tohumun sadece kötü bir tohumdan ibaret olduğunu biliyordum. Hangi tarlaya ekildiği ya da nasıl bakıldığı fark etmezdi, bazı mahsul-ler çürük çıkardı.

Saate göz attığımda ikiye çok az zaman kaldığını fark ettim. Bu da reklam kampanyalarına geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu.

* Mezuniyet için kullanılan, üstün bir akademik statüye sahip bireyleri diğerlerinden ayırmak adına takılan belirli renkte bir ip parçasıdır. (ç.n.)

Ancak Naomi'nin aksine, ne yapmam "gerektiği" konusunda endişelenmeyi sevmiyordum. Arama motoruna onun adını yazdım ama anında bundan pişman oldum.

III. Warner Dennison ve Naomi Witt nişanlandıklarını duyurdular.

Dennison, golf sahalarında takılan ve her zaman başkalarından daha iyi bir hikâyesi olan pisliklere benziyordu. Elbette, ne olduğu önemsiz bir şirketin başkan yardımcısıydı. Soyadının yazılı olduğu bir şirkette çalışıyordu ama bu süslü unvanı hak ettiğinden şüpheliydim. Naomi'nin bu sabahki yüz ifadesine bakılırsa, Warner'ın alt takımları hiç açık havada işlememişti.

Naomi poz verdiği resmi fotoğrafta kalp durduracak kadar muhteşem görünüyordu, ne kadar mutlu olduğundan bahsetmiyordum bile. Aptalca bir neden yüzünden bunu görmek beni rahatsız etmişti. Pantolonlarını ütöleyen erkeklerden hoşlanıp hoşlanmamasını neden umursayacaktım ki? Yan komşum artık beni hiç ilgilendirmiyordu. Way'le birlikte kalacağı bir yer bulmuştum. Bundan sonra yaşanacak her şey onun problemiydi.

Ekranımdaki pencereyi kapattım. Naomi Witt benim için artık yoktu. Bu konuda kendimi iyi hissediyordum.

Telefonum masanın üzerinde titreyince Waylon başını havaya kaldırdı.

"Evet?" diye cevap verdim.

"Vernon geldi. Hazırlamamı ister misin?" dedi Jeremiah.

"Ona bir viski götür. Geliyorum."

"Tamamdır."

Salona döndüğümde, "İşte geldi!" diye seslendi Vernon Quigg. Yetmiş yaşındaki emekli denizci, bir seksenlik boyuyla o kusursuz mors aygırı bıyığını gururla taşıyordu.

Bıyığına makasla yaklaşmasına izin verdiği tek insan bendim. Vernon'ın taze dedikodulardan başka sevdiği bir şey olmadığını düşünürsek, bu hem onur hem de rahatsızlık verici bir durumdu.

“İyi günler, Vernon,” dedikten sonra önlüğü boynuna geçirdim.

“Dün Tina Olmayan’la Café Rev’de takıldığınızı duydum,” dedi neşeyle. “İkizler birbirinin karbon kopyası gibi sanırım.”

“Kız kardeşinin tam tersi olduğunu duydum,” diye cevapladı Stasia. Kuaför koltuğumun yanındaki boş sandalyeye oturmuştu.

Tarağıma uzanırken dişlerini sıktım.

Şampiyon atlar yetiştirmesiyle ünlü bir çiftlik olan Bacon Stables’in sahibi Doris Bacon, “Ben de Tina hakkında yakalama emri olduğunu, Tina Olmayan’ın ise kardeşinin kaçmasına yardım ettiğini duydum,” diye ekledi.

Hassiktir.

ON BİR

CEHENNEMDEN GELEN PATRON

Naomi

Sherry “Fi” Fiasco’nun bana uzattığı deri ve kot kumaştan yapılmış önlüğü alıp belime bağladım.

Honky Tonk üniforması olan V yaka tişörtümü onaylayan bir baş hareketiyle, “Tişört iyi görünüyor,” dedi Sherry.

“Teşekkürler,” diyerek tişörtün eteklerini gergin bir şekilde çekiştirdim. Tişört dardı, ayrıca vurgulamaya alışık olduğumdan daha fazla göğüs dekoltesi sunuyordu ama kütüphanede yaptığım araştırmaya göre, “kızları” görünen çalışanlar daha yüksek bahşiş alma eğilimindeydi.

Honky Tonk, gösterişli bir *speakeasy** ile kısa ama tatmin edici bir ilişki yaşayan bir taşra barı gibiydi. Mekânın “gösterişli kovboy” tarzını sevmiştim.

Fi, “Bu Maxine, sana kart çekim makinesiyle ilgili eğitim verecek,” dedi ağzındaki lolipodu çıkarırken. “Ayrıca giriş çıkış saatlerini ve yemek siparişlerini de bu şekilde yapacaksın. İşte giriş numaran.” Üzerine keçeli kalemle 6969 yazılmış yapışkan bir not kâğıdını bana uzattı.

Ne kadar hoş.

“Merhaba,” dedim Maxine’e. Koyu tenli kadının imrenilecek kadar güzel elmacıkkemiklerinin ve mütevazı göğüs dekoltesinin üstüne sim dökülmüştü. Kısa kesimli saçları, küçük eflatun bukleler halinde kıvrır kıvrır şekillendirilmişti.

* 1920’lerdeki içki yasağı sırasında açılan lisanssız mekânlara verilen isim. (ç.n.)

“Max diyebilirsin,” dedi bana doğru. “Daha önce hiç içki sattın mı?”

Başımı iki yana salladım. “İki gün öncesine kadar insan kaynaklarında çalışıyordum.” Bana gözlerini devirmediği için ona artı bir puan verdim. Ben de benim gibi birini eğitmek istemezdim. “Ama hızlı öğrenirim,” diyerek onu temin ettim.

“Bu gece elemanımız az olduğu için işi öğrenmek zorundasın. Eline yüzüne bulaştırmazsan, yuvadan erken çıkmanı sağlarım.”

“Bulaştırmamak için elimden geleni yapacağım,” dedim söz vererek.

“Bunu yap. Sekiz kişi üstü masalar için içkilerle başlayalım.”

“Elimizde iki fiç *Bud* var,” diye başladı Maxine. Parmakları ekranın üzerinde uçuşurken ısıltılı tırnakları hızlarıyla hipnotize olmamı sağlıyordu.

Gergindim ama motivasyonum yüksekti. Bankam, yedek banka ve kredi kartlarımın elime geçmesinin bir hafta kadar sürebileceğini söylemişti. Waylay ise bir kutu *Pop-Tart*’ı çoktan bitirmişti. Eğer yeğenime sebze yedirmek istiyorsam, bu kasa-banın gördüğü en iyi garson olmak zorundaydım.

“Sonra gönder tuşuna basıyorsun ve bardaki yazıcı siparişi çıkarıyor. Yemek için de aynı şey geçerli, sadece doğrudan mutfağa gidiyor,” diye açıkladı Max.

“Anlaşıldı.”

“Harika. İşte bir sonraki, sıra sende.”

Sonrasında sadece iki kez beceriksiz davrandığım için eğitimcimenden “yeterince iyi” anlamına gelen bir baş selamı aldım.

Maxine, “Hadi şu bahşişleri koparalım. Umarım ayakların hazırdır,” dedi küçük bir sırıtışla.

Nefesimi verip onu kalabalığın içinde takip ettim.

Ayaklarım acıyordu, saatlerdir su içmiyordum ve insanlara Tina olmadığımı açıklamaktan gerçekten yorulmuştum. Özellikle de, bu durum bana Tina Olmayan lakabını kazandırmış gibi görüldüğü için.

Barmen Silver, servis barındaki bardakları yorgun bir şekilde boşaltırken duyamadığım bir şey söyledi.

“Ne dedin?” diye bağırdım müzikten sesimi duyurmaya çalışarak

“Dayanabiliyor musun?” diye bu kez daha yüksek sesle tekrarladı.

“Öyle görünüyor.” Max bana tek başıma halletmem için iki tane “anlayışlı müdavim” masası vermişti. Şu ana kadar hiç kimse benim yüzünden birasız kaldığı veya tavuk göğüs etli *nachos* siparişlerini almanın ne kadar uzun sürdüğü konusunda şikâyet etmiyordu. Bu yüzden işimde yeterli olduğumu hissediyordum.

Masalar ve bar arasında gidip gelirken kendimi on beş kilometre yürümüş gibi hissediyordum.

Müşterilerin çoğu buranın müdavimiymiş gibi görünüyordu. Birbirlerinin isimlerini ve içki siparişlerini biliyorlardı, spor müsabakaları üzerine birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

Mutfak personeli yeterince iyiydi. Silver pek arkadaş canlısı olmasa da telefonla sipariş alırken iki eliyle biraları doldurmakta ustaydı.

Yeteneğine hayran kalmıştım.

Son birkaç saatimi hiçbir şey düşünmeden geçirdiğimi fark ettiğimde yeni bir tur içkiyi masalara bırakmıştım. Waylay ya da Warner’dan gelen ve açmadığım dört e-posta hakkında endişelenecek vaktim olmamıştı. Önlüğümdeki küçük para rulosu ise bana hırsız kız kardeşimi ve limit aşımına uğrayan hesaplarımı unutturmuştu.

Ayrıca ateşli, huysuz ve arka bahçesine işeyen komşumu da hiç düşünmemiştim.

İşte o anda, bütün dikkatim dağılıp gitti. Ardından siyah bir tişörtün altındaki sert bir göğüs duvarına çarptım.

“Pardon,” dedim dik durmak için kaslı engelden elimle destek alarak.

“Sen burada ne yapıyorsun?”

Yine mi?

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” diye cıyaklayarak başımı kaldırdım, Knox bana doğru bakarken kaşlarını çatmıştı.

“Burada ne yapıyorsun, Naomi?”

“Noel Baba’nın Yaramazlar Listesi’ni kontrol ediyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum? Çalışıyorum. Şimdi yolumdan çekil, yoksa tepsimle sana vururum ve bugün *çok fazla espresso* içtim. Üç ya da dört vuruşla seni yere serebilirim.”

Sözlü olarak cevap vermedi. Muhtemelen beni kolumdan tutup koridora sürüklemekle meşgul olduğu içindi. Tuvaletleri ve mutfak kapısını hızla geçtikten sonra iyi konumlandırılmış bir tekmeye yan taraftaki kapıyı açtı.

“İyi akşamlar, Knox,” dedi Fi. Başını bilgisayar ekranlarından kaldırmamıştı.

Knox, “Bu da ne böyle?” dedi tersleyerek.

Sherry ona bir bakış attıktan sonra kayıtsızca, “Bu mu?” diye tekrarladı.

Knox beni odanın içine doğru çekip, “Bu,” dedi yeniden.

“Bu Naomi. İlk vardiyasını yarılarmış olan bir çalışan,” dedi Sherry. Ekranlara bakmaya geri dönmüştü.

“Onun burada çalışmasını istemiyorum, Fi.”

Genel olarak dünyaya, özel olarak da bana gösterilen kızgınlık rutininden bıkmıştım artık. Kolumu çekip kurtardım ve tepsimle yanımdaki adamın göğsüne vurdum.

Sherry tekrar başını kaldırdı, ağzı açık kalmıştı.

“Burada çalışmamı istememen umurumda değil, Viking. Fi beni işe aldı. Ben de burada çalışıyorum. Eğer umutsuzca ihtiyacım olan bir işten beni alıkoymak için bir nedenin yoksa, işe

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

alınanlarla ilgili endişelerini bu işletmenin müdürüyle görüşme-
ni öneririm, seni sarışın Kırpık*.”

“Bu işletmenin müdürü *benim*,” diye hırladı Knox.

Mükemmel. *Elbette* müdür oydu. Az önce yeni patronuma
tepsiyle vurmuştum. “Müdürün sen olduğunu bilseydim, bu işi
kabul etmezdim,” diye çıktım.

“Artık biliyorsun, çık dışarı.”

“Knox,” diye bitkinlikle iç geçirdi Sherry. “Çatık kaşlarıyla
Kırpık’lık yaparak korkutup kaçırdığın garsonun yerine birini
bulmamız gerekiyordu.”

Knox parmağını tehdit edercesine kadına doğrulttu. “Bunu
yapmana izin vermeyeceğim. İsmi her neyse, ayrılan eski
çalışanı ara ve işe geri dönmesini sağla.”

Sherry arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. “Eğer bana
onun adını söyleyebilirsen, kızı hemen ararım.”

Knox bir küfür mırıldandı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi kadın kendini beğenmiş
bir tavırla. “Şimdi, burada işe alım kararlarını kim veriyor?”

“Sorumluluk lanet olası Papa’da bile olsa umurumda değil,”
diye homurdandı Knox. “O burada çalışmayacak. *Ben* onu bu-
ralarda istemiyorum.”

Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vererek tepsiyle ona
tekrar vurdum. “Beni dinle, Viking. Benimle ne sorunun oldu-
ğunu bilmiyorum. Nasıl bir narsist sanrısız hız treninde olur-
san ol, buraya hayatını mahvetmeye *gelmedim*. Kız kardeşimin
benden çaldığı paranın bir kısmını geri kazanmaya çalışıyorum.
Banka hesabımı tekrar açana kadar, senin ya da bir başkasının
Waylay’in *Pop-Tart* yemesini engelleme konusundaki çabaları-
mın önüne geçmesine izin vermeyeceğim.”

“Onun masalarını almak gibi bir düşüncen yoksa, Naomi’nin
tarafını tutuyorum, patron,” dedi Sherry.

* *Oscar the Grouch*, ülkemizde TRT aracılığıyla 1980’lerin sonu ve 1990’ların başında
yayınlanan çocuk programı Susam Sokağı’ndaki küfe ya da çöp tenekesi içinde yaşayan
heyecanlı, çenesi düşük, çokbilmiş kukla karakterdir. (ç.n.)

Knox'un gözleri buz gibi bir ateşle parlıyordu. "Siktir, tamam. Tek bir vardiyam var. Tek bir hata yap, sadece bir tane şikâyet al ve kendini kapıda bul."

"Cömertliğin unutulmayacak. Bekleyen masalarım var."

"Bir hata," diye seslendi arkamdan.

Ona ortaparmağımla el hareketi çekip hışımınla koridora çıktım.

"Kurtul ondan, Fi. Kibirli, muhtaç bir baş belasıyla çalışmayacağım." Sözleri kapının dışına kadar taşıp bana ulaştığında yanaklarım alev aldı.

Kibirli, muhtaç bir baş belası. Huysuz güzel Knox Morgan'ın bana baktığında gördüğü şey buydu.

Aptal patronumla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarıp bütün dikkatimi doğru içkileri doğru insanlara ulaştırmaya, masalara servis yapmaya ve elimden geldiği kadar diğerlerine yardımcı olmaya odakladım.

Tuvalete girip çıktıktan sonra mutfakta Milford'un muhteşem güzel ızgara tavuk salatasından birkaç kaşık alarak akşam yemeği molası tarihindeki en kısa yemek arasını verdim. Sonrasında ise Silver'in bir eliyle kokteyl karıştırma kabına likör doldurduğu, diğer eliyle de bira şişelerinden birini açtığı bara doğru ilerledim.

Saçları kısacık kesilmişti, yaptığı abartılı siyah göz makyajıyla minik kaş halkasından gözleri uzaklaştıracak hiçbir şey bırakmamıştı. Siyah ceketinin kollarını kıvrırmıştı ve Honky Tonk atletinin üzerine bol çizgili bir kravat takmıştı. Hem eril hem de dişil çekiciliği yüzünden okuldaki havalı kıza âşık olan bir sekizinci sınıf öğrencisi gibi hissetmeme neden olmuştu.

Müziğin gürültüsünden sesimi duyurmaya çalışarak, "Silver, bakıcımı kontrol etmek için telefonu kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Başını ikili musluk sisteminin arasındaki telefona doğru sallamasını bir onay olarak kabul ettim.

Saatime bakıp kulübenin numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta telefon açıldı.

“Bize bıraktığın o sebze yığınına yemek yerine pizza sipariş ettik,” dedi Liza. Hattın diğer tarafından televizyonun gürültüsü geliyordu.

“Silah sesi mi duyuyorum ben?” diye sordum. Parmakla kulağımı tıkaııştım, bu şekilde olduğum yerde çalan *country* şarkıcısı *Mickey Guyton*’ın müzik tarzına rağmen onu duyabiliyordum.

“Waylay’in, *Olağan Şüpheliler** filmini hiç izlemediğine inanabiliyor musun?” dedi Liza alay eder gibi.

“Liza!”

“Sakin ol. Evde gerçek silahlarla ateş ediyoruz, hepsi bu kadar. Reytingi yüksek filmler izlemiyoruz ki.”

“Liza!”

“Haklısın, teyzen gerçekten de haftanın bitmesi için dişini sıkan insanlardan daha gergin,” dedi Liza. Bunu muhtemelen patavatsız yeğenime söylemişti. “Her şey yolunda. Way bahçede bana yardım etti. Pizza yedik ve şimdi de on üç yaş üstü, TV için sahne kesintileri yapılmış bir aksiyon filmi izliyoruz. Sylvester Stallone, az önce birine bok kafalı diye seslendi.”

İç geçirdim. “Bunun için çok teşekkür ederim. Sana gerçekten minnettarım.”

“Bir kereliğine misafirim olması hoş oldu. Sonraki vardiyane zaman?”

Dudağımı ısırdım. “Emin değilim. Bu işin tek seferlik olma ihtimali var. Yeni patronum benden hoşlanmışa benzemiyor.”

Usulca güldü. “Ona biraz zaman ver.”

Bebek bakıcılığı yapan iyilik meleği vaftiz annemin bunu beklediğini fark etmişim. Benim bilmediğim hangi şeyler hakkında fikir sahibi olduğunu merak ettim.

* 1995 yapımı, polisiye-gerilim türünde Amerikan sinema filmi. (ç.n.)

“Sosyalleşme zamanı değil. Uzaklaş şu telefondan, papatya.”

Knox sözümü kesince dişlerimi sıktım. “Torunun selam söylüyor.”

Liza kıkırdadı. “Ona kıcımlı öpmesini ve yarın benim için kızarmış tavuk almasını söyle. Eve döndüğünde görüşürüz.”

“Tekrar teşekkür ederim, sana borçluyum. Hoşça kal.”

Arkama döndüğümde yeni patronumun seksi bir akbaba gibi üzerime çöktüğünü gördüm. “Büyükannen onun kıcını öpmeni ve ona kızarmış tavuk getirmeni söyledi.”

“İlk ve son bar vardiyanda neden *büyükannemle* telefonda konuşuyorsun?”

“Çünkü on bir yaşındaki yeğenime bakıyor. Böylece ben de market alışverişi ve okul kıyafetleri için para kazanabiliyorum, seni merhametsiz ahmak!”

“Anlaşıldı,” diye mırıldanarak cevap verdi.

“Kes şunu, Knox,” dedi Silver, iki kokteyl karıştırma kabını aynı anda sallıyordu. “Bir pislik gibi davranmanın sana ciroya mal olduğunu biliyorsun.”

“Bunun da ciro yapmasını *istiyorum*,” diye bastırdı Knox. “Neden sen de herkes gibi mutfakta saklanıp konuşacağın kişiye mesaj atmıyorsun?”

“Çünkü telefonum yok,” diye hatırlattım ona.

“Kimin telefonu olmaz ki?”

“Telefonunu trajik bir dinlenme tesisi kazasında kaybeden birinin,” diye karşılık verdim. “Bu ilham verici sohbete devam etmek isterdim ama Max’e bazı masaları ters çevirmesi için yardım etmem gerekiyor.”

Hinkel McCord bar taburesinden, “Göster ona, Tina Olmayan,” diye bağırdı.

Knox onu yerinden kaldırıp kapıya fırlatacakmış gibi görünüyordu. Ferahlatıcı bir nefes alıp en iyi olduğum şeyi yaptım. Tüm duygularımı sıkı kapatılmış küçük bir kutuya doldurdum. “Ben işe dönmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kibar ses tonum karşısında gözleri kısıldı. Bakışmamız bölünene kadar gözlerimiz birbirine kilitli kaldı.

“İşte orada,” diye gürledi tanıdık bir ses.

“Justice!” Kafe sahibi müstakbel kocam kolunu güzel bir kadına dolamıştı.

“Nişanlımla tanışması için karımı buraya getirdim,” diye şaka yaptı Justice.

Hinkel telefonunu çıkararak, “Muriel bunu duyana kadar bekle,” diye kıkırdadı.

Kadın barın üzerinden eğilip, “Ben Tallulah,” diyerek elini uzattı. “Hubs bana kasabadaki ilk gününle ilgili her şeyi anlattı.”

Uzun boyluydu, saç örgüleri sırtından aşağıya doğru uzanıyordu. Bir *St. John Garage* tişörtü, kot pantolon ve kovboy çizmesi giymişti. “Kafeye ilk ziyaretini kaçırdığıma üzüldüm. Çok güzel bir gösteri olduğunu duydum.”

“Bu seferki de hiç fena sayılmaz,” diye araya girdi Hinkel.

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Tallulah,” dedim. “Kocana evlenme teklif ettiğim için üzgünüm ama adam meleklerin hakkında şarkı söylediği kahveyi yapıyor.”

“Bilmez miyim?” dedi sözlerime katılarak.

“Hangi bölümde çalışıyorsun? Çünkü sana patronluk taslamaya geldik,” dedi Justice.

Knox gözlerini devirdi.

“Şu adama aldırmayın,” dedi Silver. Patronu dirsekleyip yolundan uzaklaştırdı. “Nay henüz işleri berbat etmediği için sinirli.”

Bana “Tina Olmayan” dışında bir lakap taktığı için onu öpmek istedim.

Knox’un arkamda durmasını umursamadan, “Bana bir vardiya ve sıfır hata hakkı tanıdı,” diye açıkladım.

“Knox Morgan,” diye azarladı Tallulah. “Yeni Knockemout sakinlerini böyle karşılamayız. Topluluk anlayışın nerede kaldı?”

“Git başımdan, Tally,” diye homurdandı Knox ama sesinde hiç kızgınlık yoktu.

“Senin en koyu, en sert biranı alacağım, Naomi,” dedi Tallulah. “Hubs da krem şantili bir *piña colada** alacak.”

Justice beklentiyle avuçlarını birbirine sürttü. “Bir de domuz etli gözleme sipariş edeceğiz. İçinde ekstra jalapeno biberi olsun.”

“Ekşi krema olmasın,” diye araya girdi Tallulah.

“Tamamdır,” dedim göz kırparak. “Siz oturun, içkilerinizi hemen getiriyorum.”

“Siparişi yazacak mısınız?” diye sordu Knox. Çift kalabalığın arasında ilerlemeye başlamıştı.

Saçımı omzumun üzerinden arkaya savurdum. “Hayır.”

Saatine bakarak sırttı. “Bu gidişle vardiyanın sonunu bile getiremeyeceksin.”

“Yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım.”

“Bu durumda, tam şu an kendine başka bir masa buldun.” Köşede, göbekli ve kovboy şapkalı yaşlı bir adamın hüküm sürdüğü gürültülü bir masayı işaret etti.

“İlk gecesinde ona bunu yapma, Knoxy,” diye onu azarladı Max.

“Eğer üstesinden gelebileceğinden bu kadar eminse, çocuk havuzunda dolaşmasına izin vermenin bir anlamı yok. Onu derinlere atmak gerekiyor.”

“Köpekbalıkları ortaya çıktığında, dibe batmakla yüzmek arasında çok fark vardır,” diye karşı çıktı Silver.

* Tatlı, rom tabanlı, hindistancevizi sütü ve ananas suyu karıştırılarak yapılan kokteyl. (ç.n.)

ON İKİ

EVE DÖNÜŞ

Knox

Yapmam gereken evrak işleri vardı ama yeni çalışmamın yaklaşan çöküşü ve yanışıyla daha çok ilgileniyordum.

Naomi ilk günkü tavrıyla idealist bir anaokulu öğretmeni gibi kasılarak masaya gitti. Wylie Ogden'dan haklı nedenlerle nefret ediyordum ancak kendimi kanıtlamak için adamı kullanmak konusunda da geri adım atmıyordum.

Naomi buraya ait değildi. Eğer onu bir kurdun önünde sallandırmam düşüncemi kanıtlamam için gerekliyse, bunu yapmayı kabul ederdim.

Wylie'nin kısık gözleri ona odaklanırken dili dudaklarının arasından dışarı fırladı. Kuralları biliyordu. Çalışanlarımdan birine dokunursa onu buradan atmak için hiç tereddüt etmeyeceğimi de biliyordu. Ancak bu durum, onu tüyler ürpertici bir ihtiyaç olmaktan alıkoymuyordu.

"Tina Olmayan'la derdin ne senin?" diye sordu Silver. Mikserin düğmesine basıp üç buzlu bardağa votka doldurdu.

Cevap vermedim. Sorulara cevap vermek sohbetin devamını teşvik etmekten başka bir işe yaramazdı.

Wylie'nin, Naomi'ye gösterdiği sapıkça ilgiyi içimde en ufak bir suçluluk hissetmeden izledim.

O kadın varoluşun hiçbir düzleminde benim tipim olamazdı. Kot pantolon ve Honky Tonk tişörtüyle bile üst sınıftan bakımlı biri gibi görünüyordu. Çarşafar arasında birkaç geceyle yetinecek bir insan değildi.

Beklentileri olan bir kadındı. Uzun vadeli planları olan biriydi. Partneri için yapılacaklar listeleri, “*İzin verir misiniz?*” ve “*Rica edebilir miyim?*” tarzında cümleleri vardı.

Normal şartlarda ilgimi çekmeyecek bir kadının cazibesini görmezden gelebiliyordum.

Belki de bir molaya ihtiyacım vardı? Birkaç gün izin almamın, eğlenmemin ve biriyle yatmamın üzerinden bir süre geçmişti.

Kısa bir hesaplama yaptığımda yüzüm buruştu.

Bir süreden çok daha fazla olmuştu.

İhtiyacım olan şey buydu, birkaç gün uzaklaşmalıyım. Belki de sahile gidip birkaç lanet roman okurdum. Başkasının zulasından birkaç bira içerdim. Biriyle koşulsuz ve beklentisiz güzel bir gece geçirirdim.

Eh, der gibi zihnimde yankılanan sesi görmezden geldim.

Kırk yaşına geldikten sonra, konu ava geldiğinde endişe verici bir kararsızlığa düştüğümü fark etmiştim. Büyük ihtimalle tembellik yüzündendi. Avin kendisi, sahamın daralması, flört aşaması. Bir zamanlar eğlenceli olan şey, toplamda bir iki gece için çok fazla uğraşmayı gerektiriyormuş gibi görünmeye başlamıştı artık.

Ancak enerjimi toplayıp cinsel hüsrانımı giderebilirdim. Sonra da kasabaya geri döner ve Naomi Witt’i her gördüğümde mastürbasyon yapmak zorunda *hissetmezdim*.

Problem çözülmüştü. Kendime tabanca şeklindeki içecek makinesinden su doldurdum. Ardından, Naomi’nin masadan ayrılmaya çalışırken Wylie tarafından durdurulmasını izledim. Şerefsiz herif onu bileğinden yakalamıştı.

Bar taburesinden indiğim sırada, “Off, kahretsin,” dedi Silver alçak sesle.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıp barda ilerlemeye başladım.

“Sakın oyalanma, Naomi,” diyordu Wylie. “Çocuklar ve ben, senin yüzüne bakmayı çok seviyoruz.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Diğer şeylere bakmanın yanı sıra,” dedi aptal arkadaşlarından biri. Masadakileri bir kahkaha krizine sokmuştu.

Naomi’nin pençeleriyle kurtulmaya çalışmasını beklerdim ama bu sözler karşısında sadece gülümsüyordu. “Bela açacağı-nızı biliyordum,” diye hafifçe takıldı onlara.

Ters bir şekilde, “Bir sorun mu var?” dedim.

Adam tuttuğu bileği anında bıraktı, Naomi’nin hemen bir adım geriye doğru çekildiği gözümünden kaçmamıştı.

“Sorun mu?” dedi Wylie. “Ben bir sorun görmüyorum.”

“Wylie ve arkadaşları kendilerini tanıtıyorlardı,” dedi Naomi. “İçkilerinizi hemen getiriyorum.”

Bana doğru bir bakış fırlattıktan sonra bara geri döndü.

Wylie’nin görüş alanına girip masadan uzaklaşan kadının kalçalarını izlemesini engelledim.

“Kuralları biliyorsun, Ogden.”

“Evlat, sen babanın gözlerinde bir kıvılcımdan başka bir şey değilken ben bu kasabayı yönetiyordum.”

“Şimdi bir bok yönetmiyorsun, değil mi?” dedim. “Ama burası? Burası bana ait. Eğer bu mekânda içki içmek istiyorsan, lanet ellerini kendine saklayacaksın.”

“Bu imalar hoşuma gitmiyor, evlat.”

“Ben de senin kışına hizmet etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Bu şekilde ödeşтик sayılır.”

Onu ve arkadaşlarını orada bırakıp Naomi’yi aramaya başladım. Barın yanındaki kart çekim makinesiyle uğraşıyordu.

Altdudağını ısıtırken dikkatle sipariş girdiği ekrandan başını kaldırıp bana bakmaya zahmet etmiyordu. *Sex on the Beach* ve *Flaming Orgasm* siparişlerini gördüğümde Wylie’nin moronlar masasının fişini hazırladığını tahmin ettim.

“Saçma konuştuğum için bana tepsiyle vuruyorsun ama o terli pisliğin sana elini sürmesine izin veriyorsun, öyle mi?”

“Bir masayı bile kızdırırsam beni kovacağını söylediğini sana hatırlatacak vaktim yok. O yüzden şimdilik bununla yetinmek zorundasın,” dedi ortaparmağını yüzüme doğru kaldırarak.

Hinkel McCord ve Tallulah'ın kahkaha attığını duydum.

Naomi'ye dönmeden önce, "Hiçbirinize akşam yemeği ve gösteri yok," diye uyardım.

"Kahretsin, yedek düğme neredeydi?" diye mırıldandı Naomi.

Etrafından dolaşıp seçenekler arasında gezinerek doğru olana ulaştım. Ekranla benim aramda hapsolmuş olması arzularımın kısa devre yapmasına sebep oluyordu.

Fakat o siparişin geri kalanını tuşlarken aksi yönde davranıp geri adım atmadım. İşini bitirdiğinde dönüp bana baktı. "Ne olacağını bilerek beni oraya gönderdin. Benden istediğin şekilde tepki vermedim, bunun üstesinden gelmen gerekiyor."

"Seni oraya Wylie'den ürkmen için gönderdim, sana elini sürsün diye değil. Eğer bunu bir daha yaparsa bana söylemeni istiyorum."

Naomi güldü. Bunu tam yüzüme karşı yapmıştı. "Evet, elbette. Koşarak gelirim, Viking."

"İçkiler hazır, Nay," diye seslendi Silver.

"Gitmem lazım, *patron*," dedi Naomi. Wylie'ye karşı kullandığı canlı ve sahte kibarlık maskesiyle konuşmuştu. Bu yaptığı şey, duvara bir delik açma isteği duymama sebep oluyordu.

On dakika sonra kardeşim kapıdan içeri girdiğinde hâlâ bir şeyleri yumruklamayı düşünüyordum. Bakışları doğrudan St. John masasına ikinci tur içkilerini götürmekte olan Naomi'ye çevrildi.

Yaklaşık bir saniye sonra da masadaki Wylie'yi fark etti. Kardeşim bana doğru ilerlemeden önce bakışları bir süre birbirlerinin üstünde kaldı.

Sherry, "Kimleri görüyorum," dedi gururla. Yakında işten çıkarılacak olan işletme müdürüm, Naomi'nin gösterisini izlemek için ofisten çıkmıştı.

Nash gözlerini yeni çalışanımın kalçalarından ayırdığında ona hafifçe sırttı. "Nasıl gidiyor, Fi?" diye sordu.

"Sıkıcı geçen bir an bile yok." Fi bana doğru bir bakış attıktan sonra, "Yeni kızı görmeye mi geldin?" diye sordu.

“Buraya uğrayıp Naomi’nin ilk gününün nasıl geçtiğini görmek istedim,” dedi Nash.

Max, “Sen ve şehrin yarısı bunun için geldi,” dedi elinde bir tepsi içkiyle yanımızdan geçerken.

“Harika gidiyor,” dedi Sherry. “Yönetimle aramızdaki bazı anlaşmazlıkları saymazsak.”

Nash bana doğru baktı. “Şaşırmadım.”

Naomi bara doğru ilerleyip yanımızdan geçerken, “Merhaba, Nash,” diye cıvıladı.

Kardeşim de başıyla selam verdi. “Naomi.”

Sherry karnıma dirseğiyle vurdu. “Birileri âşık olmuş,” dedi şarkı söyler gibi.

Homurdandım. İkimiz de aynı kızıdan hoşlanıyorduk ve eğer bu konuda ekleyecek bir şeyim varsa, kızı elde edemeyeceğimizi söyledim.

“Bir tabure çek, şef,” dedi Silver.

Nash onun teklifini kabul edip garson istasyonuna en yakın köşeye oturdu.

“Bu gece nöbetçi misin, yoksa izinli mi olacaksın?” diye sordu Silver.

“Resmi olarak izinliyim.”

“Bira o zaman,” dedi küçük bir selamla.

Sherry masumca, “Senin onaylaman gereken bir maaş bordrosu yok mu?” diye sordu. Kardeşimin arkasında dolaşmakla meşguldüm.

Naomi’nin, o sorunlu masaya tekrar yaklaşmasını izlerken, “Belki de çoktan yapmışımdır,” dedim lafı geveleyerek.

“Gönderildiği zaman bildirim alıyorum, ukala.” *Tattletale** teknolojisinden bahsediyordu.

“Hallediyorum. Senin idare etmen gereken işler yok mu?”

“Şu an için, idare etmem gereken bir adam var. Naomi’ye bir pislik gibi davranmayı bırak. O iyi biri. Müşteriler onu seviyor.

* Taşınabilir alarm sistemi firması. (ç.n.)

Çalışanlar onu seviyor. Kardeşin onu seviyor. Sorun yaratan tek kişi sensin.”

“Benim mekânım. Sorunum olsun istersem bunu elde ederim.” Sesim kurabiye verilmeyen bir çocuk gibi çıkıyordu.

Sherry elini yanağıma yapıştırıp sertçe sıktı. “Patron, sen daimi bir pisliksin ama bu yaptığın senlik bir hareket değil. Önceden işe yeni alınanlara hiç dikkat etmiyordun. Şimdi neden bunu yapıyorsun ki?”

Naomi tekrar yanımdan hızla geçip giderken her adımını izlediğimi fark etmek sinirlenmeme sebep oldu.

“Buraya sık gelir misin?” Naomi bir tur daha içki hazırlarken bu soruyu kardeşime büyük bir gülümsemeyle sormuştu.

“Uğrayıp sana güzel haberi verirsem iyi olur diye düşündüm.”

Naomi, “Ne oldu?” diye sordu umutlu bir ifadeyle.

“Senin küçük *Grand Theft Auto*’yla *ilgili yanlış anlaşılmayı düzelttim.”

Naomi ona doğru koşup sıkıca sarıldı. Sanki kardeşim ortaya yirmi beş santimlik, som altından bir penis çıkarmıştı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!” diye bağırdı.

“Müşterileri hırpalamak yok,” diye homurdandım.

Bana gözlerini devirip Nash’in yanağına bir öpücük kondurduğunda kardeşimi ateşe vermek istedim.

“Ayrıca vardiyandan sonra seni eve bırakmamı ister misin diye sormak istedim,” diye teklifte bulundu Nash.

Hassiktir.

Naomi’nin bir arabası yoktu. Muhtemelen buraya lanet olası bisikletiyle gelmiş ve dükkânı kapattıktan sonra aynı bisikletle eve gitmeyi planlamıştı. Hem de bu karanlık havada.

Bunu yapmak için lanet olası cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

“Teklif etmen çok hoş,” dedi Naomi.

“Gerek yok,” dedim konuşmaya müdahale ederek. “Onu bırakacak biri zaten var. Sherry götürecektir.”

* Genellikle kısaltması olan GTA ismiyle bilinen, popüler video oyunu serisi. (ç.n.)

“Affedersin, Knox. On dakikaya çıkıyorum ben,” dedi işletme müdürüm kendini beğenmiş bir tavırla.

“Öyleyse, o da seninle birlikte çıkıyor.”

“On dakika içinde masalarımı kapatıp diğer işlerimi hallede-mem,” diye itiraz etti Naomi. “Bu geceden sonra beni kovmama ihtimaline karşı Max bana nasıl kapatacağımı gösteriyor.”

“Pekâlâ. O zaman seni eve *ben* bırakırım.”

“Muhtaç bir baş belasını eve bırakmaktan daha iyi işlerin olduğuna eminim.”

“Yakıp geçti,” diye neşeyle fısıldadı Fi.

“Seni eve bırakacağım. Bay Kanun ve Nizam hemen üst katta yaşıyor. Onun yolu üzerinde değilsin, bu yüzden seni eve götürmek onu uğraştırır.”

Naomi’nin gülümsemesi donup kaldığında doğru noktaya değindiğimi anladım.

“Benim için sakıncası yok,” diye bastırdı Nash.

Naomi başını iki yana salladı. “İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de kardeşin haklı. Saat çok geç olacak ve ben evinin yolu üzerinde bırakabileceğin bir yerde oturmuyorum.”

Nash ağzını açtığında sözünü kestim. “Onu ben götürüyorum.”

Beş dakikalık yol boyunca çeneme hâkim olup ellerimi on-dan uzak tutabileceğimi düşünüyordum.

Nash, “O zaman, bir dakikan var mı?” diye sordu Naomi’ye.

“On dakikalığına onu alabilirsin,” dedi onu kardeşime doğru iten Max.

Naomi gülerek elini kaldırdı. “Aslında gitmem gereken ma-salar var. Bir şeye ihtiyacın var mı, Nash?”

Erkek kardeşim bana doğru baktıktan sonra, “Washington polisleri bugün arabayı bulmuş,” diye cevap verdi.

Naomi’nin yüzü bu cevap karşısında aydınlandı. “Bu harika bir haber.”

Nash yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama durum öyle değil, tatlım. Onu parçalara ayrılmış halde bir doğrama dükkânında bulmuşlar.”

Kadının omuzları çöktü. “Peki ya, Tina?”

“Ondan hiçbir iz yok.”

Daha da kederli görünüyordu, tam endişelenmeyi bırakmasını söyleyeceğim anda erkek kardeşim ona doğru uzanıp çenesini yukarı kaldırdı. “Bunun canını sıkmasına izin verme, tatlım. Şu anda Knockemout’tasın. Biz kendi başımızın çaresine kendimiz bakarız.”

Becerikli lanet olası kardeşim ve Wylie Ogden gittikten sonra kendimi ofisime kilitledim. Naomi’nin, Knockemout’un kalbine cesurca gülümsemesini izlemek yerine dikkatimi evrak işlerine verdim.

İşler iyiydi. Personelin bu kârlı kazanç için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ama Tanrı aşkına, Naomi’yle her gün çalışmak nasıl olacaktı? Zekice bir şeyler söylemesi ve benim de onu susturmak için duvara yapıştırıp öpmem ne kadar sürerdi?

Fi’nin yapmamı istediği şeylerin listesini gözden geçirirken bir yandan da güvenlik monitörüne bakıyordum.

Maaş bordrosu gönderilmiş, likör siparişi tamamlanmış ve e-postalara cevaplar gelmişti. Nihayet reklamlar üzerinde çalışmaya başlamıştım. Gece yarısıydı, kapanış saatiydi ve artık günü sonlandırmaya hazırdım.

“Hadi, Waylon,” diye seslendim. Köpeğim yatağından fırlayıp peşimden geldi.

Barı boş bir şekilde bulduk, müşterilerin tamamı ayrılmıştı.

“Bu gece iyiydi,” diye kasadan seslendi Silver. Günün raporunu inceliyordu.

“Ne kadar iyi?” diye sorarken kapları peçetelere saran ve bir şeylere gülen Naomi’yle Max’i görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Waylon sevgi almak için onlara doğru ilerledi.

“*Shot* içkiler için yeterince iyi,” dedi Silver.

“Biri *shot* mı dedi?” diye seslendi Max.

Çalışanlarla bir anlaşmam vardı. Bir önceki haftanın satışlarını geçtiğimiz dönemlerde, tüm vardiya çalışanları *shot* atma hakkı kazanıyordu.

Silver raporu barın diğer ucundan bana doğru kaydırды, alt satıra göz attım. Vay canına. Gerçekten iyi bir gece olmuştu.

“Belki de yeni kız bizim uğurumuzdur,” dedi Silver.

“Ona dair şans getiren hiçbir şey yok,” diye karşılık verdim.

“Hâlâ bize borçlusun.”

İç geçirdim. “Pekâlâ, onları sıraya diz. *Teremana** olsun.” Omzumun üzerinden baktım. “Hadi, hanımlar.”

Naomi başını eğmişti ama Max hemen yerinden fırladı. “İyi bir gece olduğunu biliyordum. Bahşişlerden belli oluyordu. Hadi gel,” derken onu da ayağa kaldırdı.

Kadının ayağa kalkarken yüzünü buruşturduğunu fark etmiştim. Belli ki saatlerce ayakta kalmaya alışık değildi. Ama bara giderken rahatsızlığını inatçı bir şekilde gizlemeye çalıştığı için ona saygı duydum. Waylon aşk acısı çeken bir aptal gibi onun adımlarını takip ediyordu.

“Patron tekila dedi,” dedi Silver şişeyi uzatarak. Max ıslık çalarak bara vurdu.

“Tekila mı?” diye tekrarladı Naomi, esniyordu.

“Gelenektir,” diye açıkladı Silver. “Galibiyetleri kutlamak gerekiyor.”

“Bir tane daha koy,” dedim o bardakları doldurmaya başlamadan önce.

Bir bardak daha doldururken kaşları havaya kalktı. “Patron ben de varım diyor. Bu bir ilk.” Max de şaşırmış görünüyordu.

“Bir dakika. Tuza, limona ya da acı sosa falan ihtiyacımız yok mu?” diye sordu Naomi.

Silver başını iki yana salladı. “O boktan tekilalar için geçerli.” Bardaklar doldurulduğunda kadehlerimizi havaya kaldırdık.

* Tekila markası. (ç.n.)

Kimsenin yapmayacağı belli olduktan sonra, “Kadehi senin kaldırman gerekiyor,” dedi Max.

“Siktir, tamam. İyi bir geceye,” dedim.

“Ezikçeydi,” dedi Silver.

Gözlerimi devirdim. “Kapa çeneni ve iç.”

“Şerefe.” Bardakları bardağa ve sonrasında da barın tahtasına dokundurduk. Naomi bizi taklit etti, içkisini yudumlarken onu izledim.

Kız öğrenci yurduna kabul haftasındaki kız kardeşler gibi soluk soluğa kalarak hırıltılar çıkarmasını bekliyordum ama boş bardağına bakarken o ela gözleri kocaman açılmıştı. “Görünüşe göre daha önce hiç iyi tekila içmemişim.”

“Honky Tonk’a hoş geldin,” dedi Max.

“Teşekkürler. İlk vardiyam resmen tamamlandığına göre...” Naomi bardağıyla önlüğünü barın üzerine koyup bana döndü. “İşi bırakıyorum.”

Kapıya doğru yöneldi.

“Hayımmır!” Silver ve Max arkasından seslendiler.

“Bir şeyler yapsan iyi olur,” dedi Silver bana ters ters bakarak. “O iyi biri.”

“Ayrıca bir çocuğa bakmaya çalışıyor, Knoxy. Biraz merhamet göster,” dedi Max.

Alçak sesle küfrettim. “Kendiniz çıkarsınız,” dedikten sonra Naomi’nin peşinden gittim.

Onu park yerinde, eski bir on vitesli bisikletin yanında buldum. “Bu şeyle eve gidemezsin,” dedim gidonu tutarak.

Naomi derin bir nefes aldı. “Pedal çeviremeyecek veya kavga edemeyecek kadar yorgun olduğum için şanslısın. Ama yine de işi bırakıyorum.”

“Hayır, bırakmıyorsun.” Önlüğü ona uzatarak bisikleti kamyonetime taşıyıp kasaya yerleştirdim. Arkamdan topallayarak gelirken omuzları çökmüştü. “Tanrım, bir at sürüsü tarafından ezilmiş gibi görünüyorsun.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Saatlerce ayakta kalmaya alışık değilim. Bunu anlıyor musun, Bay Rahat Masa Sandalyesinden Kâğıt İttiren?”

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp ona binmesini işaret ettim. Arabaya tırmanırken yüzünü buruşturdu.

Yerleşmesini bekledikten sonra kapıyı kapattım ve kaputun etrafından dolaşıp direksiyonun arkasına geçtim. İlk seferinde beni duymamış olma ihtimaline karşı, “İşi bırakmıyorsun,” dedim.

“Kesinlikle bırakıyorum. Vardiyayı atlatmamı sağlayan tek şey buydu. Bütün gece bunu planladım. Gördüğün en iyi garson olacaktım ve sonra fikrini değiştirdiğinde sana istifa ettiğimi söyleyecektim.”

“İstifa etmiyorsun.”

Naomi esnedi. “Bunu beni kovabilmek için söylüyorsun.”

“Hayır, kovmuyorum,” dedim suratımı asarak.

“Bırakmamı istemiştin,” diye hatırlattı. “Ben de bıraktım. Sen kazandın, yaşasın!”

“Evet ama işi berbat etmedin. Ayrıca paraya ihtiyacın var.”

“Yardımseverliğin hayret verici.”

Başımı iki yana salladım. Yorgun olmasına rağmen kelime dağarcığı SAT* düzeyi baz alındığında hâlâ üst sıralardaydı.

Başını koltuğa yasladı. “Neyi bekliyoruz?”

“Kızların birlikte çıkıp arabalarına bindiklerini görmeyi.”

“Çok nazıksın,” dedi yine esneyerek.

“Her zaman tam anlamıyla bir pislik olmam.”

“Yani sadece bana mı böyle davranıyorsun?” diye sordu. “Gerçekten çok şanslıyım.”

“Kartlarımızı mı açıyoruz?” Aklımdaki şeyi süsleyip dolaylı yoldan anlatmak istemiyordum. “Benim tipim değilsin.”

“Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Naomi.

“Hayır.”

“Beni çekici bulmuyorsun. Bu bana karşı medeni bile olmayacağın anlamına mı geliyor?”

* Amerika’da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken tüm dünyadan öğrencilerin katıldığı bir sınavdır. (ç.n.)

Arka kapı açıldığında Max ve Silver'ın son çöp torbasıyla dışarı çıkmasını izledik. Birlikte çöp konteynerine yürüyüp çöprü içine attıktan sonra beşlik çaktılar. Max el salladı, Silver ise arabalarına doğru ilerledikleri sırada bana bir selam daha verdi.

“Senden etkilenmediğimi söylemedim. Tipim olmadığını söyledim.”

Naomi inledi. “Buna kesinlikle pişman olacağım ama sanırım bunu benim için açıklamak zorundasın.”

“Pekâlâ, papatya. Bu demek oluyor ki, tipim olmaman aletimin umurunda değil. Hâlâ ayaklanmış bir şekilde dikkatini çekmeye çalışıyor.”

Uzun bir süre sessiz kaldı.

“Çok fazla uğraş gerektirirsin. Her şeyi olduğundan daha karmaşık bir hale sokarsın. Üstelik sadece hızlı bir sevişmeyle de tatmin olmazsın.”

“Knox Morgan sanırım az önce beni tatmin edemeyeceğini söyledi. Keşke bu ifadeyi sosyal medyada ölümsüzleştirecek bir telefonum olsaydı.”

“İlk olarak, kendine hemen yeni bir telefon alıyorsun. Düşünmen gereken bir çocuğun varken telefonsuz kalmak sorumsuzluk olur.”

“Ah, kapa çeneni. Daha sadece birkaç gün oldu. Aylar değil. Düşünmem gereken bir çocuğum olacağını bilmiyordum,” dedi Naomi.

Otoparktan çıkarken, “Ayrıca, seni tatmin edebilirim,” diye devam ettim. “Ama sen bundan çok daha fazlasını istersin ve bu bana uymaz.”

Penceresinden dışarıdaki karanlığa doğru bakarak konuştu. “Çünkü ben *‘kibirli, muhtaç bir baş belası’* olan kadınıym.”

Kendimi savunabileceğim bir şey yoktu. Pisliğin tekiydim. Açık ve net. Bunu ne kadar çabuk fark ederse, benden o kadar uzak dururdu. Mecazi anlamda konuşuyordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Naomi yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Seni tokatlayamayacak, bu araçtan atlayıp eve sürünerek gidemeyecek kadar yorgun olduğum için şanslısın,” dedi en sonunda.

Eve giden toprak yola saptım. “Beni yarın tokatlayabilirsin.”

“Muhtemelen beni daha çok istemene neden olur.”

“Tam bir baş belasısın.”

“Sen de sadece kırgınsın çünkü artık işemek için bahçende yeni bir yer bulmak zorundasın.”

ON ÜÇ

TARİH DERSLERİ

Naomi

Waylay'le neredeyse bütün bir haftayı birlikte atlatmıştık. Hayatlarımız belirsizlik içinde devam ederken, bu kulağa muazzam bir başarı gibi geliyordu.

Yargı sisteminden ya da Çocuk Koruma Hizmetleri'nden henüz bizimle temas kurmaya çalışan biri olmamıştı.

Ama birinin bizi izleme ihtimaline karşı, Waylay Witt'in kurnaz burnuna fark ettirmeden kabak ve taze fasulyeyi öğütüp dün akşam yaptığım köftenin içine katmıştım.

İki bar vardiyasında daha çalıştığım için bahşişler birikmeye başlamıştı. Bir başka finansal iyilik de postayla gelen yeni kredi ve banka kartlarımdı. Tina'nın tüm harcamalarını kredi kartı ekstremenden sildirememiştim ama yetersiz birikimlerime erişimim olması çok yardımcı olmuştu.

Balayımda faturalar gibi şeyler hakkında endişelenemeyecek kadar mutlu olacağım beklentisiyle bu ayki ev ipotegini erken ödeme öngörüsünde bulunmuştum. Bunun yanı sıra, artık araba harcamalarım ya da sigortam olmadığı için aşırı ekonomik davranmama gerek kalmıyordu.

Ücretsiz kirayı hak etmek için birkaç saatimi Liza'nın evinde geçirmeye ayırmıştım.

"Bu kim?" diye sordu Waylay. Yemek odasındaki dolaplardan birinin arkasında bulduğum çerçeveli bir fotoğrafı gösteriyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Toz bezi ve mobilya cilasından başımı kaldırıp baktım. Yaşlı bir adamın, kolunu kızıl saçlarıyla ışıldayan cüppeli birine sarmış halde gururla kameraya baktığı bir fotoğraftı bu.

Liza temizlik yapmayı sevmediğini defalarca söylese de bizi odadan odaya takip etmekte ısrarcıydı, yeğenimin elindeki fotoğrafa ilk kez görüyormuş gibi baktı. Yavaş ve titrek bir nefes aldığını gördüm. “Bu, şey... kocam Billy. Bu da kızımız Jayla.”

Waylay başka bir soru sormak için ağzını açtı ama Liza’nın şimdiye kadar bahsi geçmemiş diğer aile üyeleri hakkında konuşmak istemediğini hissettiğim için araya girdim. Bu büyük evin dünyanın geri kalanına kapalı olmasının bir nedeni vardı ve bunun o resimde saklı olduğunu tahmin ediyordum.

“Bu hafta sonu için bir planın var mı, Liza?” Waylay’e başımı hafifçe sallayarak lafın ortasına atladım.

Liza fotoğrafı ters şekilde masanın üzerine koyarken, “Planlar mı? Hah!” dedi burnundan gülerek. “Ben her lanet gün aynı şeyi yapıyorum. Kızımı yataktan kaldırıp etrafta oyalanıyorum. Sürekli bir içeri, bir dışarı hareket ediyorum.”

“Bu hafta sonu neyle oyalanacaksın?” diye sordu Waylay. Ona Liza’nın göremeyeceği bir başparmak işareti yaptım.

“Bahçenin biraz ilgiye ihtiyacı var. Domates sevmiyorsunuzdur herhalde? Elimde gerçekten çok fazla var.”

Yeğenim yere kusma taklidi yaparken, “Biz domatese *bayılırız*,” dedim.

“O zaman eve giderken yanınıza bir kile* verebilirim,” dedi Liza. Kararını vermişti.

İki saat sonra, “Vay canına. Ocağın üstündeki tüm yanmış kabuklu şeyleri almışsın,” diye gözlemine dile getirdi Liza. Ben yere oturup bacaklarımı önüme uzatmış halde dinlenirken ocağın üzerine eğilmişti.

* 36,5 kilograma karşılık gelen ölçü birimi. (ç.n.)

Terliyordum, agresif hareketlerle bir şeyleri fırçalamaktan parmaklarıma kramp girmişti. Ancak ilerleme inkâr edilemezdi. Bulaşık yığını bitmiş ve kaldırılmıştı, ocağın tüm yüzeyleri simsiyah parlıyordu. Mutfak adasındaki tüm kâğıtları, kutuları ve poşetleri kaldırıp Liza'ya hepsini "Sakla ya da At" yığınlarına ayırma görevini vermiştim. Saklanacak şeylerin bulunduğu yığın diğerinin dört katı büyüklüğündeydi ama yine de bir ilerleme sayılırdı.

Waylay de kendi çapında ilerleme kaydediyordu. Liza'nın indirdiklerini yok eden hatalı e-kitap okuyucuyu ve kablosuz ağ bağlantısını kaybeden bir yazıcıyı tamir ettikten sonra, Liza lavabonun yanındaki çekmecedeki bulduğum eski bir Blackberry'yi onun eline tutuşturmuştu. Eğer Waylay cihazı hayata döndürmeyi başarsa telefonu alabileceğimi söylemişti. Önceki kişi rehberimdeki hiç kimsede bulunmayan bir numaraya sahip ücretsiz bir telefon mu? Mükemmeldi.

Waylay, "Açlıktan ölüyorum," diyerek kendini dramatik bir hareketle artık görünür hale gelmiş tezgâhın üzerine attı. Beagle cinsi bir köpek olan Randy, yeğenimin açlığının korkunçluğunu vurgulamak istercesine havladı. Pitbull Kitty ise aşağı sarkan diliyle yerde huzurlu bir şekilde uyuyordu.

"O zaman yemek yiyelim," dedi Liza ellerini çırparak.

Bu kelimeyle birlikte hem köpekler hem de yeğenim dikkat kesildi.

"Burada yemek yapacak halim yok. Her taraf yepyeni görünürken olmaz," diye ekledi Liza. "Dino'ya gideceğiz. Ben ısmarlıyorum."

Waylay, "Pepperonili pizzaları en iyisidir," dedi neşeyle.

Liza kargo şortunu yukarı çekerek, "Ben de bütün bir pepperoni turtası yiyebilirim," diye ona katıldı.

Yeğenimin bir yetişkinin yanında giderek daha rahat davrandığını görmek güzeldi ama pizza tercihlerini paylaştığı kişi olsaydım bu daha çok hoşuma giderdi. Bütün dönem boyunca

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

girmeyi unuttuğum bir dersin sınavından kalmış gibi hissetmekten kurtulamıyordum.

Temizlik kıyafetlerimi çıkarıp yazlık bir elbise giydikten sonra, ev sahibimizin *Macy'nin* Şükran Günü Geçit Töreni* arabası gibi virajlarda süzülen, eski *Buick* aracıyla kasabaya gittik. Turuncu bir tentenin altında yer alan dükkânın önündeki park yerine sıkışmıştı. Vitrindeki tabelada “Dino’nun Pizzası” yazıyordu.

Birkaç kapı aşağıda tuğla cephesi koyu maviye boyanmış bir tür güzellik salonu ya da kuaför vardı. Toprak kaplar içinde viski şişeleri ve kaktüslerden oluşan dekoru sayesinde göz alıcı bir vitrin oluşturunuyordu.

Dışarı çıktığımızda bir çift motorcu pizza restoranından çıkıp *Harley* motosikletlere doğru ilerlemeye başlamıştı. İçlerinden biri bana göz kırpıp sırttı.

“Bu, Tina Olmayan,” diye bağırdı Liza.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi adam. “Nasıl gidiyor, Tina Olmayan?”

En azından kardeşim olmadığım gerçeğini anlamaya başlamışlardı. Buna rağmen, Tina Olmayan lakabından pek hoşlanmıyordum. Beceriksizce el sallayıp bu takma isim olayının çok ilgi çekmeyeceğini umarak Waylay’i restoran kapısına doğru ittim.

Liza “Lütfen Oturmak İçin Bekleyin” tabelasını görmezden gelerek kendini boş bir kabine sokuşturdu.

Waylay onun peşinden giderken olduğum yerde izin bekleyip tereddüt ettim.

“Hemen geliyorum,” diye seslendi tezgâhın arkasındaki adam. Rahatlayarak kabine girip yeğenimin yanına oturdum.

* ABD merkezli büyük mağaza zinciri *Macy's* tarafından New York’ta düzenlenen yıllık bir geçit töreni. (ç.n.)

“Peki, şu ana kadar Knockemout hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Liza.

Menüdeki salataları inceleyerek, “Ee, şey... gerçekten büyüleyici,” dedim. “Kasaba adını nereden almış?”

“Resmi bir cevabı olup olmadığını bilmiyorum. Sadece bu kasaba farklılıklarını her zaman eski moda bir kavgayla çözmüştür. Mahkemelerde süründürmek, avukatları işin içine sokmak gibi şeyler olmaz. Biri sana yanlış yaparsa, zilini çalarsın ve onunla ödeşirsin. Basit ve hızlı.”

Waylay’e doğru sert bir şekilde, “Herkes sorunları böyle çözmez,” dedim.

“Bilemiyorum. Birinin suratına yumruk atmak çok tatmin edici,” dedi Waylay. “Sen hiç denedin mi?”

“Fiziksel şiddet asla çözüm değildir,” dedim.

Liza, “Belki de haklıdır,” dedi ona doğru. “Torunlarıma bak-sana. Bazı şeyler birkaç yumrukla çözülemez.”

“Knox, Nash’in kafasına kilitte vurmuştu,” dedi Waylay.

“Garsonumuz nerede?” diye sordum ortaya.

Waylay’in az önceki sözlerine katılarak, “Doğru söylüyor,” dedi Liza.

“Neden kavga ediyorlar?” diye sordu Waylay.

“O akılsız çocuklar hep kavga ederler.”

“Bir kadın hakkında olduğunu duydum.” Garson peçeteleri ve pipetleri masaya bırakmak için eğildiğinde irkildim.

“Hangi kadınmış o, Neecey?” dedi Liza.

“Ben sadece duyduğumu tekrarlıyorum.”

“Herkes Knox’un liseden beri bu kasabadan bir kızla çıkmadığını biliyor. Jilly Aucker’ın sırf posta kodunda değişiklik yaptı diye Knox’un kafayı yiyip yemediğini görmek için Canton’a taşındığını hatırlıyor musun?”

“Evet, sonra da şu oduncuyla tanıştı ve adama dört tane oduncu çocuk doğurdu,” dedi garson Neecey.

Bu özel bilgiyle ilgilenmek istemiyordum ama kendime engel olamıyordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ben sadece duyduklarımı tekrarlıyorum. O çocukların hiçbirinin yuva kuramamış olması çok yazık.” Neecey gözlüklerini düzeltip sakızını gürültüyle çiğnedi. “Yirmi yaş daha genç olsaydım, biraz özveri gösterip kendimi her ikisiyle de paylaşmayı teklif ederek aralarındaki kavgaya son verirdim.”

“Eminim kocanın bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır,” diye atıldı Liza.

“Vin, son on yıldır haftanın beş günü kanepede uyuyakalıyor. Benim kitabımda, eğer uyursan ödülü kaybedersin. Sen Tina Olmayan’sın sanırım,” dedi garson. “Knox’la kafede ve Honky Tonk’ta yüksek sesle kavga ettiğinizi duydum. Sonra özür dilemiş ama sen kafasında sandalye kırmışsın, bu yüzden altı dikiş atılması gerekmiş.”

Nutkum tutulmuştu. Waylay ise kahkahalara boğulmuş durumdaydı.

Bu kasaba dedikoduyu kesinlikle seviyordu. Böyle dedikodular varken, sosyal hizmet görevlisinden henüz bir şey duymamış olmam şaşırtıcı değildi. Muhtemelen tutuklanmam için bir emir üzerinde çalışıyorlardı.

“Bunlar Naomi ve yeğeni Waylay,” dedi Liza bizi tanıştırmak için.

“Ne kadar hak etmiş oldukları fark etmez, şimdiye kadar hiç kimsenin kafasında sandalye kırmadım. Ben oldukça sorumlu bir yetişkinim,” dedim Neecey’e. Bu söylentiye kasaba halkına aktaracağını umuyordum.

“Ya... yazık olmuş,” dedi Neecey.

“Biraz müzik çalmak için bir dolar alabilir miyim?” diye sordu Waylay. Siparişlerimizi verdikten sonra köşedeki müzik kutusunu işaret etti.

Ben bir şey söyleyemeden Liza ona beş dolarlık buruşmuş bir kâğıt para uzattı. “Biraz *country* çal. Dinlemeyi özledim.”

“Teşekkürler!” Waylay parayı onun elinden alıp müzik kutusuna ilerledi.

“Neden artık *country* dinlemiyorsun?” diye sordum.

Waylay ona fotoğrafı sorduğunda yüzünde beliren ifade geri gelmişti, hüznün ve kederle doluydu. “Kızım çalardı. Sabah, öğlen ve akşam radyoda dinlerdi. Çocuklar daha yürümeye başlamadan önce onlara çizgi dansı* öğretti.”

Bu cümlede çok fazla geçmiş zaman vardı. İstemsizce uzanıp elini sıktım. Odağı tekrar beni bulduğunda, geri çekmeden önce o da benim elimi sıktı.

“Aileden bahsetmişken, torunumun sana ilgi gösterdiği kesin.”

“Nash kasabaya geldiğimden beri bana çok yardımcı oluyor,” dedim.

“Nash değil, seni budala. Knox’tan bahsediyorum.”

“Knox mu?” diye tekrarladım. Onu yanlış duyduğumdan emindim.

“Şu iri adam hani? Dövmeli? Tüm dünyaya kızgın olan?”

“Bana ilgi göstermedi, Liza. Küçümsedi, iğrendi ve kötü davrandı.” Ayrıca vücudunun beni çekici bulduğunu ama geri kalanının benden tiksindiğini agresif bir ifadeyle belirtmişti.

Liza, “Bahse girerim o kişi sensin,” dedi bağırarak.

“O kişi de ne?”

“Bu bekârlık anlaşmasını yeniden gözden geçirmesini sağlayacak kişi. Bahse girerim ki, yirmi küsur yıldır bu kasabadan çıktığı ilk kız sensin. Çıkmak derken...”

Menüyü yüzüme doğru kaldırdım. “Ne demek istediğini anlıyorum ancak gerçekten çok yanılıyorsun.”

“O çok çekici biri,” diye ısrar etti. “Üstelik tek nedeni piyangoyu kazancı da değil.”

Benimle dalga geçtiğinden yüzde yüz emindim. “Knox piyangoyu mu kazandı?” diye sordum ifadesiz bir sesle.

“On bir milyon. Birkaç yıl önce.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sen ciddisin, değil mi?”

“Kalp krizi kadar hem de. Üstelik büyük bir malikâne ve bir

* Aynı çizgi üzerinde çeşitli ayak ve kol hareketleriyle bir sağa bir sola kaymayı temel olarak benimsemiş dans türü. (ç.n.)

sürü yabancı marka araba alanlardan biri olmadı. Şimdi o devasa çeki aldığı zamandan bile daha zengin,” dedi gururla.

Adamın çizmeleri Waylay’dan daha büyük yaşta bile olabilirdi. Büyükannesinin arazisinde bir kulübede yaşıyordu.

Warner ve ailesini düşündüm, kesinlikle on bir milyon dolarlara sahip değillerdi ama üst tabakanın da üstüymüş gibi davranıyorlardı.

“Fakat o çok... huysuz.”

Liza sıırttı. “Sanırım paranın mutluluğu satın alamayacağını göstergesi bu.”

Büyük bir pepperoni pizza ve salata yemeye daldığımız sırada -aslında tabağında salata olan tek kişi bendim- ön kapı açıldı. Kütüphaneci Sloane, arkasından gelen genç bir kızla içeri girdi.

Sloane bugün ayak bileklerine kadar inen uzun bir batık etek ve kolları manşetli bir tişört giymişti. Saçlarını serbest bırakarak eteğinin kumaşı gibi hareket eden uzun, altın bir perde oluşturmuştu. Arkasındaki kız, tombul yanaklı bir melekti. Koyu tenliydi, kahverengi gözleri vardı ve saçlarını başının üstünde sevimli bir şekilde toplamıştı.

“Selam, Sloane!” derken onu el sallayarak selamladım.

Kütüphanecinin kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken peşinden gelen kıza başıyla işaret etti. “Bunlar Liza, Naomi ve Waylay, değil mi? Chloe, Way’i tanıyor musun?” diye sordu Sloane.

Kız parlak pembe ojeli parmağını çenesine vurdu. “Geçen yıl birlikte öğle yemeği yemiştik, değil mi? Nina’yla oturmuştun. Şu kısa boylu, siyah saçlı Nina’nın yanındaydın, ağzı kokan uzun boyluyla değil. Gerçekten iyi biri, sadece boyama yapmayı pek beceremiyor. Bu yıl Bayan Felch’in sınıfındayım ve bundan hiç memnun değilim çünkü herkes onun yaşlı bir

kadın olduğunu söylüyor. Kocasıyla boşanmaktan bahsettikleri için daha da kötü davranmaya başladığını duydum.”

Waylay’ın Chloe’ye ihtiyatlı bir ilgiyle baktığını fark ettim.

“Chloe!” Sloane’un sesi hem eğlenmiş hem de utanmış gibiydi.

“Ne var? Ben sadece çok iyi birkaç kaynaktan duyduklarımı tekrarlıyorum. Sen kimin sınıfındasın?” diye sordu Waylay’e.

“Bayan Felch’in,” dedi Waylay.

“Altıncı sınıf, öğretmenimiz yaşlı Bayan Felch olsa bile harika olacak çünkü fen, sanat, beden eğitimi ve matematik için sınıflarla öğretmenlerimizi değiştirebileceğiz. Ayrıca sınıfımızda Nina, Beau ve Willow da var,” diye devam etti Chloe. “İlk gün ne giyeceğini biliyor musun? Ben pembe bir takım mı, yoksa pembe-beyaz bir takım mı giyeceğime bir türlü karar veremiyorum.”

Bu kadar küçük bir insanın ağzından çok fazla kelime çıkıyordu.

“Herhangi biri hakkında bir şey öğrenmek istersen yeğeni-me sorabilirsin,” dedi Sloane keyifli bir şekilde.

Chloe yanağındaki gamzeyi göstererek sırttı. “Sloane teyzemi kütüphanede ziyaret etmeme izin yok, sebebinin çok konuşmam olduğunu söylüyor. Ama *ben* çok konuştuğumu düşünmüyorum. Halka yayılması gereken bir sürü bilgim var, hepsi bu kadar.”

Waylay ağzındaki pizza diliminin yarısı dışarı sarkmış bir halde karşımızdaki kıza bakıyordu. Okula gidip havalı bir kızla karşılaşmamın üzerinden oldukça uzun zaman geçmişti ancak Chloe’nin her yerinde *havalı kız* yazıyordu.

“Annelerimizi ya da sanırım senin teyzenle benim annemi veya benim teyzemi bulup bir oyun günü ayarlamalıyız. El işi ya da doğa yürüyüşü sever misin? Fırın işi belki?”

“Ah...” dedi Waylay.

“Okulda bana haber verebilirsin,” dedi Chloe.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Teşekkürler?” diye mırıldandı Waylay.

Marketteki insanların bile ona kötü gözle baktığını düşündüğümde, Waylay’ın okulda çok fazla arkadaşı olmayabileceği aklıma geldi. Sonuç olarak, çocuklarının Tina Witt’in kızını eve getirmesini istemeyen anneleri hayal etmek zor değildi.

O anda bir ilham geldiğini hissettim. “Hey, pazar günü küçük bir akşam yemeği partisi veriyoruz. Siz de gelmek ister misiniz?”

“İzin günüm ve yemek yapmama gerek kalmayacak mı? Ben varım,” dedi Sloane. “Peki ya sen, Chlo?”

“Etkinlik takvimimi kontrol edip sana geri dönüş yaparım. Cumartesi günü bir doğum günü partim, ayrıca tenis dersim var ama sanırım pazar günü boşum.”

“Harika!” dedim. Waylay bana biraz çaresiz görüldüğümü düşündüren bir bakış attı.

“Mükemmel! Soğumadan siparişlerimizi alalım,” dedi Sloane. Chloe’yi tezgâha doğru yönlendiriyordu.

“Vay be, bu çocuk konuşabiliyor,” dedi Liza. Ardından bana baktı. “Peki, bu akşam yemeği partisine beni ne zaman davet edeceksin?”

“Aa... şimdi?”

Pizzamızı yedik, ben salatamı yedim ve Liza geçici olarak parasız kalan kiracıların koruyucu azizi gibi hesabı ödedi. Ardından Virginia sığağının altındaki kaldırıma çıktık ama Liza arabanın durduğu yönün tersine ilerlemeye başladı. Köşedeki binaya doğru sendeleyerek yürüdükten sonra Whiskey Clipper’in camlı penceresine yüksek ses çıkaracak şekilde vurdu.

Waylay de ona katıldıktan sonra birlikte el sallamaya başladılar.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum arkalarından aceleyle koşarak.

“Knox buranın da sahibi ve kuaförlük yapıyor,” dedi Liza gururla.

Knox Morgan her zamanki üniforması olan yıpranmış kot pantolon, dar tişört ve eski motosiklet botlarını giymişti, salonun sandalyelerinden birinin arkasında durmuş, elindeki usturayı bir müşterinin yanağına götürüyordu. Kalçasına deri önlüğe benzeyen bir düzenleyici asmış, makas ve diğer aletleri ceplere yerleştirmişti.

Daha önce hiç kuaför fetişim olmamıştı. Bunun meşru bir fetiş olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama o dövmeleli kolları, hünerli elleri iş başında izlerken içime çektiğim pizzanın altında sinir bozucu bir arzu pırıltısının canlandığını hissettim.

Bakışları benimkilerle buluşunca bir an için vitrin orada değilmiş gibi hissettim. İsteğim dışında onun çekim alanına sürükleniyor gibiydim. Sadece bir tür sırrı paylaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Bu gece yatağa uzandığımda ne düşüneceğimi ve bu yüzden kendimden nefret edeceğimi biliyordum.

ON DÖRT

AKŞAM YEMEĞİ PARTİSİ

Knox

“Bira içip maç mı izleyelim? Bira içip sohbet mi edelim?” dedim Jeremiah’a. Waylon’la birlikte kulübemin merdivenlerinden çıkıyordum. İki haftada bir salondan erken çıkar ve iş haricinde bir araya gelirdik.

“Sakalının neden bu kadar aşağı sarkık durduğunu öğrenmek istiyorum. Birkaç gün önce iyiydin. Üstünde her zamanki huysuzluğun vardı. Ama şimdi somurtuyorsun.”

“Ben somurtmam. Kafa yorayım. Erkeksi bir şekilde.” Jeremiah arkamdan sessizce güldü.

Kapının kilidini açtım ve tüm çabalarımın rağmen kendime engel olamayıp kulübeye doğru baktım.

Kulübenin önünde park etmiş arabalar vardı, müzik çalıyordu. Harika, kadın sosyal biriydi. Ondan uzak durmak için artık bir nedenim daha vardı.

Sanki sorun *benmişim* gibi benden kaçtığını görünce bunu yapmama gerek kalmamıştı. Geçen hafta bir mücadeleyle geçmişti, oldukça sinir bozucu bir mücadeleyle. Naomi Witt’in hem sıcak hem de arkadaş canlısı bir insan olduğunu keşfetmiştim. Birine karşı sıcak ve dostça davranmadığında, kesinlikle ortada bir soğukluk olduğu hissediliyordu. Benimle göz teması kurmayı reddediyordu. Gülümsemeleri, “*Elbette, patron,*” diyerek verdiği yanıtlar göstermelikti. Onu eve bırakırken kamyonette yalnız olmamıza rağmen o soğuk hava bir derece bile

azalmamıştı. Ne zaman bu işin üstesinden geldiğimi düşünsem, tekrar karşıma çıkıyordu. Evinin arka bahçesinde ya da büyükannemin evinde, kendi barımda gezerken. Birkaç gün önce de Whiskey Clipper'in penceresinde bir hayal gibi süzülüyordu.

Beni deli ediyordu.

Jer parmağıyla yüzümü göstererek, "Gördün mü? Tam olarak böyle," diye açıkladı. "Surat asıyorsun. Neyin var senin, dostum?"

"Yok bir şey." Kardeşimin ekip aracının kulübe tarafına park ettiğini fark ettim. "Siktir."

"Kardeşinin arabasını Tina Olmayan'ın evinde park halinde görmekten hoşlanmamanın bir nedeni var mı?"

"Sürekli lanet duygulardan bahsetmek isteyen şey, sahip olduğun biseksüel kimlik mi?" diye sordum. "Yoksa bu durum için 'herkes hakkında her şeyi bilen Lübnanlı kalabalık bir aileden geliyorum' tarafını mı suçlayayım?"

"Neden ikisi birden olmasın?" dedi hemen sırtarak.

Yüksek sesle patlayan bir kahkaha ve ızgara et kokusu dikkatimizi çekti. Waylon'ın burnu seğirirken kuyruğunun beyaz ucu havada dondu.

"Hayır," dedim sertçe.

Aslında, "*Elbette, dostum. Git kendine bir sosisli al,*" demiş de olabilirdim çünkü köpeğim hızla yerinden fırladı.

"Görünüşe göre partiye katılıyoruz," dedi Jeremiah.

"Siktir, önce bir bira alayım."

Bir dakika sonra ellerimizde soğuk biralarla arkadan dolaşıp kulübeye vardığımızda, Knockemout'un yarısını evin verandasında bulduk.

Tatlı kütüphaneci Sloane, Waylay ve büyükannemin köpekleriyle birlikte dizlerine kadar ırmağa girmiş olan yeğeni Chloe'yle birlikte oradaydı. Justice ızgarayı yaparken Liza J de Tallulah'nın yanında oturuyordu. Benim baş belası kardeşim ise Naomi'yle flört etmekle meşguldü.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kadın yaz gibi görünüyordu.

İki yudum bira içtiğim düşünülürse, yaptığım içsel betimleme için alkolü suçlayamazdım. Bakışlarım çıplak ayaklarından başlayıp uzun bronz bacaklarına, onların limon sarısı cilveli yazlık elbisesinin altında kaybolduğu yere doğru ilerlerken ağızım kurudu.

“Demek sorun buymuş,” dedi Jeremiah kendini beğenmiş bir tavırla. Doğrudan Naomi’ye bakıyordu ama bunu umursadığım söylenemezdi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye cevap verdim.

Waylon hızla verandaya çıkarak ızgaraya doğru hamle yaptı.

“Waylon!” Naomi köpeğimi gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Onu selamlamak için eğildi, göğüs dekoltesinin buradan görünüşü bile testislerim düğümlenmiş gibi hissetmeme yetmişti.

“Waylon,” diye bağırdım.

Ahmak köpeğim güzel bir kadının şefkatinin tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki beni dinlemeye zahmet bile etmedi.

Bizi bahçede görünce, “Knox! Jer!” diye seslendi Tallulah. “Bize katılın.”

Naomi başını kaldırdı, beni fark ettiğinde yüzündeki güneş ışığının solduğunu gördüm. Buzdan duvarlar aramızda yükseliyordu.

“Zahmet vermek istemeyiz,” dedi Jeremiah. Çekingen bir tavırla ziyafete göz atıyordu. Haşlanmış yumurta, ızgara sebzeler, masadaki süslü tabakta bir çeşit katmanlı dip sos ve dört çeşit tatlı vardı. Justice ızgarada tavuk göğsü ve sosis çeviriyordu.

“Bize katılabilirsiniz,” dedi Naomi. Yüzünde davetkâr olmaktan çok diş gıcırdatmaya benzeyen bir gülümseme vardı. Mesajı oldukça açıktı. Beni bu küçük, samimi akşam yemeği partisinde istemiyordu.

Eh, ben de gözlerimi her kapattığımda onun aklıma gelmesini istemiyordum. Bu yüzden aramızdaki skorun eşit olduğunu düşündüm.

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi Jeremiah bana zafer dolu bir bakış atarak.

“Güzel çiçekler,” dedim. Masanın ortasında yabani çiçeklerle dolup taşan mavi bir vazo vardı.

“Nash getirdi,” dedi Naomi.

Kardeşimin yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet ifadesini bir tokatla dağıtmak istedim.

Nash bu kadına çiçek getirmişti, bense ona iki kelime bile söyletmeyi başaramamıştım. Kardeşim bana bu şekilde meydan okumaması gerektiğini bilmeliydi.

Ben oyun ahlakına sahip olan bir insan değildim. Kazanmayı umursamadığım zamanlarda bile eşit davranmazdım. Tek istediğim erkek kardeşimin kaybetmesiydi.

Yemekle ilgilenmek ve Naomi'nin seçilmiş konuklarıyla takılmak arasında onu izledim. Sanki sandalye kapmaca oynuyormuşuz gibi beni yolumdan iten Waylay ve Nash'in arasına oturmuştu. Sohbet canlı, ortam ise oldukça neşeliydi.

Naomi gülüyor, konuşuyor, dinliyor, bir yandan da herkesin tabağını ve bardağını kontrol ediyordu. Hayatını başkalarını gözeterek geçirmiş birinin uzmanlığıyla eksilen tabakları tamamlıyor, misafirlerine ikinci porsiyonlar sunuyordu.

Sıcaktı, özenliydi, komikti. Benim dışımdaki herkese karşı öyleydi.

Belki de biraz pislik gibi davranmıştım. Ama bunun Buz Kasabası'na sürülmek için yeterli bir ihlal olduğunu düşünmüyordum.

Sloane veya Chloe'nin okulların açılacağından bahsettiği zamanlarda kadının giderek solgunlaştığını, bazen de içeri gitmek için bir bahane bulduğunu fark ettim.

Jeremiah'la saç ve Whiskey Clipper hakkında sohbet etti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Justice ve Tallulah'yla kahve ve küçük işler hakkında konuştu. Kardeşimin ağzından çıkan aptalca şeylere gülümsemekte hiçbir sakınca görmedi. Ama onu uzun süre izlememe rağmen, bir kez bile bakışlarını bana çevirmedi. Akşam yemeğinin görünmez konuğu bendim ve bu durum rahatsız hissetmeme sebep oluyordu.

Justice, "Liza J, Nash'le büyüme hikâyelerinizi anlatıyordu," dedi bana doğru.

Büyükannemin hangi hikâyeleri anlatmaya karar verdiğini ancak tahmin edebilirdim. "Deredeki kaya savaşı mı, yoksa bacadaki *zipline** mı?" diye sordum kardeşime.

Nash dudaklarını bükerek, "İkisi de," diye cevap verdi.

"Tam bir çocukluk geçirdik," dedim Justice'e.

"Aileniz sizinle mi yaşıyordu?" diye sordu Waylay. Bu aileyle birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilen bir çocuktan gelmiş, oldukça masum bir soruydu.

Yutkunarak kaçış yolu aradım.

Nash, "Annemiz vefat edene kadar ailemizle birlikte yaşadık," diye cevap verdi.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Bu cevap Naomi'den gelmişti, şimdi doğrudan bana bakıyordu.

Sertçe başımı salladım.

"Naomi, Waylay'ın okul için dizüstü bilgisayarını aldın mı?" diye sordu Sloane. "Kız kardeşim, Chloe'nin bilgisayarının biraz sorunlu olduğunu söyledi."

"Evet, interneti her açtığımda kendini yeniden başlatıyor. İnternet olmadan YouTube'da yaşıma uygun videoları nasıl izleyeceğim?" diye araya girdi Chloe.

Sloane, "Belki de... Bilmem, okul ödevlerini mi yapsan?" dedi alaycı bir şekilde.

"Bir göz atabilirim belki," diye teklifte bulundu Waylay.

* Yüksek bir noktadan, alçak bir noktaya bağlanmış çelik halat aracılığıyla emniyet kemeri giyilerek kişinin vücut ağırlığı ve yerçekimi yardımıyla kayma aktivitesi. (ç.n.)

Chloe'nin kahverengi gözleri büyüdü. "Sen bir BTMM kızı mısın?"

"Neymiş o?" diye kuşkuyla sordu Waylay.

"Bilim Teknoloji Mühendislik Matematik," diye tamamladı Sloane.

"Evet, inek olayları," diye ekledi Chloe.

Sloane yeğenini dirseğiyle dürttü.

"Ay! İnek derken *kötü* bir şey kastetmedim. İnekler iyidir. İnekler havalıdır. İnekler büyüüp şirketleri yöneten ve milyarlarca dolar kazanan kişilerdir," dedi Chloe. Waylay'e baktı. "İnekler kesinlikle iyidir."

Waylay'in kulaklarının üstü pembeleşmişti.

"Annem her zaman ineklerin ezik olduğunu söylerdi," dedi sessizce. Ardından teyzesine doğru bir bakış attı. "Elbiselerden ve saçlarını yapmaktan hoşlanan kızların... kötü olduğunu söylerdi."

Aniden Tina'nın peşine düşmek ve çocuğunun ihtiyaç duyduğu türden bir anne olmadığı için kıcını tekmeleyerek onu ırmağa atmak için bir istek duydum.

Naomi elini küçük kızın saçında gezdirerek, "Annen birçok şeyi karıştırmış, ufaklık," dedi. "İnsanların birden fazla şey olabileceğini ya da birden fazla şeyden hoşlanabileceğini anlamamış. Elbise giyip makyaj yapabilir, aynı zamanda bir roket inşa edebilirsin. Takım elbise giyip beyzbol oynayabilirsin. Milyoner olabilir ve pijamalarıyla çalışabilirsin."

Chloe, "Annen elbiselerden ve saçtan hoşlanmıyor mu?" dedi burnundan gülererek. "Çok şey kaçırıyor. Geçen yıl doğum günümde *iki* kez kıyafet değiştirdim, *ayrıca* bir ok ve yay takımı aldım. Ne olursa olsun, modadan hoşlanmayan birinin sana laf etmesine izin verme."

"Chloe'yi dinle, ayrıca kendisi şu anda tabağındaki sosisli sandviçi kaybetmek üzere. İn aşağı, Waylon," dedi Liza.

Köpeğim sıçramanın tam ortasında donup kaldı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Hareket etmesen bile seni görebiliyoruz, aptal herif,” diye hatırlattım ona.

Waylay kıkırdadı.

Waylon suratını asarak masanın altına geri döndü. Birkaç saniye sonra, Waylay’ın sosisli sandviçinden bir parça koparıp kareli örtünün altına gizlediğini fark ettim.

Naomi de bunu fark etmişti ama onları şikâyet etmedi.

“Dizüstü bilgisayarını yanında getirseydin, bir göz atabilirdim,” dedi Waylay.

Tallulah, “Madem yemek sonrası teknik destek vermek istiyorsun,” dedi çantasından kocaman bir tablet çıkararak. “Bunu dükkân için yeni aldım ve eskisindeki tüm bilgileri aktarmakta zorlanıyorum.”

“İş başına on dolar,” dedim masaya vurarak. Bakışlar bana çevrilirken Waylay’ın dudakları yukarı kıvrıldı.

“Waylay Witt bedavaya çalışmıyor. En iyisini mi istiyorsunuz? Parasını ödeyin o zaman,” dedim.

Küçük gülümsemesi artık sırtmaya dönüşmüştü. Tallulah çantasından on dolarlık kâğıt para çıkarıp uzattı. “İlk ödeme yapan müşteri,” dedi gururla.

“Sloane teyze!” diye tısladı Chloe.

Sloane sırtarak çantasına uzandı. “İşte emeğin için yirmi dolar. Bayan Moda da katkıda bulunmak istedi.”

Waylay paraları cebine koyduktan sonra işe koyulmak için oturdu. Naomi bu sefer benimle göz göze gelmişti. Ancak gülümsemedi, “teşekkür ederim” ya da “bu gece beni soy” gibi cümleler kurmadı. Ama orada hâlâ bir şeyler vardı. Kilidini açmak için can attığım bir şey o ela gözlerde kaynıyordu.

Sonra o parıltı ortadan kayboldu.

“Affedersiniz,” dedi Naomi masadan kalkarken. “Hemen dönerim.”

Nash üzerinde parlak sarı kumaşın süzüldüğü bronzlaşmış kalçaların uzaklaşmasını izledi.

Kardeşimi suçlayamazdım. Ama ona sahip olmasına da izin veremezdim.

Jeremiah futbolla ilgili bir soruyla onun dikkatini çektiğinde, Naomi'yi içeri kadar takip etmek için bir fırsat görerek masadan ayrıldım. Onu oturma odasında, merdivenin yanındaki masanın üzerine eğilmiş halde buldum.

“Ne yapıyorsun?”

Yerinden sıçrarken omuzları kasıldı. Sonra ellerini arkasında birleştirerek dönüp karşısında olduğumu görünce gözlerini devirdi. “İhtiyacın olan bir şey mi vardı? Suratına bir tokat? Gitmek için bir bahane?”

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim şey, onun kardeşime gülümsemesini izlemenin göğsümü daralttığı ve dışlanmış olmanın beni etkilediği idi. Ona yaklaştığım her an vücudumu bir sıcaklığın ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

“Paranın kısıtlı olduğunu sanıyordum,” dedim bana bakmak için başını kaldırdığında.

“İşine bak, Viking.”

“Sadece söylüyorum, papatya. İşteki ilk gecende birikimlerini kaybettiğin ve yeğenini geçindirdiğin hakkında acıklı bir hikâyeye anlatmıştın. Şu anda kasabanın yarısını doyuruyormuş gibi görünüyorsun.”

“Bu bir *grup yemeği**, Knox. Bu arada, ikram getirmeyen tek kişi sensin. Ayrıca, bunu sosyalleşmek için yapmıyordum.”

Öfkelendiğinde adımı söylemesi hoşuma gidiyordu. Kahretsin, adımı o dudaklardan duymak bile hoşuma gidiyordu.

“Tamam o zaman. Knockemout’un yarısını neden bir grup yemeği vermek için ağırılıyorsun?”

“Sebebini sana söylersem, ikimize de bir iyilik yapıp buradan gideceğine söz verir misin?”

“Kesinlikle,” diye yalan söyledim.

* *Potluck*: Davetlilerin kendi yemeklerini hazırladıkları grup yemeği. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Dudağını ısırp omzumun üzerinden baktı. “Pekâlâ, Chloe yüzünden.”

“On bir yaşındaki bir çocuk için akşam yemeği partisi mi veriyorsun yani?”

Gözlerini devirdi. “Hayır! O sevimli geveze, Waylay’ın sınıfındaki en popüler kız. Bu yıl aynı öğretmenden ders alacaklar. Sadece onlara birlikte vakit geçirmeleri için bir şans vermeye çalışıyordum.”

“Altıncı sınıflara çöpçatanlık yapıyorsun yani?”

Naomi çenesini öne çıkararak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Benim için sorun yoktu çünkü bunu yaparken göğüslerini elbisesinin yakasına doğru bastırıyordu.

“Kasabada yürürken sırf biriyle akraba olduğu için insanlar tarafından yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın,” diye tısladı.

Ona bir adım daha yaklaştım. “Bu konuda çok yanılıyorsun.”

“İyi, tamam. Her neyse. Waylay’ın okula gerçek arkadaşlarla gitmesini istiyorum, Tina Witt’in terk edilmiş kızı olduğuna dair söylentilerle değil.”

Muhtemelen bu oldukça sağlam bir hamleydi. Buraya taşındığımızda, okulun ilk günü kardeşim ve Lucian’ı yanıma almıştım. Bir sürü tarafından korunduğumuz için okuldaki hiç kimse bizden biri hakkında bir şey söylemeye cesaret edememişti.

“Peki bu ne?” diye sordum elinde tuttuğu defteri kaparak.

“Knox! Dur!”

“Okula Dönüş İçin Acil Yapılacaklar,” diye okudum. “Dizüstü bilgisayar al. Öğretmenle bir toplantı ayarlamaya çalış. Okula dönüş kıyafetleri ve malzemeleri. Para.” Kısık sesle bir ıslık çaldım. “Bu maddeden sonra bir sürü soru işareti var.”

Deftere doğru hamle yaptı ama defteri onun ulaşamayacağı bir yerde tutarak bir sayfa geri çevirdim. Başka bir liste daha bulmuştum, sonra bir tane daha. “Listeleri sevdiğin oldukça açık,” dedim.

El yazısı güzel ve düzgün başlamıştı ama ilerledikçe yazı-

sındaki paniği hissedebiliyordum. Gerçekten de uğraşması gereken çok fazla şey vardı. Alışveriş listesinin altına karaladığı banka bakiyeleri bunun bir göstergesiye, bu konuda yapacak pek bir seçeneğe sahip değildi.

Bu sefer liste defterini geri almasına izin verdim. Defteri arkasındaki masaya fırlattıktan sonra şarap bardağını eline aldı.

“Benim işime karışma, Knox,” derken yanakları pembeleşmişti. O muhteşem ela gözlerinde artık en ufak bir soğukluk yoktu. Her derin nefes alışında göğüsleri göğsümü sıyırarak beni biraz daha çıldırtıyordu.

“Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını biliyorsun,” dedim.

Şarap tutmayan elini sahte bir heyecanla alnına götürdü. “*Tabii ya!* Yabancılardan yardım isteyebilirim. Bunu neden düşünemedim ki? Bu beni yasaların gözünde bir çocuğa bakmaktan acizmişim gibi göstermez. İşte, bütün sorunlar çözüldü!”

“Arada sırada biraz yardım kabul etmekte yanlış bir şey yok.”

“Yardıma ihtiyacım yok. *Zamana* ihtiyacım var,” diye bastırdı Naomi. Omuzları gerilmişti, eli yan tarafında yumruk haline gelmişti. “Sloane okul başladıktan sonra kütüphanede yarı zamanlı bir iş bulabileceğimden bahsetti. Para biriktirip bir araba alabilirim. Bu işi yürütebilirim, sadece zamana ihtiyacım var.”

“Honky Tonk’ta fazladan vardiya istiyorsan, bunu söyleyebilirsin.” Bu kadının yörüngesinin kendi yörüngemle çakışmasını istemekten kendimi alamıyordum. Aptalca ve tehlikeli bir oyun oynuyordum.

“Bana, ‘*Kibirli, muhtaç bir baş belası,*’ dedikten sonra beni anında kovmaya çalışan adamın söylediği şeye bir bakın. Senden bir şey için yardım istemezsem lütfen kusuruma bakma.”

“Hadi ama, Naomi. Çok kızmıştım.”

Sanki beni yakmak istiyormuş gibi yüzüme baktı. “Ve?” dedi sertçe.

“Ve ne? Sinirlendiğim için bir şeyler söyledim. Bunu duy-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

maman gerekiyordu. Özel bir konuşmaya kulak misafiri olman benim suçum değil.”

“Ben kapıdan çıktıktan iki saniye sonra bağırdın! Bu böyle yapılmaz! Kelimelerin gücü vardır. İnsanların bir şeyler *hissetmesini* sağlarlar.”

“O zaman bir şeyler hissetmeyi bırak ve önümüze bakalım,” diye önerdim.

“Bu hayatımda duyduğum en saçma şey olabilir.”

“Bundan şüpheliyim. Tina’yla birlikte büyüdün sen.”

İçindeki buzun çözülüp erimiş lava dönüştüğünü görebiliyordum. “Tina’yla birlikte büyüdüm. En yakın arkadaşıma ben-siz oynamaları gerektiğini çünkü eğlenemeyecek kadar züppe olduğumu söylediğini duyduğumda dokuz yaşındaydım. Hoşlandığımı bildiği çocuğu öptüğünde ve onun ya da herhangi birinin beni istemesi için çok yetersiz olduğumu söylediğinde on dört yaşındaydım.”

Lanet olsun. İşte bu yüzden insanlarla konuşmaktan nefret ediyordum. Er ya da geç ama mutlaka o kişinin yarasına dokunan bir şeyler olurdu.

Elimi saçlarımda gezdirdim.

“Sonra Knox Morgan ortaya çıktı. Kibirli ve muhtaç kişiliğimin kusurlarına rağmen vücudumdan etkilenmeyi başardığı için beni etrafında istemeyen adam.”

“Bak, papatya. Bu kişisel bir şey değil.”

“*Son derece* kişisel olması dışında.”

“Bu kadar kızgın olduğuna göre bu konuya çok kafa yordun, değil mi?” Belki de uykusu kaçan tek kişi değildim.

“Git kendini becer, Knox!”

Ön kapının hızla çalınması onun sıçramasına neden oldu.

Sarsılan kadehinin kenarından dökülen şarap üzerine sıçradı.

“Rahatsız mı ediyorum?” Paravan kapının diğer tarafındaki kadın ondan birkaç santim uzaktaydı ve buruşuk, gri bir takım

elbise giymişti. Koyu renk saçları sıkı bir topuzla geriye toplanmıştı.

Naomi elleriyle göğsündeki şarabı silmeye çalışırken, “Hmm.” demeyi başardı. “Şey...”

“Ben Yolanda Suarez. Çocuk Koruma Hizmetleri’nden.”

Ah. Hassiktir.

Naomi yanımda kaskatı kesildi. Masanın üstündeki mendil kutusunu kaptığım gibi ona uzatıp, “Al,” dedim.

Naomi kıpırdamadan ziyaretçiye bakınca birkaç mendil çıkararak karşımdaki felaketi silmeye başladım.

Kendine gelip ellerimi tokatlayarak uzaklaştırmadan önce mendili göğüs dekoltesine iki kez sürmem gerekti.

“Şey! Hoş geldiniz. Bu benim şarabım değil,” dedi Naomi gözlerini kocaman açarak. Ziyaretçinin bakışları onun elindeki boş kadehe kaydı. “Yani *benim*. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama çok fazla içmem. Sorumluluk sahibiyim. Ayrıca, oturma odamda erkeklere neredeyse hiç bağırmam.”

Yolanda, “Anlıyorum. Şef Morgan burada mı? Uğramamı o istemişti,” dedi soğukkanlılıkla.

ON BEŞ

KNOX ALIŞVERİŞE ÇIKIYOR

Naomi

İki gün geçmesine rağmen kapıya gelen her kişide küçük kalp krizleri geçirmeye devam ediyordum. Nash, sosyal hizmet görevlisi Yolanda'yı bizimle tanıştırmak için davet etmişti. Knox Morgan'a ömrüm boyunca biriktirdiğim yükü boşaltmaya çalıştığım sırada onun eve geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Tanışma kısa ve garip olmuştu. Yolanda vesayet başvurusunun bir kopyasını uzatırken beni şaraptan aşırı hoşlanan, çılgık delisi bir cadaloz olarak sınıflandırdığını hissedebiliyordum. İşin iyi tarafı, Waylay merhamet göstererek kibar davranmış ve yemeklerine sebze katıp ona nasıl işkence ettiğimden bahsetmemişti.

Resmi olmayan toplantıyı o kadar çok analiz etmiştim ki, bir sorgudan zar zor kurtulduğuma ve Yolanda Suarez'in benden nefret ettiğine ikna olmuştum. Yeni görevim sadece "kabul edilebilir" bir akrabalık vasisi olarak değerlendirilmek değildi. Kuzey Virginia'nın gördüğü en iyi akrabalık vasisi olacaktım.

Ertesi gün, Liza'nın *Buick*'ini ödünç alarak Knockemout'un konsinye mağazasına gittim. İstifçiler, özel dikim neredeyse hiç giyilmemiş gelinliğim için dört yüz dolar ödemişlerdi. Ardından Justice'ten bir kahve alıp okula dönüş alışveriş listesini tamamlamak için doğruca eve gittim.

Arka verandada sandviç ve havuç çubuklarından oluşan öğle yemeğimizi yerken, "Tahmin et, bugün ne yapıyoruz?" dedim Waylay'e.

Güneş parlıyordu, ırmak çimenlerin kenarından akıp giderken tembel tembel şırıldıyordu.

Waylay omzunun üzerinden bahçeye bir havuç çubuğu daha atarken, “Muhtemelen sıkıcı bir şeydir,” diye tahmin yürüttü.

“Okula dönüş alışverişi.”

Bana şüpheyile baktı. “Öyle bir şey mi var?”

“Tabii ki var. Sen bir çocuksun, çocuklar her yıl büyür. Eşyalarını eskitir, sonrasında da yeni eşyalara ihtiyaç duyarlar.”

Waylay, “Beni alışverişe mi götürüyorsun? Hem de kıyafet için?” dedi yavaşça.

“Ayrıca ayakkabı ve okul malzemeleri. Öğretmenin e-postalarına henüz cevap vermedi, bu yüzden Chloe’nin annesinden malzeme listesinin bir kopyasını aldım.” Gergin olduğum için biraz fazla konuşuyordum. Waylay’le henüz bir bağ kuramamış olsak bile onun sevgisini kazanmaya çalışacaktım.

“Kıyafetleri ben mi seçeceğim?”

“Onları giyecek olan sensin. Kürk manto veya kadife eşofman giymeye karar verme ihtimaline karşı reddetme hakkımı saklı tutabilirim. Ama evet, kıyafetlerini sen seçeceksin.”

“Ah, tamam,” dedi Waylay.

Hayalimdeki gibi zıplayıp kollarını boynuma dolamamıştı. Fakat hindi ve *provolone** yerken ağzının kenarlarına bir tebesüm pırıltısı yerleştiğini görmüştüm.

Yemekten sonra onu hazırlanması için yukarı gönderirken kütüphaneden aldığım alışveriş merkezi broşürünü gözden geçirdim. Mağaza açıklamalarının yarısına geldiğim sırada ön kapı çalındı. Yolanda’nın yeniden “uğraması” olasılığından korkuyordum. Bu yüzden parmaklarımı saçlarımda gezdirmek, dişlerimde ruj olup olmadığını kontrol etmek ve defterlerle planlayıcılara olan takıntımı yargılamaması adına stor perdeli çalışma masasının kapağını kapatmak için bir dakika harcadım.

Ancak onun yerine kot pantolon, gri tişört ve pilot gözlük-

* İtalya’nın güneyine özgü bir peynir türü. (ç.n.)

leriyle verandada bekleyen dünyanın en sinir bozucu adamını karşımda buldum. Başının üst kısmındaki saçlar biraz daha kısa görünüyordu. Sanırım bir kuaför salonuna sahip olan kişiler, istedikleri zaman saçlarını kestirme hakkına sahip oluyordu. Sakallı, dövme ve mesafeli haliyle bu kadar çekici olması sinir bozucuydu.

“Nasılsın, komşu?” dedi.

“Sen kimsin ve sarışın Oscar’a ne yaptın?” diye sordum.

“Gidelim,” dedi başparmağını kamyonetine doğru uzatarak.

“Ne? Nereye? Neden buradasın?”

“Liza J, bir araca ihtiyacın olduğunu söyledi. Seni ben götüreceğim.”

Başımı iki yana salladım. “Ah, hayır. Bugün bunu seninle yapmayacağım.”

“Oyun oynamıyorum, papatya. Gidip kamyonete bin.”

“Bu davet ne kadar çekici olsa da, Waylay’i okula dönüş alışverişine götürüyorum. Bana ‘günü kızlarla alışveriş yaparak geçirecek’ türden bir komşu gibi gelmiyorsun, Viking.”

“Haksız sayılmazsın. Ama belki de ‘kızları alışveriş merkezine bırakıp işleri bitince alan’ türden bir komşuyumdur.”

“Alınmak yok. Ancak hayır, öyle biri de değilsin.”

“Önümüzdeki bir saat boyunca burada durup bunu tartışabiliriz veya kışını kaldırıp kamyonete binebilirsin.” Sesi neredeyse neşeli geliyordu ve bu beni şüpheye düşürmüştü.

“Neden Liza’nın arabasını ödünç alamıyorum?” Planımız buydu. İşlerin planın dışına çıkmasından hoşlanmazdım.

“Şimdi olmaz. Arabasına ihtiyacı var.” Bana doğru eğilerek evin içine seslendi. “Waylay, acele et! Otobüs kalkıyor.”

Soğuk bir tavır takınmayı unutan yeğenimin üst kattan gelen ayak seslerini duydum.

Bir elimi karşımdaki adamın göğsüne koyarak verandada durduğumuz ana kadar onu geriye doğru ittim. “Dinle, bu gezi önemli. Waylay’le bağ kurmaya çalışıyorum ve daha önce hiç

okula dönüş alışverişine çıkmamış. Bunu mahvedecek bir şey yaparsan, alışveriş merkezine *Lyft** kullanarak gitmeyi tercih ederim. Aslında, tam olarak bunu yapacağım.”

Gerçekten eğlenmiş gibi görünüyordu. “Peki bunu uygulama indiremeyecek kadar eski, boktan bir telefonla nasıl yaparsın?”

Lanet olsun.

Waylay oturma odasına atladı ve iki ayağını da yere bastığında yüz ifadesini canı sıkılmış gibi görünecek şekilde ayarladı. “Selam,” dedi Knox’a.

“Bizi o götüreceksin,” diye açıkladım sıfır hevesle.

“Süper. Koca bir kamyonete ihtiyacın olduğuna göre, ne kadar eşya almayı planlıyorsun?” diye merakla sordu Waylay.

“Teyzen alışveriş merkezinin yarısını satın almayı planladığını söyledi. Hazırlıklı gelmenin en iyisi olacağını düşündüm,” dedi Knox.

Verandanın merdivenlerinden aşağı inip, “Hadi bitirelim şu işi,” demeden önce, Waylay’ın yüzündeki yarım gülümsemeyi görmüştüm.

Kamyonete bindiğimizde şüphelerim daha fazla arttı çünkü içeride benim için bir kahve, Waylay için de sıvı meyve püresi vardı.

Knox direksiyona geçtiğinde, “Ne tür bir oyun oynuyorsun?” diye sordum.

Telefonuna gelen mesaja kaşlarını çatarken beni görmezden geldi.

Tereddüt edişinde bana yanlış gelen bir şey vardı. “Liza iyi mi? Honky Tonk’ta bir şey mi oldu?”

* Araç çağırma, oto kiralama, motorlu trotinet, bisiklet paylaşım sistemi ve yemek teslimi sunan ABD merkezli bir ulaşım ağı şirketi. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sakin ol, papatya. Herkes iyi ve her şey yolunda,” diye cevap verip kamyonu çalıştırdı.

Doğuya yönelerek Kuzey Virginia trafiğine katıldık. Knox ve Waylay havadan sudan konuşurken ben nakit paramı tekrar kontrol ettim. Onları duymazdan gelerek endişemi bastırmaya çalışıyordum. Dün kütüphanedeyken bazı bütçe rakamlarını teyit etmek için hesaplarıma giriş yapmıştım. Para kısıtlıydı. Bar vardiyaları ve bedava kiralık evin katkısı büyüktü. Ancak elde ettiğim gelir, herhangi bir mahkemedeki herhangi bir yargıcı etkilemek için yeterli değildi, özellikle de işin içine araba taksidini eklediğim zaman.

Bu durumda, sadece üç seçeneğim vardı:

- 1- Waylay okuldayken günlük bir iş bulmak.
- 2- Emeklilik birikimlerimden ödünç almak.
- 3- Long Island'daki evimi satmak.

İçten içe ürperdim. O ev benim için üç yatak odası ve iki banyodan çok daha fazlasını temsil ediyordu. Aslında daha büyük bir planın parçası olan sevindirici bir adımdı. Warner'ın ailesinin yatırım şirketinde iyi bir iş bulmuş, ona âşık olmuş ve hemen sonrasında da bir aile kurmak için güzel bir ev satın almıştım.

Evi satarsam, bu hayale resmen veda etmiş olacaktım. Peki, Waylay'le altı aylık geçici vasiliğim sona erdikten sonra nereye gidecektim?

Alışveriş merkezine vardığımızda, pişmanlıkların ve başarısızlıkların ıstırabını yaşıyordum.

“Bıraktığın için teşekkürler,” dedim Knox'a. O sırada telefonunda tek kelimelik soru ve cevaplardan oluşan bir konuşma yapıyordu. Arabadan aşağıya atladım, kahvem hâlâ elimdeydi.

Waylay arka koltuktan inip kapısını çarparak kapattı.

Knox'un hızla uzaklaşıp bizi bir duman bulutu içinde bırak-

masını bekledim ama onun yerine inip telefonunu arka cebine attı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

“Bizimle alışverişe mi geleceksin?” diye sordu Waylay. Sesi dehşete düşmüş gibi görünmek yerine, bu durum için çok heyecanlanmış gibi çıkıyordu.

Lanet olsun sana, Knox Morgan.

“Kendi alışveriş listemde bazı şeyler var. Bana yol gösterebilirsiniz diye düşünmüştüm, hanımlar.”

Klimalı alışveriş merkezine girdik, Waylay bana kısa bir bakiş attıktan sonra aksesuar mağazasına ilerledi.

Mağazanın içinde kaybolduğu anda arkama dönüp Knox’un dövmeli koluna yapıştım. “Ne. Yapıyorsun. Sen?”

“Alışveriş.”

“Sen alışveriş yapmazsın. Alışveriş merkezlerine de gitmezsin.”

Topuklarının üzerinde geriye doğru yaylandı, eğlenmiş görünüyordu. “Öyle mi?”

“Sen kıyafetleri parçalanana kadar giyen bir adamsın. Sonrasında da bir kadın akrabanın Noel için aldığı bir şeyi giymeye başlar ya da giydiğin şeyin aynısını internetten sipariş edersin. Alışveriş merkezlerine *gitmezsin*. Kızlarla alışveriş *yapmazsın*.”

Knox kişisel alanıma girdi. Bugün maviden çok griye çalan gözleri ciddilemişti. “Peşine takılmamla ilgili bir sorunun mu var?”

“Evet! Burada ne yapıyorsun, Knox? Waylay’le bağ kurmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar denediğim hiçbir şey o duvarlarda çatlak oluşturamadı. Yaşadığı onca hayal kırıklığı yüzünden daha on bir yaşında olmasına rağmen bir poker maskesi kullanıyor. Onun gülümsemesini görmek istiyorum. Gerçek bir gülümseme istiyorum.”

“Tanrım, Naomi. Bunu mahvetmek için burada değilim.”

“O zaman *neden* buradasın?”

Waylay diğer taraftan cama vurdu ve iki çift küpeyi delik-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

siz kulaklarına doğru kaldırdı. Ona başparmak işareti yaptıktan sonra zihnimdeki listeye “Waylay’ın kulaklarını deldir” maddesini ekledim.

“Kendimce nedenlerim var. Tıpkı sana söylememek için nedenlerim olduğu gibi.”

“Bu kabul edilebilir bir cevap değil.”

Artık neredeyse birbirimize dokunuyorduk, vücudum klimanın soğuğuyla onun muhteşem vücudundan yayılan ısı arasında bocalıyordu.

“Şimdilik alabileceğin tek cevap bu.”

“İşte bu yüzden bekârsın,” diye belirttim. “Akli başında hiçbir kadın buna katlanmaz.”

“Bekârım çünkü öyle olmak istiyorum,” diye karşı çıktı.

Konuyu değiştirmeye karar verdiğinde gözlerimi deviriyordum. “Way’i satın almaya çalışıyorsun, öyle mi?”

“Evet, öyle. Kızlar hediyeleri sever.”

“Sen hediye seviyor musun peki?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Knox. Sevmiyorum. Ben hediyelere *bayılıyorum*.”

Bu doğrudu. Gerçekten de hediyelere bayılıyordum.

Warner son birkaç yıldır Noel ve doğum günlerini yarım yamalak geçirmişti. Yanlış boyutlardaki düşüncesiz hediyeler karşısında uğradığım hayal kırıklığını gösterdiğimde ise kendimi materyalist hissetmeme neden olmuştu.

Knox’un suratında yarım bir tebessüm belirdi. “Peki, bu çılgınlık için gereken parayı nereden buldun? Honky Tonk’ta ne kadar kazandığını biliyorum.”

Waylay’ın hâlâ içeride olduğundan emin olmak için kafamı çevirdim. Pembe ve mor örgülü bir saç bandı deniyordu. Acayip sevimli görünüyordu. İçeri girip onu saç bandıyla birlikte tezgâha sürüklemek için can atıyordum.

“Seni hiç ilgilendirmez ama gelinliğimi sattım.”

“İşler o kadar kötü mü?” diye sordu Knox.

“Kötü mü?”

“Yeğeninin okula dönüş masraflarını karşılamak için gelinliğini sattın. Telefonun yok. Araban da yok.”

“Telefonum var,” diyerek Liza’nın eski telefonunu çıkarıp yüzüne doğru kaldırdım.

“E harfi az önce klavyeden düştü.”

Lanet olsun. Bu harf pek çok kelimedede kullanılıyordu.

“Beni kınamana ihtiyacım yok, tamam mı? Bugün önceliğim Waylay’ın okul işleri. Gerisini ben hallederim. Sen kendi işini yap, ben de yeğenimi hediye yağmuruna tutayım.”

Yüzündeki o yarım gülümseme geri gelmişti ve sinir sistemime zarar veriyordu. “Anlaştık.”

Mağazaya doğru döndükten sonra vitrine hayranlıkla bakmak için kısa bir süre durdum. Sıcak, sert bir göğüs duvarı bana çarptı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Knox. Sakalı kulağımı gıdıklıyordu.

Yüzümü ona çevirerek dişlerimi sıktım. “Bugün bizi yalnız bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır,” derken bir elini karnıma koyarak beni mağazanın içine doğru geri geri yürüttü.

Onu ilk genç giyim mağazasında yanımızdan kaçıracığımıza emindim ama bizimle hepsine gelmişti. Ayakkabı mağazası da buna dahildi. Waylay yardım istediğinde birkaç fikir bile vermişti, üstelik kulaklarını deldirirken onu eğlendirmek için komik mimikler yapıp durmuştu.

Waylay parlıyordu. O buz gibi “umurumda değil” tavrı ikinci çift ayakkabıda çözülmeye başlamıştı, pembe ve sarı çiçekli yazlık elbiseyi alması için ısrar ettiğimde bir su birikintisine dönüştü. Tüm bunlar o göz kamaştırıcı çiçeklerle süslenmiş bir

çift, canlı pembe spor ayakkabı için sesli bir şekilde nefes nefese kalması ve Knox'un kredi kartını çıkarmasından önceydi.

“Neden sürekli alnına dokunup duruyorsun, Naomi teyze?” diye sordu Waylay.

“Ateşim olup olmadığını anlamaya çalışıyorum çünkü kesinlikle halüsinasyon görüyorum.” Tek mantıklı teori, Knox Morgan'ın alışveriş yapmayı seven iyi bir adam olduğu alternatif bir zaman çizgisine kazara düşmeyi başarmış olmamdı.

Waylay'in okuldan arkadaşı Nina'yla -nefesi hoş kokan, siyah saçlı kız- karşılaştık. Babaları Isaac ve Gael'la tanıştığım için mutluydum, Knox'un kendisini sadece sürücümüz olarak tanıtmasını kabul etmiş gibi görünüyorlardı. Nina, Waylay'in onlarla birlikte atari salonuna gelip gelemeyeceğini sordu. Memnuniyetle gitmesine izin verdim. Knox cüzdanından yirmi dolar çıkardığında Isaac'in telefon numarasını alıyordum.

“Keyfini çıkar, Way,” dedi Knox.

“Vay canına. Teşekkürler!”

“Çok fazla şeker alma,” diye arkasından seslendim. “Daha yemek yemedik!”

Omzunun üzerinden el salladı, uyarımı dinlemeye niyeti olmadığı anlamına geldiğini düşündüğüm bir hareketti. Ardından yanımda duran adama döndüm.

“Neden hâlâ buradasın? Peşimizden her mağazaya geldin. Ergen gibi telefonunu kontrol edip duruyorsun. Üstelik kendine hiçbir şey almadın. Çok belirsiz ve sinir bozucusun.” Yüzü taş kesilirken cevap vermedi. “Pekâlâ. Sanırım alışverişimi bitireceğim.”

Aslında, bir bavul kıyafetle yaşadığım için yeni iç çamaşırlarına ihtiyacım vardı. *Victoria's Secret*'a dalmak, ondan kurtulmak için iyi bir bahane sayılmazdı ama beni içeri kadar takip etmesinin mümkün olacağını sanmıyordum.

Satış reyonunu karıştırırken huysuz ve sinsi bir varlık hissettim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde arkamda duruyordu. Gözlerimi devirip onu görmezden gelmeye karar verdim.

Görmezden gelemediğim şey ise mağazaya giren her kadının durup ona baktığı gerçeğiydi. Onları suçlayamazdım. İnsafsızca göz kamaştırıyordu.

Şu berbat kişilik mevzusu çok kötüydü.

İki çift normal iç çamaşırıyla yetinmiştim ama yanımda beliren satış görevlisi yüzünden yanları ve arkası dantelli, ipeksi bir tanesine iç geçirmeye devam ettim.

“Sizin için bir soyunma kabini ayarlayayım mı?” diye sordu görevli.

Bu teklif üzerine düşündüm. En azından, Knox beni soyunma odasına kadar takip edemezdi.

“Bunları satın alacak,” diyen Knox. Elimdekileri alıp satıcı kadına doğru itti. Satış selesini karıştırıp üç tane daha kullanışsız ama bir o kadar da seksi olanlardan çıkarınca ağzım açık kaldı. Pembe, mor ve kırmızı. Sonra üzerinde kırmızı kalpler olan, sevimli, *boxer* tarzı bir iç çamaşırı aldı. “Ve bunları da.”

Hepsini kadına doğru itti, çalışan da bana sinsi sinsi sıırtıttıktan sonra kasaya doğru yürüdü.

“Knox, bunların hepsini almayacağım,” diye tısladım ona.

“Kapa çenenı,” deyıp kredi kartını çıkardı.

“Eğer bana iç çamaşırı almana izin vereceğimi bir an bile düşündüysen...”

Kolunu omzuma atıp eliyle ağzımı kapatarak tiradıma son verdi. “İşte,” diyerek kartını tezgâhın üzerinden çalışana kaydırđı.

Bana doğru eğilene kadar ona karşı kıvranmaya devam ettim. “Eğer bu lanet olası mağazadan ereksiyonum yüzünden bayılmadan çıkmam için bunları almam gerekiyorsa, o zaman sana şu lanet olası iç çamaşırlarını alıyorum.”

Hesaplarıma göre, bu erkeklik organının bana tepki verdiğiinden ikinci bahsedışiydi. Kendini benimle aynı çıkmazda bulduğu için mutlu değilmişim gibi davranacak kadar büyük bir yalancı değildim. Fiziksel olarak tahrik olmuş, diğeri her şeye kendimi kapamıştım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Beni önüne çekince kıvranmayı bıraktım. Sırtım onun gövdesiyle aynı hizadayken, iddiasının reddedilemez kanıtını hissedebiliyordum. Vücudum beynimden tamamen bağımsız tepki vererek beş alarmlı uyarılmaya geçmişti. Dükkândan dışarı taşınmam gerekeceğinden endişeleniyordum.

“Bu inanılmaz derecede uygunsuzdu,” dedim mağazadan çıkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Kolu hâlâ omuzlarımin etrafına sarılıydı.

“Benden bir şey almamı istedin. Ben de bir şey aldım.”

“İç çamaşırı. Benim için,” diye bağırdım tiz bir sesle.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Yorgun mu? Bitmiş durumdayım. Bir alışveriş merkezinde seksen kilometre yürüdük. Paramı son kuruşuna kadar harcadım. Yorgunum. Açım. Fakat en önemlisi kafam karıştı, Knox! Bana karşı her zaman çok kötüsün ama bugün bir anda ortaya çıkıp bana güzel iç çamaşırları alıyorsun, öyle mi?”

Bakışlarıyla etrafımızdakileri incelerken, “Belki onları giydiğinde beni düşünürsün,” dedi.

“Çok kötüsün.”

“Rica ederim. Gideceğimiz bir yer daha var,” dedi elimi tutarak.

Yorulmuştum. Mücadele edemeyecek kadar yorgundum. Beni hangi mağazaya sürüklediğine dikkat edemeyecek kadar yorgundum.

“Bay Morgan.” Koyu renk keçi sakallı, uzun boylu, sıska bir çocuk bize el sallayarak, “İşimiz yeni bitti,” dedi.

Bir telefon mağazasıındaydık. Olabildiğince direndim ama yanımdaki adam beni tezgâha doğru neredeyse çekiştiriyordu.

“İyi zamanlama, Ben.”

“İşte burada,” dedi çocuk, yepyeni bir telefonu bana doğru kaydırđı. “Her şey ayarlandı ve kutunun içine eklendi. Eski rehberinizi bulut veriyle indirmek için yardıma ihtiyacınız olursa size memnuniyetle yardımcı oluruz. Yeni numaranız kutunun içinde yazılı.”

Şaşkın, yorgun, aç, biraz öfkeli ve oldukça kafam karışmış bir şekilde telefona baktım. Ardından gözlerimi yanımda duran adama çevirdim.

Ben'e, "Teşekkürler," dedikten sonra telefonu bana uzattı. Kılıfın üzerinde ısıltılı papatyalar vardı.

"Bana telefon mu aldın?"

"Hadi gidelim," dedi. "Acıktım."

Beni dükkândan çıkarması konusunda bir şey söylemedim ama kapıda Ben'e el sallayıp, "Teşekkür ederim," demeyi de unutmadım.

Atari salonuna giden yolu yarıladığımız sırada beynim noktaları birleştirmeye başladı. "Telefon yüzünden seninle kavga edemeyecek kadar yorulmam için, hiç şikâyet etmeden beni bu lanet alışveriş merkezinin her yerine götürdün, değil mi?"

"Hamburger mi, suşi mi, pizza mı?" diye sordu.

"Hamburger. Knox?"

Yürümeye devam etti.

"Knox!" Dikkatini çekmek için omzunu dürttüm.

Bana baktığında gülümsemiyordu, kendini beğenmiş de görünmüyordu. "Bir telefona ihtiyacın vardı. Ben de sana bir tane aldım. Büyütmene gerek yok."

"Bana muhtaç diyorsun. Barında çalıştığım için bana bağırıp zaman geçirmeye değer tek yanımda bedenim olduğumu söylüyorsun. Sonra da alışveriş gezime *davetsiz* gelip bana iç çamaşırı ve çok pahalı bir telefon alıyorsun."

"Bu her şeyi özetliyor, zaman geçirmeye değer tek yanınla olan kısım hariç."

"Her zaman bu kadar... bu kadar tutarsız mısınız? Bu kadar muğlak?"

Yürümeyi bırakıp bana baktı. "Hayır, Naomi. Ben her zaman bu kadar tutarsız değilim. Senin yüzünden böyleyim. Seninle olmak *istemiyorum*. Bütün bir günü lanet olası bir alışveriş merkezinde dolaşarak, senin için trafikle savaşılarak geçirmek *istemiyorum*. İç çamaşırı denerken seni izlemek *istemediğim*."

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

den oldukça eminim. Ama Knockemout'ta seni arayan bir adam varken evde yalnız olmanı da istemiyorum.”

Eyvah.

“Adam mı? Kimmiş o?”

“Bilmem. Justice ve Wraith icabına bakıyor. Gerekirse Nash'i çağırırlar,” dedi acımasızca.

“‘İcabına bakmak’ nasıl oluyor?” Gözümün önüne cesetler, muşambalar ve koli bantları gelmişti.

“Merak etme.”

Gülmeye başladım, kendimi durduramıyordum. Elimde değildi. Son dört yılımı her yönüyle icabına baktığım bir ilişkiye harcamıştım. Bütün akşam yemeği rezervasyonları. Bütün tatiller. Bütün çamaşırlar. Bütün market alışverişleri.

Fakat iki haftadan daha kısa bir süredir burada olmama rağmen, çoğu zaman benden nefret eden bu huysuz adam benimle ilgilenmişti.

Belki bir gün hem benden hoşlanan *hem de* iş yükünü paylaşmaya istekli birini bulabilirdim. Ya da belki kız kardeşimin sürekli öngördüğü gibi yalnız kalırdım.

“Bir tür çöküş mü yaşıyorsun? Çünkü bunu izlemek yerine yapacak daha iyi işlerim olduğuna eminim.”

“Ah, güzel,” dedim histeri krizimi bastırarak. “Huysuz Knox geri döndü. Az önce bahsettiğin adam neye benziyor?”

“Justice’e göre, Henry Golding adında birine benziyor.”

“Seksi aktör *Henry Golding* mi, yoksa yerel bisikletçi olan *Henry Golding* mi?” Bu çok önemli bir ayrımdı.

“*Henry Golding* diye bir bisikletçi tanımıyorum. Ama bu adam kafeye gelip seni sormuş. Justice, kasanın arkasında kız kardeşinin sabıka fotoğrafını görünce kendini kaybettiğini söyledi.”

Bu utancı asla unutmayacaktım.

“Onu tanıyor musun?”

Kaçamak cevap verme sırası bana geçmişti. “Waylay’i alıp hamburger yemeye gidebilir miyiz?”

ON ALTI

ALÇAK STEF

Naomi

Nina'nın babasını yeni, pırıl pırıl telefon rehberime kaydettiğim sırada eve dönüyorduk. Kayıtlı ilk numara o değildi. Knox çoktan Liza, Honky Tonk, Sherry, Waylay'in okulu ve Café Rev'in numaralarını kaydetmişti.

Kendi numarası bile vardı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Açık konuşmak gerekirse, bunun için endişelenemeyecek kadar yorgundum. Özellikle de başa çıkmam gereken daha büyük bir sorun varken.

O büyük sorun, kulübenin ön merdivenlerinde bir kadeh şarapla birlikte oturuyordu.

"Kamyonette kal," diye homurdandı Knox.

Ama ben çoktan yolu yarılamıştım. "Sorun yok, onu tanıyorum." Satın aldıklarımızla arka koltukta sıkışmış bir şekilde oturan Waylay, yanındaki camı indirip başını dışarı uzattı. "O kim?"

"Stef," diye cevap verdim.

Stef şarabı yere bıraktıktan sonra kollarını iki yana açtı.

Ona doğru koştum. Stefan Liao dünyanın en mükemmel erkeğiydi. Zeki, komik, düşünceli, son derece cömertti; o kadar yakışıklıydı ki ona doğrudan bakmak acı veriyordu. Emlak geliştiricisi bir babanın ve uygulama yapımcısı bir annenin tek oğlu olarak, girişimci bir ruhla ve her konuda kullanabileceği mükemmel bir zevk anlayışıyla doğmuştu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Her nasılsa, onun en iyi arkadaşım olmasına yetecek kadar şansa sahiptim.

Beni kollarıyla sarıp etrafında döndürürken, “Sana hâlâ inanılmaz derecede kızgınım,” dedi sırtarak.

“Kızgınken bile beni sevdiğin için teşekkür ederim,” derken kollarımı boynuna sarıp pahalı parfümünü içime çektim.

Stef’i görmek, ona sarılmak bile kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıştı.

“Beni Sarışın ve Çirkin’le tanıştıracak mısın?” diye sordu Stef.

“Bu kadar sarılmak yetmedi,” dedim.

“Acele et. Çirkin beni vurmak istiyormuş gibi görünüyor.”

“Daha çok bir Viking sayılır.”

Stef elleriyle başımı arkaya yatırarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Gözlerim dolmuştu. Ona inanıyordum. Bu inançla birlikte hissettiğim rahatlama, gözyaşlarımın Niagara Şelalesi gibi akmasına yetmişti.

“Eşyalarını nereye bırakayım?” Knox bunu homurdanarak sormuştu.

Bu da gözyaşı şelalemin kuruması için yeterliydi. Arkamı döndüğümde sadece bir adım ileride durduğunu gördüm. “Sen ciddi misin?”

“Yapacak işlerim var, papatya. Bütün gece burada durup *Henry Golding*’le öpüşmeni izleyecek vaktim yok.”

“*Henry Golding* mi? Bu güzel,” dedi Stef.

“Waylay, gel arkadaşım ile tanış,” diye seslendim.

Waylay alışveriş, atari ve hamburger deneyiminin etkisiyle sinirli görünmeyi unutmuştu.

“Waylay Witt. Knox Morgan. Stefan Liao. Kısaca Stef. Kısaca Way. Ve bu da huysuzluk yaptığı zamanlarda Leif Erikson.”

Stef sırtıttı. Knox homurdandı. Waylay ise arkadaşımın ıslıl ıslıl akıllı saatine hayranlıkla baktı.

“O zevk bana ait, teyzene benziyorsun,” dedi Stef.

“Gerçekten mi?” Waylay bu benzetme karşısında çok dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Alışveriş rüşvetimin işe yarayıp yaramadığını merak ettim. *Haneme bir sayı.*

Ancak Knox, Stef’i parçalamak istiyormuş gibi görünüyordu.

“*Senin derdin ne?*” dedim ona ağzımı oynatarak. Sanki ani ruh hali değişiminin suçlusu benmişim gibi ters ters yüzüme baktı.

“Knox,” dedi Stef elini uzatarak. “Kızıma göz kulak olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az.” Knox elini sıkmadan önce homurdanıp bir süre uzatılan ele baktı, tokalaşmaları gereğinden uzun sürmüştü.

Waylay, “Parmakları neden beyazlaşıyor?” diye sordu.

“Bu erkeklere özgü bir durum,” diye açıkladım.

Şüpheli görünüyordu. “Kırk beş dakika boyunca kaka yapmak gibi mi?”

“Evet, onun gibi bir şey,” dedim.

El sıkışma nihayet sona erdi, şimdi bakışlarını birbirlerine dikmişlerdi. Eğer dikkatli olmazsam, birazdan penisler ve cenveller devreye girecekti.

“Knox bugün bizi alışverişe götürme nezaketini gösterdi,” diye açıkladım Stef’e.

“Bana pembe spor ayakkabı, Naomi teyzeme de iç çamaşırı ve telefon aldı.”

“Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim, Way. Neden konuşmayı bırakıp içeri girmiyorsun?” dedim onu eve doğru iterek.

“Duruma göre değişir. Son dondurmali sandviçi alabilir miyim?”

“Konuşmak yerine ağzına tıktığın sürece senindir.”

“Seninle iş yapmak bir zevkti. Görüşürüz, Knox!” Adam kamyonetine doğru yolu yarılarmıştı bile.

Stef arkasından, “Benim yüzümden gitme,” diye seslendi.

Knox bir şey söylemedi ama gittiği taraftan gelen bir tür hırıltı duydum. “Bir saniye bekle,” dedim Stef’e. “Arka kol-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

tuğunda alışveriş merkezinin en iyi parçası duruyor ve onunla ayrılmasını istemiyorum.”

Tam kapısını açarken onu yakaladım. “Knox, bekle!”

“Ne? Meşgulüm. Yapacak işlerim var.”

“Waylay’ın malzemelerini arka koltuğundan almam için bana bir dakika verebilir misin?”

Birkaç renkli küfür mırıldanıp arka kapıyı çekerek açtı. Sınırını benden çıkarmadan önce bileklerimden geçirebildiğim kadar çok poşet geçirdim. O da tüm yeni eşyaları verandaya taşıyarak arkadaşımın yanına yığıldı.

“Gerçekten yeni iç çamaşırı almışsın,” dedi Stef. *Victoria’s Secret* çantasına gizli bir bakış attı.

Knox’un göğsünün yakınlarından alçak bir hırıltı daha yükseldiğini duydum, kamyonetine doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

Gözlerimi devirip peşinden koştum. “Knox?”

“Tanrı aşkına, kadın,” dedi bana doğru dönerek. “Şimdi ne var?”

“Hiçbir şey. Sadece... Bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim. Waylay için dünyalara bedeldi. Benim için de.”

Gitmek için döndüğümde eli hızla hareket edip bileğimi yakaladı. “Şunu aklında tut, papatya. Benim derdim her zaman sensin.”

Bunun ardından yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum ama yine de yapmıştım. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurmuştum.

Stef’le birlikte elimizdeki alışveriş torbalarıyla içeri girdiğimizde, Knox orada durmaya devam ediyordu.

Waylay alışveriş komasına girdiği için uyumuştı. Pijamalarımı giyerken elbise dolabımın kapağını neden açık bıraktığımı düşündüm. Sonra bunu büyük ihtimalle onun yaptığına karar

verdim. Evde yaşayan başka bir insanın ev üzerinde oluşturduğu etkiye şaşırmıştım. Diş macunu tüpleri gelişigüzel ortadan sıkılıyordu. Abur cuburlar kayboluyordu. Televizyon kumandası da asla bıraktığım yerde olmuyordu.

Dolap kapaklarını sıkıca kapattıktan sonra alt kata geri döndüm. Arka kapı açıktı, perdenin arkasından verandada duran Stef'i görebiliyordum. Arka verandamı limon çimeni mumlu fantastik bir dünyaya çevirmişti.

Verandaya çıktıktan sonra, "Annemlere henüz bunlardan söz edemezsin," dedim lafı uzatmaya gerek duymadan.

Stef piknik masasının üzerine hazırladığı şık görünümlü et ve peynir tepsisinden başını kaldırdı. "Neden böyle bir şey söyledin ki? Ben her zaman senin takımındayım."

"Onlarla konuştuğunu biliyorum."

"Annenle her ay spa salonunda randevulaşıyor olmamız seni ispiyonlayacağım anlamına gelmez, Witty. Ayrıca, onlara buraya geleceğimi söylemedim."

"Waylay'i onlara nasıl anlatacağımı henüz bulamadım. Kaçak geline dönüşmemin ardından yaptığımız bir saatlik telefon konuşmasından sonra annem geziye gitmeye ancak ikna oldu. Onlara neler olduğunu anlatacak olursam, saniyeler içinde tek neden inip bir uçağa bineceklerini biliyorum."

"Bu tam olarak senin ailenin yapacağı bir şeye benziyor," derken bana bir kadeh şarap uzattı. Yanında koca bir kasa getirmişti. "Çirkinin seni bir düzine pişmiş kanat gibi yemek istiyor."

Yanındaki katlanır sandalyeye yerleştim. "Bana ilk söyleyeceğin şey bu mu?"

"En acil olan bu."

"*'Warner'ı neden mihrapta bıraktın? ' ya da 'Kız kardeşinin yardım çağrısına cevap verirken aklından ne geçiyordu? ' değil yani?*"

Uzun bacaklarını korkulukların üzerine yasladı. "Warner'ı

hiç sevmediğimi biliyorsun. Ortadan kaybolma numarasını yaptığında yaşananlardan inanılmaz keyif aldım. Keşke beni de bu işe dahil etseydin.”

“Özür dilerim,” dedim beceriksizce.

“Özür dilemeyi kes.”

“Ben... özüme döndüm?”

“Bu hayatı yaşamak zorunda olan sensin. Kendin için verdiğin kararlar konusunda başkalarına özürlerini sunma.”

En iyi arkadaşım mantığın dile gelmiş haliydi. Yargılamazdı. Eleştirmezdi. Sadece koşulsuz sevgi ve destek sunardı... ara sıra da gerçekleri suratıma çarpardı. O milyarda bir bulunan biriydi.

“Haklısın, her zamanki gibi. Ama ne olursa olsun, düğünden kaçacağımı sana haber vermem gerekirdi.”

“Kesinlikle haber vermen gerekirdi. Buna rağmen, Warner’ın annesinin tüm o topluluğun önünde haberi ona verişini izlemekten büyük zevk aldım. İkisinin de porselen itibarlarını korumak için çıldırmamaya çalışmalarını izlemek çok komikti. Ayrıca, sağdıçlardan birini eve attım.”

“Hangisini?”

“Paul’u.”

“Güzel, o smokinin içinde iyi görünüyordu,” dedim.

“Dışında daha iyi görünüyordu.”

“Vaay!”

“Ateşli seksten bahsetmişken. Şu çirkine geri dönelim.”

İçtiğim şarap boğazıma kaçtı. “Çirkinle seks falan yaptığım yok. Benim muhtaç, kibirli ve baş belası olduğumu söyledi. Kaba biri. Sürekli bana bağılıyor ya da benden şikâyet ediyor. Onun tipi olmadığımı söylüyor. Sanki ben onun tipi olmak istiyormuşum gibi,” dedim burnumdan gülerek.

“Neden fısıldıyorsun?”

“Çünkü tam şurada oturuyor,” derken bardağımla onun kılıbesini işaret ettim.

“Ooo. Huysuz kapı komşusu. En sevdiğim klişelerden biri.”

“İlk tanıştığımız zaman bana bir çöp olduğumu söyledi.”

“Bak sen şu pislige!”

“Aslında, bir kafe dolusu yabancınn önünde bana bağıırken kız kardeşimle konuştuğunu sanıyordu.”

“Bak sen şu görme engelli pislige.”

“Tanrım, seni seviyorum.” Bir iç geçirdim.

“Sana geri dönelim, Witty. Açıklığa kavuşturmak gerekirse; seni iç çamaşırıyla telefon almaya götüren seksi, huysuz ve dövüneli komşuula kesinlikle *yatmıyorsun*, değil mi?”

“Yüzde beş bin kesinlikle onunla yatmıyorum. Bizimle alış-verişe çıkmasının tek nedeni de kasabada beni arayan bir adam olduğuna dair haberler olmasıymış.”

“Bana onun huysuz, *aşırı korumacı*, seksi bir komşu olduğunu ve onunla yatmayacağını mı söylüyorsun? Ne kadar büyük bir müsriflik.”

“Knox hakkında konuşmak yerine sana *neden* kilisenin otoparkında lastik yaktığımı ve Knockemout’ta evsiz kaldığımı anlatmama ne dersin?”

“Arabasız kalışını da unutma,” diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. “Ayrıca arabasız kalma hikâyemi.”

“Yatak odana sakladığım çikolatalı trüfleri getireyim,” dedi Stef.

“Keşke heteroseksüel olsaydın,” dedim.

“Eğer biri için heteroseksüel olabilseydim, bu sen olurdun,” derken kadehini benimkine vurdu.

“Bu bardaklar nereden geldi?” diye sordum bar takımlarına kaşlarını çatarak.

“Bunlar arabada taşıdığım şarap kadehlerim. Her zaman bir çift bulundururum.”

“Elbette öyle yaparsın.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sevgili Naomi,

Hayatında neler olup bittiği konusunda bizi bilgilendirmemiş olsan da baban ve ben harika vakit geçiriyoruz. Barselona güzeldi ama kızımızın depresyona veya bir tür orta yaş krizine girmediğini bilseydik daha da güzel olurdu.

Sana vicdan azabı çektirmek buraya kadar. Tur rehberimiz Paolo'yu görmeliydin. Çocukların dediği gibi Hubba Hubba. Çektiğim fotoğraflardan birini ekledim. Sana bir seyahat hatırası getirmemi istersen, kendisi bekâr.*

Sevgiler,

Annen

* (İng.) Vay canına. (ç.n.)

ON YEDİ

ERKEK ERKEĞE

Knox

Birinin kapıma vurması için çok erken bir saatti, gelen kişiye hak ettiği şekilde davranacaktım. Üzerime bir spor şortu geçirdikten sonra uykulu gözlerimi ovuşturarak merdivenlerden aşağı indim.

“Biri ölmüş olsa iyi olur,” diye mırıldanırken neredeyse son üç basamakta hızlanan Waylon’ın kafasına çarpıyordum. “Ne var?” dedim kapıyı hızla açarak.

İğrenç derecede yakışıklı olan Stef -yanıltıcı, aptalca bir ismi vardı- pahalı güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu.

“Sana da günaydın,” diye karşılık verdi. Bir golf şortu ve hafta boyunca birkaç saatini spor salonunda geçiren yağsız erkeklerin giyebileceği türden desenli ve düğmeli gömleklerden giyiyordu.

Köpeğim vücudunun yarısını verandaya doğru çıkararak davetsiz misafire sevgiyle baktı.

“Kimmiş bu iyi çocuk? Kimmiş bu yakışıklı çocuk?” Stef onu sevmek için yere eğildi, Waylon gördüğü ilginin tadını çıkarıyordu.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. “Ne istiyorsun?”

Bay Pürüzsüz elindeki tepside iki bardak kahve taşıyordu. “Kahve sohbeti.”

Bir tanesini elinden alıp mutfığa doğru yürüdüm. Waylon kahvaltı beklentisiyle peşimden koştu, bir porsiyon mama çıkardıktan sonra kahvenin kapağını açıp hızla içtim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Köpeğim yemeğini yerken başımı musluğun altına sokup soğuk suyu açtım, bu şokla beynimin uyanmasını diliyordum. Nefes almak için sudan çıktığımda yüzümün önünde bir el havlusu duruyordu. Teşekkür etmeden alıp kurulandım. “Neden bana insanlık dışı bir saatte kahve getiriyorsun?”

“Naomi hakkında konuşmak için tabii ki. Bundan daha hızlı düşünebildiğini sanıyordum.”

“Uykum bölünmediğinde düşünebiliyorum.” Belki de kızdığım şey uykumun bölünmesi değildi. Belki nedeni Naomi’nin kiraz rengi dudakları hakkında gördüğüm rüyaydı ve bu pislik sosyalleşmeye karar verdiğinde, uykumdaki hava daha yeni ısınmaya başlamıştı.

“Özür dilerim ama bu konuşma bekleyemezdi,” derken ada tezgâhtan bir tabure aldı.

Havluyu buruşturup lavaboya attım. “Bana kız arkadaşından uzak durmamı söylediğin kısma mı geldik?”

Stef bir kahkaha attı.

“Komik bir şey mi var?”

“Omzundaki yüklerle her şeyi karmaşıklaştıran heteroseksüellerden birisin,” dedi tezgâha yaslanarak.

“Seni dışarı atmadan önce kahvemi bitirene kadar vaktin var.”

“Tamam, Naomi’ye göz kulak olduğun için minnettarım. Bir yabancının onu arayarak kasabada sorular sorduğunu duyduğun için onu ve Waylay’i dışarı çıkardın, güvenliklerini garanti altına aldın. Birinin onunla bu şekilde ilgilenmesine alışık değil.”

“Bunu onun pantolonuna ulaşmak istediğim için yapmadım.”

“Hayır, yapmadın. Hem de bunu istemene rağmen. Çünkü sen aptal biri değilsin. Bunu yaptın çünkü onu korumak istiyordun, yani şu ‘Seksi Huysuz Oscar’ tavrına sahip olsan bile bence Warner’ın çok ötesindesin.”

Bu yeni konuya ilgi göstermek istemediğim için duruşumu sabit tuttum.

“Warner onu kullandı. Onu uyarmayı denedim. Hatta uyardım da. Ama Naomi her zaman yaptığını yaptı.”

“Herkesin pisliğini temizledi,” dedim.

Stef kaşını havaya kaldırdı. “Vay, vay, vay. Bakın kim dikkat kesilmiş.”

Waylon oturduğu yerden doyduğunu belli eden bir geçirti çıkardı. Ardından sanki sihirli bir şekilde yeniden dolmasını bekliyormuş gibi boş tabağına bakarak beklemeye başladı.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Tüm hayatını berbat kız kardeşinin yaptıklarını telafi etmeye çalışarak geçirdi. Hâlâ kardeşinin yaptığı şeylerin bedelini ödemeye devam ediyor. Mükemmel öğrenci ol. Mükemmel bir işe gir. Mükemmel adamla evlen... Şimdi de yabancı bir yerde, on bir yaşında bir çocuğa bakmak için vasi olarak kaydolmuş ve yeterince iyi olabilirse ailesinin kalbinin tekrar kırılmasını engelleyebileceğini umuyor.”

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bunların benimle ne ilgisi var?”

Stef ellerini kaldırarak sırttı. “Bak, ‘ilgilenmiyorum’ evresinde olmanı anlıyorum. Nomi’nin şu anda ihtiyacı olan son şey, omuzlarında taşıdığın yük yüzünden karmaşık hale gelecek ateşli ve zor bir ilişkiye sahip olmanız. Ama dün yaptığın gibi ona göz kulak olmaya devam edersen, sorunumuz yok demektir.”

“Peki ya etmezsem?”

“Eğer onun bu uzlaşmacı doğasını ona karşı kullanırsan, o zaman büyük bir sorunumuz olur. Seni bir pislik olduğuna pişman etmenin yollarını bulma konusunda çok yaratıcı olabilirim.”

Cesur bir hareketti, bu konuda hakkını vermeliydim. Bir yabancının evine elinde kahveyle gelip onu tehdit etmişti. Kulağına benim de yapabileceğim bir şey gibi geliyordu, kahve olayı hariç.

“Bu Warner pisliği şu anda ne tür bir yaratıcı sorunla uğraşıyor?”

Stef kahvesinden uzun bir yudum aldı. “Arkadaşlarına ‘sını-

finın altında' olduğunu söylediği kadın tarafından mihrapta terk edilmesiyle gelen aşağılanma hissi şimdilik işe yarıyor. Ama bir daha Naomi'ye yaklaşırsa onu mahvederim."

"Ona ne yapmış?" diye sordum.

Nefesini verip kahvesinden bir yudum aldı. "Dün geceye kadar ayrıntıları bilmiyordum ve söylemeyeceğim konusunda gizlilik yemini ettim."

"Kötü mü?"

Stef'in çenesi kasıldı. "Kötü," diye onayladı.

Bu adamın Naomi'nin güvenini kazanmış olması hoşuma gitmemiştir. Naomi'nin sırlarına erişebilen biriydi, ben sadece dışarıdan tahmin yürütüyordum. Ama aklıma kötü kategorisine giren birkaç düzine şey geliyordu. Bunlardan herhangi biri bile o pisliğin çenesini kırmaya yeterdi.

"Kasaba sınırlarına adım atacak kadar aptal olmamasını umalım," dedim boş bardağımı tezgâha bırakarak.

Waylon'ın bütün vücudunu kaşımakla uğraşırken başını kaldırıp, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Stef. "Ama kesinlikle o kadar aptal. Ayrıca, yaşadığı her sorunu çözen kişinin Naomi olduğunu anladığında başka nereye gidecek ki? Daha şimdiden her gün ona e-posta göndermeye başladı. Nerede olduğunu öğrenmesi an meselesi."

"Onun için hazır olacağım," dedim acımasızca.

"Güzel. Bir süre daha buralardayım, en azından onun iyi olduğunu anlayana kadar. Ancak her zaman yanında olamam. Ona göz kulak olacak başka birinin varlığını bilmek yardımcı olur."

"Adama geri dönmez, değil mi?" Ağzımdan çıkan soruya şaşırmıştım.

Stef bu soruyu sormamdan hoşlanmış gibi görünüyordu. "Hayır ama adamın kendini aklamayı için ona yardım etmeyi deneyecek kadar yumuşak kalplidir."

"Siktir."

“Bizim kızın bir felakete el atıp onu parlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur.”

Bana uzun, temkinli bir bakış atsa da yaptığı imayı pek umursamadım. Ben bir felaket değildim, hiçbir sorunum yoktu ve hayatımı yoluna koymuştum. “Tamam. Bu arada biz ne yapacağız peki?”

“Naomi maddi olarak iyi bir durumda değil. Kendi birikimlerinin çoğunu düğün için harcadı.”

Lanet olası romantikler. İşlerin korkunç bir şekilde ters gidebileceğini akıllarına bile getirmezlerdi.

“Borç ya da hibe alma konusunda huysuzdur. Ancak ailesi durumu öğrendiğinde başka seçeneği kalmayacak.”

“Kötü İkiz’e kızıp kasabaya gelirler, sonra da şanssız İyi İkiz’e bakmaya çalışırlar,” diye tahmin yürüttüm.

Elindeki kahve bardağıyla beni selamladı. “Bu her şeyi özetliyor.”

İç geçirdim. “Arabası yok, bilgisayarı yok. Benden birkaç bar vardiyası aldı.” Ama iki kişilik bir ailenin uzun süre geçinmesi için bunlar yeterli değildi. Ayrıca, en iyi para getiren şey gece vardiyalarıydı. Bu da birinin o günlerde Waylay’e göz kulak olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bekâr anneler dünyanın adı duyulmamış kahramanlarıydı.

Stef arka cebinden telefonunu çıkardı, başparmakları bir süre ekranda gezindi. “Biraz cazip bir baskı uygulayıp evini satışa çıkarması için onu zorlayacağım. Evi alalı daha iki yıl oldu ama iyi bir peşinat ödemiş ve o mahallede emlak değerleri yükseliyor. Nakit akışı sorununa yardımcı olacak kadar sermayeye sahip olması gerekiyor.”

Hafızamı yokladım, kafamın içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. “Kütüphaneci, eğer ödenek çıkarsa yarı zamanlı bir iş olabileceğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. O ödeneğin çıkmasını sağlayabilirim.”

Gözlerini ekrandan kaldırıp bana baktı. “Piyangodan kazandıklarını iyi amaçlara mı harcıyorsun?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Anlaşılan, Bay Pürüzsüz beni araştırmıştı. Bunun saklanacak bir tarafı da yoktu, onun yerinde olsam aynı şeyi yapardım.

“*Sen* tam olarak ne iş yapıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti, hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyordu. “Biraz bundan. Biraz da şundan. Evle ilgilenebilecek bir adamım var. Naomi onay verdikten sonra, muhtemelen bir hafta içinde teklif alınız. En fazla iki hafta sürer,” diye cevap verdi.

Kahvenin son yudumunu içtim. “Yani bu pislikle yaşamıyor muydu?”

“Resmi olarak değil. Düğünden sonra onun yanına taşınacaktı. O gönülsüz piç kendine ait bir evi olmasını seviyordu. Özellikle de, Naomi onun için temizlik ve yemek yapıp çamaşırlarını yıkadığı için. Umarım o şerefsiz kirli iç çamaşırlarıyla otururken *Campbell* marka tenceresine bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordur.”

Ona bir süre bakakaldım. “Kimsin sen?”

“Ben mi?” diye güldü telefonunu cebine geri koyarken. “Ben onun en iyi arkadaşıyım. Naomi ailemden biridir.”

“Siz ikiniz hiç...”

Kendini beğenmiş bir şekilde orada oturarak kalanını söylememi bekledi. “Hiç ne?”

“Hiç... çıkmadınız mı?”

“Tina okuldaki soyunma odasında onun flörtünün sikine ağzını dayarken yakalandığı için arkadaşımı mezuniyet balosuna götürdüğüm zamanı saymazsak, hayır.”

Siktiğimin Tina’sı.

“En güvenilir arkadaş kavramının henüz var olmadığı zamanlarda bile, Naomi benim en güvenilir arkadaşımdı. Beni bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmadı, ayrıca onu hayal kırıklığına uğrattığım birkaç durum için beni affetti. Kendisi tanıdığım en harika kadın ve bu kadınlara annesi de dahil. O da oldukça harika biridir ve ben insanların ailemle uğraşmasından hoşlanmam.”

Buna saygı duymam gerekiyordu.

“Bu homurtuyu anlaştık olarak yorumluyorum. Ona göz kulak olacaksın. Onunla kafa bulmayacaksın. Ayrıca, birlikte Üçüncü Sıkık Warner Boku’nun ona bir şehir mesafesi kadar bile yaklaşmamasını sağlayacağız.”

Tekrar başımı salladım. “Tamam.”

“Bana telefonunu ver,” dedi elini uzatarak.

“Neden?”

“Warner onu aramak için ortaya çıktığında Naomi’ye mi mesaj atacağım?”

Telefonu uzattım. Stef kilidi açmak için telefonu çatık kaşlı yüzüme doğrulttu. “Hah. Gülümseseydin açılır mıydı acaba?”

“Bilmem, hiç denemedim.”

Stef sırtıttı. “Seni sevdim, Knox. Bizim kızla ilgilenmediğinden emin misin?”

“Kesinlikle hayır,” diye yalan söyledim.

Stef beni inceledi. “Hmm... Ya görüldüğünden daha aptalsın ya da düşündüğünden daha iyi bir yalancısın.”

“Bitti mi? Evimi işgal etmediğin günlere geri dönmek istiyorum.”

ON SEKİZ

BENİ BAŞTAN YARAT

Naomi

“Sürpriz!” dedi Stef. Whiskey Clipper’ın hemen önündeki park yerine arabasını çekmişti.

Eyvah.

“Burada ne işimiz var?” diye sordum.

“Okula dönüş saçı,” dedi Stef.

Waylay, “Ciddi misin?” dedi dudağını ısırarak. Sıkılmış bir ergen havasını tam olarak veremiyordu ve Knox’la karşılaşmayı göze almak anlamına gelse bile bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum.

“Hem de ölümüne, hayatım,” dedi Stef. Hemen sonra küçük ve şık *Porsche*’sinin direksiyonundan atlayıp Waylay için arka kapıyı açtı. “Okulun ilk günü herkes için yeni bir başlangıçtır. Ayrıca yorumlara bakılırsa, burası saç konusunda gidilebilecek *en doğru yer.*”

Arabadan çıkıp kaldırımında onlara katıldım.

Stef kollarını etrafımıza sardı. “Önce saç. Sonra tırnaklar. Ardından öğle yemeği. En sonunda da ilk gün kıyafetleri için defile.”

Sırıttım. “*Kıyafetler mi?*”

“Sonuçta otobüse kadar yürüyeceksin. Giyebileceğin ‘sorumluluk sahibi ama seksi teyze’ tarzında bir şeye ihtiyacın var.”

Waylay kıkırdadı. “Çoğu anne pijamayla veya terli egzersiz kıyafetleriyle gelir.”

“Aynen öyle. Witt kadınlarının ateşli ve modaya uygun giyindiklerini insanlara göstermeliyiz.”

Gözlerimi devirdim.

Stef beni yakalayıp sabırsızlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sana hep ne söylerim, Naomi? Bunu sen de dinle, Way.”

“İyi görüldüğünde kendini iyi hissedersin,” diye tekrarladım.

“Aferin kızıma. Şimdi o küçük sevimli kıçlarınızı içeri sokun.”

Whiskey Clipper’in içi daha önce adım attığım tüm salonlardan daha havalıydı. Çoğu kuaförde görülen yumuşak pastel renkler ve spa müziği yerine, burası tuğla duvarlar ve yetmişlerin *rock* müziğiyle doluydu. Knockemout’un yirminci yüzyılın başlarındaki siyah beyaz fotoğrafları şık galeri çerçevelerine asılmıştı. Bir duvarın tamamına sürahiler ve viski şişelerinden oluşan bir bar hâkimdi. Alçak kavisli resepsiyon ve viski barı, egzotik çiçek aranjmanlarıyla kaplanmıştı.

Bekleme alanı, deri koltukları ve cam zigon sehpalarıyla daha çok özel müşteriler için açılmış bir salona benziyordu. Beton zemin suni sığır derisi halıyla kaplıydı.

Havalı, biraz da *steam-punky** atmosferine sahipti. Belli ki çok pahalıydı.

Arkadaşıma döndükten sonra sesimi alçaltarak, “Stef, kibarlık ettiğini biliyorum ama para...”

“Kapa o aptal güzel çeneni, Witty. Bunlar benden.” Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. “Sana düğün hediyesi almadım.”

“Neden almadın?” Uzun bir süre düz bir ifadeyle bana baktı. “Doğru, tabii ki olacakları tahmin etmiştin.”

“Bak, ‘nişanlım saçımın uzun olmasından hoşlanıyor’ saçmalığından *hoşlanıyormuş* gibi davranıyor olabilirsin. Ama sevimli ve ukala yeğenimiz, altıncı sınıftaki o küçük piçlerin daha çok ilgisini çekecek bir tarza kavuşacak.”

“Seninle tartışmak imkânsız, bunu biliyor muydun?”

* Viktorya Dönemi endüstriyalizminden esinlenen bir tasarım stili. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Benimle tartışmaya çalışarak enerjini boşa harcama.”

Jeremiah üzerinde süslü bir ayna ve sandalyenin üzerine örtülmüş kırmızı bir pelerin bulunan kuaför koltuğundan, “Merhaba hanımlar ve beyler,” diye seslendi. “Kim bugün hayatını değiştirmeye hazır?”

Waylay bana doğru yaklaştı. “Ciddi mi bu adam?”

Stef onu omuzlarından tuttu. “Dinle, ufaklık. Bulutları parçalayacak ve meleklerle şarkı söyletecek kadar iyi bir saç kesimi mucizesini daha önce hiç yaşamadın. Bugün, bu muhteşem zevkin tadına varacaksın.”

“Ya beğenmezsem?” diye fısıldadı Waylay.

“Eğer beğenmezsen, bir sonraki durağımız Target olacak ve yeni saçını şekillendirmek için mükemmel bir yol bulana kadar sana var olan tüm saç aksesuarlarını alacağım.”

“Saç senin saçın. Nasıl kestireceğine sen karar verirsin,” diyerek güvence verdim.

“Bu dünyada nasıl görüneceğine karar verecek olan tek kişi sensin. Başka hiç kimse sana kim olduğunu dikte edemez,” dedi Stef.

Bu sözleri Waylay’ın iyiliği için söylediğini biliyordum ama gerçekler ruhumun derinlerinde yankılanmıştı. Bir adamı onun istediği kişi olduğuma ikna etmeye çalışırken kendimi kaybetmiştim. Kim olduğumu unutmuştum çünkü bu tanımı bir başkasının üstlenmesine izin vermiştim.

“Tamam,” dedi Waylay. “Ama bundan nefret edersem suç sizin.”

“Hadi yapalım şunu,” dedim inançla.

“İşte böyle,” dedi Stef. Burnuma işaretparmağıyla hafifçe vurduktan sonra aynı şeyi Waylay’e de yaptı. “Hadi işe koyulalım.” Jeremiah’a doğru bir hamle yaptı.

“Arkadaşın çok tuhaf,” diye fısıldadı Waylay.

“Biliyorum.”

“Sanırım ondan hoşlandım.”

“Evet, ben de.”

Sebebi belki Jeremiah'ın benim için doldurduğu ikinci kadeh şampanyaydı. Belki de bir erkeğe ait parmakların kafa derime masaj yapmasının ve saçlarımla oynamasının uzun zaman önce unutulmuş bir zevk olduğu gerçeğiydi. Ama nedeni ne olursa olsun, uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamış hissediyordum... Aradan ne kadar süre geçtiğini hesaplayamıyordum bile.

Endişelenmem gereken, gerçekleşmek üzere olduğunu bildiğim bir sürü şey vardı. Vesayet meselesi, para ve aileme torunlarından hâlâ bahsetmemiş olmam gerçeği gibi.

Ama şu anda, elleri kafa derimde enfes daireler çizen muhteşem bir adamın, bir bardak dolusu şampanyanın ve Stasia'nın saçına geçici röfle yaparken söylediklerine kıkırdamadan duramayan yeğenimin yanındaydım.

Stef ve Jeremiah, saç yapılarıyla bakım ürünleri hakkında derin bir sohbete dalmışlardı. İkisi arasındaki kıvılcımı hayal edip etmediğimi merak ettim. Solmayan gülümsemeler, uzun flörtöz bakışlar.

Stef ilişkiye benzer bir şey yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Muhteşem ve yetenekli Jeremiah, kesinlikle arkadaşım için bir tür kedi nanesiydi.

Sokaktan bir motosikletin kükreme sesi geldi, motor aniden durmadan önce bir kez ara gaz verildiğini duydum. Birkaç saniye sonra da ön kapı açıldı.

“Selam, patron,” diye seslendi Stasia.

Mutluluk balonum bir anda patlayıp gitti.

Yanıt olarak gelen homurtuyla, kalbim cam bir kavanozun içine hapsolmuş endişeli bir kelebek gibi çırpınarak göğsümden dışarı çıkmaya çalıştı.

Jeremiah elini omzuma bastırarak sakince, “Kal,” dedi.

Knox'u göremesem de varlığını hissedebiliyordum. “Knox,” diye seslendi Stef.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Stef.” Ne zamandan beri birbirlerine ilk isimleriyle hitap ettiklerini merak ederek gözlerimi açtım.

“Selam, Way,” dedi Knox. Biraz daha yumuşak bir ses tonu kullanmıştı.

“Selam,” diye cıvıladı Waylay.

Botlarının yaklaştığını duyduğumda vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim. Hiçbir kadın, kuaför koltuğunda ıslak saçla iyi görünmezdi. Çekici olmaya çalışmıyordum ama şu anda bana aldığı iç çamaşırlarından birini giyiyordum.

“Naomi,” diye mırıldandı.

Ağzından ismim döküldüğünde alt bölgelerimin elektrikle çarpılmış gibi davranmasının sebebi neydi? Bu süper seksi ve zevkli bir histi.

Boğulur gibi, “Knox,” demeyi başardım.

“Yüzün kıpkırmızı oldu,” dedi Jeremiah. “Su çok mu sıcak?” Stef sessizce güldü.

Yavaşça dükkânın arka tarafına doğru ilerleyen botların sabit gıcırtısından bile kendini beğenmişlik tavrının sesini duyabildiğime yemin edebilirdim.

Amma havalıyım, aferin bana.

Stef oturduğu kuaför koltuğundan alçak sesle ılık çaldı. Şarkı söyler gibi, “Kıvılcımlar,” dedi sessizce.

Başımı yukarı kaldırıp lavabonun kenarından ona su sıçratarak, “Derdin ne senin?” diye tısladım. “Kapa çeneni.”

Avuçlarını kaldırarak teslim oldu. “Tamam, affedersin.”

Jeremiah beni nazikçe lavaboya geri yerleştirirken öfkeliydim. Kıvılcımlar çıkmasını istemiyordum, buna hiç ihtiyacım yoktu. Ayrıca kimsenin dikkatini buna çekmek de istemiyordum.

Jeremiah ıslak saçlarıma havlu sardıktan sonra beni kendi kuaför koltuğuna geri götürdü. Waylay arkamdaki sandalyeye oturmuş, Stasia ve Stef’le saç kesiminin stil seçeneklerini tartışıyordu.

“Biraz ölü ağırlıktan kurtulmaya ne dersin?” diye sordu Jeremiah. Aynadaki bakışlarımı yakalayarak nemli saçlarımın büyük bir kısmını eliyle tutup omuzlarımın üzerine kaldırdı.

“Gerçekten iyi olur derim,” dedim kararımı verirken.

Knox elinde bir fincan kahve ve yıpranmış kotunun üzerine geçirdiği kısa, deri bir önlükle geri döndü. Jeremiah uzun saçlarımı hırçın hareketlerle kesiyordu, kararımın biraz pişman olarak paniğe kapılmıştım. Dövmelerle süslü kolları, insafsızca kesilmiş sakalı ve zarar görmüş motosiklet botlarıyla tam bir erkeğe benziyordu.

Gözlerimiz aynada kilitlenirken boğazım düğümlendi.

Çok uzun bir aradan sonra, ıslık çalıp başparmağını göstererek elini bekleme alanındaki müşteriye doğru uzattı. Adam uzun gövdesini sandalyeden kaldırıp hantalca hareket etmeye başladı.

Waylay, “Nasıl gidiyor, Naomi teyze?” diye seslendi arkamdan. “Hâlâ ıslak bir paspas gibi mi görünüyorsun?”

Çocuklar çok pislik varlıklar.

Jeremiah uzun parmaklarını çok daha kısa olan saçlarımın arasından geçirerek, “Biz konuşurken o dönüşüyor,” dedi söz verir gibi. Kedi gibi mırlamak üzereyken kendime engel oldum.

“Senin saçın nasıl?” diye sordum yeğenime.

“Mavi, bunu beğendim.”

Beni gülümseten bir saygı ve heyecan karışımıyla konuşmuştu. Waylay’i aşırı şımartıp, kendini beğenmiş bir veledede dönüştürmüş olma ihtimalim konusunda endişelenmekten vazgeçerek her şeyi akışına bırakmaya karar verdim. “Ne kadar mavi? Şirine mavisini gibi mi?”

“Şirine de kim?” diye sordu Waylay.

Stasia, “Şirine kim mi?” dedi burnundan gülerek. Ceplerini

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

karıştırdığını duydum, hemen ardından kulağıma bir telefonda gelen Şirinler şarkısı çalındı. “Şirine bu işte.”

Waylay, “Keşke benim saçlarım da onunki kadar uzun ol-
saydı,” dedi hüznle.

“Buraya gelmeden önce oldukça kısa kesmişsin. Ama uza-
yacaklar,” dedi Stasia güven verircesine.

Waylay bir an sessiz kaldığında aynada onu görebilmek için
boynumu uzattım. Gözleri benimle buluşurken, “Kesmedim,”
dedi.

“Ne oldu, tatlım?” diye sordu Stasia.

Waylay, “Ben kesmedim,” dedi tekrar. “Annem kesti. Ceza
olarak. Bir şeyler yaptığımda beni cezalandıramıyordu çünkü
hiç yanımda olmuyordu. O yüzden saçlarımı kesti.”

“Siktiğimin kalt... ah!” Stef’i tekmeleyip sandalyemi eski
haline döndürdüm.

Waylay etrafında aniden sessizleşen yetişkinlere omuz silk-
ti. “Çok da önemli değildi.”

Anlaşılan kendi kendine söylediği şey buydu. Eski yatak
odasındaki düzenli saç aksesuarı kutuları aklıma geldi. Tina
onun elinden bir şey almıştı, gurur duyduğu bir özelliğini. Stef
ve Stasia bana baktığında durumu düzeltmek için doğru kelime-
leri aradım ama başka biri benden önce davrandı.

Knox tıraş bıçağını metal bir tepsinin üzerine bırakıp Way-
lay’in koltuğuna geçti. “Bunun şerefsiz bir davranış olduğunu
anlıyorsun, değil mi?”

“Knox, diline hâkim ol,” diye tısladım.

Beni görmezden geldi. “Annenin yaptığı şey, kendi içinde-
ki mutsuzluk ve kötülükten doğdu. Seninle hiçbir ilgisi yoktu.
Buna sen sebep olmadın veya bunu hak etmedin. O sadece bir
pislik gibi davranıyordu, bunu anlıyor musun?”

Waylay’in gözleri sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi
kısıldı. “Anlıyorum?” dedi kararsızca.

Knox başını hızla salladı. “Güzel, annenin neden böyle şey-

ler yaptığını bilmiyorum. Gerçekten bunun nedenini bilmek bile istemiyorum. Sadece içinde bir şeyler yaralanmış, bu da diğer insanlara bok gibi davranmasına neden oluyor. Anladın mı?”

Waylay tekrar başını salladı.

“Naomi teyzen öyle değil, yaralı biri değil. Elbette arada sırada hata yapacaktır ama bu onun insan olmasından kaynaklanıyor, yaralı olmasından değil. Bu yüzden sen hata yaptığında -ki yapacaksın çünkü sen de bir insansın- bunun bir bedeli olacak. Ancak bu bedel, saçını kesmek ya da sana yemek yapmamak olmayacak. Ev işleri, oda hapsi ve televizyon izlememe gibi sıkıcı şeyler olacak. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi sessizce.

“Şu andan itibaren, vücuduna ne yapılacağına karar verme hakkına sahip olduğunu söyleyen birileri olursa, önce kışlarına tekme bas ve sonra da gelip beni bul, evlat,” dedi Knox.

Vay canına. Adamın ateşi az önce iç çamaşırı eritecek seviyeye tırmanmıştı.

“Ayrıca beni,” diye katıldı Stef.

Jeremiah ona ölçen bir bakış attı. “Beni de öyle.”

Waylay dudakları kıvrılırken gülümsemesini saklamakta zorlanıyordu. Birdenbire gözlerimin ve iç çamaşırlarımın sardığı bölgelerin ıslandığını hissetmeye başlamıştım.

“Onlar kışlarını tekmelemeyi bitirdiğinde de gelip beni bul,” dedi Stasia.

“Beni unutma. Ama tercihen önce beni bul ki kimse hapse girmesin,” diye ekledim.

Jeremiah, “Oyunbozan,” diyerek şakalaştı benimle.

“Anladın mı, Way?” diye bastırdı Knox.

Waylay’ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Evet, anladım,” dedi.

“O halde sana dünyanın en iyi saç kesimini yapmaya geri dönelim,” dedi Stasia. Sesinde fazladan bir neşe olduğu hissedilebiliyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kucağımda duran telefonum çalınca ekrana baktım.

Stef: *Kız kardeşinin devasa bir DNA israfı olduğunu söylemiştim.*

Bir iç çekip ona ters bir bakış fırlattıktan sonra yazmaya başladım.

Ben: *O geldiğinde suratına yumruk atmak için ilk sırayı ben alıyorum.*

Stef: *Aferin kızıma. Ayrıca manikür ve pedikürüne bikini ağdası da ekledim.*

Ben: *Çok kötüsün! Neden yaptın bunu?*

Stef: *Kükreyen Dövmeli Adam bu konuşmadan sonra bir sevişmeyi hak ediyor. Ayrıca Jer, muhteşemliğin elli tonu.*

Jeremiah omzumun üzerinden mesajı okuyarak, “Her iki konuda da onunla aynı fikirdeyim,” dedi. Stef kahkaha atarken kızılın altı farklı tonuna büründüm.

“Neyle ilgili aynı fikirdesin?” diye sordu Knox.

Telefonumu göğsüme bastırıp aynanın karşısına geçmek için kendi etrafımda döndüm. “Bir şey yok. Hiç kimse birileriyle aynı fikirde değil,” dedim sertçe.

“Yüzün yanıyor, papatya,” diye gözlemini dile getirdi Knox.

Bir kaplumbağa gibi kabuğumun altına girip hayatımın sonuna kadar orada saklanmayı düşünüyordum. Ancak sonra, Jeremiah sihirli ellerini saçlarıma koyup saç diplerime güzel bir şey yaptı. Ben de istemeden rahatlamaya başladım.

Knox’a doğru gizlice baktığım sırada herkes sohbet etmeye geri dönmüştü.

Sadece küçük bir kıza bir kahraman vermekle kalmamış, aynı zamanda gözüme işinde yetkin bir kuaför gibi görünmüştü. Knox’un kol kaslarını esneterek müşterisinin gür siyah saçları-

nı kesip şekillendirdiği o ana kadar, bir saç kesim işlemini hiç seksi bulmamıştım.

Knox Morgan yaptığında, sıradan olan çoğu şey seksi görünüyordu.

“Ustura için hazır mısın?” diye sordu huysuzca.

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı adam, yüzündeki sıcak havlunun altından konuşmuştu.. Knox’un, müşterisinin yüzünde ustura ve mis gibi kokan tıraş kremiyle işe koyulmasını hayranlıkla izledim.

Düğünü planlarken izlediğim tüm o basınçlı yıkama videolarından daha rahatlatıcı gelmişti. Düz temiz çizgiler, geride pürüzsüz bir parlaklıktan başka bir şey bırakmıyordu.

Jeremiah alet çantasından bir saç maşası çıkarırken, “Bunu gerçekten düşünmelisin,” diye fısıldadı.

“Neyi düşünmeliyim?”

Aynada bakışımı yakalayıp başını arkadaşına doğru eğdi.

“Asla olmaz.”

“Bir kişisel bakım,” diye belirtti.

“Anlayamadım?”

“Bazı kadınlar manikür yaptırır. Bazıları masaj yaptırır ya da terapiye gider. Bazıları kendilerini spora veya en sevdikleri şarap şişesine vurur. Ama bence en iyi kişisel bakım, düzenli şekilde gerçekleşen ve tüm dünyayı sarsan orgazmlardır.”

Bu kez kulaklarımın ucunun bile pembeleştiğini hissediyordum.

“Bir damat ve düğünden daha yeni kaçtım. Sanırım depom bir süreliğine dolu,” diye fısıldadım.

Jeremiah maşanın ucuyla saçlarımın arasından ustalıkla geçti. “Sen bilirsin. Ama sakın bu saç stilini boşa harcama.” Bir hamleyle kuaför önlüğünü üzerimden çekip aldıktan sonra aynadaki yansımamı işaret etti.

“Hassikt... vay canına.” Eğilerek parmaklarımı çene hizama gelen küt kesim saçlarımın arasından geçirdim. Koyu kahverengi saçlarım artık kızıl röfleliydi. Genelde “seks dalgaları” olarak adlandırdığım şekilde kıvrılmıştı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Stef ıslık çaldı. “Lanet olsun, Nomi.”

Warner uzun saç seviyordu, bu yüzden iki yılını saçlarını mükemmel bir düğün modeli için uzatarak geçirmiştim. Gerçekleşmeyen bir düğünü planlamakla geçen iki yıl. Böyle görünebilecekken iki yılım boşa gitmişti. Özgüvenli. Şık. Aşırı seksi. Gözlerim daha parlak, gülümsemem çok daha büyük görünüyordu.

III. Warner Dennison’ın benden bir şeyler alma durumu resmen bitmişti.

Tam karşıma geçerek, “Ne düşünüyorsun, Naomi teyze?” diye sordu Waylay. Sarı saçları kısacık kesilmişti, bir gözünün üzerinde zarif bir perçem vardı. Alt katlarda belli belirsiz bir mavilik dalgalanıyordu.

“On altı yaşında gibi görünüyorsun,” dedim homurdanarak.

Waylay saçlarını denemek için savurdu. “Hoşuma gitti.”

“Ben bayıldım,” diye güvence verdim ona.

Stasia, “Bu yeni zarif kesimle saçını tekrar uzatmak istersen, biraz daha uzamasını sağlayabiliriz,” dedi.

Waylay bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak bana baktı. “Belki de kısa saç o kadar kötü değildir.”

“Stasia ve Jeremiah, siz mucizeler yaratıyorsunuz,” dedi Stef. Ardından cüzdanından para çıkarıp onlara uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra sırayla bizimle ilgilenen becerikli kuaförlere sarıldım. Knox’un gözleri arkadaşının arkasındaki aynadan benimkilerle buluştu. Jeremiah’ı serbest bırakıp bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. “Cidden, bu inanılmazdı.”

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Waylay. Dudaklarındaki o minik gülümsemeyle hâlâ aynada kendine bakıyordu.

“Tırnaklar,” dedi Stef. “Teyzenin elleri pençe gibi görünüyor.”

O soğuk grimsi mavi gözlerin ağırlığını üzerimde hissederek başımı kaldırdım. Knox okunaksız bir ifadeyle beni izliyordu. İçten içe yanıyor muydu, yoksa kızgın mıydı anlayamadım. “Görüşürüz, patron.”

Kapıya doğru yürüdüğüm sırada, tamamen bana verdiği odağın ağırlığını üzerimde taşıyordum.

Sevgili anne ve baba,

Umarım gemi yolculuğunuzda çok iyi vakit geçiriyorsunuzdur! Üç haftanın bitmek üzere olduğuna inanamıyorum.

Burada her şey yolunda. Size bazı haberlerim var. Aslında, Tina'nın haberleri var. Tamam, başlıyorum... Tina'nın bir kızı var. Yani bir torununuz var. Adı Waylay. On bir yaşında ve bir süreliğine ona annesinin yerine ben bakıyorum.

O gerçekten harika biri.

Eve döndüğünüzde beni arayın, size tüm hikâyeyi anlatırım. Belki Waylay'le bir hafta sonu arabayla oraya geliriz, böylece siz de onunla tanışabilirsiniz.

Sevgiler,

Naomi

ON DOKUZ

BÜYÜK BAHİS

Naomi

Honky Tonk'un bar tezgâhının köşesinde durmuş, gecenin spesiyallerini sisteme girdiğim sırada, "Bakın kim muhteşem kışını kaldırıp buraya gelmiş?" diye seslendi Fi.

Kollarımı açarak yavaşça etrafımda döndüm.

Bir saç kesiminin beni on yaş daha genç ve bin kat daha seksi hissettireceğini kim bilebilirdi? Stef'in beni giymeye ikna ettiği kısa kot etekten bahsetmiyordum bile.

En iyi arkadaş olmanın altın standartlarını bu adam belirlemişti. Yeni eteğimle soyunma odasından çıkmamı beklerken "adamlarıyla" bir konferans görüşmesi yapıp eşyalarımın toplanmasını ve Long Island'daki evimin satışa çıkarılmasını ayarlamıştı.

Bu gece Waylay'le birlikte kalacaktı. *Brooklyn Nine-Nine** izleme planları konusunda kimin daha heyecanlı olduğundan emin olamıyordum.

"Saçımı beğendin mi, Fi?" diye sorarken buklelerimi zıplatmak için başımı salladım.

"Bayıldım, kardeşim saç konusunda gerçek bir dâhi. Jer'den bahsetmişken... Stef bekâr mı ve eğer öyleyse, birlikte çöpçatanlık yapabilir miyiz?"

"Neden? Jeremiah, Stef hakkında bir şey mi söyledi?" diye sordum.

* 2013-2021 yılları arasında yayınlanan ABD yapımı komedi dizisi. (ç.n.)

“Arkadaşının son on yılda Knockemout’a gelen en seksi gey olduğundan bahsetti, o kadar.”

Küçük bir çığlık attım. “Stef bana Jeremiah’ın görüştüğü biri olup olmadığını sordu!”

“Ah, çok güzel,” dedi ağzındaki lolipodu çıkararak. “Bu arada, sana iyi haberlerim var.”

Çantamı barın arkasına yerleştirirken sııttım. “*Idris Elba*’nın* aklı başına geldi ve seni özel bir adaya götürmeyi mi teklif etti?”

Hınzırca sııttı. “O kadar da iyi değil. Ama özel odada, saat dokuzda başlayacak bir partin var. Kumarbazlar.”

Bir anda canlandım. “Kumarbazlar mı?”

Fi başıyla koridoru işaret etti. “Gizli poker oyunu. Kartlara altı haneli bahisler koymak isteyen yarım düzine kadar miras-yedi burada olacak.”

“Altı haneli bahisler mi?” Gözlerimi kırıştırdım. “Bu yasal mı?” Boş barda yalnız olmamıza rağmen soruyu fısıltıyla sormuştum.

Lolipodu tekrar ağzına koydu. “Şöyle söyleyelim... Şef Morgan bu gece o güzel kıcıyla buraya gelirse, o odaya giremez.”

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Mahkemenin gözünde iyi görünmesi gereken biri olarak, muhtemelen kolluk kuvvetlerine hiçbir konuda yalan söylememeliydim.

Ama bu gece o sınırı geçmem gerekirse bunu yapacaktım. Kendimi mutlu hissederek yoğun geceye hazırlanmak için mutfağa girdim.

Profesyonel pokere dair bildiklerimin tamamı, kanal değiştirirken televizyonda gördüğüm oyun parçalarına dayanıyordu. Televizyondaki oyuncuların, Honky Tonk’un gizli arka odasındaki yuvarlak masanın etrafında toplananlara hiç benzemediğinden oldukça emindim.

* Idrissa Akuna Elba, Sierra Leone asıllı İngiliz oyuncu, yapımcı, şarkıcı ve DJ’dir.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

İngiliz aksanlı Ian, turkuaz renkli polo tişörtünün altında bütün gün araba kaldırıyormuş gibi görünen kaslara sahipti. Koyu renk teni, kısa kesilmiş saçları ve bir kadının dizlerinin bağını çözecek türden bir gülümsemesi vardı. Bir sürü pırlantası olan bir alyans takıyordu.

Onun sağında oturan kişi Tanner'dı. Kızılımsı sarı saçları, bir kadının parmakları henüz aralarından geçmiş gibi görünüyordu. Pahalı dar bir pantolon, kıvrılmış gömlek kolları ve gevşetilmiş kravattan oluşan bir Washington iş kıyafeti giyiyordu. Evlilik yüzüğü yoktu, ona getirdiğim iyi kalite viskilerle bunu bana fark ettirdiğinden emin oluyordu. Sürekli kıpırdanıyor ve kapı her açıldığında yerinden sıçırıyordu.

Tanner'ın sağında diğerlerinin Grim olarak seslendiği bir adam vardı ama bu ismi ona ailesinin verdiğiinden şüpheliydim. Gümüş Tilki Motosiklet Kulübü'nün aşk romanlarından fırlamış gibi görünüyordu. Teninin görünen her noktasında dövmeler vardı. Sandalyesinde yayılmış otururken güneş gözlüklerini hiç çıkarmıyor, çatık kaşlarını hiç düzeltmiyor ve soda içmeye devam ediyordu.

Onun diğer yanında, masadaki tek kadın olan Winona oturuyordu. Uzun boylu, vücut olarak yapılı bir siyahiydi; vücudunu saran kot tulumundaki vurguları tamamlayan metalik pembe bir göz farı sürmüştü. Saçları, yanındaki adamla paylaştığı kahkahalar gibi göz alıcıydı.

"Lucy, Lucy, Lucy," dedi kadın. "Bana blöf yapmamayı ne zaman öğreneceksin?"

Lucian'da ise öyle bir yakışıklılık vardı ki, kadınlar bu adamın şeytanla bir anlaşma yapıp yapmadığını merak ediyor olmalıydı. Koyu renk saçlar. Derin, içten içe yanan gözler. Koyu renk takım elbise. Etrafına güç, zenginlik ve sakladığı sırlara dair ipuçları yayıyordu. Bir tür parfüm gibiydi.

Herkesten daha geç gelmiş olmasına rağmen ceketini çıkarıp kollarını sıvamış, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi hare-

ket etmişti. Viskisini sek içti, ayrıca ona servis yaptığım sırada gömleğimin altına bakmaya çalışmadı.

“Belki zekân ve güzelliğinle dikkatimi dağıtmayı bıraktığında,” diye takıldı Lucian.

“Lütfen,” diyerek burnundan güldü Winona. Kazandığı paraları uzun kırmızı tırnaklarıyla zarıfçe üst üste diziyordu.

Bir fişin ne kadar ettiğini hesaplamaya ve köşedeki buzlu su sürahisini doldurmaya çalıştığım sırada kapı hızla açıldı.

Tanner ve ben yerimizden sıçradık.

Knox her zamanki gibi sinir bozucu derecede seksi görüntüsüyle odaya girerken, “Seni orospu çocuğu,” dedi.

Herkes nefesini tuttu. Bir sonraki eli dağıtmaya devam eden Lucian hariç herkes durmuştu. O ise bu kesintiden hiç rahatsız olmamıştı. “Haberin yayılmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum,” dedi kayıtsızca. Desteyi masaya bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

Bir an için, bir doğa belgeselinde ya da gerçek doğada üstünlük sağlamak için savaşılan geyikler gibi birbirlerine saldıracaklarını düşündüm.

Ancak Knox’un çatık kaşları düzeldi. Yerini fırından yeni çıkmış, çikolata parçacıklı kurabiye kadar sıcak ve yumuşak bir sırtış almıştı.

Kendime not: Çikolata parçacıklı kurabiye yap.

El sıkıştıktan sonra beni bir masörün ofisine sokacak sertlikte birbirlerinin sırtlarına vurdular.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Knox. Bu sefer üzerindeki agresiflik biraz azalmıştı.

“Şu anda Winona’ya kaybediyorum ve bir içki daha sipariş etmeyi düşünüyorum.”

“Getiriyorum, başka içki isteyen var mı?” dedim tiz bir sesle.

Knox’un bakışları beni buldu. Sırtışı o kadar çabuk kaybolmuştu ki yüz kaslarından birini incitip incitmediğini merak ettim. O asık suratıyla saçlarımdan ayaklarıma kadar yavaş yavaş

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

görünüşümü süzdü, hoşnutsuzluğu etrafa bir elektrik dalgası gibi yayılıyordu.

“Hemen dışarı, Naomi,” dedi sertçe.

“Ciddi misin? Bu sefer derdin ne, Viking?”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Grim. Alçak ses tonu tehlike vadediyordu.

“Seni ilgilendirmez.” Knox’un sesi sıfırın altındaki sıcaklıklara düşmüştü.

Ian, “Git ve herkese birer içki getir, Naomi,” derken gözleri karşımdaki adamın üzerindeydi.

Başımı sallayıp kapıya yöneldim. Knox da peşimden geldi. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra kolumu tutarak beni bardan uzaktaki boş koridora, ofisindeki gizli yere doğru yönlendirdi. Koridorun sonundaki, Whiskey Clipper’in malzeme odasına giden kapıyı açana kadar hiç durmadı.

“Neler oluyor, Knox?”

“Bu kıyafetle o odada ne halt ediyorsun?”

Boş tepsimi işaret ettim. “Neye benziyor? İçki servisi yapıyorum.”

“Bu lanet olası bir şehir kulübünün çay saati değil, tatlım. O insanlar da okul aile birliği üyeleri değil.”

Parmaklarımla burun kemerimi sıktım. “Seni kızdırmayı başardığım tüm yolları sınıflandırmak için bir pasta grafiğine, bir Venn şemasına ya da bir veri tabanına ihtiyacım olacak. Neden işimi yaptığım için kızgınsın?”

“O partiye servis yapmıyor olman gerekiyor.”

“Bak, eğer durumu açıklamayacaksan seni dinlemek gibi bir sorumluluğum yok demektir. Dağıtmam gereken içkiler var.”

“Böyle tehlikeli durumların içine öylece giremezsin.”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Tanrı aşkına. Öylece girmedim. Vardiyama geldim. Fi bana masayı verdi çünkü iyi bahşiş vereceklerini biliyordu.”

Bana botları ayakkabılarımin ucuna değecek kadar yaklaştı. “O odadan uzak durmanı istiyorum.”

“Affedersin! Burada oynamalarına izin veren sensin, beni içki servisi için işe alan kişi de sensin. Dolayısıyla, bununla bir sorunu olan kişi sensin.”

O kadar eğildi ki neredeyse birbirimize değecektik. “Naomi, bunlar bisikletli hafta sonu yarışçıları ya da Beltway’in* sıradan asfalt leşleri değil. İstedikleri zaman çok tehlikeli olabilirler.”

“Öyle mi? Ben de tehlikeli olabilirim ve eğer beni o masadan almaya kalkarsan ne kadar tehlikeli olduğumu görürsün.”

“Aklımı siksınler,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Böyle bir şey olmayacak,” dedim burnumdan gülerek.

Gözlerini kapattı, bu koca budalanın içinden ona kadar saydığını biliyordum. Etrafından dolaşmadan önce altıya kadar saymasına izin verdim.

Beni yakalayıp kapıyla bedeni arasına hapsettiğinde elimi kapı koluna doğru uzatıyordum. Enseme değen nefesi sıcacıktı, kalp atışlarımın zihnimin içinde yankılandığını hissedebiliyordum.

“Papatya,” dedi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Warner’ın benim için kullandığı tek sevgi sözcüğü “bebek” olmuştu. Bir an için, o kadar yoğun bir arzuyla sersemledim ki bu derece arzuyla dolabileceğimi hiç bilmiyordum.

“Ne?” dedim fısıldayarak.

“Onlar sana göre insanlar değil. O sik kafalı Tanner çok fazla pahalı viski içerse, el hâkimiyetini kaybedip göğüs dekoltesi olan her şeye asılmaya başlar. Zaten şu giydiğin kumaş yok-sunu etek kışkırtmaya yetiyor. Kendini öylesine kaybeder ki, saçmalayıp kavga çıkarır. Peki ya, Grim? Washington’da kendi motosiklet kulübünü yönetiyor. Artık daha çok özel korumalık yapıyor olsa da yasal olmayan işlerle uğraşmaya devam ediyor. O neredeyse tehlike de orada.”

Göğsünün sırtıma hafifçe değeceği kadar yakınımda duruyordu.

* Kentsel alanı çevreleyen bir otoyol. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“İlan bu masadaki herkesten daha fazla milyonlar kazanıp kaybetti. Dışarıda o kadar çok düşmanı var ki, onlardan biri ortaya çıktığında yanında durmak istemezsin. Winona bir kin küpüdür. Kendisine haksızlık yapıldığını düşünürse, yüzüne bir gülümseme yerleştirip tüm dünyayı yakıp yıkar.”

“Peki ya, Lucian?” Bir an için aramızdaki sessizliği örten tek şey alıp verdiğimiz solukların sesiydi.

“Luce, tamamen farklı tür bir tehlike,” dedi sonunda.

Dikkatle bedenimi ona doğru çevirdim. Göğüslerim ona değdiğinde yaşadığım irkilmeyi gizlemeyi pek başaramamıştım, burun delikleri genişleyince kalp atışlarım hızlandı.

“Ben o masada hiçbir sorun yaşamadım. Orada Fi, Silver ya da Max çalışıyor olsaydı bu konuşmayı yapmayacağın konusunda bahse girebilirim.”

“Sorunlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar.”

“Ama ben bilmiyorum, öyle mi?”

“Bebğim, kasabaya saçında çiçeklerle ve lanet bir gelinlikle geldin. Strese girdiğinde yastıklara bağıyorsun.”

“Bu kendimi idare edemeyeceğim anlamına gelmez!”

Bir elini arkamdaki kapıya koyup kişisel alanımı son noktasına kadar işgal etti. “Senin lanet olası bir korumaya ihtiyacın var.”

“Ben zor durumda kalmış çaresiz bir genç kız değilim, Knox.”

“Gerçekten mi? Seni kafede bulan ben olmasaydım nerede olurdun? Tina’nın boktan karavanında Way’le mi kalacaktın? Bir işin, araban ya da telefonun olmadan.”

Tepsimle kafasına vurmaya çok yaklaşmıştım. “Beni kötü günümde yakaladın.”

“Kötü gün mü? Siktir, Naomi. Seni o lanet olası alışveriş merkezine götürmeseydim, bir telefonun olmadan gezmeye devam edecektin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, birinin seni kollamasına ihtiyacın var çünkü bunu kendi başına yapamayacak

kadar inatçısın. Başkalarıyla ilgilenmekle o kadar meşgulsün ki kendinle ilgilenemiyorsun.”

Bedenini bana bastırıldığı için boğazımda yükselen öfkeye odaklanmakta zorlanıyordum. Yumuşacık tenimin karşısında sıcak, sert kaslar duruyordu. Yakınlığı yüzünden sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

“Beni öpmeyeceksin,” diye bastırdım. Geriye dönüp baktığımda, beni daha önce hiç öpmediği için bu uyarı küstahlık yapıyormuşum gibi hissettirmişti. Ama açık konuşmak gerekirse, beni *gerçekten* öpmek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Şu anda, o güzel boynunu sıkmayı tercih ederim,” dedi gözlerini dudaklarıma dikerek.

Dudaklarımı yalarken onu kesinlikle *öpmemeye* hazırlandım.

Başını bana doğru eğdiğinde göğsündeki alçak ritim bedenimi titretti ama hemen sonrasında bir titreşimle bölündük.

“Siktir,” diye tıslayıp cebinden telefonunu çıkardı. “Ne?” Karşı tarafı dinledikten sonra bir sürü renkli küfür savurdu. “Barı geçmesine izin verme. Bir saniye içinde geliyorum.”

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Gördün mü? İşte senin sorunun bu,” derken kapıyı açıp parmağıyla yüzümü işaret etti.

“Ne?”

“Suçlularla dolu bir masaya servis yaparken kendini kollaman gerekiyor, buna rağmen aniden benim için endişelenmeye başladın.”

“Hiç kimse sana gülünç derecede dramatik olduğunu söyledi mi?” diye sordum beni dışarı çıkardığı sırada. Boştaki eliyle mesaj atmakla meşguldü.

“Canına susamamış hiç kimse böyle bir şey söylemedi. Hadi gidelim, papatya. Bu sefer sorunumu kendi sorunun olarak kabul etmene izin veriyorum.”

YİRMİ

KAZANAN EL

Knox

Benim sorunum -Naomi'nin etek uzunluğunun haricinde- tam üniformayla bara yaslanan bir avuç müdavimle havadan sudan konuşmaktı.

Naomi'yi yanıma alarak mutfak kapısının aralığına kadar sürükledim. "Kardeşim o odaya yaklaşmayacak, anladın mı?"

Gözleri irileşti. "Bunu neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü onun dikkatini dağıtarak buradan defolup gitmesini sağlayacaksın."

Topuklarını yere sağlam basıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "İş başvurumda kolluk kuvvetlerine yalan söylememi gerektiren bir bölüm olduğunu hatırlamıyorum."

"Senden yalan söylemeni talep etmiyorum. Sana o iyi kız gözlerin ve göğüs dekoltenle şuraya gitmeni, oyunu basmayı unutana kadar onunla flört etmeni söylüyorum."

"Bu kulağa yalandan daha iyi bir şeymiş gibi hissettirmiyor. Kulağa fahişelik gibi geliyor ve herhangi bir aile mahkemesi yargıcının, velayet duruşması sırasında bunu hoş karşılamayacağına eminim!"

Burnumdan solurken cüzdanımı çıkardım. "Tamam, sana yüz dolar veririm."

"Anlaştık."

Parayı elimden kapıp kardeşime doğru yöneldiğinde hâlâ gözlerimi kırptırıyordum. Nakit ihtiyacını kullanıp onu şüp-

heli bir duruma sokmak benim açımdan aptalca bir hareketti. Ama kardeşimi tanıyordum, onun vasi olma şansına zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Gözü iyi gören herhangi bir aptal bile kadının kardeşimden birkaç sınıf üstün olduğunu söyleyebilirdi.

“Siktir,” diye mırıldandım kendi kendime.

“İlginç.” Fi duvara yaslanmış, sigara yerine geçen lolipoplardan biriyle yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle birlikte keyif yapıyordu.

“Ne?”

Kaşlarını oynattı. “Max veya ben o partiye servis verirken hiç korkmamıştım.”

“Siz kendinizi nasıl idare edeceğinizi biliyorsunuz,” diye karşı çıktım.

“Görünüşe göre, Naomi orada kendini gayet iyi idare ediyordu. Belki de sorun o değildir?”

“Benim yeni sorunum olmak ister misin, Fiasco?” dedim hırılayarak. Hiç korkmuş gibi görünmüyordu. İşte bu yüzden, bir patron çalışanlarıyla arkadaş olmamalıydı.

“Bence Knox Morgan’ın en büyük sorunu, kendi benliği. Ama ben ne bilirim ki zaten?” dedi sinir bozucu bir omuz silkmeyle.

“Senin yapacak işin yok mu?”

“Gösteriyi kaçırmamı mı istiyorsun?” Omzumun üzerine doğru başıyla bir işaret yaptı.

Arkamı döndüğümde, Naomi’nin flörtöz hareketlerle elini kardeşimin koluna koyduğunu gördüm. Gülüp saçlarını savurduğu sırada, parlak planım gözüme eskisi kadar parlak görünmedi. “Lanet olsun.”

Fi’nin yanından ayrılıp kalabalığın arasında manevralar yaparak ilerlerken erkek kardeşimin, “Tahmin etmeme izin ver. Arka odada yasadışı bir poker oyunu vardı. Sen de dikkatimin dağılması için gönderildin,” dediğini duydum.

Hassiktir.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Naomi'nin gözleri irileşti, kadında poker suratına dair hiçbir şey yoktu.

“Sen her zaman böyle yakışıklı ve zeki misin?” diye sordu.

“Öyleyim,” dedi Nash. Aptal suratına yumruk atma isteği uyandıran aptal bir göz kırpışla cevap vermişti. “Ama bu kasabanın çenesini nasıl kapalı tutacağını bilmemesinin de bazen yardımcı oluyor. Buraya gelme sebebim oyun değil.”

“Gelme sebebin garsonlarım da değil. O zaman burada ne işin var?” derken kiskanç bir aptal gibi onların küçük, samimi sohbetlerine karışmışım.

Nash, onu ne kadar sinir bozucu bulduğumu biliyormuş gibi bana kendini beğenmiş bir bakış attı. “Eski bir arkadaşımın şehre geldiğini duydum.”

“Söylentiler doğru.”

Döndüğümüzde Lucian'ın çemberimizin hemen dışında durduğunu gördük.

Kardeşim sırtarak beni yolundan çekti. Lucian'ı sert bir sarılış ve sırtına bir tokatla selamladı. “Geri dönmene sevindim, kardeşim.”

Lucian ona aynı şekilde sarılarak, “Geri dönmek güzel,” diye onayladı. “Özellikle de garsonlar biraz daha ilginçleştiği için.” Naomi'ye göz kırptı.

Neden bütün kasaba aniden ona göz kırpmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişti anlayamıyordum. Bu davranışa en kısa zamanda bir son verecektim.

“Evet, evet. Her şey harika,” dedim. “Servis edecek içkin yok mu senin?”

Naomi gözlerini devirdi. “Kardeşinden henüz kurtulamadım.”

“Eğer gidersen yüzlük sende kalabilir,” dedim. Onu kardeşimle en iyi arkadaşımın arasından çıkarmak istiyordum.

“Anlaştık. Senin için oraya taze bir içki getirdiğimde görüşürüz, Lucian,” dedi. “Nash, seninle flört etmek eğlenceliydi.”

Kardeşim, “O zevk bana aitti, sevgilim,” diyerek ona küçük bir selam verdi.

Onun bara doğru süzülüşünü izledik.

Bağırmadığım için başım ağrıyordu. Çenem o kadar kasılmıştı ki dişimi kıracağımdan korkuyordum, o kadında ne olduğunu bilmiyordum ama beni resmen düğüm düğüm etmişti. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

“Kasabada ne işin var?” diye sordu Nash.

“Polis gibi konuşuyorsun,” diye yakındı Lucian.

“Bir polisim *zaten*.”

Şef Nash beni öfkelen-dirmişti.

Ortallığı birbirine katıp yasaları çiğneyerek büyümüştük. Nash’in polis olarak devam etmesi bana bir tür ihanet gibi gelmişti. Düz ve dar yol benim için çok sınırlayıcıydı. Bugünlerde çizgiden çok uzaklaşmıyordum ama eski günlerin hatırına arada bir griye doğru adım atmaktan da geri kalmıyordum.

Lucian başka bir hikâyeydi. Onu takip eden şey tehlike değildi. Nereye giderse gitsin, tek başına sorun çıkarma eğilimine sahipti. Knockemout’a bir şekilde geri döndüyse, bunun anılarını tazelemek için olmadığı kesindi.

“Bir adam çocukluğuna özlem duyamaz mı?” diyerek az önceki soruyu ustalıkla geçiştirdi.

“Senin çocukluğun berbat geçti,” diye belirtti Nash.

“Yıllardır yoksun. Seni geri getiren bir şey var ve bu şey tehlike olmasa iyi olur.”

“Belki de Morgan kardeşlerin kafalarını kışlarından çıkarmayacak kadar inatçı olduklarını duymaktan bıktım. Belki de sorunları çözmenize yardım etmek için geri dönmüşümdür.”

Naomi elinde içki dolu bir tepsiyle, Lucian ve Nash’e hafifçe gülümseyerek yanlarından geçti. Bana baktığında gülümsemesi kaş çatmaya dönüşmüştü.

“Kimsenin balta konusunda yardıma ihtiyacı yok,” dedikten sonra, Naomi’nin hareket halindeki kıvrımlı kışını görmelerini engellemek için yer değiştirdim.

“İki yıldır o sorun uğruna güreşerek aptallık ediyorsunuz. Bunu aşip yolunuza devam edin,” dedi Lucian.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bize karşı o ‘politik saçmalık’ ses tonunu kullanma,” dedi Nash.

Lucian, kardeşimi rahatsız edecek kadar çok karanlık iş barındıran bir siyasi danışmanlık şirketi kurmuştu. Dostumuzun, müşterilerine ya da müşterileriyle istedikleri şey arasında duran insanlara tanrı korkusu salmak gibi bir yeteneği vardı.

“Knockemout’ta böyle şeyler geçmez,” diye hatırlattım ona.

“Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok. Eski günlerin hatı-
rına birer içki içelim,” diye teklifte bulundu.

“Bu gece olmaz,” dedi Nash. “Görevdeyim.”

“O zaman işe dönsen iyi olur,” dedim kardeşime.

“Sanırım dönsem iyi olur. Bu gece kızgın poker oyuncularının mekânı dağıtmasına izin vermemeye çalış. Evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum.”

“Akşam yemeği. Yarın gece. Senin evinde,” dedi Lucian yukarıyı işaret ederek.

“Bana uyar,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi Nash. “Seni görmek güzel, Lucy.”

Lucian ona yarım ağızla gülümsedi. “Görülme güzel.”
Sonra bana döndü. “Seninle Naomi’nin tepesine dikildiğinde konuşuruz.”

Ona el hareketi çektim.

Lucian gidince kardeşim bana döndü. “Bir saniyen var mı?”

“Değişir.”

“Tina’yla ilgili.”

Siktir.

“Seni geçireyim.”

Mutfaktan geçip otoparka doğru yürüdük, ağustos gecesini hâlâ boğucu seviyede nemliydi.

“Sorun nedir?” diye sordum onun arabasına vardığımızda.

“Tina hakkında birkaç ayrıntı daha buldum. Yeni erkeğiyle birlikte çalıntı mal taşıyormuş. Önemli şeyler değil. Televizyonlar, telefonlar ve tabletler. Ama söylentilere göre, erkek arkadaşının daha büyük bir suç örgütüyle bağlantısı varmış.”

“Erkek arkadaşı kim?”

Nash başını iki yana salladı. “Ya kimse adını bilmiyor ya da bana söylemiyorlar.”

“Elinde pek bir şey yok, değil mi?”

“Sadece Tina’nın çocuğunu eğlencesine terk etmeye karar vermediğine dair bir his var içimde. Sanırım başını büyük bir belaya soktu.” Gece göğüne baktı. “Duyduğuma göre, birkaç kişi Lawlerville’de onu gördüğünü düşünüyor.”

Lawlerville arabayla buraya yarım saatten az bir mesafedeydi. Bu da onun muhtemelen buralardan gitmeyi planlamadığı anlamına geliyordu.

“Siktir,” diye mırıldandım.

“Aynen.”

Nash’in benden ne istediğini biliyordum. Başka bir durumda olsa, onu soruyu dile getirmesi için zorlardım. Ama işin içinde Naomi ve Waylay olduğu için dalga geçecek havada değildim.

“Etrafa sorarım. Bakalım polislerden uzak duran herhangi bir kaynak benimle konuşmak isteyecek mi?” dedim.

“Minnettar olurum.”

Planladığım gibi eve gitmek yerine, listemdeki birkaç şeyi kontrol ediyormuş gibi davrandım. Max yemek molası verirken ben de Silver’ın yanında barmenlik yaptım. Sonra kaçındığım iki düzine kadar e-postayı cevapladım. Hatta dükkânın malzeme odasına girip geri dönüşüm için karton kutuları kestim.

Kendimi dördüncü kez poker oyununa doğru giderken yakaladığımda, şeytana uymaktan vazgeçip fiçı odasına ilerledim. Soğuk havanın ve dolu fiçileri taşımak için harcadığım fiziki iş gücünün sıkıntımı azaltacağını umuyordum.

Dünyaya kızgın olmak için bir sürü nedenim vardı. Üstelik bunların çoğu Naomi Witt’in etrafında ortaya çıkıyordu. Onunla yaptığım her konuşma baş ağrısı ve ereksiyonla sonuçlanıyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

O etraftayken diğer erkeklerin konuşmayı unutmasını izlemek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Onu istemiyordum ama diğer bütün pislikleri ondan uzak tutmak için benim olduğunu iddia etmek istiyordum.

Sarhoş olup sevişmem gerekiyordu. Onun varlığını unutmam gerekiyordu.

Fıçıları yeniden istiflemeyi bitirdiğimde ellerim donmuş, öfkem de soğumuştı. Saat neredeyse on bir olmak üzereydi. Bara uğrayıp ardından eve gidebileceğimi düşündüm.

Bara vardığımda Silver doldurduğu kaçak içkiden başını kaldırıp bana baktı. “Özel partiyi kontrol eder misin?” dedi.

“Neden?” diye sorduğumda omuz silkti.

“Naomi’yi görmeyeli uzun zaman oldu.”

Sanki biri üzerine benzin bidonuyla çakmak atmış gibi öfkem yeniden alevlenmişti.

Kapıyı tam olarak tekmeleyerek açmış sayılmazdım ama her zaman yaptığımdan daha abartılı bir girişti. Parasını elinde tutamayacak kadar çok parti yapan sıska ve aptal Tanner sandalyesinden düşmüştü.

Naomi ise başını kaldırıp bakmaya zahmet bile etmedi. Wina ve Grim’in arasına sıkışmış, elindeki kartları incelerken dili dudaklarının arasından dışarı çıkmıştı. “Pekâlâ, bana bir çifti neyin geçtiğini tekrar söyle,” dedi.

Ian, *Texas Hold ‘EM* dersine başlarken Grim eğilip çalışanının elindeki kartlara bakarak, “Arttır,” diye tavsiye verdi.

Kadın çekingen bir tavırla mavi bir fiş alarak ona baktı. Grim başını iki yana salladı. Naomi iki fiş daha ekledi, onun başını sallaması üzerine elindekileri masanın ortasındaki yığının içine attı. “Arttırıyorum,” dedi oturduğu yerde kalçalarını kıpırdatarak.

Masanın etrafından dolanıp ona doğru eğildim. “Ne yapıyorsun, Naomi?”

* Poker oyununun bir çeşidi. (ç.n.)

Sonunda bana şaşkın şaşkın baktı. “Poker oynamayı öğreniyorum.”

“Pas,” diye iç geçirdi Winona. “Bir çaylağın şansına asla güvenme.”

“Görüyorum ve arttırıyorum,” dedi Lucian masaya bir avuç dolusu fiş bırakarak.

Ian, “Onu rahat bırak, Morgan,” dedi bana. “İçkilerimiz dolu ve henüz hiç oynamadı.”

Dişlerimi gösterdim.

“Sakin ol, Morgan,” dedi Winona. “Hepimiz ona biraz fiş verdik. Sadece dostça bir el atıyoruz.”

Lucian ve Naomi birbirlerine bakıyorlardı. Tekrar eğilip kulağına, “Bu fişlerin değerini biliyor musun?” diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayarak oyunun pas geçen Ian’a dönmesini izledi. “Bana bu konuda endişelenmememi söylediler.”

“Potta yirmi bin var, Naomi.”

Doğru düğmeye basmıştım. Lucian’la bakışmayı bırakıp sandalyesinden kalkmaya başlarken gözlerini bana çevirdi.

Grim onu yerinde tutmak için bir elini omzuna koyunca adama soğuk bir bakış fırlattım.

“Sakin ol, Knox,” dedi. “Winona haklı. Dostça bir el bu. Borç yok. Faiz yok. Çabuk öğreniyor.”

“Yirmi bin dolar mı?” diye cıyıkladı Naomi.

“Görüyorum,” dedi Tanner fişlerini atarken.

“Göster,” diye homurdandı Grim, masanın ortasına eşdeğer bir fiş yığını itmekle meşguldü.

Tanner boktan bir iki kart koydu. Lucian kartlarını düzenlemek için biraz zaman harcadıktan sonra güzel bir kent gösterdi.

Winona, “Eyvah,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Sıra sende, tatlım,” dedi Grim. Yüz ifadesi belirsizdi.

Naomi elindeki kartları açık bir şekilde masaya bırakarak, “Sanırım bu seninkinden daha büyük bir kent, Lucian,” dedi.

Masa alkışlarla inerken, “Az önce yirmi iki bin dolar kazandın,” dedi Winona.

“Vay canına! Vay canına!” Naomi bana baktı. Yüzündeki sevinç, nefes boruma indirilmiş bir yumruk gibiydi.

“Tebrikler, şimdi kalk şu sandalyeden,” dedim. Pislik gibi davranmak konusunda çok iyiydim.

Lucian inledi. “O masum gözler tarafından tuzağa düşürüldüm. Hem de her seferinde.”

Onun gözlerine ya da başka bir yerine bakmasını istemiyordum. Naomi’nin sandalyesini kalkabilmesi için geriye doğru çektim.

“Durun! Zafer dansı yapayım mı? Herkese borcumu nasıl ödeyeceğim?”

“Mutlaka zafer dansı yap,” dedi Tanner şehvetle kucakını sıvazlayarak. Ian beni zahmetten kurtararak sıska adamın kafasının arkasına vurdu.

“Naomi. Şimdi,” dedikten sonra başparmağımı kapıya doğru uzattım.

“Ağır ol, Viking.” Fişlerini eşit paylara bölüp dikkatle saydı, ardından onları asıl sahiplerine geri vermeye başladı.

Grim başını iki yana sallayarak dövmeli eliyle onun elini kapattı. “Dürüstçe kazandın. Kazancın sende kalıyor, benim payımı alabilirsin.”

“Ah... ama bunu yapamam,” diye başladı Naomi.

“Israr ediyorum. Ben ısrar ettiğimde insanlar dediğimi yaparlar.”

Naomi bu açıklamayı yapan motorcuyu korkunç bir suçlu olarak görmemişti. Sevimli, dövmeli bir iyilik perisiydi gördüğü. Kollarını onun boynuna dolayıp yanağına gürültülü bir öpücük kondurduğunda, adamın gerçekten gülümsediğini gördüm. Bu daha önce imkânsız olduğu düşünülen bir başarıydı.

“Verdiğin tepki için benimki de sende kalacak,” dedi Lucian. Naomi çığlık atıp masanın etrafından dolanarak onu da yüksek sesle yanağından öptü.

Ian'la Winona da aynı şeyi yaptılar ve kadının boğarcasına sarılmalarına kahkaha attılar.

“Yeğenine güzel bir şeyler al,” dedi Winona.

Tanrı aşkına, otobiyografisinin tam olarak ne kadarını onlarla paylaşmıştı?

Tanner ona ödünç verdiği fişleri geri çekerek, “Ben, şey... kendiminkileri alıyorum,” dedi.

Masanın geri kalanı ona ters ters baktı. “Cimri herif,” dedi Winona.

“Hadi ama. Zor bir hafta oldu,” diye sızlandı Tanner.

Naomi, “O halde benden sana bahşiş,” diyerek yüz dolarlık fiş uzattı.

Kadın gerçekten bir saflık örneği idi. Görünüşe göre, Tanner ona resmen âşık olmuştu.

“Bayanlar ve baylar, bu gecelik bu kadar diyelim mi? Ön tarafta bir grubun çaldığını duydum. Knox'un özel şişelerinden bir iki tane çalıp eski güzel günleri hatırlayabiliriz,” diye önerdi Ian.

Winona, “Lucy bana dans sözü verirse olur,” dedi.

Onlar paralarını alıp odadan çıkana kadar bekleyerek Naomi'yle yalnız kaldım.

Önüne bıraktıkları para yığından başını kaldırıp bana baktı. Müthiş bir bahşişti. “Azarlama işini yarına bırakabilir miyiz, böylece bunun keyfini çıkarabilirim?”

“Olur,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ama bu gece seni eve ben bırakacağım.”

“Tamam ama yolda bana bağırmana izin yok.”

“Bunun için söz veremem.”

YİRMİ BİR

AİLEVİ ACİL DURUM

Naomi

“Naomi!”

Ayaklarım ara vermek için yalvarıyordu ama önlüğümdeki yirmi bin dolar bana vardiyamın son saatiyle yüzleşmek için fazlasıyla enerji veriyordu.

Sloane’u köşedeki masalardan birinde, orta yaşlı motorcu hatunlar ve kütüphane yönetim kurulu üyelerinden Blaze ve Agatha’yla birlikte gördüm. Saçlarını atkuyruğu şeklinde tepeden toplamış, kısa pantolon ve parmak arası terlik giymişti. Blaze ve Agatha ise her zamanki kot pantolonlarıyla vegan deri üniformalarını giymişlerdi.

“Merhaba!” diyerek seken adımlarla onları karşıladım. “Şehre eğlenmeye mi geldiniz?”

“Kutlama yapıyoruz,” diye açıkladı Sloane. “Kütüphane, başvurduğumu bile hatırlamadığım büyük bir bağış aldı! Bu sadece ücretsiz halk kahvaltıları sunmaya başlayabileceğimiz ve ikinci kattaki bilgisayarları yenileyebileceğimiz anlamına gelmiyor. Aynı zamanda sana resmi olarak yarı zamanlı iş teklif edebilirim demek.”

“Ciddi misin sen?” diye sordum içimden yükselen sevinçle.

“Gözaltındaki bir rahibe kadar ciddi,” dedi Blaze masaya elini vurarak.

Sloane sırtıttı. “İstiyorsan senindir.”

“İstiyorum!”

Kütüphaneci elini uzattı. “Knockemout Halk Kütüphanesi’ne hoş geldiniz, Bayan Toplum Sosyal Yardım Koordinatörü. Resmi olarak önümüzdeki hafta başlıyorsunuz. Bu hafta sonu gelin ve yeni görevleriniz hakkında konuşalım.”

Elini tutup tokalaştıktan sonra ona sarıldım. Ardından Blaze ve Agatha’ya da sarıldım. “Siz güzel, muhteşem hanımlara birer içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordum şaşkın bakışlı Agatha’yı serbest bıraktığımda.

“Bir halk kütüphanecisi bedava içkiyi reddedemez. Bu kasaba tüzüğünde mevcut,” dedi Sloane.

“Biz edebiyat destekçisi lezbiyenler de öyle,” diye ekledi Agatha.

“Karım haklı,” diye onayladı Blaze.

Dans pistindeki kalabalığın arasından süzülüp yeni patronlarımın siparişlerini sisteme girdim. Lucian ortaya çıktığında, sonunda masrafını karşılayabileceğim arabayı ve Waylay’e odası için almak istediğim masayı düşünüyordum.

“Sanırım bana bir dans borçlusun,” dedi elini uzatarak.

Güldüm. “Sanırım kazanmama izin verdiğin için en azından bunu yapabilirim.”

“Kimsenin kazanmasına izin vermem,” diyerek beni temin etti. Hemen sonra tepsimi alıp bunu umursamayacakmış gibi görünen at çiftçisi kadınların masasına koydu.

“Çok açgözlüsün,” dedim. Grup boşa giden aşkla ilgili yavaş, hafif ritimli bir melodiye geçmişti.

Lucian beni kollarına çektiğinde, bir kez daha Knockemout’un inanılmaz derecede seksi erkek nüfus oranının neden bu kadar yüksek olduğunu merak etmekle meşguldüm. Ayrıca beni dansa kaldırmaktaki amacının ne olduğunu da merak ediyordum. Gözüme işten çıkarı olmadığı takdirde asla bir şey yapmayacak biri gibi görünmüştü.

“Knox ve Nash,” diye başladı.

Bu kadar zeki olduğum için kendimi tebrik ettim. “Ne olmuş onlara?”

“Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Aralarındaki düşmanlık sona erdi. Tekrar alevlenmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var.”

Adamın yüzüne doğru kahkahayı patlattım. “Başından beri hiçbir ilgim olmayan bir düşmanlığı yeniden *bizzat* alevlendireceğimi mi düşünüyorsun?”

“Sen büyüleyici bir kadınsın, Naomi. Bunun da öncesinde; ilginç, komik ve nazıksın. Uğruna savaşmaya değer birisin.”

“Nazik ama tuhaf görüşün için teşekkür ederim. Fakat Knox’la aynı odada bulunmaya bile zar zor katlanabildiğimizi bildiğine göre, bu konuda daha rahat olabilirsiniz.”

“Bu her zaman senin düşündüğün anlama gelmez,” dedi Lucian.

“Kaba, değişken ve her şey için beni suçluyor.”

“Belki de ona hissetmek istemediği şeyleri hissettirdiğin içindir,” diye belirtti.

“Nasıl şeyler? Cinayete meyil gibi mi?”

“Peki ya, Nash?” diye sordu.

“Nash kardeşinin tam tersi. Ancak ben uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım. Yeni bir şehirde, pek de kolay bir hayatı olmayan yeğenim için en iyisini yapmaya çalışıyorum. Herhangi bir erkekle bir şeyler keşfetmek için zamanım kalmıyor,” dedim kararlı bir ifadeyle.

“Güzel. Çünkü istemeden de olsa işleri daha kötü hale getirmekten nefret edeceğini biliyorum.”

“Bu aptal yangını en başta ne başlattı?” diye sordum.

“İnatçılık. Aptallık. Ego,” dedi belli belirsiz.

Morganların üçüncü kardeşi gibi olan bir adamdan doğru düzgün bir cevap beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

“Hey, Naomi! Sipariş ekleyebilir miyiz...”

Sloane’un cümlesi yarım kaldı. Minyon sarışın, ağzı açık bir şekilde karşımdaki adama bakıyordu. Az önce bir yumruk yemiş gibi görünüyordu.

Lucian'ın tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim.

Yeni arkadaşına bir şekilde ihanet ettiğimi fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hey," dedim zayıfça. "Biliyor musun..." Bu garip girişimim oldukça gereksizdi.

"Sloane," dedi Lucian.

Adamın ses tonundaki buzdan ürperdiğimi hissederken, Sloane tam tersi bir tepki verdi. Yüzü isyankâr bir ifadeye bürünürken gözlerinde zümrüt rengi bir ateş parladı.

"Şehirde benim bilmediğim bir pislik kongresi mi var?"

"Her zamanki gibi çok çekicisin," diye tersledi Lucian.

"Siktir git, Rollins." Sloane bu veda cümlesiyle birlikte arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Lucian yerinden hiç kıpırdamamış olsa da bakışları giderek uzaklaşan kadının sırtına sabitlenmişti. Hâlâ kalçalarımdaya olan ellerinin beni sıkıca kavradığını hissettim.

Knox, "Garsonumu bırakacak mısın, Luce?" diyerek homurdandı arkamdan.

İrkilerek küçük bir çığlık attım, etrafımda çok fazla öfkeli insan vardı. Lucian beni serbest bırakırken bakışları barın kapısında kalmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"O iyi," dedi Knox.

"Ben iyiyim."

Bunun yalan olduğu çok açıktı. Lucian soğukkanlı bir cina-yet işlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Önce kimi toparlama-yaya çalışmam gerektiğinden emin değildim.

"Akşam yemeği, yarın," dedi Knox'a.

"Evet, akşam yemeği."

Bununla birlikte kapıya doğru ilerledi. "O iyi mi?" diye sordum Knox'a.

"Ben nereden bilebilirim?" dedi sinirle.

Lucian çıkışa ulaştığı sırada kapı açıldı ve tüyler ürpertici eski polis şefi Wylie Ogden içeri girdi. Yaşlı adam onu karşı-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

sında gördüğünde irkildi, ardından sırtarak -başarısız bir şekilde- bunu gizledi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, Wylie yana doğru adım atarak geçmesi için geniş bir alan bıraktığında gerginlik çözüldü.

“O da neydi öyle?” diye sordum.

“Hiç,” diye yalan söyledi Knox.

Silver bardan ılık çalınca adam ona el salladı. Knox alçak sesle küfrederek bara doğru ilerledi.

Bana *Spanx 'e** sarılmış bir mumyadan daha sıkı tutunmuştu.

Blaze ve Agatha'nın buraya doğru geldiğini gördüm. “Sloane öylece gitti mi?”

“Evet, Lucian Rollins'le dans ediyordum. Sloane adama bir kez baktıktan sonra gitti. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Nefesini verdikten sonra, “Bu iyi olmadı,” dedi Blaze.

Agatha başını iki yana salladı. “Kesinlikle iyi olmadı, birbirlerinden nefret ediyorlar.”

“Sloane'dan kim nefret edebilir ki? Kuzey Virginia'daki en iyi insan değil mi o?”

Agatha omuz silkti. “Aralarında yapışkan bir geçmiş var. Birbirlerine komşu olarak büyümüşler. Ama aynı ortamlara hiç girmemişler. Kimse ne olduğunu bilmiyor ancak birbirlerini görmeye dayanamıyorlar.”

Yeni arkadaşımın ve patronumun can düşmanıyla dans ederken ona yakalanmıştım. *Lanet olsun.*

Bunu düzeltmem gerekiyordu, en azından durumu bilmiyor olmak uygun bir savunma yerine geçiyordu. Çalmaya başladığında zaten telefonuma uzanmak için hamle yapmıştım.

Stef arıyordu.

“Kahretsin. Buna bakmam gerek,” dedim motorculara. “Hey, her şey yolunda mı?”

“Witty, kötü haberlerim var.”

Kalbim durdu, sonra tekleyerek tekrar atmaya başladı. Bu

* Bir korse markası. (ç.n.)

ses tonunu biliyordum. Anlamı “şampanyamız ve dondurmamız kalmadı” değildi, bu “aile içi acil durum” tonuydu.

“Sorun ne? Waylay iyi mi?” Grubun sesini bastırabilmek için diğer kulağımı parmağımla kapattım.

“Waylay iyi,” dedi Stef. “Sadece... Nash bu gece vuruldu. Hayatta kalabilme durumunu bilmiyorlar. Şu anda ameliyatta.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

“Grave adında bir çavuş, Liza’ya haber verip onu hastaneye götürmüş. Knox’a haber vermesi için birini gönderiyor.”

Knox. Onu barın arkasındaki kalabalığın arasında buldum, müşterisinin söylediği bir şeye hafifçe gülümsüyordu. Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu.

Yüzüm bir şeyler anlatmış olmalıydı. Hemen sonra barın üzerinden atladı ve kalabalığın arasından bana doğru ilerlemeye başladı.

“Üzgünüm, bebeğim,” dedi Stef. “Way burada, Liza’nın evinde köpeklerle birlikteyiz. Biz iyiyiz, bu durumda ne yapman gerekiyorsa onu yap.”

Knox bana ulaşıp kollarıma yapıştı. “Sorun ne? İyi misin?”

“Kapatmam gerek,” dedim telefona. Ardından bağlantıyı kestim.

Ön kapı açıldı, üniformalı iki memurun suratsız bir şekilde buraya baktığını gördüm. “Knox,” diye fısıldadım nefesim kesilirken.

“Buradayım, bebeğim. Ne oldu?” Elleriyle beni kavrarken gözleri bu ışıktaki daha mavi parlıyordu, yakıcı ve ciddiye.

Başımı iki yana salladım. “Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili.”

“Ne olmuş bana?”

Titreyen parmağımla bize doğru gelen polisleri işaret ettim.

“Knox, konuşmamız gerek,” dedi uzun boylu olan.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kamyoneti üçüncü kez geri çektim ve sonunda park şeklimden memnun kalmadan önce biraz ileri gittim. Hastane, karşımda parlayan bir fener gibi yükseliyordu. Acil servis girişinde bir ambulandan sedyedeki bir hastayı indiriyorlardı. Aracın ışığı park alanını kırmızı ve beyaza boyuyordu.

Midemde kötü bir balık çorbası gibi kaynayan endişeyi yatıştıracağını umarak nefesimi sesli bir şekilde verdim.

Eve gidebilirdim.

Gitmeliydim de. Ama bana anahtarlarını fırlatıp vardiyam bittiğinde eve tek başıma gitmem gerektiğini söyleyen adamın yanına gelmiştim. Gecenin karanlığında polislerin peşinden kapıdan çıkmadan önce ona bu konuda söz vermemi istemişti.

Buna rağmen gecenin ikisinde emirlerine itaatsizlik ediyor ve kendimi ait olmadığım bir durumun içine sürüklüyordum.

Evet, kesinlikle eve gitmeliydim. Ama kamyonetten inip hastanenin kapısından geçmeye karar verdim.

Geç saat yüzünden danışma masasında oturan kimse yoktu. Tabelaları takip ederek asansörlere ve üçüncü kattaki Cerrahi Yoğun Bakım Ünitesi'ne ulaştım.

Katta ürkütücü bir sessizlik vardı. Tüm yaşam belirtileri alandaki hemşire masasıyla sınırlıydı.

Bekleme odasının camından Knox'u gördüğümde oraya doğru ilerlemeye başladım, geniş omuzları ve sabırsız duruşu hemen fark ediliyordu. Loş odada tutsak bir kaplan gibi volta atıyordu. Kapı aralığında olduğumu hissetmiş olmalıydı, sanki bir düşmanla yüzleşecekmiş gibi hızla dönmüştü. Çenesini sıktağında, yaşadığı felaketi ancak o an görebildim. Öfke. Hayal kırıklığı. Korku.

"Sana kahve getirdim," dedim. Honky Tonk'un mutfağında onun için hazırladığım seyahat kupasını zorlukla kaldırmıştım.

"Sana eve gitmeni söylediğimi sanıyordum," diye hırladı.

"Sözünü dinlemedim. Yaptığım şeye şaşırmış gibi davrandığımız kısmı hızlı bir şekilde geçelim."

“Seni burada istemiyorum.”

İrkildim. Sözlerinden değil, cümlesinin ardındaki acı yüzünden bedenim bu tepkiyi vermişti.

Ziyaretçileri sonsuz korku döngüsünden uzaklaştırabilecekmiş gibi davranan dergilerle dolu bir sehpanın üzerine kahveyi bıraktım. “Knox,” diye konuşmaya başladım ona doğru bir adım atarak.

“Dur.”

Onu dinlemeyip aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken, “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Defol git buradan, Naomi. Sadece git işte, burada kalamazsın.” Sesi pürüzlü ve sinirliydi.

“Gideceğim,” diye söz verdim. “Yalnızca, şu anda iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“İyiyim ben.” Kelimeleri acıyla sarmalanmıştı. Elimini koluna koymak için kaldırdığımda irkilerek benden uzaklaştı. “Yapma,” dedi sertçe.

Hiçbir şey söylemesem de yerimden kıpırdamadım. Öfkelerini havadaki oksijen gibi içime çekebileceğimi hissediyordum.

“Yapma,” dedi tekrar.

“Yapmayacağım.”

“Eğer bana şimdi dokunursan...” Başını iki yana salladı. “Kontrolümü sağlayamıyorum, Naomi.”

“Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Gülüşü kuru ve acıydı. “İhtiyacım olan şey kardeşime bunu yapan o piç kurusunu bulmak. İhtiyacım olan şey zamanı geri sarmak, böylece son yıllarımı aptal bir kavga yüzünden harcamamış olabilirim. *İhtiyacım* olan şey, erkek kardeşimin uyanması.”

Nefesi kesildiğinde bedenim üzerindeki kontrolümü kaybettim. Bir an için onun önünde duruyordum, sonraki an ise kollarımı beline sarıp ona tutunuyor ve acısını içime çekmeye çalışıyordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Vücudu gergindi, parçalanmasına saniyeler kalmış gibi titriyordu.

“Dur,” dedi kederli bir fısıltıyla. “Lütfen.”

Ama durmadım. Yüzümü göğsüne bastırarak daha sıkı sarıldım.

Alçak sesle küfrettikten sonra kollarını etrafıma sararak beni kendine çekti. Yüzünü saçlarıma gömüp bana sarıldı.

O kadar sıcak, o kadar sağlam, o kadar canlıydı ki. Hayatım pahasına ona sarılırken içinde tuttuklarının bir kısmını serbest bırakmasını diledim.

Dudakları saçlarımda gezinirken, “Neden beni hiç dinlemiyorsun?” diye homurdandı.

“Çünkü bazen insanlar gerçekten ihtiyaç duydukları şeyi nasıl isteyeceklerini bilemezler. Şu anda kucaklanmaya ihtiyacın vardı.”

“Hayır, yoktu,” dedi yüksek sesle. Ardından uzun bir süre sessiz kaldı, ben de o sırada kalp atışlarını dinledim. “Sana ihtiyacım vardı.”

Boğazım düğümlendi. Ona bakmak için geri çekilmeye çalıştım ama beni olduğum yere sabitledi.

“Kapa çeneni, papatya,” dedi.

“Tamam.”

Elini aşağı yukarı hareket ettirerek sırtımda gezdirdi. Onun kollarında eridiğim ana kadar bunu yapmaya devam etti. Şu anda teselli veren mi, yoksa alan tarafta mıydım emin olamıyordum.

“Ameliyattan çıktı,” dedi en sonunda. Yavaşça geriye doğru çekilirken başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Uyanana kadar onu görmeme izin vermiyorlar.”

“Seni görmek ister mi?” diye sordum.

“Ne istediği umurumda değil. Benimle görüşecek.”

“Aranızdaki kavganın sebebi neydi?”

İç çekip bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdığında

içten içe bayılıyormuş gibi hissettim. “Bu konuda konuşmak istemiyorum, papatya.”

“Yapacak daha iyi bir işin mi var?” diye sordum.

“Evet. Sana eve gitmen ve biraz uyuman için bağışlamak. Waylay’ın okuldaki ilk günü yarın. Gevreğine bulaşık deterjanı dökecek zombi bir teyzeye ihtiyacı yok.”

“Öncelikle kahvaltıda yumurta, meyve ve yoğurt yiyoruz,” diye başladım. Bir an sonra dikkatimi dağıtmaya çalıştığını fark ettim. “Sebebi bir kadın mıydı?”

Bakışlarını tavana çevirdi.

“Eğer ona kadar saymaya başlarsan, bacağına tekme basarım,” diye uyardım.

İç çekti. “Hayır, sebebi bir kadın değildi.”

“Aşk dışında, bir kardeşi kaybetmeye degecek ne var ki?”

“Lanet romantikler,” dedi Knox.

“İçine atmak yerine dışa vurursan belki daha iyi hissedersin.”

O uzun, düşünce yüklü anlardan biri boyunca tekrar beni inceledi. Kıçımı kaldırıp eve gitmemi söyleyeceğinden emindim.

“Tamam.”

Şaşkınlıkla göz kırptım. “Ah, peki... vay be. Demek her şeyi anlatacaksın, önce bir yere oturalım mı?” diye önerdim boş sen-tetik sandalyelere bakarak.

“Kadınlarla konuşmak niye kocaman bir olaya dönüşüyor ki?” diye homurdandı. Ardından sandalyelere doğru ilerlememizi sağladı.

“Çünkü yapmaya değer olan her şey, doğru yapılmayı hak eder.” Oturduktan sonra yanımdaki sandalyeye hafifçe vurdum. Knox da oturdu, uzun bacaklarını öne uzatıp boş gözlerle pencereye baktı.

“Piyangoyu kazandım,” diye söze girdi.

“Bunu biliyorum. Liza söylemişti.”

“Eve on bir milyon götürüp bunun her şeyin cevabı olduğunu düşündüm. Barı satın aldım. Bir ya da iki bina daha aldım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Jeremiah'ın süslü salon planına yatırım yaptım. Liza J'in ipotekini ödedim çünkü büyükbabam öldüğünden beri para konusunda zorlanıyordu." Avuçlarını kot pantolonunun baldırlarına sürerken ellerine baktı. "Sorunları çözebilmek çok iyi hissettiyordu."

Bekledim.

"Büyürken çok fazla şeye sahip değildik. Annemi kaybettikten sonra hiçbir şeyimiz kalmadı. Liza J ve büyükbabam bizi yanlarına aldılar. Bize bir ev, bir aile verdiler ama para kısıtlıydı. Bu şehirde, on altıncı doğum günlerinde okula *BMW* araçlarla giden veya hafta sonlarını kırk bin dolarlık atlarla yarışarak geçiren çocuklar vardı. Bir de ben, Nash ve Lucy vardık. Hiçbirimiz böyle şeylerle büyümemiştik, belki de bu yüzden bizde olmayan şeylerden bazılarını tek başımıza elde ettik. Belki her zaman doğru yolda değildik ama zaman içerisinde kendi kendimize yetmeyi öğrendik. Bazı zamanlarda birinin vermesini beklemek yerine, istediğimiz şeyleri kendimiz olarak almamız gerektiğini öğrendik."

Kahvesini ona uzattığımda bir yudum aldı.

"Sonra Nash olayı abartarak Doğrucu Lanet Olası Dudley olmaya karar verdi."

Bunun ona reddedilmiş gibi hissettirdiğini fark ettim.

"Ona para verdim," dedi Knox. "Ya da en azından vermeyi denedim. İnatçı orospu çocuğu bunu istemediğini söyledi. Parayı kim reddeder ki?"

"Görünüşe göre, erkek kardeşin bunu yapabilecek biri."

"Evet, sanırım öyle." Huzursuz bir şekilde parmaklarını tekrar saçlarından geçirdi. "Neredeyse iki yıl boyunca bu konuda sürekli tartıştık. Ben parayı boğazına sokmaya çalıştım, o reddetti. Bu yüzden birkaç kez yumruklaştık. Liza J sonunda onu kabul etmeye zorladı. Peki ya, benim aptal küçük kardeşim o parayla ne yaptı biliyor musun?"

Dişlerimi altdudağıma geçirdim çünkü biliyordum.

“Orospu çocuğu yeni bir karakol yapılması için Knockemout Polis Karakolu’na bağış yaptı. Knox Morgan Lanet Olası Belediye Binası.”

Hikâyenin devamının geleceğini umarak birkaç kalp atışı kadar bekledim ama devam etmediğinde koltuğuma yığıldım.

“Adını bir binaya verdiği için kardeşinle yıllardır neredeyse hiç konuşmadığınızı mı söylüyorsun?”

“Hayatının geri kalanında onu geçindirebilecek parayı reddedip o parayı polislere verdiğini söylüyorum. Ortılığı biraz karıştıran üç gence kafayı takmış olan polislere. Siktir, Lucian on yedi yaşındayken saçma sapan suçlamalarla bir hafta hapis-te yatmıştı. Böylece sahtekâr bir polis şefiyle onun salak ah-baplarına koşmak yerine, işlerimizi kendi başımıza halletmeyi öğrenmemiz gerekmişti. Nash ise gidip onlara iki milyon dolar verdi.”

Resim netleşmeye başlamıştı, konuşmadan önce boğazımı temizledim. “Yani... aynı polisler hâlâ karakolda mı?”

Knox omuzlarını silkti. “Hayır.”

“Peki, Nash emrindeki memurların konumlarından faydalanmalarına izin veriyor mu?” diye bastırdım.

Diliyle yanağının iç kısmını dürttü. “Hayır.”

“Nash’in departmanı temizlediğini ve kötü olanları iyi personellerle değiştirdiğini söylemek doğru olur mu?”

Knox, “Grave’in ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum, hâlâ hafta sonları motosikletiyle kalkış yarışı* yapmayı seviyor,” dedi inatla.

Elimi koluna koyup sıktım. “Knox.”

“Ne?” diye sordu haliya bakarak.

“Bana bak.”

Bunu yaptığında, o muhteşem yüzüne kazınmış hayal kırıklığını gördüm. Yanaklarını avuçlarımın arasına alırken sakalları avuçlarımı kaşındırıyordu.

* *Drag race*: Kısa mesafeli araba yarışı. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Şimdi hem senin hem de kardeşinin bilmesi gereken bir şey söyleyeceğim ve bunun ruhunun derinliklerinde yankılanmasını istiyorum,” dedim.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Yani, aslında gözlerimden çok dudaklarıma bakıyordu ama bu bile yeterdi.

“İkiniz de aptalsınız.”

Bakışları dudaklarımdan ayrılırken gözleri kısıldı. Bana hırlamasına fırsat vermeden ellerimi bastırarak yanaklarını sıktım.

“Ayrıca, çok çalıştığınız ve bu kasabaya *kendi yöntemlerinizle* çok şey kattığınız gerçeğini bir gün daha boşa harcarsanız... O zaman aptallığınız ölümcül olur, bunun da bir tedavisi yok.”

Yüzünü serbest bıraktıktan sonra arkama yaslandım.

“Eğer kardeşimin vurulması konusunda beni neşelendirme yöntemin buysa, gerçekten berbat bir iş çıkarıyorsun.”

Gülümsemem yavaşça yüzüme yayıldı. “Güven bana, Viking. Kardeşinle aranızı düzelterek gerçek bir ilişki kurma şansınız var. Diğer insanlar o kadar şanslı olamayabiliyor. Bazı yanmış köprüler yeniden inşa edilemez. Para gibi aptalca bir şey yüzünden aranızdaki köprüleri yakmayın.”

“Bu çözüm, sadece o lanet olası uyanırsa işe yarar,” diye hatırlattı.

Nefesimi verdim. “Evet, biliyorum.” Sessizce oturduk, dizi ve kolunun sıcak sertliğini hissedebiliyordum.

“Bay Morgan?” Mavi üniformalı bir hemşire odaya girdiğinde birlikte ayağa kalktık. Elimi tuttuğunun farkında olup olmadığımı merak ettim.

“Kardeşiniz uyandı ve sizi soruyor,” dedi hemşire. Rahat bir nefes aldım.

“O nasıl?” diye sordu Knox.

“Halsiz. İyileşmesi uzun sürecek gibi görünüyor ama ameliyatı yapan ekip mutlu.”

Knox’un sırtı ve omuzlarındaki gerginlik azalmıştı.

Elini sıktım. “O zaman, Waylay’in bulaşık deterjanlı mısır gevreğini hazırlamak için eve gidebilirim.”

Elimi daha sıkı tuttu. “Bir dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu hemşireye.

“Elbette, hemen dışarıda olacağım. Hazır olduğunuzda sizi ona götürürüm.”

Beni yanına çekmeden önce hemşire dışarı çıkana kadar bekledi.

“Teşekkür ederim, Naomi,” diye fısıldadıktan sonra dudakları benimkilerle buluştu. Sıcak, sert ve kararlıydı. Elleri yukarı kayarak çenemi ve boynumu kavramıştı. Zihnimdeki tüm düşünceleri öpücüğüyle uzaklaştırmış, bana bir his karmaşasından başka bir şey bırakmamıştı.

Vahşi gözlerle geri çekildi. Ardından alnıma bir öpücük konurup odadan ayrıldı.

YİRMİ İKİ

BİR BALTA İKİ KURŞUN

Knox

“Bok gibi görünüyorsun,” diye homurdandı Nash.

Oda loş bir şekilde ışıklandırılmıştı. Hastane yatağına yatırılan kardeşimin göğsü çıplaktı, sol omzunda bandajlar ve gazlı bezler vardı.

Makineler *bip* sesi çıkarıyor, ekranlar parlıyordu. Nash solgun görünüyordu, savunmasızdı.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

“Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim,” derken yatağın etrafından yavaşça geçip karanlık pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum.

“Olduğundan daha kötü görünüyor.” Sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıkamıyordu.

Dirseklerimi dizlerime yasladım ve rahat görünmeye çalıştım ancak içim öfkeyle kaynıyordu. Biri kardeşimin hayatına son vermeye çalışmıştı. Bir Morgan’la uğraşan kişi sonrasında öylece çekip gidemezdi

“Bir pislik bu gece seni öldürmeye çalıştı.”

“Birinin seni yenmek üzere olmasına mı kızdın?”

“Kimin yaptığını biliyorlar mı?” diye sordum.

Ağzının köşesi kalktı, gülümsemek için çok çaba harcıyor-muş gibi görünüyordu. “Neden? Arkasını mı kollayacaksın?”

“Neredeyse ölüyordun, Nash. Grave ambulans gelmeden önce kan kaybından ölmek üzere olduğunu söyledi.” Bu gerçek boğazımda safra birikmesine neden olmuştu.

“Beni bitirmek için birkaç kurşundan ve bir güreş müsabakasından fazlası gerekir,” diyerek güvence verdi.

Avuçlarımı dizlerimin üzerinde gezdirdim. Öfkemi, içimde yükselen bir şeyleri kırma ihtiyacını bastırmaya çalışarak ileri geri sallanıyordum.

“Naomi buradaydı.” Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Belki de onun adını yüksek sesle söylemek her şeyi biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

“Tabii ki buradaydı. Benim seksi olduğumu düşünüyor.”

“Üzerinde kaç tane kurşun deliği olduğu umurumda değil. Bunu değiştireceğim,” dedim.

Nash’in iç çekişi hırıltılıydı. “Tam zamanında. Ne kadar çabuk batırırsan, ben de o kadar çabuk devreye girip iyi adam olabilirim.”

“Siktir git, sık kafalı.”

“Hey! Hastane yatağında yatan kim, göt herif? Ben lanet olası bir kahramanım. Kadınlar kurşun delikleri olan bir kahramana karşı koyamazlar.”

Söz konusu kahraman yatakta kıpırdanınca yüzünü buruşturdu, eli tepsiye uzandı ama sonra tekrar yatağa düştü.

Ayağa kalkıp şişedeki suyu boş bardağa döktüm. “Evet, belki de birkaç gün burada kalıp yolumdan çekilsen iyi olur. Her şeyi mahvetmem için bana bir şans ver.”

Bardağı ve pipeti tepsinin kenarına doğru ittikten sonra sağlam koluyla bardağa uzanmasını izledim. Alnında küçük ter damlaları belirdi, parmakları plastiğin etrafını sararken elinin titrediğini gördüm.

Kardeşimi başka her şekilde görmüş olmama rağmen böyle bir duruma ilk kez tanık oluyordum. Akşamdan kaldığı, 1996’daki grip salgınından bitkin düştüğü, son senesindeki mezuniyet maçında kalbini ortaya koyduktan sonra yorgunluktan öldüğü tüm o zamanlarda yanıdaydım... Ama onu hiç güçsüz görmemiştim.

Başka bir hemşire özür dileyen bir gülümsemeyle perdeyi çekti. “Sadece serumları kontrol ediyorum.”

Nash ona başıyla onay verdi. Hemşire serumlarla uğraşırken sessizliğe gömüldük. Kardeşim yoğun bakım ünitesinde yarım düzine makineye bağlıydı. Bense onunla yıllardır neredeyse hiç konuşmamıştım.

“Ağrınız ne durumda?” diye sordu hemşire.

“İyiyim, ağrım yok denecek kadar az.”

Cevabı çok hızlıydı ve ağzı çok gergindi. O mezuniyet maçının ikinci yarısını kırık bir bilekle oynamıştı. Kibar ve iyi kardeş olsa bile zayıflık göstermekten tıpkı benim gibi hiç hoşlanmazdı.

“Hem de nasıl var,” diye hemşireye söylendim.

“Onu dinlemeyin,” dedi Nash. Ama yatağın üzerinde hareket ederken yüzünü buruşturduğunu gizleyemedi.

“Yakın zaman önce bir kurşun gövdenizi delip geçti, şef. İyileşirken acı çekmenize gerek yok,” dedi hemşire.

“Evet, gerek var,” diye karşı çıktı kardeşim. “Acı insana hayatta olduğunu söyler. Acıyı uyuşturursanız, hâlâ burada olduğunuzu nereden bileceksiniz?”

Hemşire gittiğinde, “Aptal olduğumuzu düşünüyor,” dedim.

Nash’in çıkardığı hırıltıyı, yatağa yığılmadan önce onu parçalayacakmış gibi görünen bir öksürük izledi. Kalp ritmini gösteren monitöründeki yeşil sivri uçların yavaşça yatışmasını izledim. “Kim?” dedi sonunda.

“Naomi.”

“Naomi neden benim aptal olduğumu düşünsün ki?” diye sordu bitkin bir halde.

“Ona aramızın neden böyle olduğunu anlattım.”

“Senin *Robin Hood* rutininden ya da benim erkeksi bağımsızlığımdan etkilenmedi mi?”

“Biraz bile etkilenmedi. Birkaç kere laf çarpmış olabilir.”

“Ne tür laflar?”

“Sebebin bir kadın olduğunu sanmış, para olduğunu değil.”

Nash’in başı yavaşça yana kayarken göz kapakları ağırlaşıyordu. “Yani aşk bir aile kavgasına değer ama birkaç milyon değmez, öyle mi?”

“Konunun özü buydu.”

“Haksız olduğunu söyleyemem.”

“O zaman neden durumu kabullenip doğru olanı yapmadın?” dedim ters bir şekilde.

Gülümsemesi yüzünden silindi, artık gözleri kapalıydı. “Ağabey olan sensin. Boğazıma para tıkarak beni kendine borçlu kılmaya çalışan da sendin.”

“Şu anda kışına tekmeyle basmamamın tek nedeni çok fazla makineye bağlı olman.”

Bana zayıf bir hareketle ortaparmağını gösterdi.

“Tanrım,” diye homurdandım. “Bana borçlu olmanı veya her ne düşündüysen onu yapmanı istemedim. Biz bir aileyiz. Biz kardeşiz. Birimiz kazanırsa, ikimiz de kazanırız.” Bu aynı zamanda birimiz kaybederse ikimizin de kaybedeceği anlamına geliyordu. Son birkaç yıldır olan şey de tam olarak buydu. Kaybetmiştik.

Siktir. Kaybetmekten nefret ederdim.

“Parayı istemedim,” dedi kelimeleri ağzında yuvarlayarak. “Kendi başıma bir şeyler inşa etmek istedim.”

“Emekliliğin gibi bir şey için bir kenara koyabilirdin,” diye yakındım. Aynı eski duygu karmaşası içimde yükselmeye çalışıyordu. Reddedilme. Başarısızlık. Haklı öfke. “Biraz iyiliği hak ediyordun. Yaşadığımız onca şeyden sonra, Liza J’in büyükbabamızı kaybetmesinden sonra. Boktan bir kasabadan polis maaşı almaktan daha fazlasını hak ediyordun.”

“Bizim boktan kasabamız,” diye düzeltti. “Bu kasabayı bizim olacak bir hale getirdik. Sen kendi yöntemlerinle. Ben de kendi yöntemlerimle.”

Belki de haklıydı. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

şey, parayı almış olsaydı burada, bu hastane odasında olmaya-
cağı gerçeğiydi. Küçük kardeşim başka bir şekilde fark yaratı-
yor olacaktı. Çizgiyi aşmadan. Bedel ödemedem.

“Parayı elinde tutmalıydın. Eğer tutsaydın, burada bir leş
gibi yatıyor olmazdın.”

Yastıktaki başını yavaşça iki yana salladı. “Ben her zaman o
iyi adam olacaktım.”

“Kapa çeneni ve uyu,” dedim.

“Başımızdan bazı şeyler geçti ama ağabeyim her zaman be-
nimleydi. Sana güvenebileceğimi hep biliyordum, bunun için
parana ihtiyacım yoktu.”

Nash’in omuzları gevşedi. Uyku onu etkisi altına alırken
beni sessiz bir nöbetle yalnız bıraktı.

Otomatik kapılar açıldı, klimadan çıkan hava bulutuyla bir-
likte şafakla gelen nemin içine adım attım. Nash’in yatağının
yanında kalıp öfkemin kaynamasına izin vermiştim. Sıradaki
şeyin ne olduğunu biliyordum.

Binanın dış cephesinde bir delik açmak istiyordum. Sorumlu
kişinin üzerine bir intikam dalgası çökmesini istiyordum.

Amaçsızca çiçek tarhındaki yumuşak taşlardan birini alıp
parmaklarımı üzerinde gezdirdim, onu fırlatmak istiyordum.
İçerdeki tüm çatlakları hissetmek yerine dışarıdan bir şeyleri
kırmak istiyordum.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

Parmaklarımı taşın etrafına kapatıp sıktım. “Burada ne ya-
pıyorsun, Lucy?”

Lucian hastane girişinin hemen ilerisindeki kireçtaşı sütu-
na yaslanmış duruyor, çektiği her nefesle sigarasının ucu biraz
daha parlıyordu. Kendine günde sadece bir tane sigara içme izni
veriyordu. Sanırım şu anda bu hakkını kullanıyordu.

“Ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Binayı mı soyuyorsun? Yoksa seksi cerrahlara mı asılıyorsun?”

Külünü yere savururken gözleri bana kilitlenmişti. “O nasıl?”

Hissettiği acıyı düşündüm, bitkinliğini. Kardeşimin daha önce hiç görmediğim yanını. “İyi... ya da en azından öyle olacak.”

“Bunu kim yaptı?” Soğukkanlı sakın ses tonu beni yanıltamazdı.

Artık asıl konuya gelmiştik. Lucian’ın bizimle kan bağı olmayabilirdi ama her açıdan bir Morgan’dı. Adaletin sağlanmasını en az benim kadar istiyordu.

“Polisler bilmiyor. Grave arabanın çalıntı olduğunu söyledi. Nash henüz şüphelinin eşkalini vermedi.”

“Ne olduğunu hatırlıyor mu?”

Omuz silktim. Kısık gözlerle güneş ufuktan uzaklaştıkça pembe ve mora boyanan gökyüzüne baktım. “Bilmiyorum, dostum. Anestezinin ve serumuna koydukları şeyin etkisindeydi.”

“Araştırmaya başlayacağım,” diye güvence verdi Lucian.

“Bir şey bulursan bana haber ver. Bu işten uzak durmayacağım.”

“Tabii ki durmayacaksın.” Bir süre beni inceledi. “Bok gibi görünüyorsun, biraz uyuman gerek.”

“İnsanlar bunu söyleyip duruyor.”

Ancak karşımdaki adam kravatsız ve şık takım elbisesiyle bir yönetim kurulu odasından yeni çıkmış gibi görünüyordu.

“Belki dinlesen iyi olur,” dedi.

“Neredeyse ölüyordu, Luce. Ben ona bir pislik gibi davrandıktan sonra az kalsın lanet olası bir hendekte kan kaybından ölüyordu.”

Lucian sigarasını beton kül tablasında söndürdü. “Bunu halledeceğiz.”

Başımı salladım. Halledeceğimizi biliyordum, bu iş böyle kalmayacaktı. Kardeşime kurşun sıkan adam bunun bedelini ödeyecekti.

“Geri kalanını da siz halledeceksiniz,” dedi kelimeleri kırparak. “İkiniz de yeterince zaman kaybettiniz. Artık yeter.” Böyle bir açıklama yapıp sözlerini gerçeğe dönüştürebilecek tek insan Lucian Rollins’ti.

Naomi’nin söylediklerini düşündüm. Belki de sahip olduğumuzu sandığımız zamanı boşa harcayan aptallardık. “Bu kadar yeter,” diye katıldım sözlerine.

“Güzel. Çocukluk arkadaşlarımdan hâlâ birer çocukmuş gibi davranmalarından bıkmıştım.”

“Bu yüzden mi geri döndün?”

Yüz ifadesi karardı. “Nedenlerden biri bu.”

“Nedenlerden bir diğerinin senden nefret eden küçük, güzel bir kütüphaneciyle ilgisi var mı?” İçini çekerek dalgınca ceplerini yokladı. “Zaten bir tane içtin,” diye hatırlattım.

“Siktir,” diye mırıldandı. Kendine izin verdiği kadar telaşlıydı.

Ben öfkeli olandım. Nash iyi niyetliydi. Lucian lanet bir keşişin iradesine sahipti.

“İkinizin arasında ne oldu böyle?” diye sordum. Rahatsızlığının dikkatimi dağıtmasının keyfini çıkarıyordum.

“Kardeşin yoğun bakım yatağında,” dedi Lucian.

“Şu anda dişlerini dökmememin tek nedeni bu.”

Ne kadar yakın olursak olalım, Lucian’ın hiç paylaşmadığı tek durum Sloane’un ondan nefret etmesine neden olan şeydi. Dün geceye kadar bu duygunun karşılıklı olduğunu düşünüyordum ama Sloane’u fark ettiğinde ve kadın çekip gittiğinde arkadaşımın suratını görmüştüm. Duygular hakkında çok fazla şey bilmesem de yüzünden okunan şey bana nefret gibi görünmemişti.

“Muhtemelen nasıl yumruk atılacağını bile hatırlamıyorsundur,” diye takıldım ona. “Tüm o konferans odası görüşmeleri yüzünden. İnsanların suratına güzel bir sağ kroşe indirmek yerine avukatlarını üzerlerine salıyorsun. Yeterli tatmini sağlamadığına eminim.”

“Bir çocuğu Knockemout’tan çıkarabilirsin ama bu kasabayı çocuğun içinden çıkaramazsın,” dedi Lucian.

Bunun doğru olmasını umuyordum. “Burada olduğun için minnettarım.”

Başını salladı. “Liza gelene kadar onunla ben kalırım.”

“İyi olur,” dedim.

Güneş yükselip pembe ve mor gökyüzüne altın rengini kattarken ayak bileklerimizi çaprazlamış bir şekilde sessizce duruyorduk. Yeni gün resmen başlamıştı. Pek çok şey değişecekti ve bunların hepsini gerçekleştirmek için hazırdım.

“Biraz uyu.” Lucian elini cebine atıp anahtarlarını bana attı. “Arabamı al.”

Anahtarları havada yakaladıktan sonra düğmeye bastım. Parlak bir *Jaguar* birinci sınıf bir park yerinden bana farlarını kırdı.

“Her zaman iyi bir zevkin vardı.”

“Bazı şeyler asla değişmez.” Ama bazı şeyler değişmek zorundaydı.

“Sonra görüşürüz, dostum.”

Lucian başını salladı. Ardından onu tek kolumla sertçe kucaklayarak ikimizi de şaşırttı.

“Seni özledim, kardeşim.”

YİRMİ ÜÇ

KNOX KNOX*. KİM VAR ORADA?

Naomi

Ön kapının yumruklanmasıyla kanepedeki uykumdan uyandım. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sehpanın etrafından dolaşırken tökezleyip nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Önlüğümün cebinde duran yirmi bin dolar nakit.

Nash.

Knox.

Waylay'in okuldaki ilk günü.

Şekerleme krizi geçirmeme şaşırmamak gerekirdi.

Kapıyı açınca Knox'u karşılama paspasının üzerinde dururken buldum, yeni duş almış gibi görünüyordu. Waylon kuyruğunu sallayarak içeri girdi.

"Selam," diye mırıldandım.

Az konuşan bir adam olduğu için hiçbir şey söylemedi ve kapıdan içeri adımını attı. Uykulu gözlerimi ovuşturdum. Kavga etmeye hazırmış gibi gergin görünüyordu. Eğer buraya kavga için geldiyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kavga çıkarmak için çok yorgundum.

"Kardeşin nasıl?" diye sordum.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "İyileşmesi uzun sürecek ama iyi olacak. Waylay bu sabah okula gitti mi?"

Kardeşi vurulmuş olmasına rağmen, Waylay'in ilk gününü

* *Knock knock*: Tak-tak kapı çalma şakası. Yazar karakter isminin ses benzerliğiyle kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

sormayı unutmamıştı. Bu hareketi, müşterilerinin önünde bana bağırarak o pislikle nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum. Eğer düşünceli bir huysuza dönüşüp sinirli kötü çocuk rolünü bırakabilirse, gelecekte bir kadını çok şanslı biri haline getirebilirdi.

“Evet,” diye esnedim. “Ben eve geç geldiğim için dün gece Liza’nın evinde uyudu. Liza ve Stef’le birlikte bir teşvik kahvaltısı hazırladık. Kan şekeri yükselmesinin çocukları okulda yorgun düşürüp odaklarını kaybetmelerine neden olduğunu söylememe rağmen arkadaşım çikolata parçacıklı krep yaptı.”

Krep yüzünden değildi ama Knox’un huzursuzluğu beni gerdiği için kendimi yorgun hissediyordum, bir türlü odaklanamıyordum.

“Ah, Stef’ten söz açılmışken... sanırım Jeremiah’la birbirlerinden hoşlanıyor olabilirler,” dedim. Sözel bir tepki vermemi gerektirecek bir konu bulmaya çalışıyordum.

Ancak Knox, buraya ait olamayacak kadar büyük görüntüsüyle küçük oturma odasında gezinirken sessizliğini korumaya devam etti. Duygularının çoğunu sıkıca kilit altına almış bir adamdı. Bir yanım onu kırıp açmak istiyordu. Diğer yanım da yatağa dönüp birkaç saatliğine her şeyi unutmak istiyordu.

“Kahve ister misin? Belki biraz alkol?” dedim mutfağa doğru peşinden ilerlerken. Yumruk halini almış ellerini sürekli açıp kapatıyordu. Tekrar ve tekrar.

Hiç biram yoktu ve evdeki en sert alkol de Sloane’la açmayı planladığım ucuz bir pembe şaraptı. Ama kardeşi vurulan bu adam için şişeyi feda edebilirdim.

Tezgâhın üzerinde duran güzel sarı yaprağı aldı. Sabah Waylay’i otobüse götürdükten sonra bu yaprağı yolda bulmuştum. Hava mevsimin hâlâ yaz olduğunu söylüyordu, yine de sonbahara geçişten kaçmak mümkün değildi.

Waylon oturma odasındaki kanepeye zıpladı.

“Kendi evinmiş gibi davran,” dedim köpeğe. Knox’a döndüğümde aramızdaki mesafeyi kapattığını fark ettim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Naomi.”

Sesi ismimin hecelerini okşarken sertti. Bir an sonra, bedene uzanan elleri beni ona doğru çekmeye başlamıştı. Dudakları benimkileri bulduğunda duygularımın içinde kayboldum. Arzu içinde boğuluyordum.

İkimiz de bunu istememiştik. Belki de bu yüzden çok iyi hissettiriyordu. Bir eli saçlarımda gezinirken diğer eliyle belimi kavrayarak bedenimi kendine yaslamıştı.

“Knox,” diye soludum. “Bu istediğin şey değil,” dedim ona hatırlamak için.

“İhtiyacım olan şey bu,” dedi tekrar öpücüğe dalmadan önce.

Bu öpücük, bekleme odasında paylaştığımız buse gibi değildi. Farklıydı, daha çaresizdi.

Dudaklarında kendimi kaybettim. Hissetmekten başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar zihnimde ne kadar düşünce varsa uçup gitti. Otoriter ağzı sert ve talepkârdı. Onun kontrolü altında yumuşadım, bunu memnuniyetle karşılamıştım.

O da saçlarımı çekiştirerek yanıt verdi ve ağzını benimkinin üzerinde gezdirirken başımı tam olarak istediği şekilde eğdi. Dili benimkiyle sarmalanmadı veya dans etmedi, ona boyun eğmem için benimkiyle savaştı.

Nefesimi, mantığımı ve bunun neden berbat bir fikir olduğuna dair tüm sebepleri elimden aldı. Ortadan yok olmalarını sağladı.

“İhtiyacım olan şey bu, bebeğim. Altımda yumuşadığını hissetmeye ihtiyacım var. Sana sahip olmama izin vermene ihtiyacım var.”

Bunun müstehcen bir konuşma mı, yoksa romantik bir yorum mu olduğunu anlayamadım. Sözlerin çizginin hangi tarafına düştüğü fark etmezdi, bunları duymak hoşuma gitmişti.

Parmakları elbisemin askısını buldu. Kumaşı omzumdan biraz aşağı kaydırıp tenimi yakarken kalp atışlarım hızlandı.

Buna ihtiyacı vardı. Bana. Bütün hayatımı ihtiyaç duyulmak için yaşamıştım.

Tişörtüne uzandım, ellerimi kumaşın altına kaydırarak sıcak teninin altındaki sert kasları buldum.

Knox ilk kez oldukça yardımsever görünüyordu. Tek eliyle tişörtünü kafasının üzerinden çıkardı. Tanrım... bu ten, kas ve mürekkep izleri. Tırnaklarımı göğsünde gezdirirken ağzımın içinde hırladı.

Evet, lütfen.

Tecrübeli bir hareketle elbisemin askısını omzumdan itti, sonra aynısını diğeri de yaptı.

“Bu elbiselerin altında ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi,” diye mırıldandı.

Dişlerimi altdudağına geçirip kemerini sertçe çektim.

Bu sabah sahip olduğum en az seksi iç amaşırımı giydiğim için kendime lanet ettim. En azından, üstüme bir sutyen giyme zahmetine girmemiştim. Seksilikten yoksun iç çamaşırları ve zincire vurulmamış göğüslerin birbirlerini tamamladığını düşündüm.

Elbisem vücudumdan aşağıya kayıp ayak bileklerimde toplanırken pantolonunu çıkardı.

“Kahretsin, bebeğim. Bunu biliyordum.” Ağzı boynumdaydı, küçük ısırıklar ve öpücüklerle aşağıya doğru ilerliyordu.

Titredim. “Neyi biliyordun?”

“Böyle görüneceğini. Seni becermem için kıvranan bir vücudun olduğunu.” Göğüslerimden birini açgözlülükle avuçladı.

Beni buzdolabına doğru ittiğinde soğuk metal inlememe sebep oldu. “Knox!”

“Özür dilerdim ama biraz olsun üzgün olmadığımı biliyorsun,” derken dili ağrıyan meme ucumu okşamak için harekete geçti.

Artık kelimeler üretemiyordum. Artık nefes alabilecek durumda da değildim. Tek yapabildiğim *boxer*’ının içinden ereksiyonunu avuçlamak ve ona sımsıkı tutunmaktı. Dudakları meme ucumun üzerine kapandığında başımın arkası buzdolabına arp-

11. Tenimin üstündeki o derin, yanaklarını içe çökertecek kadar kuvvetli öpücükler tüm vücudumda yankılanıyordu. Üstümde yarattığı etkiyi bildiğini hissediyordum.

Boştaki elini seksilikten yoksun iç çamaşırından içeri sokarken meme ucumu emmeyi bırakmadı. Parmakları o noktayı bulduğunda ikimiz de inledik.

Ağzı diğer göğsüme geçerken tekrar, “Biliyordum,” diye mırıldandı. “Benim için sıırıslık olacağını biliyordum.”

İki parmağıyla beni hafifçe açtığında inlemem hafif bir çığlığa dönüştü. Ne yaptığını biliyordu, ortada hiçbir beceriksizlik yoktu. Boşa harcanan garip hareketler yoktu, ihtiyaçla harekete geçse bile her dokunuşu sihirliydi.

“Seni içeriden hissetmeye ihtiyacım var,” dedi sakalını has-saslaşmış meme ucumun üzerinde gezdirerek. Parmaklarını derinlerime ittiğinde dizlerimin bağı çözüldü.

Bu adam çok fazlaydı. Çok yetenekliydi. Uzmanlık seviyesindeydi, profesyonel bir vajina mahvedicisiydi. Ona ayak uydurup uyduramayacağımı bilmiyordum. O muhteşem parmaklarını hareket ettirmeye başladığında bunun umurumda olmadığını karar verdim.

Aleti kavrayışımın altında esnedi. İç çamaşırını beceriksizce aşağı ittim, kalın uzunluğunu serbest bırakarak sertçe kavradım. Knox bir iniltiyle doğruldu, istekli ellerle birbirimizi okşadığımız sırada alnını benimkine yaklaştırdı. Parmaklarımin üzerine bir damla nem sızarken, “Sana yatakta ihtiyacım var,” diye homurdandı.

Onu daha sıkı kavrayıp daha hızlı okşadım. “Umarım bizi yatağa götürebilirsin çünkü ben yürüyemiyorum.”

“Kahretsin, bebeğim. Biraz yavaşla,” diye emretti dişlerini sıkarak.

Ama ben onu dinlemiyordum. İçimde hareket eden parmaklarının ritmine uyum sağlamaya çalışırken kendimi kaybetmişim..

Sızlayan merkezimden çekildiğinde nefesim kesildi. “Al-

çak!” diye tısladım boynuna karşı. Ancak bedenim bu kayıp karşısında çaresiz hissederken beni omzunun üzerine attı. “Knox!”

Beni duyduğuna dair verdiği tek onay arkamda yankılanan bir şaplak oldu.

“Hangi oda?” diye sordu merdivenleri ikişer ikişer çıkarak.

Şehvet ve kontrol kaybindan başım dönüyordu. “Bu oda,” diyebilme-yi başardım. Saniyeler içinde kendimi yatakta sırtüstü yatar vaziyette buldum, çıplak vücuduyla üzerimde yükseliyordu.

“Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor mu?”

Eyvah. Aslında bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

“Henüz aklını başına *toplama*,” diye emretti.

“Burada akıl falan yok. Söz veriyorum.”

Eğlenmek yerine acı çekiyormuş gibi görünmekle meşguldü. Ereksiyonuna ilk kez iyice baktım, bu yüzden onu suçlayamazdım. Tahrik edici ve korkutucuydu. Ereksiyon halindeki penisler dünyasının kalın, mor uca sahip lideri vardı karşımda. Knox onu avuçladığında başımın döndüğünü hissettim.

Nasıl kullanacağını bildiğini umuyordum. Bu hayatta sahip olduğu şeyi nasıl kullanacağını bilmeyen, iyi donanımlı bir adamdan daha fazla hayal kırıklığı yaratan çok az şey vardı.

Görünüşe göre bunu öğrenmenin zamanı henüz gelmemişti. Knox vücudumdan aşağı kayarak bacaklarımı ayırıp omuzlarına attı.

Yüzünü bacaklarımın arasına bastırduğunda, mide kaslarım o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki bir şeylere asıldığımı düşünüp endişelendim. *Of. Tanrım.* Sakalları bacaklarımın arasını aşındırıyordu ve buna bayılmışım.

Diline bayılmışım. Az konuşan bir adam olmasına rağmen dili saf sihirden oluşuyormuş gibiydi. Uzun ve açgözlü darbelelerini kısa, sık itişlerle eşleştiriyordu. Birkaç saniye içinde boşalmaya hazır hale gelmişim.

“Bekle, bekle, bekle,” diye inleyerek saçlarını kavradım. Hareket etmeyi anında kestiği için zihnimdeki isminin yanına bir puan daha ekledim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sorun ne? İyi misin?” O çelik kadar sert grimsi mavi gözlerinde endişe ve ihtiyaç duygularının savaştığını görebiliyordum.

“Bu tek seferlik bir şey.” Bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Knox Morgan’ın beni boşaltmasına izin vereceğim ilk ve tek sefer olduğunu kendime hatırlatmak için yapıyordum.

“Tek seferlik,” diye kabul etti. Beni yakından izlemeye devam ediyordu. “Son teklifim.”

“Yüzün bacaklarımın arasındayken bir yarışma programı sunucusu gibi konuşma.”

“Lanet olası dilimin üzerine boşalmak üzereyken benden sohbet etmemi isteme.”

“Anlaşıldı,” dedim. İçim gerçekten de açgözlü bir arzuyla zonkluyordu. “Tek seferlik bir şey. Bunu boşa harcama.”

“O zaman sıkı tutunsan iyi edersin.”

Söylediğini yapmam iyi olmuştu çünkü ellerim pirinç başlığa sarıldıktan birkaç saniye sonra diliyle sihirli bir şey yaptı ve bununla aynı anda parmaklarını içimde dolaştırınca tüm vücudumun patladığını hissettim.

Parmaklarının etrafına o kadar sıkı kapanmışım ki röntgen çekirtmesi gerekebileceğini düşünüp endişelendim. Ama durup onu kontrol edecek kadar endişeli değildim. Şu anda hayatımın en iyi orgazmının ortasındaydım. Önceliklerim vardı. Parmaklarını kırmış olsam da umurunda değilmiş gibi hissediyordum çünkü kemiklerimi parçalayan boşalmam süresince beni yalamaya devam etmişti.

“Hâlâ boşalıyorsun. Seni hissedebiliyorum,” dedi inleyerek.

En azından ben öyle söylediğini sanıyordum. Kulaklarım pazar sabahı kilisenin çan kulesine çıkmışım gibi kuvvetle çınlıyordu.

“Bir dakikaya ihtiyacım olacak,” dedim nefes nefese. Ciğerlerime oksijen almak için savaşıyordum.

“Hmm, hayır. Bunu boşa harcamayacağım.” derken sesi çok

uzaklardan geliyormuş gibi duyuluyordu. “Ayrıca, sen hâlâ boşalırken aletimi içine sokmak istiyorum.”

“Tamam.”

Ya bir *Pop-Tart*’ın ya da bir prezervatifin ambalajından gelen belirgin bir hissetti duydum. İkincisi mantıklıydı çünkü ereksiyonunun geniş tepesinin karnıma temas ettiğini hissedebiliyordum.

Dizlerinin üzerine kalkmadan önce dilini her bir göğsümün üzerinde gezdirecek kadar uzun bir süre duraksadı.

İntikamcı bir savaşçıya benziyordu. Dövmeli ve kaslıydı. Göz kapakları ağırlaşmış, göğsü kabarmıştı. En azından iyi vakit geçiren tek kişi olmadığımı fark etmiştim.

Kalçalarını itip o uzun ve kalın kitle imha silahını içime gömmeden önceki son tutarlı düşüncem buydu.

Gözlerimiz kenetlendi, yüzü acı dolu bir zevk ve zafer ifadesiyle doldu.

O iri ellerinden birini göğsüme koyup beni tekrar yatağa bastırana kadar kasıldığımı fark etmemiştim.

“Rahatla, bebeğim. Rahatla,” diye fısıldadı.

Ciğerlerime sıkışan nefesi dışarı verdim, ardından bir nefes daha aldım. O kadar büyüktü ki. Ayrıca haklıydı, kaslarımın aletinin etrafında hafifçe titrediğini hissedebiliyordum.

“Aletimi böyle sıkmaya devam edersen, bu iki seferlik bir şey olmak zorunda kalacak, tatlım.”

“Hmm... Güzel, evet.”

Bana sırıttı. “Demek o süslü kelime dağarcığını kaybetmen için gereken şey buymuş.”

“Bütün gün konuşmayı mı düşünüyorsun, yoksa hareket etmeye başlayacak mısın?” diye homurdandım. İhtiyaç çoktan içimde yeniden yükselmeye başlamıştı. Knox’un aletinin orgazm büyüsü yapan bir tür sihirli değnek olup olmadığını, toparlanma süreci ve biyolojik gereksinimler gibi şeyleri ortadan kaldırıp kaldırmadığını merak ettim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bana bak, Naomi,” dediğinde söylediği şeyi yaptım. “Kahretsin, çok güzelsin. Benim için öyle ıslaksın ki...” O da benim için kaya gibi sertti.

İşte o zaman hareket etmeye başladı. Yavaş yavaş. Ağır ağır. Teni terden parlıyordu. Çenesi kasılmıştı ve içime girip çıkar-ken kalçaları bir metronom gibi ritmik şekilde hareket ediyordu.

Cenneteydim. Ama kendini dizginlediğini anlayabiliyordum. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordum. Benden almasını istiyordum.

“Nazik olma,” diye inledim.

“Acele etmiyorum. Bununla başa çıkabilirim.”

“Knox, aletine biraz daha kan giderse patlayacak.”

“Her konuda bir fikrin var. Seni nasıl becerdiğim konusunda bile.”

“Özellikle beni nasıl becerdiğin konusunda.”

Beni muhtemelen susturmak için öpmüştü ama umurumda değildi çünkü kalçalarımı biraz kaldırdığımda, itişleri hızlanıp daha derinlere indi. Beni konfor alanımın sınırlarına itiyor, kaldırabileceğimi düşündüğümünden biraz daha fazlasını almamı sağlıyordu.

Bundan inanılmaz zevk almıştım.

İhtiyacım olan şeyi bana, onun için dile getirmeme ve tane tane anlatmama gerek kalmadan veriyordu. İstememe gerek kalmadan. “*Belki de kendin yaparsan daha kolay olur,*” gibi şeyler söylemeden.

“Bana geri dön, papatya.”

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar onun yüzüne odaklandım, bakışları üzerimde geziniyor ve ciddi görünüyordu. “Ben senin içindeyken burada olacaksın. Başka hiçbir yerde değil, beni anlıyor musun?”

Başımı salladım. Düşüncelerimde kaybolacak hale geldiğim için utanmıştım. Knox haklıydı. Kaç kez planlarıma ve listelerime kendimi kaptırıp karşımda duran şeyi kaçırmıştım? Ya da bu durumda, içimdekini.

Onunla birlikte olduğumu kanıtlamak için tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve o derinlere inerken aletini saran kaslarımı sıktım.

“İşte benim kızım,” diye inledi.

Yaptığımız şey çok iyi hissettiriyordu. Çok *doğru*du.

Topuklarım kıcının mükemmel kıvrımlarına yerleşirken göğsündeki tüyler sertleşmiş meme uçlarımı gıdıklıyordu. Başka bir orgazm daha içimde yükselmeye başlamıştı.

O kadar iyi hissettiriyordu ki, sanki kutsal bir şey yaşıyor-muş gibiydim.

O da bunu hissediyordu. Artık daha sert, daha az kontrollüydü ve ben daha fazlasını istiyordum.

“Seni nasıl istediğime karar veremiyorum,” diye itiraf etti dişlerini sıkarak. “Çok fazla yol düşündüm.”

“Öyle mi?” Nefes aldım, Honky Tonk’taki bilardo masasının üzerine bedenimi eğerek beni becerdiğine dair sürekli fantezi kurmuyormuşum gibi şaşkın görünmeye çalıştım.

Altdudağımı ısırdı. “Ofisimde duvarlardan birine yaslanıyorsun. Seni boşalttığımı kimsenin duymaması için elimi ağzının üzerine kapatıyorum. Kamyonetimde kucağıma yerleşmişsin. Bu mükemmel göğüsler yüzümün karşısında duruyor, böylece seni becerirken onları emebiliyorum. Ellerinin ve dizlerinin üzerindesin, seni arkadan becerdiğim sırada omzunun üzerinden bana bakıyorsun.”

Tamam, bunlar oldukça iyiydi.

Göğüslerim şişip ağırlaştı. Vücudumdaki her sinir ucu canlanıyordu. Üstelik ilk orgazmımda yırttığımı düşündüğüm karın kaslarım yeniden gerilmeye başlamıştı.

“Siktir, bebeğim. Gittikçe sıkılaşıyorsun.”

İçime girerken her damarını, her çıkıntısını, uyarılmışlığının her santimini hissedebiliyordum. Tekrar ve tekrar durumunu açıkça gösteriyordu. Hissettiğim coşku zihnimi sis gibi ele geçirmişti.

Parmaklarımın altındaki kasları gergindi. İkimiz de titriyorduk. O içimdeyken boşalacaktım ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım. Bir elini hafifçe zorlayarak aramıza yerleştirip göğsümü avuçladı, açgözlü meme ucum avucuna çarpıyordu.

“Hepsini al, bebeğim.”

Bunu yaptım, kendimi olabildiğince geniş açtım ve beni uçurumun kenarına sürüklerken ona sımsıkı tutundum.

Beni yavaş yavaş orgazma sürüklemek yerine resmen her şeyin içimde patlamasına sebep olmuştu. Bedenimden beni tepeden tırnağa titreten yüksek bir voltaj geçmiş gibi hissediyordum. Yüzümü boynuna gömerek çığlık attım.

“Ah, siktir. Siktir!”

Gözlerimi açtığımda onu gücünü arttırarak hareket ederken buldum, gözleri yarı kapalıydı. Kontrolünün tüm kalıntılarını kaybetmişti.

Sonraki ve onun ardından gelen hamlesinde homurdanırken aletinin içimde büyüdüğünü hissettim. Sarsılıp derinlerinden gelen bir zafer duygusuyla haykırdığında hâlâ boşalıyordum. Kendini derinlerime gömüp orada tuttu. Vücutlarımız kenetlenirken birlikte boşalmaya başladık. Aletinin her sarsıcı darbesinde kaslarım onu daha da sıkı kavıyordu.

“Naomi,” diye homurdandı boynuma doğru. Birlikte hareket ederken kalplerimiz birlikte atıyordu.

YİRMİ DÖRT

DAVETSİZ MİSAFİRLER

Naomi

Yumuşak bir horlama sesi beni Knox Morgan'la ilgili inanılmaz şehvetli rüyamdan uyandırdı. Horultuyu tekrar duyup sıcak ve sert vücudunu üzerimde hissettiğimde, gözlerim çizgi film karakterleri gibi kocaman açıldı.

Bu bir rüya değildi.

Huysuz patronumla, sinir bozucu komşumla ve arka bahçesine işeyen adamla yanlışlıkla seks yapmıştım.

Pişmanlığın tozlu bir çayırdaki bizonlar gibi beynime hücum edip kargaşa yaratmasını bekledim ancak vücudum buna izin vermeyecek kadar tatminle dolup taşıyordu. Knox beynime ve bedenime tamamen boyun eğdirmişti.

Horlayan yatak arkadaşımı rahatsız etmemek için dikkatlice dönüp ona baktım. Çıplaktı, bacaklarına dolanan çarşaf muhteşem vücudunun büyük bir kısmını açıkta bırakmıştı. İlk kez haberi olmadan onu yakından inceleme fırsatı buluyordum.

O gür, koyu sarı saçları ellerim yüzünden darmadağın olmuştu. Kaşlarının arasında küçük bir yara izi vardı.

Saç çizgisinin yakınında daha uzun, daha pürüzlü bir iz daha vardı. Kirpikleri beni kışkandıracak kadar uzundu. Genellikle o sert, onay vermeyen, düz çizgi halindeki kapalı dudakları hafifçe aralanmıştı.

Sırtüstü yatıyordu, dövmeli kollarından birini başının altına koymuş, diğeriyle de bana sarılmıştı. Sarılmayı seven biri ol-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

duğunu düşünmemiştim, akli başında hiç kimse böyle bir şey yapmazdı. Ama bana sarılma şekli farklı şeyler söylüyordu. Göğsü derin ve eşit nefeslerle hareket ederken karın kaslarını hayranlıkla inceledim. Benimkiler beklenmedik orgazmların verdiği egzersizler yüzünden ağrıyordu. Onun kasları ise her şeye dayanabilirmiş gibi görünüyor, gergin bir V şeklini alıp belirginleşerek çarşafın altında kayboluyordu.

O kadar huzurlu görünüyor ki kaşlarının arasındaki daimi sıkıntı çizgisi bile yumuşamıştı.

Knox Morgan'ın yatağında çıplak olduğuna inanamıyordum.
Of, Tanrım.

Knox Morgan çıplak.

Hem de benim yatağında.

Bu sinsî pislik bana insanlığın bildiği en yoğun orgazmlardan iki tanesini yaşatmıştı. Onun gözlerinin içine bakarken vajinamın istemsizce kasılmasına nasıl engel olabilirdim ki?

Ah, işte oradaydı. Eski dostum, utancın paniği.

Kendi düğünümünden kaçtıktan sadece birkaç hafta sonra, yatmamam gerektiğini bildiğim bir adamla aynı yatakta ne yapıyordum?

Bu yataktan çıkmam gerekiyordu çünkü uyanıp bana uykulu gözlerle bakarsa, tedbiri elden bırakıp hiç düşünmeden onun üzerine atlardım.

Birkaç deneme yapmam gerekse de kendimi onun şaşırtıcı derecede sıkı kavrayışından kurtarmayı başardım. Çekmeceleri karıştırarak onu uyandırmak istemediğimden, bu gece için hazırladığım geceliği aldım ve parmak uçlarımla odadan çıkmadan önce üzerime geçirdim.

Merdivenlerden inerken kendi kendime, "Tek seferlik bir şey," diye mırıldanıyordum.

Olan olmuştu. Artık bitmişti. Hayatıma devam etme zamanıydı.

Mutfağa girerken ayağım ortaya fırlatılmış bir çizmeye takıldı. "Of! Lanet olsun," diye tısladım.

Waylon başını koltuktan kaldırıp esnedi ve geniş geniş gerindi.

“Merhaba,” derken onun insanıyla yattığım için beni yargılayabileceğini düşünerek utanmışım. Ama bu Basset tazısı yargılayıcı hissediyorsa bile uzun sürmedi çünkü yuvarlanıp uykusuna hemen geri döndü.

Knox'un botlarını merdivenlerin dibinden uzaklaştırdım. Birinci katta giysilerden bir yol oluşturmuştuk, bunu daha önce hiç yapmamışım. Bir yudum kahve içtikten sonra hepsini toplayıp katlayacaktım.

Gecenin geç saatlerinde olanlar -Nash için endişelenmek, Waylay'ın ilk günü ve algılarımı çarpıtan orgazmlar- birleşince neredeyse komaya girecekmişim gibi hissetmeye başlamışım.

Hızlıca bir demlik kahve hazırladım, demlenmesini beklerken alnımı tezgâha yasladım.

Mor elbisesi ve pembe spor ayakkabılarıyla büyük sarı okul otobüsüne doğru yürüyen yeğenimi düşündüm. Yeni sırt çantası, okul malzemeleri ve atıştırma malzemeleriyle doluydu.

Altıncı sınıftaki ilk günü için hiç heyecanlı değildi. Knockemout'taki ilk okul yılının, geçen yılın ne kadar berbat geçtiğini ancak hayal edebilirdim. Umarım Nina, Chloe ve yeni öğretmeni sayesinde hak ettiği ikinci şansa sonunda sahip olurdu. Eğer bu işe yaramazsa başka bir çözüm bulacaktım. Waylay akıllı, komik ve tatlı bir çocuktur. Dünyanın bunu görmezden gelmesine izin veremezdim.

Kahve makinesi dolan demliğin siren çağrısını yaptı. Parmaklarım kahve sürahisinin kulpunu kavradığı anda ön kapının canlı bir şekilde çalındığını duydum.

Waylon'un kafası kanepeden kalktı.

Aceleyle bir kupa doldurdum ve kapıyı açmadan önce kaynar sıcaklıktaki kahveden bir yudum aldım.

Ebeveynlerimi verandada bulduğumda ağız dolusu kafein boğazıma kaçtı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“İşte bizim kızımız!” Bronzlaşmış ve mutlu görünen annem kollarını iki yana açtı.

Amanda Witt, altmış bir yaşında olmasına rağmen hâlâ üniversitede babamın dikkatini çeken kıvrımlarını vurgulayacak şekilde giyiniyordu. Saçlarını düğün günlerinde olduğu gibi kumrala boyamaktan gurur duyardı ancak şimdilerde perçemlerini cüretkâr bir şekilde kestiriyordu. Golf oynar, okul danışmanı olarak yarı zamanlı çalışır, girdiği her odaya canlılık katardı.

“Anne?” diye mırıldanırken istemsizce ona sarılmak için eğildim.

“Lou, bu şimdiye kadar gördüğün *en şirin* küçük kulübe değil mi?” dedi annem.

Babam homurdandı. Ellerini şortunun ceplerine sokmuş, spor ayakkabısının burnuyla verandanın parmaklıklarını dürtüyordu. “Sağlam görünüyor,” diye cevap verdi.

Annem güzel şeylerden etkilenirdi. Babam bunun yerine sağlamlığı takdir etmeyi tercih ederdi.

“Nasılsın, ufaklık?” diye soran babama sarıldım, ayak parmaklarım yerden kesilirken güldüm. Annem, kardeşim ve ben-den birkaç santim daha kısayken, babamın boyu 1.80’in üzerindeydi. Bana her zaman her şeyin yoluna gireceğini hissettiren sakallı, iriyarı bir adamdı.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum babam beni dikkatle yere bırakırken.

“Tatlım, bize bir torunumuz olduğunu söyleyip doğruca buraya gelmememizi bekleyemezsin. Seni yataktan mı kaldırdık? Geceliğin çok güzelmiş,” dedi annem.

Yatak.

Gecelik.

Seks.

Knox.

Of, Tanrım.

“Ee...”

“Sana o geziyi kısa kesmemiz gerektiğini söylemiştim, Lou,” dedi babamın omzuna vurarak. “Belli ki kızımız depresyonda. Hâlâ pijamalarla dolaşıyor.”

“Depresyonda değil, Mandy,” dedi babam. İçeri girerken parmaklarını kapının çerçevesine vurdu. “Bu da ne böyle? Meşe mi?”

“Bilmiyorum, baba. Ayrıca depresyonda değilim, anne,” dedim. Çıplak misafirim uyanmadan önce onları evden çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. “Ben sadece... şey... dün gece geç saate kadar çalıştım. Bir de ailevi bir acil durum vardı ve...”

Annemin nefesi kesildi. “Waylay’le ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır, anne. Özür dilerim. Bizim ailemiz değil. Buranın ve çalıştığım barın sahibi olan aileden bahsediyordum.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum. Adı neydi? Hanky Pank mi?”

“Honky Tonk,” diye düzeltirken yere yayılmış elbisemi gördüm. “Oturma odasını gördünüz mü?” Soru ağzımdan neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. Annem ve babam el salladığım alana büyülenmiş numarası yapmadan önce birbirlerine baktılar.

“Şu şömineye bak, Lou.”

“Evet, şömineye bakın,” diye bağırdığımda babam homurdandı.

Annemle babam şömineyi hayranlıkla seyrederken, elbiseyi ayak parmaklarımla tutup mutfak masasının altına ittirdim.

“Bir köpeğiniz var! Tanrım, düğünden beri seni meşgul eden gerçekten çok fazla şey varmış.”

Waylon kafasını kaldırdı, boynu hâlâ yastığa yapışık duruyordu. Sonra kuyruğu yastığa çarptı ve annem bir sevgi kelebeğine dönüştü. “Kimmiş bu yakışıklı çocuk? Siz, efendim. Evet, sizsiniz!”

“Gördün mü, Mandy? Kızımız depresyonda değil, sadece meşgul,” diye bastırdı babam.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ormanın manzarası harika değil mi?” dedim. Deli gibi pencereleri işaret ederken kelimeler ağızımdan boğuk bir şekilde çıkıyordu.

Onlar camdan ormanı seyretmek için döndüklerinde Knox’un kot pantolonunu yerden alıp lavabonun altındaki dolaba fırlattım.

“Beeper, gel ve köpüş yeğeninle tanış!” Annem “ödül buzdolabında” şeklinde duyulan çağırma sesini kullanıyordu ve bu ses kesinlikle üst katta, yatağında yatan adamı uyandıracak kadar yüksekti.

“Beeper’ı mı getirdiniz?”

Beeper ailemin en son kurtardığı köpekti. Bir önceki yıl Noel’de ona DNA testi yaptırmıştım. Kahverengi, ayaklı bir *Brillo* süngerine benzeyen, karma ırk karışımıydı. Sünger görünümlü köpek kapı aralığında belirdi ve hızlıca içeri girdi.

Waylon doğrulup minnettar bir şekilde havladı.

“Bu Waylon. Benim köpeğim değil. Şeyin köpeği... Komşumun? Hey, buradan çıkıp kahvaltıya veya öğle yemeğine gitmek ya da öylesine evden ayrılmak ister misiniz?”

Waylon koltuktan zıplayıp içerideki diğer köpeklerle burun buruna geldi. Beeper tiz bir havlama sesi çıkardı ve ikisi de fırlayarak birinci katın sağladığı ufacık alanda turlamaya başladılar.

“Papatya, bebeğim, orada tam olarak ne yapıyorsun?”

Çıplak ve kaslı bacakların uzantısı olan çıplak ayakların merdivenlerde belirmesini dehşet içinde izledim. Annem ve ben, merdivenlerden inen *boxer* -penisleri örten mucizeler için Tanrı’ya şükürler olsun- görüş mesafemize girdiğinde olduğumuz yerde donup kaldık. İri bir adama göre hızlı hareket eden babam, yaklaşan iç çamaşırıyla aramıza girdi.

Ardından Knox’un çıplak gövdesine doğru, “Burada ne arıyorsun?” diye bağırdı.

“Vay, vay, vay,” diye fısıldadı annem. Haksız sayılmazdı. Karşımızdaki adam muhteşemdi.

Waylon ve Beeper merdivenlerden yukarı fırlamak için tam olarak o anı seçtiler.

Köpek faciası yanından geçerken, "Papatya, neler olduğunu açıklamak ister misin?" dedi Knox ağır bir şekilde.

Babamın kolunun altından sıyrılarak ailemle patronumun arasına geçmek için hareket ettim. Ya da komşumun. Tek seferlik seks partnerim de sayılabilir miydi?

"Şey, peki. Hmm... Keşke biraz daha kahve içmiş olsaydım."

"O dövmeleler gerçek mi? Haftada kaç kez spor salonuna gidiyorsun sen?" diye sordu annem. Babamın kolunun altından ona doğru bakıyordu.

Babam güreleyerek, "Neler oluyor böyle?" dedi.

"Off, Lou. Çok eski kafalısın," dedi annem. Knox'un yanına gidip ona sarılmadan önce babamın sırtına şefkatli bir şaplak attı.

"Anne!"

Knox şok içinde olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle öylece duruyordu.

"Ailemize hoş geldin," diyen annem yanağına bir öpücük kondurdu.

"Aman Tanrım. Şimdi utançtan öleceğim," dedim.

Knox annemin sırtını beceriksizce sıvazladı. "Şey, teşekkürler?"

Annem onu bıraktıktan sonra beni omuzlarımdan tuttu. "Senin için çok endişelendik, tatlım. Kendi düğününü öylece bırakıp gitmek hiç senlik bir hareket gibi hissettirmiyordu. Elbette bu endişe Warner'ı çok sevdiğimizden falan değildi."

"Her zaman kendini beğenmiş bir herif olduğunu düşündüm," diye araya girdi babam.

"Depresyonda olabileceğini düşünüyordum," diye devam etti annem. "Ama şimdi her şey mantıklı geliyor! Başka birine âşık oldun ve sahte bir evlilik yürütemezdin. Bu harika değil mi, Lou?"

Knox, "Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldanırken mutfağa ilerledi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” diyerek talebini dile getiren babam hâlâ durumdan memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Kahve demliğinin yanından, “Naomi,” diye seslendi Knox. “Pantolonum?”

Yüzümü buruşturdum. “Lavabonun altında.”

Kot pantolonunu almak için eğilmeden önce bana uzun, okuması zor bir bakış attı.

Knox bize sırtını dönüp pantolonunun fermuarını çekerken annem bana inanılmaz derecede uygunsuz bir çift başparmak işareti yaptı.

“ANNE!” dedim ağzımı sessizce hareket ettirerek.

Ama o başparmağını göstermeye ve durumu onayladığını gösteren ürkütücü bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti.

Bu hareket onu Andersontown Halk Tiyatrosu’nun *The Full Monty* oyununu izlemeye götürdüğüm zamanı hatırlatmıştı. Annem erkek bedenini her zaman takdir ederdi.

“Tamam, sanırım biraz ileri gidiyoruz. Anne ve baba, bu Knox. Benim komşum ve patronum. Birbirimize âşık değiliz.”

Annemin yüzü düştü, ellerini kalçalarına götürerek yere bakan babamın omuzlarının çökmesini izledim. Bu tepkiyi daha önce de görmüştüm. Kaygı. Hayal kırıklığı. Endişe. Ama bunların sebebi hiçbir zaman benim yaptığım bir şey olmamıştı. Başlarına bela açan hep kız kardeşimdi. Bu sefer sebebin kaynağı olmaktan nefret etmiştim.

“Bu tek gecelik bir ilişki mi? Bir tür orta yaş krizi mi geçiriyorsun, yoksa bu adam senden faydalandı mı?” Witt Ailesi Buluşması’nda üç yıl üst üste En İyi Kucaklayıcı ödülünü kazanan babam yumruk atmaya hazır mı gibi görünüyordu.

“Baba! Kimse kimseden faydalanmadı.”

Knox yanımda belirip bana taze bir fincan kahve uzatınca çenemi kapattım. “Ne kadar süreliğine şehirdesiniz?” diye sorduğunda babam ona ters ters baktı.

“Henüz karar vermedik,” dedi annem onun dövmelerine bakarak. “Torunumuzla tanışacağımız için çok heyecanlıyız.

Ayrıca *malum kişiyle* ilgili biraz endişeliyiz.” Sanki yüksek sesli fısıltısını duymamışım gibi eliyle beni işaret etti.

Knox bana bakarak iç geçirdi. Ardından elini boynuma yerleştirerek beni yanına çekti. “Durumu size açıklayacağım. Kızınız, kötü kalpli kız kardeşine yardım etmek için kasabaya geldi, bu konuda alınmak yok.”

“Alınmadık,” diye güvence verdi annem.

“Naomi’ye bir kez baktıktan sonra ona hızla ve fena halde çarpıldım.”

“Knox,” diye tısladım ama boynumu sıkıca kavrayıp konuşmaya devam etti.

“Aramızdakilerin nereye varacağını göreceğiz. Hiçbir yere gitmeyebilir. Yine de şu an bu ilişkinin keyfini çıkarıyoruz. Akıllı, güzel ve inatçı bir kadın yetiştirmişsiniz.”

Annem saçlarını kabartarak, “Bu özelliklerini benden almış,” dedi.

“Ne iş yapıyorsun, Tok?” diye sordu babam.

“Knox,” diye düzelttim. “İşletmeleri ve birkaç mülkü var, baba.”

Babam boğazını temizledi. “Kendi kendine bir yerlere gelmiş bir adam mı yani? Sanırım Bay Nepotizm’den daha iyi.” Üniversiteden mezun olduktan sonra aile şirketine işe giren Warner’dan bahsediyordu.

“Birkaç yıl önce şans yüzüme güldü ve piyangoyu kazandım. Çoğunu buraya, büyüdüğüm kasabaya yatırdım,” diye açıkladı Knox. “Naomi ortaya çıkana kadar tüm şansımı tükettiğimi sanıyordum.”

Eğer dikkatli olmazsam, Sahte Romantik Knox tüm gerçek romantizm kavramını benim için mahvedecekti.

“Adı polis merkezinin üstünde yazıyor,” dedim zoraki bir canlılıkla.

Boynumdaki tutuşu tekrar sıkılaştı. Elimini arkasına atıp kot pantolonunun kemerinin üstündeki deriyi çimdikledim. Boynumu biraz daha sıktı. Onu tekrar çimdikledim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Babam alnını ovuşturarak, “*Advil* gibi bir şeye ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

“Başın ağrımasın, Lou. Kızımız *iyi*. Buraya gelirken endişelenen bendim, unuttun mu?” Annem sanki biz odada değilmişiz gibi konuşuyordu.

“Öyle mi? Ama artık onun bir sorunu olduğunu düşünen benim.”

Knox’un elinden kurtulmaya çalışarak, “Sana başın için bir şeyler getireceğim,” dedim. Ancak o sadece boynumu daha fazla sıktı ve kahvesinden bir yudum almakla yetindi.

“Saçmalama. Çantamda babanın en sevdiği antienflamatuvar ilaçların hepsi var,” dedi annem. Telaşla ön kapıya, kol çantasını koyduğu yere gitti. Babam ellerini ceplerine sokarak mutfığa doğru yürümekle meşguldü. Knox’un ocağın üstünde duran buruşuk tişörtüne kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

Sohbet edebilmek için, “Waylay sizinle tanışacağı için çok heyecanlanacak. Buradayken nerede kalacaksınız?” diye sordum çaresizce.

“Kasabada bir motel var. Boş odaları olup olmadığına bakalıyız,” dedi babam dolap kapaklarını açıp raflara vurarak.

Akdenizde’de geçirdikleri üç haftalık lüks bir tatilden sonra küflü, harap bir motelden hoşlanacaklarını sanmıyordum. Knox söze girdiğinde başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile.

“Bence bundan daha iyisini yapabiliriz. Liza J’de sizin için bir oda buluruz.”

“Knox,” diye tısladım. Ailem yan oda sayılacak kadar yakın bir evde kalırken onunla bir ilişkim varmış gibi davranmayı nasıl başaracaktım?

Yüzümün yan tarafına burnunu sürtecekmiş gibi eğilerek, “Kapa çeneni,” diye fısıldadı. Dudaklarını şakağıma değdirmesiyle meme uçlarımda sertleştiğini hissettim.

Annem elinde bir şişe hapla bana bakıp gülümsedi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Eminim kızıma ve torununuza mümkün olduğunca yakın kalmak istersiniz,” dedi Knox.

“Seninle dışarıda konuşabilir miyim?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ellerini birbirlerinden nasıl uzak tutamadıklarını görüyor musun?” diye seslendi annem arkamızdan.

“Görüyorum. Çantanda hiç antiasit ilaç var mı?” dedi babam, hasta görünüyordu.

Kapıyı kapatarak yanımdaki adamı verandaya doğru sürükledim. “Peki, şimdi ne yapacağız? Ailem gidene kadar bir ilişkimiz varmış gibi mi davranacağız?”

“Bir şey değil. Bana borçlusun, papatya. Bunun bekârlık itibarına ne yapacağından haberin var mı?”

“İtibarın umurumda değil! Yaşam değerlendirmesinden geçmek zorunda olan benim! Ayrıca, sana borçlu olmaktan bıktım! Neden sürekli beni kurtarmaya geliyorsun?”

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Belki de bir kez olsun kahraman olmak hoşuma gidiyordur.”

Dizlerimin bağı çözülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı çünkü birazdan bayılacakmış gibi hissediyordum. Beni kendine çekerken yüzünde beliren sırıtiş resmen günah vadediyordu.

Gelmiş Geçmiş En İyi Seks’ten bu kadar kısa bir süre sonra onun vücuduyla temas etmek devrelerimi yakıyordu. Artık ona bağırarak istemiyordum. Onu öpmek istiyordum.

“Ya da belki,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Sadece o ukala ağzının aletimi sarmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor olabilirim.”

En azından dürüsttü, ayrıca müstehcen davranmayı seviyordu. Bu hoşuma gitmişti. Bir eliyle cesurca kalçalarımı avuçluyor, diğeriyle ensemdeki saçları tutuyordu.

“Böldüğüm için özür dilerim.”

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. Yani, bunu yapmayı denedim. Beni hâlâ oldukça sıkı tutuyordu. Bunun iyi bir şey ol-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

duğu ortaya çıkmıştı çünkü basamakların yanından bizi izleyen sosyal hizmet görevlisi Yolanda Suarez'i gördüğümde korkulukların üzerinden düşmem oldukça muhtemeldi.

“Bayan Suarez, sizi tekrar görmek ne güzel,” derken kelimeler boğazımda düğümlendi.

YİRMİ BEŞ

AİLE MESELESİ

Knox

Naomi'nin ailesinin istenmeyen müdahaleleri ve belgelerden birinde eksik imzayla gelen sosyal hizmet görevlisine rağmen, hastaneye geri döndüğümde harika bir ruh halindeydim.

Elbette, bir ilişkim varmış gibi davranmak muhtemelen -yani kesinlikle- başıma bela olacaktı. Ama bu durum, Naomi'yi bir sürü sıkıntıdan kurtaracak ve kardeşimi kızdırmamı sağlayacaktı.

O sabah uyandığımda, söz konusu olan şey bu kadinken tek seferlik ilişkinin yeterli olmayacağını biliyordum. Birkaç hafta takılabilir, birbirimizi sistemlerimizden atabilir, ardından ailesi eve döndüğünde yara izlerimizi kaşımaya devam ederek normal hayatlarımıza geri dönebilirdik.

Sonuçta, yaşananlar çok kötü sayılmazdı.

Nash'in odasına girdiğimde Knockemout Polis Karakolu'nun çoğunun içeride olduğunu gördüm.

Kardeşim yataktan, "Ofiste ve depoda ne bulursan bana haber ver," derken biraz daha canlı görünüyordu.

"Hâlâ hayatta olduğuna sevindim, evlat," dedi Grave. Diğerleri de bu sözleri onayladı.

"Tabii, elbette. Şimdi buradan defolup gidin ve Knockemout'u bir arada tutmaya çalışın."

Onlar giderken yanımdan geçen her bir polise başımı salladım. Naomi'nin, kardeşimin kasabaya daha iyi hizmet verebilmek için departmanı temizlemesiyle ilgili söylediklerini düşündüm.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

O haklıydı. Sanırım ikimiz de bize evimiz diyebileceğimiz bir yer vermiş olan bu kasaba için doğru olanı yapmak istiyorduk.

“Naomi nasıl?” diye sordu Nash. Son memur da kapıdan çıktıktan sonra sesi biraz sinirli bir hale bürünmüştü.

“İyi,” dedim. Morgan erkekleri sırlarını paylaşmaz ya da ilişkilerini anlatmazlardı. Ama dudaklarıma minicik bir sırıtış yayılmasına engel olamamıştım.

“Daha batırmadın mı?”

“Kurşun ve uyuşturucuyla doluyken çok komik oluyorsun.”

Bir iç çekti, hastanede kapalı kalmaktan çoktan bıktığı belliydi.

“Personel toplantısı da nedir?” diye sordum.

“Dün gece birkaç hırsızlık oldu. Bir ofis ve depo. İkisi de Rodney Gibbons’a ait. Ofis çok kötü durumda değildi. Birisi kasayı kurcalamış, şifresi bilgisayarın yanındaki yapışkan notta yazılıydı. Ancak depo darmadağın edilmiş. Her iki yerde de kimse bir şey görmemiş,” diye açıkladı durumu.

“Seni burada ne kadar tutacaklar?” diye sordum.

Başparmağıyla kaşlarının arasını kaşdı, bu hareket hayal kırıklığının göstergesiydi.

“Çok uzun süre tutacaklar. En erken birkaç gün içinde çıkabileceğimi söylediler. Sonrasında ne kadar hareket kabiliyeti kazanabileceğimi görmek için fizik tedavi alacağım.”

Eğer hareket kabiliyetinin tamamını geri kazanamazsa kariyerinin geri kalanında bir masaya mahkûm olacaktı. Bundan nefret edeceğini ben bile biliyordum.

“O zaman aptalca şeyler yapmaya çalışma,” dedim. “Doktorlar ne diyorsa onu yap. Fizik tedavini ol ve kendini toparla. Masa başında çalışmanı kimse istemiyor.”

“Evet, Luce olayı araştırıyor,” diyerek konuyu değiştirdi. Sesi bu konuda pek mutlu çıkmıyordu.

“Öyle mi?” dedim ihtiyatla.

“Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu polisin işi. Siz amatörlerin kasaba sokaklarında ortalığı karıştırmasına ihtiyacım yok.”

Kullandığı “amatör” kelimesi beni rahatsız etmişti. Zamanında biz de profesyonel cehennem zebanileriydik. Ben biraz paslanmış olsam bile, içimde arkadaşımızın on yedi yaşındaki halinden çok daha tehlikeli olduğuna dair bir his vardı.

“Sizinkiler adamla ilgili bir şey bulabildi mi?” diye sordum.

Nash başını iki yana salladı. “Çalıntı araba. Lawlerville civarında temizlenmiş. Yerel halk bir saat kadar önce bulmuş.”

“Ne kadar temiz?”

Omuz silkti, ardından yüzünü buruşturdu. “Henüz bilmiyorum. Direksiyonda veya kapı kollarında parmak izi yok.”

“Bir polisi vuracak kadar aptalsa, bir yerlerde parmak izi bırakacak kadar da aptaldır,” diye tahmin yürüttüm.

“Evet,” dedi onaylayarak. İnce beyaz battaniyenin altında bacaklarını huzursuzca oynatıyordu. “Liza’nın birkaç yeni misafiri olduğunu duydum.”

Başımı salladım. “Naomi’nin ailesi. Bu sabah geldiler, sanırım torunlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorlar.”

“Bunu da duydum. Ayrıca çırılçıplak bir şekilde aşağıya indiğinde büyük bir etki yarattığını da duydum.”

“Dedikodu gazeten yeterince iyi çalışmıyor. O sırada üzerimde iç çamaşırı vardı.”

“Eminim babası buna bayılmıştır.”

“Üstesinden gelmeyi başardı.”

“Acaba eski nişanlısıyla kıyaslandığında nasıl birisin?” dedi.

“Ailesi eski nişanlısını pek sevmiyormuş,” dedim. Ama Naomi’nin gözüne nasıl görüldüğümden emin olamıyordum.

Nash’in el değmemiş yemek tepsisine baktım. Et suyu ve zencefilli gazoz vardı. “Berrak sıvılarla nasıl hayatta kalmayı düşünüyorsun?”

Kardeşim yüzünü buruşturdu. “Sistemi zorlamamakla ilgili bir şey işte. Hamburger ve patates kızartması için cinayet işleyebilirim. Çocuklar hemşirelerden korktukları için içeriye gizlice yemek getiremiyorlar.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ne yapabileceğime bakarım,” diye söz verdim. “Şimdi gitmem gerekiyor. Bu akşam, Way’in okuldaki ilk gününü ve Naomi’nin ailesinin kasabaya gelişini kutlayacağımız büyük aile yemeğinden önce yapmam gereken bazı işler var.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi Nash. Ancak sözlerinde gerçeklik payı yoktu.

“Bu sana bir ders olsun, küçük kardeşim. Hamlelerini daha hızlı yapmalısın, yoksa senin yerine başkası harekete geçer.” Kapıya doğru ilerledim.

“Way’e söyle, okulda ona bulaşan olursa bana haber versin,” diye seslendi.

“Olur.”

“Naomi’ye söyle, istediği zaman yanıma uğrayabilir.”

“Olmaz.”

Liza J’in evi artık naftalin müzesi gibi kokmuyordu. Bunun, her beş dakikada bir dört köpeği içeri almak ya da dışarı çıkarmak için birinin kapıyı açmasıyla bir ilgisi olabilirdi.

Fakat sebebi büyük ihtimalle, on beş yıldır dokunulmamış odaların tavandan zemine kadar Naomi’nin bakımından geçmesiydi.

Tozlu perdeler ve arkalarındaki pencereler ardına kadar açılmıştı. Çalışma odasının ışıkları yanıyordu, bu oda evin ücretli misafir kabul etmeye başladığı zamandan beri kullanılmamıştı. Stef telefonla konuşurken masanın arkasına geçmişti, önündeki dizüstü bilgisayara bakıyordu.

Mutfaktan müzik sesi geliyordu, arka bahçede bir araya gelen insanların seslerini duyabiliyordum.

Belki de bu değişimler kötü değildi.

Köpek sürüsünü okşamak için diz çöktüm. Naomi’nin ailesinin küçük üyesi Beeper, köpeğimin kulaklarından birinin üzerinde oturuyordu.

“İşte bu!”

Bu sözler çalışma odasından gelmişti. Stef dizüstü bilgisayarını zafer sarhoşluğu gibi görünen bir tavırla kapattıktan sonra kollarını havaya kaldırarak masanın arkasında durdu. Onun heyecanından etkilenen köpekler kapılara akın ederek odanın içine koştu.

“Pekâlâ, hayır. Herkes dışarı,” dedi Stef. “Çok pahalı *Gucci* mokasenlerimi köpek tırnaklarınızla mahvediyorsunuz.”

“Haberler iyi mi?” diye sordum çalışma odasından çıktığı sırada. Köpekler salya ve havlamalardan oluşan beceriksiz bir organizma gibi hareket ederek mutfığa doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Benimle arkadaşlık kurmaya çalışma. Sana hâlâ kızgıyım,” dedi Stef.

Naomi’yle birlikte ailesini büyükannemle tanıştırmaya getirdiğimizde, kendisinin günlerdir kasabada olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmıştı. Uydurduğu “Ne tesadüf, ben de daha bu sabah geldim!” saçmalığına kimse uzun süre inanmazdı. Onun bu kadar uzun süreli bir ziyaret için Liza’nın çatısı altında kalmasının ne kadar rahatlatıcı olduğunu söyleyerek yeni misafirlerimizin durumu anlamasına yardımcı olmuştum.

“Üstesinden gelirsin,” dedim.

“Mandy’yi hayal kırıklığına uğrat ve sonuçlarını gör,” diye cevap verdi. “Bir kedi yavrusunu tekmelemeye benziyor.”

Hayatımda hayal kırıklığına uğratacağım kimse yoktu.

Büyükannemin kesilmiş limon, misket limonları, bir buz kovası ve birkaç şişe iyi likörle lüks bir bara dönüştürdüğü büfenin bulunduğu yemek odasına kadar onu takip ettim.

“Ne içersin?” diye sordu Stef.

“Viski veya bira.”

“Hava oda sıcaklığındaki sek viski için çok sıcak. Bira içilecek kadar kutlama havası da yok. Cin ve tonik içeceğiz.”

Bununla idare edebilirdim. “Neyi kutluyoruz?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Naomi’nin evini,” diye cevap verdi. “İki gün önce satışa çıktı ve anında üç farklı teklif aldı. Bunun iyi bir haber olduğunu düşünmesini umalım.”

“Neden düşünmesin ki?”

Bana donuk bir bakış attıktan sonra iki bardağa buz doldurmaya başladı. “Bazı insanların hayallerindeki evler vardır ya? O ev, Naomi’nin bir sonraki adım için kararlaştırdığı evdi. Orayı çok severdi. Aile kurmak için mükemmel bir yerdi. Doğru mahalle. Uygun büyüklük. Yeterli sayıda banyo. O evden vazgeçmek, onun için tüm hayallerini arkada bırakmak gibi bir şey.”

“Planlar değişir,” dedim. Bu sırada bir şişe tonik açmakla meşguldü.

“*‘Seninle yatağa girmeye hiç istekli olmadığı zamandan beri bu böyle,’* demekle yetineceğim.”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandım. “Burası bana onun için yeterince iyi olmadığını söylediğin, benim de sana küfrederek cevap verdiğim kısım.”

Her iki bardağa da biraz cin doldurdu. “Sadede gelelim, Tina’nın pisliğini temizlemek için her şeyden vazgeçiyor. Daha önce söylediklerimi tekrarlıyorum. Dikkatini dağıtan bir zevk olduğun ve düzeltilmesi gereken başka bir pislik olmadığı süreci, hayatını mahvetmeyeceğim.”

“Vay be, teşekkürler. Bu arada, Jer’le takılırsan, aynı şey senin için de geçerli.”

Hakkını vermek gerekiyordu, en iyi arkadaşımın bahsettiğimde bardaklara limon dilimi veya biberiye dalı ekleme işini eline yüzüne bulaştırmamıştı.

“Demek iğrenç bir fırsatçının burnunu ait olmadığı yere sokması böyle bir şeymiş,” dedi sakın bir sesle.

“Evet. Harika olduğu söylenemez, değil mi?”

“Mesaj alındı. Belki de kısa süreli bir kaçamak, Üçüncü Warner Sik Surat’ı kafasından atmak ve Way’le kendisine ait bir hayat planlamaya başlamak için tam olarak arkadaşımın ihtiyacı olan şeydir.”

“Buna içerim,” dedim. Cümlesindeki “kaçamak” ifadesinin bana çok yanlış hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Şerefe. Hadi gidip kızımıza eğer hayallerine veda etmeye razı olursa para sorunlarının on beş gün içerisinde resmen biteceğini söyleyelim.”

Kış bahçesine girip balkondan dışarı çıktık. Nem o kadar azalmıştı ki dışarıda hava gayet iyi hissettiriyordu. Masanın üzerindeki hoparlörden nostaljik müzik sesleri yükseliyordu. Lou ızgaranın başındaydı. Kırmızı etin cızırtısı ve kokusu ağzımı sulandırmıştı. Amanda ve büyükannem muskoka sandalyelere oturmuş, alçalan güneşe karşı gözlerine birer siper oluşturmuşlardı.

Artık ıslanmış olan köpekler kurumak için sallanıp çimlerin üzerinde güneşlenmeye başlamıştı.

Ama dikkatimi çekip üzerinde tutan şey karşımdaki kadın oldu. Gözündeki güneş gözlükleriyle dizlerine kadar ırmağın içine girmişti. Koyu renk kısa saçlarını bir tokayla arkaya toplamıştı. O sabah hoşuma giden tüm kıvrımları ortaya çıkaran mercan rengi bir bikini giymişti.

Waylay de pembe puantiyeli bir mayo giyiyordu. Suyun içinde iki büküm eğildikten sonra teyzesinin üzerine soğuk ırmak suyu sıçrattı.

Naomi’nin çocuktan intikam almaya çalışırken attığı çığlık ve ardından gelen kahkahalar beni çok farklı bir yerden vurmuştu, bu sefer etkilenen taraf aletim değildi. Göğsümde, elimdeki müthiş cin tonikle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık hissediyordum.

Amanda hasır şapkasını düzelterek iç çekti. “Burası cennet,” dedi büyükanneme.

“Bence okuyarak büyüdüğüm İncil’den farklı bir İncil’e sahipsin,” diye takıldı Liza.

“Hep büyük bir evde büyük bir ailem olmasını hayal eder-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

dim. Her kuşaktan insanların ve köpeklerin birbirlerinin hayatlarına karışmasını isterdim. Bazen bazı şeyler için yaratılmış olmuyoruz sanırım.” Bunu hayal kırıklığıyla söylemişti.

Stef boğazını temizledi. “Hanımlar, *Long Island* buzlu çaylarınızı tazeleyebilir miyim?”

Liza boş bardağını kaldırdı. “Bir bardak daha içebilirim.”

“Ben hâlâ benimki üzerinde çalışıyorum, tatlım,” diye cevap verdi Amanda.

“Beni affetmeye mi karar verdin?” diye sordu Stef.

“Buraya tek kelime etmeden gizlice geldin,” dedi Amanda. Güneş gözlüklerini indirerek ona “anne bakışı” olarak tanımladığım gözlerle baktı. “Ama sadece kızıma göz kulak olmaya çalışıyordun. Benim kitabımda, bunu yapan herkes her zaman iyidir.”

Stef kadının başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler, Mandy.”

Naomi ve Waylay tüm güçleriyle mücadele ettikleri bir su sıçratma savaşına girmişlerdi. Suyun oluşturduğu çizgiler havaya yükseliyor, öğleden sonra güneşinin parıltılarını yakalıyordu.

“Hamburgerlerin pişmesine ne kadar kaldı, Lou?” diye seslendi Liza.

“Beş dakika,” dedi Lou.

Amanda, “Knox,” diye seslendi dikkatimi çekerek.

“Evet, hanımefendi?”

“Gel, biraz yürüyelim.”

Eyvah.

Stef bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattıktan sonra büyükanneimin bardağıyla içerde kayboldu.

Amanda’yı balkonun sonuna kadar takip ettim ve merdivenlerden bahçeye indim. Nash’le ırmakta oynarken balıkları korkuttuğumuz günler daha dün gibi aklımdaydı. O zamanlar ızgaranın başında büyükbabam olurdu.

Amanda yürürken koluma girdi.

“Naomi’yi sadece kısa bir süredir tanıyorsun,” diyerek konuşmaya başladı. Bunun nereye varacağını henüz kestiremiyordum.

“Bazen geleceği görmek için bir geçmişe ihtiyacın olmaz,” dedim. Lanet olası bir fal kurabiyesi gibi konuşuyordum.

Kolumu sıktı. “Demek istediğim, kızım hayatı boyunca hiçbir şeye atlamadı, özellikle de bir adamla yatağa.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için çenemi kapalı tuttum. “O doğuştan koruyucudur. Her zaman çevresindeki diğer insanların üstüne titrer. Hayatının geri kalanı kontrolden çıkarken bile, Waylay’i korumak için bir adım atması benim için şaşırtıcı olmadı. Hiçbir şeyi kalmayana kadar tüm benliğini dışarıya veriyor.”

Bu benim için de yeni bir şey değildi. Naomi müşterilere içki dağıtmadığı zamanlarda mutfakta herkesin ek işlerini yapıyor ya da Liza’nın bir mozole kadar eski evini temizliyordu.

“Ona tıpkı sevdiği gibi bir fincan kahve getirdin,” diye devam etti. “Ayrıca, ona kalacak bir yer ayarladığını ve bir iş verdiğini söyledi. Kızımı akşamları eve sen götürüyormuşsun. Stef telefonu yokken ona yeni bir tane aldığından bahsetti.”

Sinirlenmeye başlamıştım. Nereye gittiğini bilmediğim konuşmalara karşı sergilediğim sabırla tanınan biri değildim.

“Endişeli biridir ama kimsenin onun için endişelenmesini istemez,” diye devam etti Amanda.

“Bunu anlıyorum.”

“Onun için endişelenmen, daha yeni tanışmışken onunla ilgilenmen karakterin hakkında çok şey söylüyor. Naomi’nin her zamanki doksan dokuz maddelik teftişi yapmadan seni yatağına alması da öyle.”

Hem rahatsız olmuş hem de garip bir şekilde memnuniyet duymuştum. “Kusura bakma, Amanda. Ama seninle kızının seks hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum.”

“Çünkü bir erkeksin, tatlım,” dedi kolumu okşayarak. “Sadece kızımın nasıl ilgilendiğini gördüğümü bilmeni istiyorum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca Warner'ın ona bir ânca kahve getirdiğini hiç görmedim. Bir kez olsun onun yararına bir şey yaptığını da görmedim, tabii sonucunda kendi çıkarına olmayacaksa. Bunun için teşekkür ederim. Kızımı gördüğün ve onun yanında olmak istediğin için sana teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Bu uygun bir yanıt gibi görünüyordu.

“Merakımdan soruyorum, ona neden papatya diye sesleniyorsun?” diye sordu.

“Onunla tanıştığımda, saçlarına dağılmış çiçekler vardı.”

Amanda'nın gülümsemesi genişledi. “Warner'dan ayrıldı ve farkında bile olmadan doğruca sana geldi. Bu da bir işaret değil mi?”

Bir işaret olup olmadığını bilmiyordum. “Evet, öyle.”

“Yani... seni sevdim, Knox. Lou zaman içerisinde yola gelecektir. Eninde sonunda bu gerçekleşecek. Ama ben seni şimdiden sevdim.”

“Yemek hazır,” diye bağırdı büyükannem. “Masaya gelin.”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Amanda. “Neden kızlarımızı ırmaktan çıkarmıyorsun?”

“Ah... tabii.”

Amanda evin merdivenlerine doğru ilerlerken ben olduğum yerde durdum. Naomi'nin kahkahası ve su sıçratışı dikkatimi çekti. Irmağın kenarına doğru yürüyüp ıslık çaldım. Su savaşlarına ara vermişlerdi, vücutlarından sular damlarken kahkaha atıyorlardı.

“Akşam yemeği hazır. Hadi, çıkın suyun içinden,” dedim.

Naomi yüksek sesle fısıldayarak, “Çok otoriter,” dedi. Waylay kızlara özgü bir şekilde kıkırdadı.

Waylay'ın ıslak saçlarının üstüne denizyıldızı desenli bir havlu attım. “İlk günün nasıldı, evlat?”

“İyiydi,” dedi havlunun altından şaşkınlıkla bakarken.

Çocuk tam bir kaya gibiydi. İşe yaramaz bir anne tarafından

terk edilmişti. Tanımadığı bir teyzenin korumasına alınmıştı. Okulun ilk gününde büyükanne ve büyükbabasıyla tanışmıştı. Bütün bunlara rağmen iyi durumdaydı.

Arkasını dönüp merdivenlere ve yiyeceklere doğru koştu. “Ellerini yıka, Way,” diye seslendi Naomi.

“Niye? Sudan daha yeni çıktım!” diye bağırdı Waylay.

“Yemek yiyene kadar köpekleri sevme o zaman! ‘İyiymiş.’ Bana da tek söylediği bu oldu,” dedi Naomi. Bu sırada onun kıyıya çıkmasına yardım ediyordum.

“Endişeli misin?” diye sordum. Bakışlarımı göğüslerinden ayıramıyordum.

“Tabii ki endişeliyim. Var olduklarını bilmediğim sorunları nasıl çözeceğim?”

“O halde, okula gidip öğretmeniyile konuş,” dedim. İstedikim şeyle aramda duran üçgen şekilli iki kumaşın altında, meme uçlarına ait hatların daha da belirginleşmesini izliyordum.

“Sanırım konuşacağım,” dedi Naomi. “Nash nasıl?”

Cevap vermek yerine elimle bileğini kavrayıp onu balkonun altındaki gölgeli verandaya doğru çektim. Teni ırmak yüzünden soğuktu. Kıvrımlarını böyle ıslak görmek kafamı karıştırıyordu. Yıllardır gün yüzü görmemiş şezlonglardan birinin üzerinde, özenle katlanmış giysilerinin yanında duran kabarık plaj havlusunu alıp ona uzattım.

“Teşekkürler,” derken havluyla saçlarını kurulamak için önümde eğildi.

Bir erkek kendini ancak buraya kadar kontrol edebilirdi ve ben sınıırma çoktan ulaşmıştım.

Havluyu elinden çekip aldıktan sonra sırtı destek kolonuna değene kadar geriye doğru yürümesini sağladım.

“Knox...” Bir parmağımı dudaklarına bastırdıktan sonra üstümüzü işaret ettim.

“Kim orta pişmiş ister?” diye sordu Lou.

Liza J, “Stef, bu içki kendi kendine yeniden dolmayacak,” diye seslendi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Naomi.

Kalçalarımın onu olduğu yere sabitlediğimde mesajı çok hızlı bir şekilde anladı. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken üstündeki üçgenleri birbirinden ayırdım.

Dolgun, tatlı ve ıslak. Ağzım sulanmıştı ama bunun yukarıda pişen yemekle hiçbir ilgisi yoktu.

“Tanrım, papatya. Seni böyle gördükten sonra yatağına geri dönmek için sabırsızlanıyorum.”

Başımı eğip ağzımı soğuk meme uçlarından birinin üzerine kapattım. Seksi küçük nefesi, ellerinin omuzlarıma yapışması, bunu benim kadar çok istiyormuş gibi ağzıma doğru eğilmesi. Bu hareketlerin etkisi doğrudan aletime gitmişti.

“Yanıma kâr kalacağını bilsem bir saniye bile düşünmez, seni burada becerirdim.”

Bir elini omzumdan uzaklaştırıp bedenlerimizin arasından geçirdikten sonra pantolonumun üzerinden ereksiyonumu kavradı. Elini kendi elimle kapatıp sıktım. Sertçe. Sürtünebilmek için kendimi açgözlülükle ellerimizin birleştiği yere doğru ittim.

Amanda, “Çocuklar! Akşam yemeği,” diye seslendi üst taraftan.

“Naomi teyze, kaç tane taze fasulye yemem gerekiyor?”

Naomi’nin gözlerindeki durgun ifade kayboldu. “*Aman Tanrım,*” dedi bana ağzını oynatarak.

Üstünü yeniden ayarlamadan önce meme uçlarına çok nazik sayılmayacak birer çimdik attım. Naomi’yi bu bikini üzerindeyken becermek istiyordum. O iplerden bir veya ikisini çözüp tüm doğru yerlere erişmek istiyordum. Ardından yürüyemeyeceğimiz noktaya gelene kadar onu mümkün olan her şekilde becermek istiyordum. Bunun yerine, akşam yemeğini uyarılmış bir şekilde etraftaki seyirciler eşliğinde yiyecektim.

Bazen hayat hiç adil olmuyordu.

Omzuma bir yumruk atarken, “*Sorunun ne senin?*” diye tısladı. “Ailelerimiz tam orada!”

“Pek çok sorunum var,” dedim sırtarak.

“Çok kötüsün. Geliyoruz!” diye bağırdı.

“Geleceğiz, biraz sonra,” diye söz verdim alçak sesle.

YİRMİ ALTI

REGL SANCILARI VE ZORBA

Naomi

Vardiyam için Honky Tonk'a, babamın tertemiz *Ford Explorer*'ıyla erkenden geldim. Ailemin şehirde olması benim için bir artıydı. Bir başka artı da Waylay'le birlikte Liza'nın evinde film gecesi yapıyor olmalarıydı.

En kısa zamanda bir araba almam emredilmişti.

Pokerden kazandıklarım ve evimin satışından elde ettiğim gelire birlikte, iyi bir araba bile satın alabilecek duruma gelmiş, oldukça sağlam bir finansal kaynağa kavuşmuştum. Bir de Knox'un o öğleden sonra, Waylay'in yeni masasını toplamama yardım etmek için geldiği zaman beni kandırarak elde ettiği hızlı seks vardı.

Honky Tonk'a girdiğimde hayata dair oldukça iyi hisler içerisindeydim. Fi ve Silver'a "Merhaba hanımlar," diye seslendim. "Bugün muhteşem görünüyorsunuz."

"Hem erkencisin hem de keyfin yerinde," dedi Fi para çekmesini kasaya yerleştirirken. "Bu huyundan nefret ediyorum."

Silver bardaki tabureleri çevirerek bana doğru baktı. Ardından olduğu yerde duraksadı. "Yüzünde orgazm ifadesi var. O artık bizden biri değil."

Lanet olsun. İhtiyacımız olan son şey, iş arkadaşlarımızın inanılmaz tatmin edici seks hayatımız hakkında dedikodu yapmalarıydı.

"Hadi ama," dedim burnumdan gülerek. Önlüğümü bağlar-

ken yüzümü saçlarımdan oluşturduğum perdenin arkasına saklamıştım. “Bir kız orgazm olmadan da iyi bir ruh haline girebilir. Şu çikolata ve ısıtıcı pedler de neyin nesi?”

Kasanın yanında pembe selefön ambalajla sarılmış bir tabak kek, bir kutu yapışkanlı ısıtıcı ped ve bir şişe *Midol** vardı.

“Knox’un aylık bakım paketi,” dedi Silver. “Orgazm ifadesini suratına kim yapıştırdı?”

“Ne için bakım paketi?” diye sordum soruyu duymazdan gelerek.

“Hepimizin regl dönemi aynı zamana geliyor. Stasia’nınki de öyle,” diye açıkladı Fi. “Patron her ay bir regl kiti hazırlar ve bize birkaç günlüğüne iyi davranır.”

“Bu çok hoş bir davranış,” dedim.

Fi bara vurdu. “Aman-Tanrım-Knox’la-seks-yapmışsın!”

“Ne? Ben mi? Knox’la?” Yüzümün kızardığını hissettim. “Bunu da nereden çıkardın? Bir ıslak kek alabilir miyim?”

“Kesinlikle konuyu saptırıyor,” dedi Silver.

“Evet, Nomi. Poker suratının ciddi bir antrenmana ihtiyacı var. Bu çok heyecan verici. Anlarsın ya, daha önce hiçbir çalışanla yatmadı. Dostum, aranızda bir kıvılcım çaktığını biliyordum! Sana kıvılcım var dememiş miydim?” Fi, Silver’ın omzunu tokatladı.

“Evet, kıvılcım,” diye katıldı Silver. “Peki, aranızda bir şey var mı? Yoksa bir anlık ‘kardeşim vuruldu benim’ tarzı bir şey miydi?”

“‘Eh İşte’ ve ‘Vajinam Sonsuza Dek Mahvoldu’ arasındaki ölçekte ne kadar iyiydi?” diye sordu Fi.

Bu iş planladığım gibi gitmiyordu. Bakışlarım mutfak kapısına kaydı, ardından tekrar önümde duran beklenti içindeki yüzlere doğru döndüm. Bu kasabada haberler çok hızlı yayılıyordu ve dedikoduları beslemek istemiyordum.

* Regl dönemi öncesi ve sonrası kullanılabilen ağır kesici ilaç. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Çocuklar, bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Orada durup bana baktılar. Sonra birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

“Tamam, şöyle yapacağız,” dedi Fi. “Sen bize her şeyi anlatacaksın, biz de karşılığında kimseye bir şey söylemeyeceğiz.”

“Yoksa ne olur?” dedim ihtiyatla.

Silver’ın gülümsemesi şeytaniydi. “Yoksa bütün müşterilerin önünde, bütün vardiyayı yüzüne o gülümsemeyi kimin koyduğunu merak ederek geçiririz.”

“Çok kötüsünüz.”

“Kötüyüz. Ama satın alınabiliriz,” diye hatırlattı Fi.

On dakika sonra, “Annen ve baban tek gecelik ilişkisinin üzerine gelmişler. Bu klasik,” dedi Silver. Her şeyi anlatmayı daha yeni bitirmiştım.

“Ayrıca vajinan resmen mahvoldu,” diye ekledi Fi.

“Bir ilişki yaşamıyoruz. Tabii ailemden biri ya da vasi olarak kararlılığımı ölçen bir sosyal hizmet görevlisi değilseniz. Ama öyleyseniz, bu durumda beklenmedik bir romantizme kapıldığımızı söylerim.”

“Ama seks yapıyorsunuz,” dedi Silver.

“Kısa bir süreliğine,” dedim vurgulayarak.

Silver *piercing* için delinmiş kaşlarından birini kaldırdı. Fi ıslak kekini mideye indirmeyi bırakmıştı.

“Yüksek sesle söyleyince kulağa aptalca geliyor. Açılış için hazırlanmayı bitirsek mi?”

“Şu an regl dönemimdeyim. Bir ıslak kek daha yiyip penis uzunluğu ve orgazm yoğunluğu hakkında konuşmayı tercih ederim,” dedi Fi.

Telefonum mesaj sinyali verince bu sözlerle karşılık vermekten kurtuldum.

Sloane: Çok konuşan yeğenim bana bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey söyledi.

Ben: Ne dedi? Yana ayırdığım saçlarımın modası mı geçmiş?

Sloane: Evet. Ayrıca öğretmenlerinin son iki gündür Way'e çok sert davrandığını söyledi.

Ben: Ne demek istiyorsun?

Sloane: Chloe, Bayan Felch'in ona kötü davrandığını söyledi. Sınıfın önünde kıza bağıırıyormuş. Annesi hakkında "garip" yorumlar yapıyormuş. Onu savundukları için Chloe ve Nina'nın başları belaya girmiş.

Ben: Haber verdiğin için teşekkürler.

Sloane: Bir ilkokul öğretmenine gidip anne aslan tavrı takı-nacaksın, değil mi?

Telefonumu cebime attım. "Bunu size yapmaktan nefret ediyorum çocuklar ancak Waylay'in okuluna gitmem gerekiyor."

"Way'in başı derte mi?" diye sordu Fi.

"Hayır ama Bayan Felch'in başı belaya girmek üzere. Geri dönene kadar yerime bakabilir misiniz?"

Silver karnına bantladığı ısıtma pedinden başını kaldırdı. "Okulun yanındaki dükkândan şu karamel soslu krakerlerden getirirsen yerine bakarım."

Fi'nin gözleri parladı. "Oooo! İki tane getir!"

"Üç tane getirsen iyi olur," diye düzeltti Silver. "Max saat dört buçukta geliyor ve kendisi Kızıl Gelgit'in ikinci gününde."

"Karamel soslu üç kraker, tamamdır," dedikten sonra önlüğümü çözüp çantamı kaptım. "Benim yerime bakmanın sorun olmadığına emin misiniz?"

Fi endişemi geçiştirdi. "Açılıştan sonraki birkaç saat hep yavaş geçer. Ayrıca Knox, Köpekbalığı Haftası'nın ortasında biz kızlarla birlikte burada olmayacak."

"Köpekbalığı Haftası mı?"

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

İlacı ve kekleri işaret etti.

“Ah, doğru. Köpekbalıği Haftası. Yerime baktığınız için teşekkürler!” Onları öpüp kapıya doğru ilerledim.

Okul iki sokaklık mesafeden daha yakındı, bu yüzden yürüyerek gittim. Bu yürüyüş, zihnimdekileri toparlamak için zaman kazanmamı sağlamıştı. İnsanların, ailesinin davranışlarına göre bir bireyi yargılayabileceklerini düşünmelerinden bıkmıştım. Hayatım boyunca Tina’nın yanlışlarının gölgesinde yaşamıştım. Waylay’in de aynı türden bir sorunla karşı karşıya olmasından nefret ediyordum.

O sadece bir çocuktur. Arkadaşlarında yatıya kalmalı, oyun oynamalı ve atıştırmalıklar yemeliydi. Annesinin kötü şöhretinin sonuçlarıyla uğraşmamalıydı.

Daha da kötüsü, bana öğretmeniyle sorunları olduğunu söyleyecek kadar güvenmemişti. Var olduğunu bile bilmediğim bir sorunu nasıl çözebilirdim ki?

Knockemout İlkokulu, kasabanın ortasında yer alan tuğladan yapılma küçük bir binaydı. Sağ tarafta standart ahşap oyun alanı ve ön tarafta da her gün otobüslerin gidip geldiği uzun bir yol vardı. Okul günü çoktan sona ermişti ama Bayan Felch’i çıkmadan yakalayabileceğimi umuyordum.

Ön kapılar öğrencilerin toplu çıkışı nedeniyle hâlâ açıktı, bu sayede hızla içeri girdim. Okul zemin cilası ve dezenfektan gibi kokuyordu. Daha dönemin ilk haftasıydı ancak altıncı sınıf öğrencilerinin sınıflarının dışındaki panolar şimdiden sanat eserleriyle dolmuştu. Üç yüz üç numaralı sınıf hariç. Üzerinde geri sayım yapılan bir takvim ve Bayan Felch yazan bir kâğıt parçası dışında pano boştu.

Okula Dönüş Gecesi’nde onunla tanışmamıştım. Kadın hastaydı, ben de bir saatin çoğunu diğer velilere ve okul personeline kız kardeşim olmadığımı nazikçe hatırlatarak geçirmiştim. Yeğenimin sorumluluğunu o öğretmene bırakmadan önce onunla tanışmak için daha fazla çaba göstermemiş olduğum için kendime kızdım.

Sınıfın ön tarafındaki masanın arkasında oturan bir kadın vardı. En iyi tahminle ellili yaşlarının başındaydı. Gümüş rengi saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki, bu yüzden baş ağrısı çektiğine emindim. Baştan aşağı bej tonlarında kıyafetler giyinmişti.

Telefonunu kurcalarken dudakları ince bir çizgi halindeydi. Hayatın sunduğu neredeyse her şeyde hayal kırıklığına uğramış birinin havasını taşıyordu.

Kapıyı yüzeysel bir şekilde çalarak odaya girdim. “Bayan Felch, beni tanımıyorsunuz ama...”

Başını kaldıran kadın gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak telefonunu salladı. “Benimle oyun oynama, kim olduğunu biliyorum.”

Aman Tanrım. Şu lanet olası dedikodular öğretim kadrosuna hâlâ ulaşmamış mıydı?

“Ben Tina değilim. Adım Naomi Witt. Yeğenim Waylay sizin sınıfınızda okuyor ve ona davranış tarzınız hakkında sizinle konuşmak istiyorum.”

Yüzleşmelerde hiçbir zaman iyi olmamıştım. Damada onunla evlenmeyeceğimi söylemek yerine, düğünden kaçmak için kilisenin bodrum penceresine kırım sıkıştırmayı tercih etmiştim.

Ama o anda karnımda bir ateş yanıyordu.

Geri adım atmak bir seçenek değildi. Geri çekilmek de öyle.

“Nasıl davranıyormuşum ki? Ona hak ettiği şekilde davranıyordum,” diye hırladı Bayan Felch. Yüzündeki çizgiler biraz daha derinleşmişti. “Ona bir fahişenin kızının hak ettiği şekilde davranıyorum.”

“Anlayamadım?”

“Beni duydun.”

Göz ucuyla bir hareket yakaladığımda korkunç bir altıncı sınıf öğretmeninden çok daha büyük bir sorunum olduğunu anlamıştım.

YİRMİ YEDİ

TARLA FARELERİNİN İNTİKAMI

Knox

Anahtarlarımı parmağımda döndürüp ıslık çalarak mutfak kısmından Honky Tonk’a geçtim

“Birilerinin keyfi yerinde,” dedi aşçı Milford.

Genelde ne kadar büyük bir pislik gibi davranıyorum ki şu an keyfimin yerinde olduğunu düşünüyor? diye merak ettim. Ancak hemen sonrasında bunun umurumda olmadığına karar verdim.

Yüz ifademi normal çatık kaşlı ifademe dönüştürdüğümünden emin olup bara doğru ilerledim. Mekânın etrafına dağılmış yarım düzine kadar erkenci kuş vardı. Max ve Silver, tezgâhın arkasında kek yiyerek göbeklerini tutmakla meşguldü.

Fi banyodan elleri belinde çıktı. “Tanrım, regl dönemindeyken neden günde yüz kırk yedi kez işemek zorundayım?” Beni görünce inledi. “Burada ne halt ediyorsun? Regl Gecesi’ndeyiz.”

Barı bakışlarımla tararken, “Buranın sahibi benim,” diye hatırlattım.

“Evet, öylesin. Ayrıca vardiyada mensturasyon döneminde olan üç kadın varken buraya gelmeyecek kadar akıllı bir adamsın.”

“Naomi nerede?” diye sordum.

“Bugün benimle bu ses tonuyla konuşma, Knoxy. Yoksa suratını dağıtırım.”

Sesimde bir sorun yoktu ama bunu özellikle belirtmemem gerektiğini biliyordum. “Size ıslak kek getirdim.”

“Mutfakta ağlamamanız için bize kek getiriyorsun.” Haklıydı, işletme müdürüm sakladığım sırrı biliyordu. Gözyaşları benim kriptonitimdi*. Bir kadının ağlamasına dayanamazdım. Kendimi çaresiz, aciz ve sinirli hissetmeme neden oluyordu.

“Naomi nerede?” diye tekrar sordum. Bu sefer ses tonumu yumuşatmaya çalışmışım.

“Ben iyiyim, Knox. Sorduğun için teşekkürler. Her ne kadar rahmimin, Hanımefendi Kanalı’ndan dışarı atılabilmek için vücudumun içinde buruşturuluyormuş gibi davrandığımı hissetsem de bu gece çalışacağım için çok *heyecanlıyım*.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama parmağını havaya kaldırdı. “Ben olsam bunu yapmazdım,” diyerek tavsiyede bulundu.

Çenemi kapatıp bardaki çalışanımın peşinden gittim. “Naomi nerede?”

Silver ifadesini dikkatle okunaksız tutsa da gözleri boğazını gösterip abartılı bir kesme hareketi yapan kadına doğru kaymıştı.

“Ciddi misin?” diye sordum.

İşletme müdürüm gözlerini devirdi. “Pekâlâ, Naomi buradaydı ama Waylay’in öğretmeniyle ilgili bir sorun çıktı. Sorunu çözmeye gitti ve bizden onun yerine bakmamızı istedi.”

İki taze birayla yanımızdan geçerken dişlerinin arasında tuttuğu ıslak kekle, “Sonrasında bize kraker getirecek,” dedi Max. Bunun bir sağlık ihlali olduğundan oldukça emin olsam da bundan bahsetmeyecek kadar akıllıydım.

Önümdeki kadınlara baktım. “Okuldaki bir şeyle ilgilenmeye gittiği için kızacağımı mı düşündünüz?”

Fi sırtıttı. “Hayır ama bugün sakın günlerden biri. Böylesi daha eğlenceli olur diye düşündüm.”

Gözlerimi kapatırken içimden ona kadar saymaya başladım. “Seni neden hâlâ kovmuyorum ki?”

* Süpermen isimli kurgu karakterin zayıf noktası olan uzay kristalidir. İnsanların zayıf noktalarını vurgularken kullandıkları yaygın bir benzetmedir. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kollarını iki yana açarak, “Çünkü ben harikayım!” diye şarkı söyledikten sonra irkilerek karnını tuttu. “Lanet olası regl dönemleri.”

“Aynen öyle,” diye onayladı Silver.

“Şu lanet olası ısıtıcı ped şeylerinden birini takın, sonrasında da sırayla dinlenin,” diye önerdim.

“Bay Regl’in söylediği şeye bir bakın,” dedi Fi.

“Senkronize Kız Kardeşler’le çalışmak beni hiç istemediğim şekilde eğitti. Öğretmen kimmiş?”

“Ne öğretmeni?” diye sordu Max. Elinde birkaç boş paketle tekrar yanımdan geçiyordu. Paketin içindeki ıslak kekler yok olmuştu. Biralardan birinin içine düşmediğini umuyordum.

“Waylay’ın öğretmeni,” dedim öfkeyle. “Sorunun ne olduğunu söyledi mi?”

“Bu kadar ilgilenmenin bir nedeni var mı?” diye sordu Fi. Hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir tavır takınmıştı.

“Evet, ona burada olması için para ödüyorum ve şu anda burada değil.”

“Ses tonun agresif. Hanımefendi Problemi esnasında agresifliğe iyi tepki veren biri değilim,” diye uyardı Silver.

Kırmızı Kod süresince Honky Tonk’a yaklaşmama sebebim buydu, takvimimde de bu haftayı aynı isimle etiketlemiştim.

“Bayan Felch,” diye seslendi Max. Köşedeki iki kişilik koltuğun yanında duruyordu. Bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını ikinci bir sandalyeye uzatmış, nemli bir havluyu da alnına ve gözlerine örtmüştü.

“Bayan Felch’i pek sevmem. Çocuklarımdan birine öğretmenlik yapmıştı. Noel’de ev ödevi veren bir kadın,” dedi Fi.

“Siktir.”

Fi ve Silver dönüp bana baktılar. Max soğuk havluyu yüzünden kaldırıp dışarıya doğru bir bakış attı.

“Bayan Felch evli,” dedim.

Silver bana patronluk taslayarak, “Taşıdığı soyadı bu anlama geliyor,” dedi.

“Bayan Felch, Bay Felch’le evli. *Nolan* Felch.”

Fi durumu ilk anlayan kişiydi. “Kahretsin. Bu hiç iyi değil.”

“Bekle, Tina o adamlar...”

“Evet, aynen öyle. Şimdi gitmem gerekiyor, müşterileri korkutmamaya çalışın.”

Fi burnundan çıkan sesle birlikte güldü. “Ürkünç Saat’te verdiğimiz ücretsiz *Bloody Mary*’ler için buradalar.”

“Her neyse, sonra görüşürüz.” Otoparka doğru ilerlerken, Kırmızı Kod sırasında Honky Tonk’a bir daha gelmemeye yemin ettim.

Liza’nın *Buick*’i geldiğinde neredeyse kamyonetime varmıştım ama direksiyonda büyükannem yerine Naomi’nin babası duruyordu, alnına endişe çizgileri kazınmıştı. Amanda yolcu koltuğundaydı ve oldukça tedirgin görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum ruh halini okuyarak.

Amanda elini kalbine götürüp, “Waylay kayıp,” diye cevap verdi. “Okul ödevlerini almak için kulübeye gitti, sonrasında doğruca Liza’nın evine geri dönmesi gerekiyordu. Akşam yemeği yedikten sonra film gecesi yapacaktık.”

Lou, “Geri dönmedi, üstelik bisikleti de gitmiş,” dedi huy-suzca. “Naomi’nin onu görmüş olduğunu umuyoruz.”

Alçak sesle küfrettim. “Naomi burada değil. Okulda Way’in öğretmeniyile ilgili bir sorun varmış, onu çözmeye gitmiş.”

Amanda, “Belki o da oraya gitmiştir,” dedi kocasının kolunu tutarak.

“Şimdi oraya gidiyorum,” dedim sertçe.

“Veli-öğretmen toplantısının bir parçası mısın?” dedi Lou burnundan gülerek.

“Hayır ama pusuya düştüğünde kızının arkasını kollayacağımdan emin olabilirsin.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kısa mesafe uzaklıktaki ilkokula giderken hız sınırını ve dur levhalarını görmezden geldim. Lou'nun da arkamda aynı şeyi yaptığını fark etmiştim. Arabaları bitişik park yerlerine çektik, hemen ardından tek sıra halinde ön kapıya hücum ettik.

Öğrencilik zamanlarımdan beri bu okula adım atmamıştım. Çok fazla şey değişmemiş gibi görünüyordu.

“Nereye gideceğimizi nasıl bileceğiz?” diye sordu Amanda. Ön kapıdan içeri girmiştik.

Koridorlardan yükselen sesler duyduğumda, “Paramı o tarafa yatırıyorum,” dedim.

“Kız kardeşin hayatımı mahvetti!”

Witt çiftini beklemedim. Bağırışların yükseldiği yere doğru hızla ilerledim. Açık kapıya ulaştığım sırada, Naomi'nin kişisel alanına giren öğretmenin ellerini iki yanında yumruk yaptığını gördüm.

Odaya adımımı attım ama iki kadın da beni umursamadı.

“Bana anlattıklarınıza göre, evliliğinizi kocanız mahvetmiş. On bir yaşındaki masum bir çocuğun kesinlikle suçu yok,” dedi Naomi. Elleri kalçalarında dururken hiç taviz vermiyordu.

Yine cilveli bir kot etek giymişti. Yıpranmış etek uçlarından sarkan iplikler kalçalarını sıyrıyordu. Hem üzerinde duruşuna bayılıyor hem de benim dışındaki erkeklere bira servisi yapmak için giyiyor olmasından nefret ediyordum.

Bayan Felch, “Annesinin kanını taşıyor, değil mi? Hiçbiriniz masum değilsiniz,” diye tısladı. Naomi'ye doğrulttuğu parmağı suçlarcasına onu işaret ediyordu.

Naomi ve daracık eteği için yaptığım planların beklemesi gerekecekti.

“Saçmalık.”

Duyurum üzerine dönüp bana baktılar.

Bayan Felch'in gözlüklerinin ardındaki gözleri irileşti. İstedğim zaman korkutucu bir adam olabiliyordum ve şu anda gerçekten korkunç olmak istiyordum. İki adım öne çıktım, o da köşeye sıkışmış bir fare gibi masasına doğru geri çekildi.

“Knox,” dedi Naomi dişlerini sıkarak. “Burada olmana çok sevindim.” Başını eğip çaktırmadan, kapının iç kısmının gar-dırop gibi durmasını sağlayan hareketli duvarı işaret etti.

O yöne baktığım anda sarı-mavi saçları gördüm. Waylay elinde neyle dolu olduğu belli olmayan bir kavanoz tutuyordu, yüzüstü uzandığı yerden bana mahcup bir şekilde parmaklarını sallamıştı.

“Hassiktir be,” diye mırıldandım.

“Ağzını bozmana gerek yok,” diye bağırdı Bayan Felch.

“Sikerler, tabii ki buna gerek var,” diye karşı çıktım. Gar-dıroba açılan duvarın bir kısmını kamufle edebilmek için du-ruş açımı biraz değiştirdim. “Sanırım Waylay’ın büyükanne ve büyükbabası da benimle aynı fikirde olacaktır.” Başımı Aman-da’yı yazlık kazağını sıkıca kavrayarak geride tutan Lou’ya doğru salladım. “Görünüşe göre, şu anda bir aile toplantısı ya-pıyoruz,” dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Bayan Felch, “Kızınızın başına gelenlere bakılırsa, bu ailevi destek gösterisine kanacağımı bir an bile düşünmeyin,” diyerek burnunu çekti. “Waylay Witt bir çocuk suçlu. Annesi de yuva yıkan, toplumun en dibinde yer alan, hapçı bir çıiban.”

“Ağz bozmaya gerek yok dediğini sanıyordum.”

Amanda, “Kahretsin,” diye fısıldayınca torununun saklandı-ğı yeri fark ettiğini anladım.

“Ha?” Lou, karısı gösterene kadar durumu anlamakta zor-landı. “Ah, hadi be,” diye mırıldandı alçak sesle. Ardından be-nimle omuz omuza durmak için adım attı. Amanda onun sağına geçti. Birlikte Waylay ve boktan öğretmeni arasında bir duvar oluşturmuştuk.

Naomi rahatlamış görünüyordu, sonra karşısındaki kraken* kadınla yüzleşmeye geri döndü. “Bayan Felch,” diye çıkışarak onun dikkatini tekrar üstüne çekti.

Waylay’e parmaklarımı şıklatarak kapıyı işaret ettim.

* İskandinav deniz canavarı. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kapıya doğru sürünerek ilerlemeye başladı.

Naomi çileden çıkmış gibi kollarını sallayarak sınıfın karşı tarafına yürüdü. “Durumunuzu anlıyorum, gerçekten sizi anlıyorum. Kocanızın ve kız kardeşimin size yaptığı şeyleri kesinlikle hak etmediniz. Ancak *siz*, bu öğrencilere sadece eğitim vermekten değil, sınıfınızda kendilerini güvende hissetmelerini sağlamaktan da sorumlusunuz. Bu göreviniz konusunda olağanüstü bir başarısızlık gösterdiğinizize dair sağlam bir kaynaktan bilgi aldım.”

Waylay’ın spor ayakkabıları koridorda kayboldu.

“Tina kocamı yatağına aldı ve...”

“Yeter,” dediğimde kadının dudağı titredi.

“Evet, aynen öyle,” diye onayladı Amanda. Kapıya doğru geri çekilmeye başlamıştı. “Aman Tanrım! Şimdi aklıma geldi, çantamı koridorda unutmuşum.” Aceleyle kapıdan çıktı... elindeki çantasıyla.

Naomi geri dönüp tam önümde durdu. “Yeğenim de dahil olmak üzere *tüm* öğrencilerinizin sınıfınızda güvende hissetmesi adına, davranışlarınızı değiştirip değiştirmeyeceğinize karar vermeniz için bu hafta sonu size ait olacak. Eğer reddederseniz, sadece Waylay’i sınıfınızdan uzaklaştırmakla yetinmem. Okul yönetimine gider ve burada kıyameti koparırım.”

Bir kolumu göğsüne dolayıp onu kendime doğru çektim. Ateş Püsküren Naomi, öfkesini bir yastığa haykırmadığı zamanlarda biraz korkutucu olabiliyordu.

“Kızım aynen öyle yapacak,” diye gururla araya girdi Lou. “Sen sınıftan atılana kadar da durmayacak. Geri kalanlar ona destek olmak için attığı her adımda yanında olacak.”

“Böyle olmaması gerekiyordu,” diye fısıldadı Bayan Felch. Yorgun bir şekilde masasının sandalyesine çöktü. “Birlikte emekli olmamız gerekiyordu. Karavanla tüm ülkeyi dolaşacaktık. Şimdi ona bakamıyorum bile, burada kalmasının tek nedeni Tina’nın onu aldığı gibi ortada bırakmış olması.”

Lou'nun kızlarından biri hakkında böyle şeyler duymasının kolay olmadığını tahmin edebiliyordum. Ama adam duygularını iyi saklıyordu.

Naomi'nin içindeki öfkenin eridiğini hissettim.

“Başınıza gelenleri hak etmediniz,” dedi tekrar, sesi şimdi daha yumuşaktı. “Ama Waylay de hak etmiyor ve kimsenin ona, yetişkinlerin verdiği kararlardan sorumluymuş gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim. İkiniz de başınıza gelenlerden daha iyisini hak ediyorsunuz.”

Bayan Felch irkildi, ardından sandalyesinde arkasına yaslandı. Naomi'nin tenindeki elimi onaylarcasına sıktım.

“Sizi hafta sonunuzla baş başa bırakalım,” dedi öğretmene. “Kararınızı bana e-posta ile bildirmekten çekinmeyin. Aksi takdirde, pazartesi sabahı görüşürüz.”

“WAYLAY REGINA WITT!”

Anlaşılan Naomi'nin bağırması bitmemişti. Otoparka döndüğümüzde Amanda ve Waylay büyükannemin arabasının yanında duruyordu.

“Hemen, Naomi,” diye başladı Amanda.

“Bana ‘Hemen, Naomi,’ deme, anne. Öğretmeniyle bir konuyu tartışmaya gelip, saçında mavi çizgiler olan 1.80’den kısa yeğenimi neden bir kavanoz fareyle gardıropta saklanırken bulduğumu açıklamaya başlasa iyi olur! Büyükannen ve büyükbabanla birlikte Liza’nın evinde olman gerekiyordu.”

Waylay spor ayakkabılarının burunlarına baktı. Ona aldığım pembe ayakkabılardı. Bağcıklarına kalpli bir tılsım eklemişti. Ayaklarının dibindeki kavanozun içinde, kurumuş otlardan yapılmış bir minderin üzerinde duran iki fare vardı.

“Bayan Felch tam bir pisli-”

“O cümleyi sakın *bitirme*,” dedi Naomi. “Zaten başın belada.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Waylay'ın yüzü isyankâr bir ifadeye büründü. “*Ben* yanlış bir şey yapmadım. Okula geldiğim ilk gün bana kötü davrandı. Hem de çok kötü. Çikolatalı sütümü döktüğümde kafeteryadaki herkesin önünde bana bağırdı. Kimsenin teneffüse çıkmasına izin vermedi, sonra da başkalarına ait olan şeylere saygı göstermediğim için bunun benim hatam olduğunu söyledi. Ailelerimize götürmemiz için aptalca bir kermesle ilgili kâğıtları dağıtırken, annem mutfağın yolunu bulamayacak kadar yatak odasıyla meşgul olduğu için bu etkinliğe ihtiyacım olmadığını söyledi.”

Naomi bir kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. “Kendini toparla,” diye onu uyararak arkama geçirdim.

Elimi karşımdaki küçük kızın omzuna koyup sıktım.

“Bak, evlat. Etrafında seni kollayan bir yetişkinin varlığına alışık olmamanı hepimiz anlıyoruz ancak buna alışman gerekiyor. Naomi hiçbir yere gitmiyor. Bir büyükannen ve büyükbaban var. Ben, Liza J ve Nash de yanındayız. Ama böyle kaçarak hepimizi çok korkuttun.”

Ayağını asfalta sürttü. “Özür dilerim,” dedi asık suratla.

“Yani, şu anda yanında olan bir sürü insan var. Tek başına devam etmene gerek yok. Naomi teyzen, bir öğretmenin çekmecesine birkaç fare bırakmaktan çok daha fazlasını yapabilir.”

“Bilgisayarına virüs de bulaştıracaktım. Yazarken fazladan harf ve rakam ekleyen şu sinir bozucu programlardan,” derken yanakları öfkeyle pembeleşmişti.

Yanağımın içini ısırarak sırtışıımı gizledim. “Tamam, bu oldukça iyi,” diye itiraf ettim. “Ama uzun vadeli bir çözüm değil. Öğretmenin, kendi başına çözemeyeceğin bir sorun. Bunu teyzene anlatmalısın, böylece o da az önce yaptığı gibi sorunu çözebilir.”

“Bayan Felch korkmuş görünüyordu,” dedi Waylay arkamda duran teyzesine bir bakış atarak.

“Teyzen çılgınlıklarını yastıklara atmayı bıraktığında gerçekten korkutucu olabiliyor.”

“Başım belada mı?” diye sordu Waylay.

Naomi, “Evet,” dedi kararlılıkla.

Amanda ise aynı anda, “Tabii ki hayır, tatlım,” demişti.

“Anne!”

“Ne?” diye sordu Amanda. Gözlerini kocaman açmıştı.
“Okulda travmatik birkaç gün geçirdi, Naomi.”

“Annen haklı,” dedi Lou. “Müdür ve müfettişten acil bir randevu almalıyız. Belki bu akşam özel bir okul yönetim kurulu toplantısı yapabilirler.”

“Bu çok utanç verici,” diye inledi Waylay.

Bir aile anlaşmazlığının içine girerek ne yaptığımı bilmiyordum ama yine de konuşmaya dahil oldum. “Bayan Felch’i neden hafta sonu için kendi haline bırakmıyoruz? Naomi zaten her şeyi açıkça ortaya koydu. Pazartesi sabahı halledilmesi gereken ne varsa hallederiz,” dedim.

Lou, “Sen neden buradasın ki?” diye sordu öfkesini bana yönelterek.

“Baba!” Naomi yan tarafıma geçerken utanma sırası ona geçmiş gibi görünüyordu.

“Waylay, git ve fareleri ağaçların oraya bırak,” diye talimat verdim.

Okul ve Knockemout Krakerleri arasındaki sıska orman şeridine doğru koşmadan önce bana dikkatli bir bakış fırlattı. Lou’ya dönmeden önce onun duyma mesafesinden çıkmasını bekledim.

“*Buradayım* çünkü Naomi hakkında hiçbir şey bilmediği bir durumun içine giriyordu. Kocasını bu yaz Tina’yı becerdiğinden beri, Felch kızınıza kafayı takmış durumdaydı. Bütün kasaba bunu konuşuyordu. Şimdi bir kez daha, Naomi kız kardeşinin arkasında bıraktığı pisliği temizliyor. Bütün hayatını bunu yaparak geçirdiğini düşünüyorum. Bu yüzden onu biraz rahat bırakabilirsiniz ya da daha iyisi, bu sefer temizlikte ona yardım edebilirsiniz.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Lou bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu ama sözlerimin Amanda'ya ulaştığını fark etmiştim. Elini kocasının koluna koydu. “Knox haklı, Lou. Naomi’yi eleştirmemizin kimseye faydası yok.”

Naomi bir nefes alıp yavaşça üflledi. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim.

“İşe dönmem gerekiyor,” dedi Naomi. “Zaten vardiyamın bir saatini kaçırdım. Waylay’i eve götürüp tekrar kaçmasını engellemeye çalışır mısınız?”

“Elbette, tatlım. Artık sinsilik yaptığını bildiğimize göre, onu çok daha yakından izleyeceğiz.”

“Bisikletinin ön tekerleğini çıkartacağım,” dedi Lou.

“Kütüphanede okuduğum kitabın disiplin bölümüne geçmem gerekiyor,” dedi Naomi. “Lanet olsun! Okurken kronolojik sıra dışına çıkmaktan nefret ederim.”

Amanda yardımsever bir şekilde, “Judith’in kızı, çocukların kullanmaması için kablosuz internetin şifresini değiştiriyor, cezaları bitene kadar da şifreyi eski haline döndürmüyor,” diye öneride bulundu.

Waylay elinde boş bir kavanozla döndüğünde yanımdaki kadının derin bir nefes daha aldığını hissettim.

“Bayan Felch’in başı senden çok daha fazla belada, Waylay. Ama Knox haklı. Bu tür şeyler için bana gelmen gerekiyor. İşler yolunda değilken bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme. Yardım etmek için buradayım, gizlice kaçıp sana yanlış yapan herkesten intikam alamazsın. Özellikle de küçük ve masum tarla fareleriyle.”

Waylay, “Yiyecek getirdim, çekmeceye onlarla birlikte su da koyacaktım,” diye açıklamaya girişti.

“Bunu sabah konuşuruz,” dedi Naomi. “Büyükannen ve büyükbaban seni eve götürecekler. Yerleri fırçalamak zorunda olup olmayacağın ya da bu gece film izleyip izlemeyeceğin onlara bağlı.”

“Kesinlikle film izleyeceğiz,” diye fısıldadı Lou.

“Ama akşam yemeğinin bulaşıklarını da sen yıkayacaksın,” diye ekledi Amanda.

Waylay, “Seni endişelendirdiğim için özür dilerim,” dedi sessizce. Ardından gözlerini teyzesine doğru çevirdi. “Sana söylemediğim için de özür dilerim.”

“Özrün kabul edildi,” dedi Naomi. Hemen sonra eğilip kıza çabucak sarıldı. “Şimdi işe dönmem gerekiyor.”

“Seni ben bırakırım,” diye gönüllü oldum.

“Teşekkür ederim, hepinizle sabah görüşürüz,” dedi yorgun bir şekilde. Koro halinde vedalaşmamızdan sonra kamyonete doğru ilerledi.

O yolcu kapısını açana kadar bekleyip eve dönerken dondurma almak için plan yapan annesinin sözünü kestim. “Siz ikiniz bana bir iyilik yapıp Honky Tonk’a *Explorer*’ınızı almak için uğrayabilir misiniz? Naomi’yi bu gece eve ben bırakırım.”

Onun için planlarım vardı.

YİRMİ SEKİZ

ÜÇÜNCÜ AŞAMA

Knox

“Evden kaçtı,” dedi Naomi. Pencereden dışarı bakıyordu. Sıcak kraker poşeti kucağındaydı.

“Kaçmadı, sadece gizlice dışarı çıktı,” diye karşı çıktım.

“Her iki durumda da bu nasıl bir vasi olduğumu gösterir? On bir yaşındaki bir çocuğun bir kavanoz fare ve bir bilgisayar virüsüyle kasabaya gitmesine engel olamadım.”

“Papatya, bu vesayet meselesi yüzünden kendini bu kadar hırpalamayı bırakmalısın. Gerçekten akli başında herhangi bir yargıcın Way’in annesiyle kalmasının daha iyi olacağına karar vereceğini mi sanıyorsun?”

Parlayan gözlerini bana çevirdi. “*Kendi* hayatına dair yaptığın tercihler, hukuk sistemi tarafından mercek altına alındığında sen telaşlanmamayı seçersin, olur mu?”

Başımı iki yana salladıktan sonra kamyonetimin zar zor sığabileceği genişlikte bir patıkaya saptım.

“Bu iş yolu değil,” diye gözlemini dile getirdi.

“Henüz işe dönmüyoruz,” dedim tekerlek izli yolda ilerlerken.

“Geri dönmem gerekiyor. Çalışmam gereken bir vardiyam var,” dedi ısrarla.

“Bebğim, yapman gereken şeyleri kafana takmayı bırakıp yapmak istediğin şeylere zaman ayırmalısın.”

“İşime geri dönmek *istiyorum*. Bugün beni ormanda öldürmene ayıracak zamanım yok.”

Ağaçlar iki yana ayrıldı ve önümüzde uzun otlarla kaplanmış bir alan belirdi.

“Knox, ne yapıyorsun?”

“Az önce bir çocuktan hıncını almaya çalışan o zorbaya karşı koymanı izledim,” diye söze başladım.

Tekrar pencereden dışarı bakarak, “Bazı insanlar acılarıyla ne yapacaklarını bilemezler,” dedi. “Bu yüzden kızgınlıklarını yakınlarda kim varsa ondan çıkarırlar.”

“Evet, o bahaneyi kullanıp seni üzerindeki etekle bir zorbaya karşı dururken izlemek hoşuma gitti.”

“Yani beni kaçırdın, öyle mi?” diye sordu. “Neredeyiz biz?”

Kamyoneti ağaçların arasında durdurup motoru kapattım. “Üçüncü Aşama’dayız. En azından ben lisedeyken adı buydu. Burada gizlice bira içer ve şenlik ateşi yakardık. Sınıfımın yarısı bekâretini bu alanda kaybetmişti.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Peki sen?”

Kolumu koltuğunun arkasına doladım. “Hayır, ben Laura Beyler’in ahırında kaybettim.”

“Knox Morgan, çalışıyor olmam gerekirken beni buraya yiyecek için mi getirdin?” Sesi sevimli bir şekilde dehşete düşmüş gibi çıkmıştı.

“Yiyeşmekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum,” derken eğilerek emniyet kemerini çözdüm. Görev tamamlanmıştı, kucığındaki krakerleri alıp poşeti arka koltuğa attım.

“Ciddi olamazsın, işe gitmem gerekiyor.”

“Bebeğim, ben seks hakkında şaka yapmam. Ayrıca benim için çalışıyorsun.”

“Evet, krakerlerini bekleyen regl dönemindeki kadınlarla dolu *barında*.”

Başımı iki yana salladım. “Kasabadaki herkes bugünün kırmızı kod içerdiğini biliyor. Sakin bir gece olacak.”

“Bütün bir kasabanın, kadınların adet döngülerini takip etmesi fikri beni gerçekten rahatsız ediyor.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Hey, regl dönemini normalleştiriyoruz,” diye karşı çıktım. “Şimdi o seksi kışını buraya getir.”

İyi Kız Naomi ve Kötü Kız Naomi savaşıyordu fakat dudağını ısırmasından hangi tarafın kazanacağını anlayabiliyordum.

“Şu etekle o küçük kızı savunman... Way ve ailenin önünde ellerimi senden uzak tutmayı zar zor başardım ama bu beni neredeyse öldürüyordu. Aletim bu kadar sertleşmişken araba kullanıp bizi buraya getirebildiğim için şanslıyız çünkü şu anda beynime kan gitmiyor.”

“İnsanlara bağırmandan tahrik olduğunu mu söylüyorsun?”

“Papatya, konuşmayı ne kadar çabuk kesersen seni bu konsolun karşısına o kadar çabuk sürükleyip, tüm işi ve boktan öğretileri unutmanı sağlayabilirim.”

Ağırlaşan göz kapaklarının ardından bir süre bana baktı. “Tamam.”

Ona tekrar düşünmesi için fırsat vermedim. Kollarının altından kavradığım gibi bedenini kucağıma çektim, böylece bacaklarımın üstüne yerleşti. Kot eteği beline kadar sıyrılmıştı.

“Bu etekleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?” diye sordum ağzımı onunkine yapıştırmadan önce.

Benden uzaklaştı. “Aslında onlardan nefret ettiğini söylemiştin, yoksa unuttun mu?” Kötücül bir şekilde sırtıp kot pantolonumun üstünden aletime oturunca dişlerimi sıktım.

“Yalan söyledim.”

“Çok büyük sorumsuzluk yapıyoruz,” dedi Naomi.

Honky Tonk tişörtünün yakasını sutyeniyle birlikte aşağı çektim, böylece çıplak göğüsleri yüzümdeydi. Meme uçları ağzıma girmek için çoktan yalvarmaya başlamıştı. Beynimde bir gram kan kalmışsa bile, o manzarayla birlikte güneye yönelmişti.

“Öncesinde seni boşaltmadan bütün gün o lanet etekle çalışmanı izlememe izin vermen daha büyük sorumsuzluk.”

“Böyle konuştuğunda alınmam gerektiğini biliyorum ama...”

Eğildim ve arsız, pembe meme uçlarından birini dudaklarımın arasına aldım. Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Kot pantolonumdan bile benim için ne kadar ıslandığını hissedebiliyordum. Sözlerimin ona ne yaptığını biliyordum. Üstelik geri kalan kısmımın yapabileceklerinin yanında bu hiçbir şey sayılırdı.

Onu emmeye başladığımda bir kez ürperdi, sonra parmakları kemerimi buldu. Ona daha iyi erişebilmek için kalçalarımı kaydırduğımda arabanın kornası öttü.

Nefes nefeseydi. “Affedersin, o benim kıcımdı. Yani kıcım kornana çarptı, ses oradan çıkmadı.”

Kendimi onun göğsüne doğru sırtırken buldum. Bu kadın insanı ortalamanın çok daha üzerinde eğlendiriyordu.

İkimizin arasında kalan kot pantolonumu uyluğumun ortasına kadar indirmeyi başardık, sızlayan penisimi serbest bırakırken kornanın bir kez daha çalmasına sebep olduk. Beklemek istemiyordum. Onun içinde olmam gerekiyordu ve boğazından çıkan nefes nefese, minik iniltilere bakılırsa benimle aynı durumdaydı. Bir kolumu kalçalarına sararak onu kaldırdım, ardından diğer elimle aletimi tam istediğim yere; o dar, ıslak harikalar diyarına doğru yönlendirdim.

Benim dar, ıslak harikalar diyarım.

Naomi bana aitti. En azından şimdilik öyleydi. Bu benim için yeterliydi.

İki elimle kalçalarını tutarak onu aşağı doğru çekip kendimi içine ittim. Adımı haykırdı ve tam o anda boşalmamak için bir acil durum zihin jimnastiği yapmak zorunda kaldım. Titreyen kadınlığı aletimin her santimini boğarcasına kavramıştı.

Ağzım mükemmel göğsünü yeniden keşfederken onu orada, içine gömüldüğüm yerde tuttum. Her sert emişin yankısını beni tutsak eden duvarlarda hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Sanki cennetteydim. Sanki...

“Siktir, bebeğim,” dedim göğsünü bırakarak. “Siktir. Prezeratif.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kısık sesli bir inilti çıkardı. “Knox, eğer bir kasını bile oynatırsan boşalacağım. Ve eğer boşalırsam-”

“Beni sıırıslıklam bir şekilde doruğa ulaştırıcaksın,” diye tahmin yürüttüm.

Gözlerini sıkıca kapatmış, dudaklarını aralamıştı. Öğleden sonra güneşinin altında kendinden geçmişliğin resmini çizmişti.

Ben ergen bir çocuk değildim. Korunmayı unutmazdım. Sorumluluk sahibi her erkek gibi cüzdanımda prezervatif bulundurmakla kalmıyor, torpido gözümde bir avuç dolusu tutuyordum.

“Sen hiç-”

Ben sorunun geri kalanını soramadan başını salladı. “Asla.”

“Ben de.” Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde ve etrafında gezdirdim.

Sonra gözlerini açıp dudağını ısırıldı. “Bu çok iyi hissettiriyor.”

“Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum,” diye uyardım.

Ama *ben* bunu istiyordum. *Ben* çıplak bitirmek istiyordum. *Ben* onun içinde gevşemek ve zevklerimizin birbirine karıştığını hissetmek istiyordum. Bunu yapan ilk erkek olmak istiyordum. Bayrağımı onun hafızasına unutulmaz bir şeyin ilki olarak dikmek istiyordum.

“Be-ben doğum kontrol hapı kullanıyorum,” dedi kararsızca.

Dilimi diğer meme ucunu okşamak için dışarı çıkardım. “Ben temizim,” diye mırıldandım. “Sana gösterebilirim.”

Naomi verilerle içli dışlı bir kızdı. Eğer tıbbi kayıtlarıma bakmak isterse benim için sorun olmazdı. Özellikle de bu onun içinde hareket etmem, aramıza hiçbir şey girmeden boşalana kadar üzerime binmesini hissetmem anlamına geliyorsa.

“Tamam,” dedi tekrar.

Göğsümü aydınlatan bu his, lanet olası piyangoyu kazanmaktan daha iyiydi. Onu kollayacağıma dair bana güvendiğini bilmek.

“Emin misin?” diye bastırdım.

Açık gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Knox, bu çok iyi hissettiriyor. Dikkatli davranmak istemiyorum. Bu sefer değil. Pervasız olmak istiyorum ve... her neyse. Sadece hareket et, lütfen!”

Onun için en iyisini yapacaktım. Ellerimi önce sırtına, ardından altına doğru kaydırıp kalçalarının kıvrımlarını kavradım. Duruşlarımızı değerlendirerek onu tutup kendimi bir santim kadar dışarı çektim. İkimiz de inlerken alnı benimkiyle buluştu. Aramızda hiçbir şey yokken onun içinde hareket etmek iyi olmaktan çok daha farklı hissettiriyordu. *Doğru* hissettiriyordu.

Kavrayışı titrediğinde coşkuyla dolup taşım. Artık her şeyi alma zamanıydı.

“Sıkı tutunsan iyi olur, bebeğim,” diye uyardım onu. Kalbim yarım düzine merdiven çıkmışım gibi çarpmaya başlamıştı bile.

Koltuğumun arkasını kavrayana kadar bekledim. “Gerçekleşecek olan şu, Naomi. Ben hareket etmeye başlayacağım, sen de olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde boşalacaksın. Seni tekrar göklere çıkarmak için acele etmeyeceğim. İkinci kez boşaldığında ben de seninle olacağım.”

“İyi bir plan. Tamamen hazır. Ölçülebilir hedeflerle,” dedikten sonra ciğerlerimden çıkan havayı dudaklarıyla karşıladı. Bir iki santim daha geri çekilerek iniltisini ağzımla yakaladım.

“Sıkı tutun,” diye hatırlattıktan sonra kalçalarımı yukarı kaldırıp onu tekrar aşağı çektim.

Kendimi tutarak tekrar tekrar içine girmek için elimden gelen her şeyi yaptım. “Tanrım, Naomi,” diye nefes aldım, duvarları aletimin etrafında çırpınıyordu.

“Sana yakın olduğumu söylemiştim,” derken sesi sinirli ve utanmış çıkmıştı.

“Yaptığın her şey daha fazlasını istememe neden oluyor,” diye homurdandım. Aptalca itirafıma tepki vermesine fırsat bırakmadan yüzümü diğer göğsüne gömerek hareket etmeye başladım. Yavaşça ve kasten. Bana pahalıya mal olsa bile.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Üçüncü hamlemde bir yıldırım gibi boşaldı ve kornayı bir zafer ılığı gibi çaldı. Vücudunun geri kalanı gerilirken, duvarları aletimin etrafında türünün en tatlısı olan bir işkenceyle dalgalandı. Serbest bırakmam için beni zorlayan zevk dalgasını hayalarımın içinde tutmaya çalışırken neredeyse gözlerimin odağını kaybediyordum.

Daha önce hiç onun gibi bir kadınla birlikte olmamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Üzerine kafa yoracak kadar uzun süre bekleseydim, bunun bir kırmızı bayrak olduğunu fark ederdim. Ama o an için umurumda değildi. Naomi Witt aletime bindiğı sürece bunu görmezden gelebilirdim.

Beni müzikten daha güzel bir ritimle kavrayıp bırakırken, “İşte benim kızım,” diye inledim.

Vücudu üzerimde gevşeyene kadar, “Aman Tanrım. Aman Tanrım,” diye mırıldanmaya devam etti.

İçinde hareketsiz kalarak onu kendime çektim. Kalbinin benimkine doğru çarptığını hissedebiliyordum. Sonra beni omzumdan dürttü.

“Bana bir tane daha olacağına dair söz vermiştin,” derken sözcükleri boynumda boğuklaştı.

“Bebeğim, burada sözümü tutmak için dayanmaya çalışıyorum.”

Kestane ve karamel rengi saç tellerinin arasından bana bakmak için başını kaldırdı. Saçlarını geriye doğru tarayarak kulaklarının arkasına sıkıştırdım, bu hareket garip bir şekilde samimi hissettirmişti. *Keşke yapmasaydım*, diye düşündüm. Çünkü bu hareket beni ona bağlayan ipin daha çok düğümlenmesi gibiydi.

“Sana da bu kadar iyi geliyor mu? Yani sadece ‘bu iyi’ demiyorsun, öyle mi?” Ne demek istediğini anlatmak için kalçalarıyla gönülsüzce baskı yaptığında iniltimi tutamadım.

“Kahretsin, Naomi. Sikimin üzerine boşalmanın nasıl bir his olduğuna dair ‘iyi’ olan hiçbir şey yok. Neden bu sahte erkek arkadaş saçmalığına giriştim sanıyorsun?”

Naomi sırtıttı. “Çünkü ailemin beni ne kadar hayal kırıklığına

uğrattığını gördün ve huysuz, küçük kasaba kahramanı gibi bana yardım etmek istedin.”

“Ukala. Bunu yaptım çünkü uyandığımda yanımda değildin ve seni orada istedim.”

“Öyle mi?”

“Orada olmanı istedim. Böylece seni ellerinin ve dizlerinin üzerinde ters çevirip sertçe becerecektim. Sonraki kırk sekiz saat boyunca beni düşünmeden oturman mümkün olmayacaktı.”

Ağzını açıp inlemeyle sızlanma arası bir ses çıkardı.

“Seninle işim henüz bitmedi, papatya,” dedim. Bu ifadenin sertliği karşısında içten içe irkildim. Seksin ortasındaki ben genellikle bu kadar geveze olmazdım. Ama ona hissettirdiklerimden şüphe duyuyordu. Buna müsaade edemezdim. Kısa bir zaman için olsa bile.

“Tekrar hareket edebilir miyim?” diye sordu.

“Tanrım... Tanrım, evet.”

Sonra üzerimde hareket etmeye başladı, aletimi sınırlarının zorlanmasına ihtiyacı olan ilkel bir hayvan gibi çalıştırıyordu. Her kaygan darbede, her küçük inlemede, tırnağının tenime her batışında, dünyanın geri kalanı sadece biz kalana kadar siliniyordu.

Tenimizde ter damlaları vardı. Birlikte soluk alıp verirken nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Onun içine tamamen yerleşmek kadar iyi olan hiçbir şey yoktu.

Onu sahiplenmek ve sahiplenilmek gibisi yoktu.

“Naomi.” Aletimin etrafında tekrar kıvrılmaya başladığını hissettiğimde dişlerimi sıkarak adını söyledim. Küçük küçük nabız atışları aklımı başımdan alıyordu.

“Knox. Evet. Lütfen,” diye inledi.

Meme ucunu uzun, derin bir çekişle ağzıma aldım. Bu ikimiz için de çok fazlaydı. Orgazmının ilk dalgası onu ele geçirdiğinde kontrolümü kaybettim. Sanki hayatım buna bağılmış gibi o sıcak, sıkı kadınlığına darbeler indirdim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Belki de hayatım gerçekten buna bağlıydı.

Çünkü o ilk sıcak ıslaklık serbest kaldığında... Tüm dünyanın duyması için adımı haykırdığında... Etrafımı sararak benden ikinci ve üçüncü patlamaları aldığı anda, yeniden doğduğumu hissettim. Yaşadığımı. Tamamen boşaldım ve ardından içimin tanımadığım bir şeyle dolup taşıdığını hissettim. Beni çok korkutan bir şeyle.

Ama ben gelmeye devam ettim, o da devam etti. Zevkimizin sonu gelmiyordu.

İşte buydu. İşte bu yüzden, bir kez yapmak yeterli değildi. İşte bu yüzden, artık neyin yeterli olduğundan emin değildim.

YİRMİ DOKUZ

KNOX'UN EVİ

Knox

Ön kapıyı arkamızdan kilitleyip ışıkları yakarken, “Güzel yer,” dedi Naomi.

“Teşekkürler, büyükbabam inşa etti,” dedim esnerken. Uzun bir günün ardından Honky Tonk’ta da uzun bir gece geçirmiştim ve uykuya ihtiyacım vardı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. Bakışları oturma odasının üstündeki çatı katına, ahşap tavana ve orada asılı duran boynuz avizeye kaymıştı.

Küçük kulübenin rustik bir havası vardı. İki yatak odasına ve bir banyoya sahipti, yer döşemesi çamdı. Taş şöminenin iyice fırçalanması gerekiyordu ama yine de iş görüyordu. Deri kanepe nihayet tam istediğim gibi çökmüştü.

Burası yuvamdı.

“Bunlar annen ve baban mı?” diye sordu. Sehpalardan birinin üzerindeki çerçeveli bir fotoğrafı kaldırmıştı. Onu neden sakladığımı bilmiyordum. Annemle babam, Liza J ve dedemin bahçesindeki piknikte dans ediyorlardı. Yüzlerinde gülümsemeler vardı, ayakları birbirleriyle uyum içindeydi. O an, sonuza dek sürecekmiş gibi görünen mutlu zamanlardan biriydi.

Elbette bu bir yalandı.

Mutlu zamanlar daima sona ererdi. “Dinle, papatya. Dayak yemiş gibiyim.”

Kardeşimin vurulması, ani orgazm saldırıları, iş güç derken, bir işe yarayabilmem için sekiz saat uyumam gerekiyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ah, evet. Elbette,” diyerek fotoğrafı dikkatlice masaya geri koydu. Ama fotoğrafı benim yaptığım gibi odanın uzak tarafına değil, kanepeye doğru çevirmişti. “Ben eve gidiyorum. Bugün Way’in öğretmenine ve aileme verdiğin destek için teşekkürler. Tabii tüm o orgazmlar için de.”

“Bebeğim, eve gitmiyorsun. Sadece yukarı çıktığımızda neden bir şey yapmayacağımı söylüyorsun.”

“Eve gitmem gerek, Knox. Way’i Liza’ya götürmek için erken kalkmam lazım.” O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Geçmişte bunu pek düşünmemiştim ama Honky Tonk’taki kızlar sabahın ikisinde ya da üçünde kıçlarını eve sürüklüyordu. Hafta içi sevgililerinin işe yararlığına bağlı olarak sabah altı ya da yedi gibi tekrar kalkmak zorunda kalıyorlardı.

Fi’nin her gün masasında otururken uyuyakaldığı bir yıl olmuştu çünkü çocukları doğru düzgün uyumuyordu. Öyle bir noktaya gelmiştim ki, nefret ettiğim şeyi yapmak zorunda kalarak işin içine girmiştım.

Liza J’i onun üzerine salmışım. Bir haftadan kısa bir süre içinde büyükannem iki çocuğu da bir gecede on saat uyumaya programlamıştı.

“Yarın izinlisin, değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladıktan hemen sonra esnedi.

“O zaman,” deyip saatime baktıktan sonra küfrettim. “Üç saat sonra kalkıp Liza J’e kahvaltıya gideceğiz,” dedim.

Yapılacak en centilmence şey buydu ki genelde benim için büyük bir endişe kaynağı olmazdı. Ama Naomi kendini bir aile kahvaltısına sürükledikten sonra günün geri kalanında Waylay’in yasaları çiğnemesini engellemeye çalışacakken, burada ve yatakta kalmayı düşündüğüm için ufacık bir suçluluk hissetmişim.

Ayrıca kahvaltıdan sonra eve gelip istediğim saate kadar uyuyabilirdim.

Gözlerinin bir an için yumuşaması ve hayallere dalması hoşuma gitmişti. Sonra gerçekçi, insanları memnun eden yanı geri döndü. “Benimle kalkmak zorunda değilsin. Uyuman gerekiyor. Bu gece eve gidebilirim, hem belki biz...” Bakışları bedenimden aşağı kayınca yanakları pembenin narin bir tonuna büründü. “Başka bir zaman görüşürüz,” diye tamamladı cümlesini.

“Evet, iyi denemeydi. Biraz su ister misin?” diye sordum onu mutfığa doğru çekerek.

Mutfak kır evininkinden daha büyüktü ama çok da büyük değildi. Bazı misafirlerin ceviz dolapları, koyu orman yeşili tezgâhı ve açılmamış postaları üzerine yığdığım tekerlekli küçük adasıyla burayı “büyüleyici” bulacağımı tahmin edebiliyordum.

“Su mu?” diye tekrarladı.

“Evet, bebeğim. Yatmadan önce su içmek ister misin?”

“Knox, kafam karıştı. Bu sadece seks. Bu konuda anlaşmıştık. Ailem yanımdayken ilişki gibi davranacaktık. Ama ailem burada değil, ayrıca o kadar yorgunum ki orgazmın bile beni uyanık tutabileceğini sanmıyorum. Bu durumda ne yapıyoruz?”

Lavabodan bir bardak su aldıktan sonra elinden tutup merdivenlere doğru ilerlemesini sağladım. “Eğer gidersen karanlıkta seninle eve kadar yürüyüp, ardından buraya geri dönmek zorunda kalırım. Bu da yatağa girmemi en az on beş dakika daha geciktirir. Papatya, gerçekten çok yorgunum.”

“Eşyalarım evimde,” dedi tereddütle dudağını ısırarak.

“Önümüzdeki üç saat içinde neye ihtiyacın var, papatya?”

“Bir diş fırçası.”

“Üst katta fazladan bir tane var.”

“Yüz yıkama solüsyonum ve losyonum.”

“Su ve sabun var,” derken onu merdivenlerden yukarı çektim.

“Ben hâlâ...”

Durup yüzüne baktım. “Bebeğim, bunu düşünmek ya da tüm bunların ne anlama geldiğini merak etmek istemiyorum. Sadece

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

başımı yastığa koymak, senin güvende olup uyuduğunu bilmek istiyorum. Sana söz veriyorum, yarın bu karmaşayı ölene kadar irdeleyebiliriz ama şu anda sadece gözlerimi kapatıp hiçbir şey düşünmemeye ihtiyacım var.”

Naomi gözlerini devirdi. “Pekâlâ. Ama yarın kesinlikle bu karmaşayı ölümüne irdeleyeceğiz ve temel kuralların üzerinden tekrar geçeceğiz.”

“Harika, sabırsızlanıyorum.” Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onu merdivenlerden yukarı çekip yatak odama götürdüm.

“Vay canına,” dedi esnerken. Yatağıma gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

Bir erkeğin yatağı ve kanepesi evdeki en önemli mobilyalar olurdu. Koyu renk boyalı, büyük, en büyük boy, kızak tipi bir yatak tercih etmiştim.

Yatak her zamanki gibi dağınıktı. Eğer kullanıp bozmak zorunda kalıncaksa yatağı toplamamanın anlamsız olduğunu düşünüyordum. Naomi’nin yorgunluktan ölmek üzere olması iyi bir şeydi çünkü buruşuk çarşaflar onu buradan kaçırmadıysa, komodinin yanındaki ufak iç çamaşırı ve tişört yığını bunu kesinlikle yapardı.

Onu banyoya doğru itmemin ardından tozlu, orijinal paketinde duran yedek bir diş fırçası bulana kadar lavabonun altını karıştırdım.

“Sanırım çok fazla gece misafirin olmuyor?” diye sordu plastiğin üzerindeki tozu silerken.

Omuz silktim, bu evde bir kadınla daha önce hiç geceyi geçirdiğim olmamıştı. Geceyi onunla geçirerek anlaşmamızın görünmez sınırlarını çoktan aşmış oluyordum. Bunun ne anlama geldiğini onunla tartışmam ise mümkün değildi.

Biriyle bir hayatı, bir lavaboyu, bir yatağı paylaşmaya alışkın olan oydu. Bir ilişkiden çıkan oydu.

Harika. Artık hem yorgun hem de sinirliyim.

Yan yana durmuş dişlerimizi fırçalıyorduk. Nedense bu dostça rutin bana çocukluğumu hatırlatmıştı. Çocukken her akşam Nash'le birlikte anne ve babamızın yatağında takılır, dişlerini fırçalamayı bitirmelerini beklerdik. Böylece hangi kitabın ortasındaysak bize bir sonraki bölümü okuyabilirlerdi.

Hatıralarımdan sıyrılarak yanımdaki kadına baktım. Gözlerinde uzaklara dalıp gitmiş bir bakış vardı. "Sorun ne?" diye sordum.

"Herkes bizim hakkımızda konuşuyor," dedi diş fırçasını yıkarırken.

"Kim o herkes?"

"Bütün kasaba. Herkes çıktığımızı söylüyor."

"Bundan şüpheliyim. Çoğu sadece seviştığımızı söylüyor." Bana bir el havlusu fırlattığında tek elimle yakaladım. "Pekâlâ. Ailem ve Waylay'in sosyal hizmet görevlisi bir ilişkimiz olduğunu, kasabanın geri kalanıysa sadece seks yaptığımızı düşünüyor."

"Yani?"

Kızgın görünüyordu. "Yani? Bu beni şey gibi... kız kardeşim gibi gösteriyor. Seni sadece üç haftadır tanıyorum. İnsanların seninle ilgili ne düşündüğünü umursamaz mısın sen? Hakkında ne dediklerini?"

"Neden umursayayım ki? Arkamdan istedikleri kadar konuşabilirler. Yüzüme söyleyecek kadar aptal olmadıkları sürece, ne dedikleri umurumda bile olmaz."

Naomi başını iki yana salladı. "Keşke ben de senin gibi olabilseydim."

"Ne? Bencil bir pislik mi olabilseydin?"

"Hayır, insanları memnun edenin tam tersi olabilseydim."

"İnsanları memnun etmeyen mi?" diye sordum.

"Sürekli başkaları için endişelenmenin, onlardan sorumlu hissetmenin, mutlu olmalarını ve seni sevmelerini istemenin ne kadar yorucu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Haklıydı. Bunun nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “O zaman umursamayı bırak.”

“Tabii böyle söylersin,” derken sesi hoşnutsuz çıkmıştı. El havlusunu alarak önce diş fırçasının sapını sonra da tezgâhı sil-di. “Çok kolaymış gibi söylüyorsun.”

“Çünkü kolay,” diye karşı çıktım. “Bir şeyi sevmiyor musun? Yapmayı bırak.”

“Knox Morgan’ın hayat felsefesi, bayanlar ve baylar,” dedi gözlerini devirerek.

“Yatağa,” diye emrettim. “Felsefe için saat çok geç.”

Kıyafetine bir göz attı. Ayakları çıplaktı ama hâlâ vardiyasının kot eteği ve tişörtünü giyyordu.

“Hiç pijamam yok.”

“Sanırım bu çıplak uyumadığın anlamına geliyor?” Tıpkı yatağı toplamak gibi, pijama giymek de bana göre bir israftı.

Bana dik dik baktı.

“Tabii ki çıplak uyumuyorsun.”

“Gecenin bir yarısı yangın çıkabilir,” dedi kollarını kavuşturarak.

“İçinde uyuyabileceğin bir nomeks’ tulumum yok.”

“Ha-ha.”

“Pekâlâ.” Onu banyoda bıraktım, şifoniyerime gidip temiz bir tişört buldum. “Al,” dedim geri döndüğümde.

Tişörte baktı, ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. Görünüşü hoşuma gitmişti. Uykulu ve çalıştığı vardiya yüzünden gecenin geç saatleri savunma zırhını yıpratmış gibi mükemmele yakındı.

“Teşekkürler,” dedikten sonra ipucunu anladığım ana kadar bir tişörte bir bana baktı.

“Seni zaten çıplak gördüğümün farkındasın, değil mi?”

“Bu farklı bir şey, çık hadi.” Başımı iki yana sallayarak banyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

* Yüksek sıcaklıktan ve yangın benzeri afetlerden kişiyi koruyan kıyafet. (ç.n.)

İki dakika sonra, Naomi tişörtümle kapının önünde duruyordu. Uzun boylu olmasına rağmen tişört kalçasının ortasına kadar iniyordu. Yüzünü ovarak temizlemiş, saçının bir kısmını yukarı kaldırıp başının üstünde küçük bir topuz yapmıştı.

Komşu kızı yatağıma girmek üzereydi. Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Ama yapmak istediğim bir hataydı. Sadece bu seferlik.

Yer değiştirdik, Naomi yatak odasına girdi ve ben de lenslerimi kan çanağına dönmüş gözlerimden çıkarmak için banyoya girdim.

Banyonun ışığını kapatıp sürünerek yatağın benim olan tarafına geçtim. Sırtüstü yatmış ve kollarını başının altına sıkıştırmış halde tavana bakıyordu. Başucundaki ışığı söndürdükten sonra karanlıkta soyunup kıyafetlerimi kirli çamaşır yığınının doğru fırlattım.

Battaniyeleri sürükledim, en sonunda da iç çekerek yatağa uzandım. Karanlığa bakarak bir süre bekledim. Bunun bir anlamı olmak zorunda değildi. Bu sadece başka bir ipti, başka bir düğüm olmak zorunda değildi.

“İyi misin?” diye sordum.

“Yastığım tuhaf kokuyor,” derken sesi huysuz çıkmıştı.

“Waylon’ın tarafında uyuyorsun.” Yastığı başının altından çektikten sonra kendi yastığımı ona fırlattım.

“Hey!”

“Daha iyi mi?”

Yastığı kokladığını duydum. “Daha iyi,” diye onayladı.

“İyi geceler, Naomi.”

“İyi geceler, Knox.”

Bir gürültü, küçük bir çığlık ve bir küfürle uyandım.

Birbirine yapışan göz kapaklarımı açmaya çalışarak, “Nao-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

mi?” dedim pürüzlü bir sesle. Yatağın ayak ucunda, bir tür jimnastik yaparak eteğini giymeye çalıştığı yerde bulanık bir odak noktası oluşturmuştu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Kahvaltı için Liza’ya gitmeden önce duş almam gerekiyor.”

“Burada bir duş var ya,” diye işaret ederken bir dirseğimin üzerinde yükselip tişörtünü ters giymesini izledim.

“Ama temiz giysilere ve rimele ihtiyacım var. Bir de saç kurutma makinesine. Sen uyumaya devam et, Knox. Birlikte yürüyen zombilere dönüşmemize gerek yok.”

Gözlerimi kısarak telefonumdaki saate baktım, yediyi beş geçiyordu. Dört saatin geceyi bir kadınla geçirmek için *yeterli* sayılmayacağına karar verdim.

Bekâr olmanın cazibesi, günlerimin benim tarafımdan belirleniyor olmasıydı. Sırf istediklerini yapabilmeleri için başkalarının planlarına uymak ya da yapmak istediklerimden vazgeçmek zorunda kalmıyordum.

Ancak ben uyurken onun günü koşturarak geçirmesi bana bile haksızlık gibi geliyordu. Ayrıca, kahvaltı kulağa hoş geliyordu.

Ayaklarım bir gürültüyle yere indi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu üstünü düzeltmeye çalışırken. Şimdi sağ tarafı giymişti ama önü hâlâ arkasındaydı.

“Duş almak için eve yürüyüp sonra Liza’ya geri dönmene gerek yok. Burada mükemmel bir duş varken olmaz.”

“Üniformamla kahvaltıya gidemem,” dedi kızgınlıkla. “Aile kahvaltısına geceyi başka bir yerde geçirmiş halde *gitmeyeceğim*.”

“Pekâlâ, bana bir liste ver.”

Az önce onunla Svahili dilinde konuşmuşum gibi baktı. “Ne listesi?”

“Kahvaltıyı utanç içinde geçirmemek için neye ihtiyacın var? Sen duş al. Ben eşyalarını getireyim.”

Bana dik dik baktı. “Sadece takıldığın biri için fazla uğraşıyorsun.”

Neden bilmiyordum ama söylediği şey beni çok kızdırmıştı. Ayağa kalkıp yerden bir pantolonumu aldım. “Bana bir liste ver.” Kot pantolonu sürükledim.

Ellerini kalçalarına koyarak bana ters ters baktı. “Sana sabahları huysuz olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Evet, beni sabah saat ondan önce görme talihsizliğine uğrayan herkes... Şimdi bana evinden ne istediğini söyle, sonra da o tatlı kıcını duşa sok.”

Dört dakika sonra, büyükannemin kamuflajlı pijamalarıyla başkanlık edeceği bir cumartesi sabahı kahvaltısı için aşırı uzun bir listeyle kapıdan çıktım.

Kendi arka bahçemden onunkine doğru koştum ve kulübenin arka verandasına çıktım. Saklı anahtar kendimi bildim bileli aynı yerde duruyordu. Parmaklıktaki çiçek kutularından birinde, sahte bir kayanın içindeydi. Anahtarı alıp kilide taktıktan sonra kapının zaten açık olduğunu gördüm.

Harika, şimdi ona güvenlik konusunda ders vermem gerekecekti. Kulübe temiz hava, unlu mamuller ve limon gibi kokuyordu.

Tezgâhın üzerindeki açılmış postalar dışında mutfak pırıl pırıldı. Naomi mektupları küçük, dik duran bir düzenleyicide tutuyordu, muhtemelen alfabetik sıraya göre dizilmişti ama şimdi tüm zarflar özensiz bir yığın halinde duruyordu.

Oturma odasındaki kuytu köşede açık duran masayla, Naomi’nin dizüstü bilgisayar, bir kalemlik dolusu renkli kalem ve bir yığın defterden oluşan düzgün bir çalışma alanı çıkmıştı ortaya. Alt çekmece birkaç santim açıktı.

İç çamaşırları ve tişörtlerle dolu bir dağ olmasa da biraz dağınıklık görmekten memnun olmuşum. Naomi’nin ne kadar strese girerse o kadar temizlik yaptığını fark etmiştim. Biraz dağınıklık iyiye işaretti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, makyaj malzemeleriyle saç kurutma makinesini toplamak için önce banyoya girdim. Ardından Naomi'nin odasına gidip bir şort ve -çünkü bir erkektim- dantelli, düğmeli, kadınsı bir bluz aldım.

Eşyaları topladıktan sonra arka kapıyı kilitleyip evime döndüm.

Yatak odasına girdiğimde onu buharlı banyoda ıslak saçlarıyla, üzerinde havludan başka bir şey olmadan dururken buldum.

Bu manzara aniden durmama sebep oldu. Onu böyle görmek hoşuma gitmişti. Duştan yeni çıkmış bir Naomi'nin benim alanımda olması hoşuma gitmişti.

O kadar hoşuma gitmişti ki anında saldırıya geçtim. "Kapılarını kilitlemen gerek, papatya. Büyük bir kasabada olmadığımızı biliyorum ama burada da sorunlar yaşanıyor. Kardeşimin vurulması gibi."

Bana gözlerini kırıştırdıktan sonra elimden kadınsal malzemelerin olduğu çantayı kaptı. "Kapıları her zaman kilitlerim, beceriksiz bir yetişkin değilim."

"Arka kapı kilitli değildi," dedim.

Çantayı karıştırıp makyaj malzemelerini lavabomun etrafına düzgün bir sıra halinde dizdi. Göz ve kaş kalemi arasındaki fark umurumda olmadığı için fazladan malzeme getirmiştim.

"Her gece ve evden her çıkışında kapıları kilitliyorum," diye karşı çıkarken fırçayı alıp nemli saçlarında gezdirdi.

Kapı çerçevesine öylece yaslandım, o kozmetik ürünlerini sırayla incelerken gösterinin tadını çıkardım. "Bütün bu eşyalar da neyin nesi?"

"Daha önce hiç bir kadını hazırlanırken izlemedin mi?" diye sordu. Dudaklarının etrafını kalemle çizerken bana şüpheyle bakıyordu.

"Bu sadece kahvaltı," diye belirttim.

"Ama ben, bu kahvaltıda seninle yataktan yeni kalkmış gibi görünmek istemiyorum." Bana attığı bakış çok keskindi. Aynaya bakınca saçlarımın her yöne dağıldığını fark ettim. Sakalı-

mın bir tarafı dümdüz olmuştu. Sol gözümün altında da yastık kırışığı vardı.

“Neden peki?” diye sordum.

“Çünkü bu kibar bir davranış değil.”

Kollarımı kavuşturarak sırttım. “Bebeğim, kafam karıştı.”

Dikkatini tekrar renk paletine vererek bazılarından göz kapaklarına sürmeye başladı. “Kahvaltıya gidiyoruz,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ailelerle birlikte,” diye ekledim.

“Son yirmi dört saatimi seninle seks yaparak geçirmiş gibi görünmek istemiyorum. Waylay’ın bir rol modele ihtiyacı var. Ayrıca, ailemin yeterince endişelenecek şeyi var, bir de önüne gelenle yatan ikinci bir kızları olmasın.”

“Naomi, seks yapmak seni önüne gelenle yatan biri yapmaz,” derken eğlence ve kızgınlık arasında gidip geliyordum.

“Bunu *ben de* biliyorum ama ne zaman Tina’nın yapacağına yakın bir karar versem, onun gibi olmadığımı açıkça belirtmek benim görevimmiş gibi hissediyorum.” Göz farını bırakarak şu kirpik kıvrıncı şeylerden birini aldı.

Çıplak halini düşünmeden edemediğim kadın hakkında daha net bir fikir edinmeye başlamıştım.

“İnanılmaz birisin, bunu biliyor muydun?”

Gözlerinden birinde o aleti kullanıyor olmasına rağmen bana kaşlarını çatmayı başarmıştı. “Herkes başkalarının ne düşündüğünü umursamadan kasabada kasıla kasıla dolaşmayı başaramaz.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, papatya. Ben kasıla kasıla yürümem.”

Aynada bana bakarken gözlerini şaşı yaptı. “Pekâlâ, çalım atarsın diyelim.”

“Neden sürekli ailene kız kardeşin olmadığını kanıtlamak zorunda hissediyorsun? Gözleri ve kulakları olan herkes seninle otuz saniye geçirdikten sonra bu gerçeği anlayabilir.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Ebeveynlerin çocuklarından beklentileri vardır. Bu işler böyledir. Bazı insanlar çocuklarının büyüyünce doktor olmasını ister. Bazıları çocuklarının profesyonel sporcu olmasını ister. Bazılarıysa sadece toplumlarına katkıda bulunan mutlu ve sağlıklı bireyler yetiştirmek ister.”

“Tamam,” dedim bitirmesini beklerken.

“Benim ailem üçüncü gruptaydı. Ancak Tina bunu onlara vermedi. Hiçbir zaman bunu yapmadı. Ben okuldan eve A ve B notları getirirken o eve D’ler getiriyordu. Lisede çim hokeyi takımına girip özel ders programına başladığımda, Tina dersten kaçıp sonra okulun beyzbol kulübesinde esrarla yakalandı.”

“Onun seçimi,” diye belirttim.

“Ama o çok sevdiğin ebeveynlerinin tekrar tekrar incindiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmelisin. İyi olan taraf olmak *zorundaydım*. Başka seçeneğim yoktu. Herhangi bir ergenlik isyanını ya da üniversitede kendimi bulmak için bölümler arasında gidip gelmeyi göze alamazdım. Kızlarından biri zaten başarısız olmuşken bunu onlara yapamazdım.”

“Warner denen adamla bu yüzden mi evlenmeye karar verdin?” diye sordum.

Aynaya bakarken yüzü asıldı. “Muhtemelen sebeplerden biri bu,” dedi dikkatle. “O iyi bir seçimdi. Kâğıt üzerinde.”

“Tüm hayatını başkalarını mutlu etmeye çalışarak geçiremezsin, Naomi,” diye uyardım onu.

“Neden peki?” Gerçekten şaşkın görünüyordu.

“Eninde sonunda kendinden biraz fazla vereceksin ve geriye sana yetecek bir şey kalmayacak.”

“Stef gibi konuşuyorsun.”

“Kötü olan kimmiş bakalım?” diye dalga geçtim. “Ailen senin mükemmel olmanı istemiyor. Mutlu olmanı istiyorlar. Ama sen bir kez daha devreye girip kardeşinin pisliğini temizliyorsun. Hiç haber vermeden, hiç hazırlık yapmadan ebeveyn rolüne soyundun.”

“Başka bir seçenek yoktu.”

“Seçeneklerden birinin boktan olması, onun bir seçenek olmadığı anlamına gelmez. Çocuk istiyor muydun ki?” diye sordum.

Aynada bakışlarımı yakaladı. “Evet, istiyordum. Aslında çok istiyordum. Daha geleneksel yollarla olur diye düşünsem de en azından bebek yapma işinden zevk alacağımı umut ediyordum. Ama hep bir ailem olmasını istedim. Şimdiyse her şeyi berbat ediyorum ve bir başvuruyu bile doğru düzgün dolduramıyorum. Peki ya, bu vesayetin geçici olmasını istemiyorsam? Ya Waylay’ın sürekli benimle kalmasını istiyorsam? Ya o benimle kalmak istemezse? Ya da bir yargıç onun için yeterince iyi olmadığıma karar verirse?”

Bana dudak parlatıcısı uzattı.

“Beynimin içinde yaşamak böyle bir şey işte.”

“Aşırı yorucu.”

“Aynen öyle. Üstelik *bir kereliğine* tamamen bencilce ve sadece kendim için bir şey yapıyorum ama o da yüzüme patlıyor.”

“Kendin için ne yaptın?” diye sordum.

“Huysuz, dövmele bir kuaförle tek gecelik bir ilişki yaşadım.”

OTUZ

UTANÇ KAHVALTISI

Naomi

“Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun,” diye belirttim. “Son kırk sekiz saattir yeterince uyuyamadın.”

“Sen de öyle,” dedi Knox. Biz ayrılmadan önce kulübeyi kilitlemeyi gösteri haline getirmişti. Önemli bir noktaya değindiğini biliyordum.

İnsanların önemli noktalara değinmesinden hoşlanmazdım. En azından sabah kahvemi içmeden önce.

Liza’ya giden kısa yolu sessizce yürüdük. Kuşlar cıvıldıyor, güneş parlıyordu ve zihnim orantısız yüklenen bir kurutma makinesi gibi hızla dönüyordu.

Birlikte uyumuştuk. Birlikte seks yapmadan aynı yatakta *uyuyakalmıştık*. Burada olan tek şey bu değildi. Knox “Viking” Morgan beni kaşık pozisyonunda sarıp sarmalamışken uyanmıştım.

Bağlanmamanın ne anlama geldiğini pek bilmezdim. Lanet olsun, o kadar çok şeye bağlanmıştım ki yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde düğümler içinde kalmıştım. Ama *ben* bile bir yatağı paylaşmanın ve sarılmanın anlaştığımız şey için fazla samimi olduğumu biliyordum.

Yani, yanlış anlaşılmaq istemiyordum... Knox’un sert -ama gerçekten *sert*- vücudu sırtımdayken kolları belime dolanmış bir şekilde gözlerimi açmak, uyanmak için en iyi yollardan biriydi.

Ancak bu, anlaşmanın bir parçası değildi. Kurallar koyulma-

sının bir nedeni vardı. Kurallar huysuz, sevimli Viking'e âşık olmama engel olacaktı.

Altdudağımı ısırdım.

Erkekler yoruluyor ve kadınları eve bırakmak istemiyorlardı ya da sırf vahşi hayat tarafından yutulmaları için eve yalnız gitmelerine izin veriyorlardı. Knox travmatik bir yirmi dört saat geçirmişti. *Muhtemelen çok mantıklı kararlar vermiyor,* diye düşündüm. Belki de Knox sadece huzursuz uyuyan biriydi. Her gece köpeğiyle kaşık pozisyonunda uyuyor olması da mümkündü.

Tabii ki bu ihtimaller, ben duş alırken neden yan eve gidip eşyalarımı almaya gönüllü olduğunu açıklamıyordu. Neden benim için bir kıyafet ayarladığını da açıklamıyordu. Yüksek belli yeşil-beyaz şortumla dantelli şirin büstiyerime baktım. Benim için iç çamaşırı bile almıştı. Tabii seçtiği parça bir tangaydı ve sutyenime uymuyordu ama almıştı işte.

"Her şeyi ölümüne düşünmeyi bitirdin mi?" Knox'un bana gülümsemeye çok benzer bir ifadeyle baktığını görmek için hayallerimden sıyrıldım.

"Sadece yapılacaklar listemi gözden geçiriyordum," diye ki-birle yalan söyledim.

"Eminim öyledir. Artık içeri girebilir miyiz?"

Liza'nın evinin önünde durduğumuzu fark ettim. Stef'in Dünyaca Ünlü Akçağaç Pastırması'nın kokusu paravan kapıdan dışarı yayılıyordu.

Duyulan tek bir havlamayı, bir havlama korosu izledi. Ardından dört köpek kapıdan çıkarak verandaya atıldı.

Waylon en sondaydı. Kulakları arkasında sallanıyor, tamamen dışarı çıkmış olan dili ağzından sarkıyordu.

"Selam, dostum," dedi Knox. Kendi köpeğiyle diğer üçünü selamlamak için dizlerinin üstüne çöktü. Her biri zıplayıp coşkuyla havlıyordu.

Ben de eğildim, tekrar doğrulmadan önce sürüyle daha ağırbaşlı hareketlerle selamlaştım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Peki planımız nedir?” diye sordum.

Knox köpeğinin kulaklarını son bir kez kaşıdı. “Ne planı?”

“Kahvaltı? Ailemle olan?” diyerek durumu hatırlattım.

“Papatya, senin ne düşündüğünü bilmiyorum ama benim planım yarım fincan kahve içmek, biraz pastırma yemek ve sonra dört beş saat daha yatmak.”

“Yani, hâlâ... bilirsin işte... rol mü yapıyoruz?” Yüzünden okuyamadığım bir şey geçti. “Evet, hâlâ rol yapıyoruz,” dedi sonunda.

Rahatlayıp rahatlamadığımı bilmiyordum.

İçeri girdiğimizde Liza ve babamı Stef’in arkasında nöbet tutarken bulduk, arkadaşım fırının içinde cennet gibi kokan iki tepsi pastırmaya bakıyordu. Annem kış bahçesinde masayı hazırlıyordu. Waylay’ın yeni pembe pijamaları hâlâ üzerindeydi, masanın etrafında dolaşarak dikkatle portakal suyu bardaklarını dolduruyordu.

Ona karşı ani bir şefkat dalgasıyla dolduktan hemen sonra bugün uygun bir ceza bulmam gerektiğini hatırladım. Kütüphanede okuduğum kitaptaki disiplin bölümüne gerçekten ihtiyacım vardı.

“Günaydın, çifte kumrular. Sizi burada görmeyi beklemiyordum, Knox,” dedi Liza. Hafif kamuflaj pijamalarının üzerine giydiği mavi tüylü bornozuyla kahve makinesine doğru ilerlerken buraya geldiğimizi fark etmişti.

Knox bir kolunu omuzlarıma sararken, “Günaydın,” diye karşılık verdi. “Pastırmayı es geçemezdim.”

“Kimse geçemez,” dedi Stef. Tepsileri fırından çıkarıp yemek odasındaki dolabın arkasında saklı olduğunu keşfettiğim iki soğutma rafının üstüne yerleştirdi.

Waylay çıplak ayaklarıyla girip şüpheyle içeriyi kokladı. “Neden tuhaf kokuyor?”

“İlk olarak güzelim, tuhaf kokan *sensin*,” dedi Stef göz kırparak. “İkincisi, bu karamelize akçaağaç şurubu.”

Waylay canlandı. “Şurup severim.” Bakışları bana doğru kaydı. “Günaydın, Naomi teyze.”

Elimi dağınık sarı saçlarında gezdirdim. “Günaydın, ufaklık. Dün gece büyükanne ve büyükbabanla eğlendin mi, yoksa sana yerleri mi fırçalattılar?”

“Büyükanne ve Stef amcayla birlikte *The Princess Bride* izledik. Büyükbabam çığlık atan yılanbalıklarından önce uyu-yakaldı,” diye cevap verdi. “Hâlâ cezalı mıyım?”

Annem ağzını açtı, ardından bana bakıp tekrar kapattı. “Cezalısın,” dedim kararımı vererek. “Hafta sonu boyunca.”

“Peki kütüphaneye gidebilir miyiz?”

Bu disiplin işinde yeniydim ama kütüphanenin yeterince güvenli olduğunu düşünüyordum. “Elbette,” dedim esneyerek.

“Birin kahveye ihtiyacı var,” diye şarkı söyledi annem. “Gece geç mi yattın?” Knox’a dikkatle baktıktan sonra bana göz kırptı.

“Bugün gitmeniz gereken başka bir yer var mı?” dedi babam. Pastırma fırından çıktığı için şimdi de Liza’nın omzunun üzerinden ocaktaki omleti çevirmesini izliyordu.

“Ne gibi?” diye sordum temkinle.

Bana bakmak için döndü. “Araba alışverişi, sana bir araba almamız gerekiyor.” Babam bunu sanki araba alma fikri aklıma hiç gelmemiş gibi otoriter bir tavırla söylemişti.

“Biliyorum, baba. Listede var.”

Sade bir liste yapmıştım. Aslında güvenilirlik, benzin tüketimi ve maliyete göre sıralanmış marka-modelleri karşılaştıran bir elektronik tabloydu.

“Güvenilir bir şeye ihtiyacınız var,” diye devam etti babam. “Sonsuza kadar etrafta bisikletle dolaşamazsınız. Siz farkına bile varmadan kış gelecek.”

“Biliyorum, baba.”

“Paraya ihtiyacın olursa, annenle birlikte sana yardım edebiliriz.”

“Baban haklı canım,” dedi annem. Knox’la bana birer fincan

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

kahve uzatıyordu. Üzerinde ekose pijama şortuyla ona uygun düğmeli bir üst vardı.

“Bana para vermenize gerek yok. Kendi param var.”

“Öğleden sonra gideriz,” dedi babam.

Başımı iki yana salladım. “Buna gerek yok.” Henüz elektronik tablomu bitirmemiştim. Tam olarak ne istediğimi ve değerini bilmeden bir araba galerisine *giremezdim*.

“Bugün arabalara bakarız diye plan yapmıştık zaten,” dedi Knox.

Huysuz Viking az önce ne dedi? Araba alışverişi planları benim için yeni bir şeydi. Araba satın almak, aileme karşı bir erkek arkadaşına sahipmiş numarası yapmak kadar kolay bir şey değildi.

Knox beni kendi tarafına çekti. Bu hem kafamı karıştıran hem de beni tahrik eden sahiplenici bir hareketti. “Naomi ve Waylay’i araba bakmaya götürmeyi düşünüyordum,” dedi.

Babam homurdandı.

“Ben de mi geleceğim?” diye sordu Waylay. Bar taburesine çıkıp dizlerinin üzerinde durmaya başladı.

“Araba bizim olduğuna göre, karar vermeme yardım etmen gerek,” dedim.

“Hadi bir motosiklet alalım!”

Annemle aynı anda, “Hayır,” diye cevap verdik.

“Şey... yeterince büyür büyümez *kendime* bir tane alacağım.”

Gözlerimi kapadım, lisedeki sürücü eğitiminin film şeridi gibi zihnimden geçen tüm felaketleri savuşturmaya çalıştım.

“Fikrimi değiştirdim, otuz beş yaşına kadar cezalısın.”

“Yasal olarak bunu yapabileceğini sanmıyorum,” dedi Waylay.

“Üzgünüm, Witty. Bu konuda çocuğa katılıyorum,” dedi Stef. Mutfak adasında onun yanında durup dirseklerinin üstüne ağırlığını vermişti. Bir parça pastırmayı ikiye böldü ve bir parçasını yeğenime uzattı.

“Oyumu Way’den yana kullanacağım,” dedi Knox omzumu sıkarak. Dudaklarının kenarlarında dans eden o gülümsemeler-

den biri vardı. “Onu sadece on sekiz yaşına kadar cezalandırabilirsin.”

Waylay muzaffer bir edayla yumruğunu havaya kaldırdı, sonra da pastırmasından bir ısırık aldı.

“Pekâlâ, on sekiz yaşına kadar cezalısın. Ayrıca bana karşı çete kurmak hiç adil değil,” diye yakındım.

“Stef amca,” dedi Waylay. İrileşen gözlerinde ciddi bakışlar belirmişti. “Bu hayatımda yediğim en güzel pastırma.”

“Sana söylemiştim,” dedi Stef zafer dolu bir tavırla. Elini tezgâhın üzerine vurduğunda çıkan gürültüyü kapı çalınması sanan köpekler havlama krizine girerek ön kapıya koştu.

“Bazı haberlerim var,” diye sesini yükseltti Liza. “Nash eve geliyor.”

“Çok erken olmadı mı?” diye sordum. Adamın üzerinde iki tane kurşun deliği vardı. Hastanede birkaç günden fazlasını hak ediyormuş gibi görünüyordu.

“Orada kapalı kaldığı için çıldırmak üzere. Evde daha iyi idare eder,” dedi Liza.

Knox başıyla onayladı.

“O zaman evinin iyi bir temizliğe ihtiyacı olacak. Kurşun yaralarına mikrop girmesine izin veremeyiz, değil mi?” Annem sanki her gün vurulan insanlar tanıyormuş gibi konuşmuştu.

“Muhtemelen biraz yiyeceğe de ihtiyacı vardır,” diye araya girdi babam. “Eminim buzdolabındaki her şey çürümüştür. Ben bir liste hazırlayayım.”

Liza ve Knox şaşkın bakışlarla birbirlerine bakınca sııttım. “Buna ‘Witt Yöntemi’ diyoruz,” diye açıkladım. “En iyisi ayak uydurmak.”

“Son kırk sekiz saat içinde onunla iki kez yattım, ardından dün gece yanında *uyudum*. Bunun ne kadarının hata olduğunu bilmiyorum. Sadece bir seferlik olması ve kesinlikle uyku

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

ıçermemesi gerekiyordu ama bana karşı kuralları değiştirmeye devam ediyor,” diyerek Stef’e olanları açıkladım.

Liza’nın verandasında Waylay’ın eşyalarını almasını bekliyorduk, böylece kulübeye dönüp araba alışverişi için erkenden hazırlanabilecektik. Seks durumunun başlaması ve ailemin gelişinden bu yana onu ilk kez yalnız yakalayabilmişim.

Son iki gündür mesajlaşıyorduk.

“Yine mi yaptınız? *Biliyordum!* Lanet olsun, *biliyordum!*” dedikten sonra ayaklarını etrafa savurarak dans etmeye başladı.

“Harika. Tebrikler, Bay Ben Her Şeyi Bilirim. Şimdi bana bunların ne anlama geldiğini söylemeye ne dersin?”

“Ne anlama geldiğini ben nasıl bilebilirim ki? Sonuçta, o güzel ve mükemmel salon tanrısından telefon numarasını istemekten korkan kişiyim.”

Ağzım açık kaldı. “Affedersin ama Stefan Liao daha önce hiç ateşli bir adamdan korkup kaçmamıştı.”

“Konuyu benimle ve geçici ruhsal sıkıntıyla değiştirmeyelim. Seks kısmına geri dönelim, iyi miydi?”

“Olağanüstüydü. Hayatım boyunca yaptığım en iyi seksti. Şimdi onu ilişkiye benzer bir şeyin içine hapsettim. Way’e bu konuda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. İlişkiden ilişkiye atlamanın normal olduğunu düşünmesini istemiyorum ya da yalnız olmanın. Seksi bir erkekle tek gecelik ilişki yaşamanın da öyle.”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Küçük Bayan Gergin. Ama bunların hepsi *aslında* normal.”

“Otuz altı yaşında, yetişkin bir kadın olarak bunu zaten biliyorum,” diye tersledim. “Ama bunlar aile mahkemesinin gözünde iyi görünmüyor. Ayrıca on bir yaşındaki bir çocuğa gerçekten böyle mi örnek olacağım?”

“Çıldırmana sebep olan şeyin bir parçası, her şeyi aşırı analiz etmeye başlamandan kaynaklanıyor. Bunu görebiliyorum,” diye espri yaptı.

“Pislik gibi davranmayı bırakıp bana ne yapacağımı söylemeye başla!”

Uzanarak yanaklarımı ellerinin arasına alıp sıktı. “Bunun, kendi seçtiğin hayatı yaşamaya başlamak için bir fırsat olabileceği hiç aklına geldi mi? Senin yapmak istediğin şeyleri yapmaya başlamak için?”

“Hayır,” dedim.

Paravan kapısı bir anda açıldı. Waylay peşinden gelen Waylon’la birlikte dışarı fırlamıştı. “Matematik kitabımı bulamıyorum.”

“En son nerede gördün?” diye sordum.

“Bunu bilseydim, yerini zaten bulabilirdim.”

Hep birlikte kulübeye ilerledik. Önümüzden fırlayan Waylon, birkaç adımda bir durup bir şeyleri kokluyor ve üzerlerine işiyordu.

“Knox köpeğinin sende olduğunu biliyor mu?” diye sordum.

“Bilmem.” Waylay omuz silkti. “Peki Knox’la aranızda bir şey var mı?”

Kendi ayağıma takılıp sendeledim.

Stef yanımda sevimsiz bir şekilde kıs kıs güldü.

Nefesimi verdim. “Açıkçası hiçbir fikrim yok, Way. Ne olduğumuzu, benim ondan ne istediğimi ya da onun benden ne istediğini bilmiyorum. Bu yüzden muhtemelen aramızda uzun vadeli bir şey olmayacak ama bir süreliğine onunla daha fazla vakit geçirebiliriz. Eğer senin için de uygun olacaksa.”

Bir taşa tekme atarken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Yani ben istemesem onunla takılmaz mısın?”

“Şey... evet. Sen benim için oldukça önemlisin, bu yüzden senin ne düşündüğün de oldukça önemli.”

“Ah, o zaman isterse bu akşam yemeğe gelebilir sanırım,” dedi Waylay.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Nash evdeydi, yeni temizlenen eksikleri tamamlanmış dairelerinde dinleniyordu. Annem ve babam haftalık randevu gecelerini Canton'daki beş yıldızlı bir Lübnan restoranında akşam yemeğiyle kutluyorlardı. Liza, Stef'i yerel bir "lüks at çiftliğinde" düzenlenen akşam yemeği partisine "ateşli randevu" olarak davet etmişti.

Bana gelince... garaj yolumda -benim için- yeni bir SUV duruyordu. Ben yemek artıklarını kaldırırken 'neredeyse erkek arkadaşım' ve yeğenim arka bahçedeki ateş çukurunda ateş yakıyordu.

Waylon, bahsi geçen yemek artıklarından herhangi birini düşürme ihtimaline karşın mutfakta benimle birlikteydi.

"Pekâlâ. Ama bana o asık suratla bakıp her seferinde ödül maması alabileceğini sanma," diye köpeği uyardıktan sonra, Nina'nın babasının evcil hayvan dükkânında dayanamayıp aldığı ödül maması kavanozuna uzandım.

Waylon poposunu minnettar bir hareketle kıpırdatarak bisküviyi mideye indirdi.

"Ah! Lanet olsun!"

"Waylay! Diline hâkim ol!" diye bağırdım.

"Özür dilerim!" diye karşılık verdi.

"Yakalandın," diye şarkı söyledi Knox. Pek de sessiz sayılmazdı.

"Knox!"

"Affedersin!"

Başımı iki yana salladım.

"Onlarla ne yapacağız?" diye sordum Waylon'a. Köpek bisküvinin ardından geçirip kuyruğunu salladı.

Waylay dışarıda zafer çığlıkları atarken, kıvılcımların alevlere dönüştüğünü gören Knox da iki yumruğunu havaya kaldırmıştı. Sonra beşlik çaktılar.

Onlar kutlama yaparken bir fotoğraflarını çekip Stef'e gönderdim.

Ben: *Akşamı iki piromanla* geçiriyorum. Senin gecen nasıl geçiyor?*

Bir dakikadan kısa bir süre sonra asil görünümlü bir atın yakından çekilmiş fotoğrafıyla yanıt verdi.

Stef: *Sanırım âşık oldum. Bir at çiftçisi olarak ne kadar seksi olurdum?*

Ben: *En seksisi.*

“Naomi teyze!” Ben tezgâhı silerken yeğenim kapıdan içeri hızla adım attı. “Ateşi yaktık. *S’more*” için hazırız!”

Yüzü kir içindeydi ve tişörtünde çimen lekeleri vardı ama on bir yaşında mutlu bir çocuk gibi görünüyordu.

“O zaman yapmaya başlasak iyi olur.” Hazırladığım *s’mores* tabağının üzerindeki mutfak havlusunu tek hareketle çektim.

“Vay canına.”

“Hadi, hanımlar,” diye seslendi Knox dışarıdan.

“Adamı duydun,” dedim onu kapıya doğru iterek.

“Seni gülümsetiyor.”

“Ne?”

“Knox. Seni gülümsetiyor, hem de çok. Ayrıca gözleri senden çok hoşlanıyormuş gibi bakıyor.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ya, öyle mi?”

Başını salladı. “Evet, bence bu harika.”

Sonrasında çok fazla *s’mores* yedik. Hava kararana kadar kamp ateşinin etrafında oturduk. Knox’un eve gitmek için bir bahane uydurmasını bekliyordum ama peşimizden içeri gelip Waylay -ve Waylon- dişlerini fırçalamak için üst kata çıkarken temizlik yapmama yardım etti.

* Birçok kez istekli ve kasıtlı olarak yangın çıkaran kişilere verilen isimdir. Piromani bir psikolojik rahatsızlık olarak tanımlanmaktadır. (ç.n.)

** Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada’da popüler olan geleneksel bir gece kamp ateşi tatlısı. Marşmelov ve iki adet *graham* krakeri veya çerez arasına yerleştirilmiş bir çikolata tabakasından oluşur. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sanırım köpeğim yeğenine âşık oldu,” dedi Knox. Buzdolabından açık bir şişe şarapla birlikte bira çıkardı.

“Bir aşk yaşandığı kesin,” diye onayladım.

Bir tane şarap kadehi çıkardı, doldurduktan sonra bana doğru uzattı. Tamam, belki de iki *aşk* birden yaşanıyordu.

“Yemek için teşekkürler,” diyerek birasını açtıktan sonra tezgâha yaslandı.

“Satış elemanını ikna ettiğin için teşekkür ederim,” dedim.

“İyi bir araç,” derken parmaklarını şortumun beline geçirip beni kendine çekti.

Günün büyük bir bölümü boyunca yan yanaydık ama bu süreyi birbirimize dokunmadan geçirmiştik. Bana düşünmeyi unutturacak kadar çok şey hissettiren bir adama bu kadar yakın olmak ama ona dokunamamak çok özel bir işkenceydi.

Duman ve çikolata gibi kokuyordu. Yeni favori aromam buydu, buna engel olmak elimde değildi. Onu tatmak istedim. Tattım da. Dudaklarımı onunkilere bastırıp tadına baktım. Yavaş yavaş. Kasıtlı olarak.

Boşta kalan eli belime sarılıp bedenimi kendisine doğru çekti. Ben de onu içime çektim, sıcaklığının tenimdeki soğukluğu almasına izin verdim. Sonra aniden merdivenlerde bir gürültü koptu. Waylay peşindeki köpekle birlikte merdivenlerden aşağıya iniyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Knox.

Geriye doğru sıçrayıp şarabımı aldım.

“Yatmadan önce televizyon izleyebilir miyiz?” diye sordu Waylay.

“Elbette. Knox’a iyi geceler dileyip geliyorum.” Ona çıkış izni veriyordum. Çok yorulmuş olmalıydı, eminim bizimle makyaj yapan genç kızların YouTube videolarını izlemek yerine yapacak daha iyi şeylere sahipti.

“Biraz televizyon izlemeye ben de varım,” diyerek birasıyla oturma odasına doğru yürüdü. Waylay kendini kanepeye atıp en

sevdiği köşeye kıvrıldı. Köpek de onun yanına zıpladı. Knox diğer uca geçtikten sonra yanındaki yastığa hafifçe vurdu.

Böylece yeğenim, erkek arkadaşım sayılabilecek adam ve onun köpeğiyle oturdum. Ardından hep birlikte iki milyon aboneli olan on beş yaşındaki bir çocuğun, göz rengimize göre doğru göz kalemini nasıl seçeceğimizi anlatmasını izledik.

Knox'un kanepenin arkasından uzattığı kolu bedenime sıcaklık ve rahatlık yayıyordu.

Bölümün beşinci dakikasında hafif bir horlama sesi duydum. Knox ayaklarını sehpaye yaslamış, başını da yastığa yerleştirmişti. Gözleri kapanmış olsa da ağzı açıktı.

Waylay'e baktığımda bana sırttı.

Knox tekrar horlayınca ikimiz de sessizce kıkırdadık.

OTUZ BİR

KÜTÜPHANEDEKİ HİLEKÂR

Naomi

Eylül ayının ilk haftası, yaz nemi ve yaprakların değişmesiyle gelen mevsim değişiminin ilk işaretleriyle birlikte kasabayı sarıp sarmalamıştı. Nash de birkaç gün süren boğucu ilgiden sonra, masa başı görevi için yeterince iyileştiği konusunda ısrar edip günde birkaç saat çalışmak üzere işe geri dönmüştü.

Korkunç Bayan Felch aniden emekli olduğunu duyurmuş ve kız kardeşiyle birlikte yaşamak üzere Güney Carolina'ya taşınmıştı. Yeni öğretmeni Bay Michaels'a âşık olan Waylay, okulun futbol takımına katılmıştı. Sosyal hizmet görevlisiyle ilk resmi görüşmemizi atlatmıştık. Yeğenim ona zorla yedirdiğim sebzelerden hoşlanmadığını belli etse de Bayan Suarez yaşam değerlendirmesini planlamıştı. Bunu umut verici bir işaret olarak görmüştüm.

Kenardan tezahürat yapmadığım, Knox'la uyumadığım veya ebeveynlik kitaplarını özümsemediğim zamanlarda çalışmakla meşguldüm. Kütüphanedeki yeni işime başlamıştım ve orayı çok seviyordum. Honky Tonk'la kütüphanedeki Sosyal Yardım masası arasında tamamen bana ait olan bir düzen kurmaya başladığımı hissediyordum. Özellikle de kasabanın çoğu sonunda bana 'Tina Olmayan' diye seslenmeyi bıraktığı için.

Naomi,

Tanrım, çok üzgünüm. Seni özlüyorum. Sensiz burada işler yolunda gitmiyor. Sinirimi senden çıkarmaya hakkım yoktu. Sadece sana en iyi hayatı sağlamaya çalışıyordum. Eğer istediğim gibi bekleseydik bunların hiçbiri olmazdı.

Sevgiler,

Warner

Sert bir tıklama ve sessiz bir iniltiyle e-posta gelen kutumdan çıktım.

“Yine mi Warner?” Stef dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. Kütüphane bugün neredeyse boştu. En iyi arkadaşım Sosyal Yardım masasının yanındaki masayı ele geçirmişti.

“Evet, yine o yazdı,” dedim.

“Sana o postaları açmamamı söylemiştim,” dedi Stef.

“Biliyorum. Ama tek tek açıyorum. İlerleme kaydediyorum, değil mi?”

“Viking’le çok güzel vakit geçiriyorsun. Başka bir adamın mızımız, pasif-agresif, çamaşırlarımı-yıkamak-için-neden-burada-değilsin şeklinde gelen e-postalarını açmana gerek yok.”

Yüzümü buruştururken çevrede beni dinleyen müşteriler olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. “Bir yanım onun pasif-agresifçe bile olsa süründüğünü görmekten hoşlanıyor.”

“Buna hakkın var,” dedi.

“Daha mantıklı bir yanım da hiçbirinin aslında önemli olmadığını fark ediyor. Warner’la yaşadığım ilişki, Knox’la yaşıyor-muş gibi yaptığım ilişkiden daha gerçek değildi.”

“Konu açılmışken, ikiniz çok fazla rol yapıyorsunuz.”

“Neyin ne olduğunu biliyorum,” diye onu temin ettim. “Warner’la birlikte olduğum zamanlar için söyleyebileceğimden çok daha fazlası var. Warner’ın benimle gerçekten birlikte olmak

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

istemediğini anlamamıştım. Knox niyeti konusunda şeffaf olmaktan başka bir şey yapmadı.”

Stef beni incelemek için sandalyesinde geriye yaslandı.

“Ne?” diye sordum. Hırkamda kahvaltı kırıntıları olmadığından emin olmak için üstümü kontrol etmeye başlamıştım.

“Senin gibi güzel, akıllı ve eğlenceli bir kadının bu kadar çok yarım kalmış ilişkisi olmamalı. Ortak paydanın sen olduğunu düşünmeye başlıyorum, Witty.”

Ona dil çıkardım. “Çok kibarsın, dostum.”

“Ben ciddiylim. Knox’u ve taşıdığı yükü tanışmamızın otuzuncu saniyesinde fark ettim. Ama kendininkini daha yakında taşıyorsun. Sanki duygusal bir bel çantasındaymış gibi.”

“Duygusal veya değil, bel çantası takmama asla izin vermezsin,” diye takıldım. “Jeremiah’dan hâlâ numarasını istemediğin gerçeğini ne zaman konuşacağız?”

“Asla. Ayrıca o da benimkini istemedi.”

Asansörün kapıları açıldı ve Sloane bir kitap arabasını iterek dışarı çıktı. “Burada işler nasıl gidiyor?” Bugünkü kütüphaneci kıyafeti ayak bileklerinin üzerinde biten dar bir kot pantolon, burnu açık süet botlar ve dirseklerinde kalp şeklinde yamalar olan siyah bir kazaktı. Kalplerle uyumlu olması için kırmızı gözlük çerçevesini takmıştı.

“Fena değil. Stef az önce beni duygusal bir bel çantasında yük taşımakla suçladı. Ardından Agatha ve Blaze’e, Agatha’nın babası için uzun vadeli bakım seçenekleri hakkında bilgi alabilmeleri için ücretsiz bir yaşlı hukuku avukatından randevu aldım,” dedim.

Sloane kendini arabanın üzerine bırakıp çenesini ellerinin arasına aldı. “Öncelikle, favori motorcu bebeklerimizle harika bir iş çıkardın. İkincisi, bitmek bilmeyen esprilerinle lütfen bana heteroseksüel bir erkek kardeşin, kuzenin ya da yaşlı bir yeğenin olduğunu söyle, Stef. Hiç seçici biri değilimdir.”

Stef sırtıttı. “Ah, aslında tam olarak *öylesin*.”

Sloane burnunu kırıştırdı. “Boş ver. Sadece Naomi’ye sataştığında bu eğlenceli hissettiriyor.”

“Ne derler bilirsin,” dedi Stef.

“Tabii, tabii. Sıcağa dayanamıyorsan kütüphanenin ikinci katından uzak dur.” Bunu söyledikten sonra el arabasıyla birlikte rafların arasında kayboldu.

Stef birkaç dakika sonra gizemli iş anlaşmalarından biriyle ilgili bir konferans görüşmesi yapmak üzere dışarı çıktı. Ben de iriyarı motorcu Wraith’in en yakın Sosyal Güvenlik bürosundan randevu almasına yardım ettim. Kütüphane kullanıcılarına ekim ayındaki “Kitap ya da İkram” etkinlikleri hakkında bir de e-posta gönderdim.

Son ebeveynlik kitabımın ergenlikle ilgili bölümüne dair not almayı bitirmek üzereyken biri boğazını temizledi.

“Affedersiniz, acaba bana yardımcı olabilir misiniz?”

Sert yeşil gözleri ve kısa, diken diken olmuş kızıl saçları vardı. Beyaz gömleğinin kollarından dövmeler görünüyordu. Yüzüne mahcup bir gülümseme, koluna pahalı görünümlü bir saat ve boynuna da altın bir zincir takmıştı.

Bana bakışında tuhaf bir şeyler vardı.

Olağandışı bir hareket olduğunu söyleyemezdim. Tina’yla tanışma talihsizliğine uğrayan insanların ikiz olayına alışmak için genellikle biraz zamana ihtiyacı oluyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum gülümseyerek.

Kolunun altındaki kapalı dizüstü bilgisayara dokundu. “Biraz teknik destek verebilecek birini arıyorum. Bu lanet şey kablolu faremi tanımayı ve flaş bellekleri okumayı bıraktı. Yardım edebilecek birini tanıyor musunuz?”

Kurduğu yoğun göz teması beni biraz rahatsız etmişti.

“Eh, ben olmadığım kesin,” diye şaka yaparak zoraki bir kahkaha attım.

“Ben de öyle. Bu tür şeyler için genellikle başvurduğum kişi

karımdır. Kendisi şu an bir iş gezisinde ama o dönene kadar bekleyemem,” diye durumunu anlattı. “Sadece bana yardım edecek birine ihtiyacım var. Profesyonel ya da başka bir şey olması gerekmiyor. Bir çocuk bile olsa parasını öderim.”

Bir terslik vardı. Bu sadece açlıktan kaynaklanıyor olabilirdi ya da Kırmızı Kod’um giderek yaklaşıyordu. Belki de bu adam hobi olarak kedi yavrularını eziyordu ve koruyucu akraba sevgilerim buna tepki veriyordu.

Bu tanıma uyan, tanıdığım tek kişi Waylay’di ve beni ürper-ten birinin onun yanına yaklaşmasına izin vermezdim.

Ona göstermelik, sadece birkaç derece daha sıcak olan bir gülümseme gönderdim. “Tanrım, bakın ne diyeceğim? Kasabada yeniyim ve buraları yeni yeni öğreniyorum. Tanıdığım, aklıma gelen hiç kimse yok ama bana bir telefon numarası ya da e-posta adresi verirseniz bir kaynak bulduğum anda size ulaşı-şırım.”

Sol elinin işaret ve ortaparmaklarıyla dizüstü bilgisayarının kapağına hafifçe vurdu. *Bir iki. Bir iki. Bir iki.*

Nedensizce nefesimi tutmuştum.

“Biliyor musunuz? Bu harika olurdu,” dedi sıcak bir sırıtış-
la. “Kaleminiz var mı?”

Rahatlayarak Knockemout Halk Kütüphanesi’nden aldığım not defterini masanın üzerinden ona doğru itip bir kalem uzat-tım. “Buyurun.” Kalemi alırken parmaklarımız birbirine değdi-ğinde bakışlarını uzun bir süre kaçırmadan bana dikti.

Sonra tekrar gülümsedi ve eğilerek not kâğıdının üzerine bir numara karaladı. “Adım Flint,” derken vurgulamak için kalemi adının üzerine vurdu. Ardından gözleri isim kartımda gezindi. “Naomi.”

Adımı sanki beni tanıyormuş gibi, zaten çok yakınımda olan bir insanmış gibi söylemesi hiç hoşuma gitmemişti.

“Eminim yardım edecek birini bulabilirim,” diye mırıldandım.

Flint onaylarcasına başını salladı. “Harika, ne kadar çabuk

olursa o kadar iyi.” Dizüstü bilgisayarını alırken beni bir kez daha gözden geçirdi. Ardından başıyla selam verdi. “Görüşürüz, Naomi.”

“Hoşça kalın.”

Merdivenlere doğru yürümesini izledim. Beni neyin rahatsız ettiğini anlamam tam bir dakika sürdü. Sorun elleriydi. Özellikle de alyansı olmayan sol eli.

Sadece biraz paranoyak davranıyordum. Belki de bu vasilik işinde iyiye gittiğimin bir işaretiydi. Yaşadığım karşılaşmayı bir kenara bırakarak kütüphaneci arkadaşşıma soracağım sorular listesine “Yerel Bilgi İşlem Desteğı” maddesini de eklemek için küçük ofisime yöneldim.

Sloane bir peri boyunda olabilirdi ama kütüphanenin topluma sunduğı hizmetlerin nasıl genişletilebileceğı konusunda kesinlikle büyük fikirleri vardı. İnsanlara yardım etmeye bu kadar odaklanmış bir şeyin parçası olmak hem heyecan verici hem de ilginçti.

Kapı aralığında duran gölge dikkatimi çekti.

Yerimden sıçrarken elimi göğsüme götürdüm. “Lanet olsun, Knox. Beni çok korkuttun!”

Kapı pervazına yaslanarak kaşlarını çattı. “Bebeğim, sana işini nasıl yapacağını falan söylemek istemem ama kütüphanede bağırmanın gerekmiyor mu?”

OTUZ İKİ

ÖĞLE YEMEĞİ VE BİR UYARI

Knax

Yapacak işlerim vardı, yürütmem gereken işletmeler ve bağırمام gereken çalışanlar. Ama ben bunları düşünmüyordum. Onu düşünüyordum.

İşte kütüphanedeydim, diğer her şeyi görmezden gelmiştim çünkü onu düşünerek uyanmış ve hemen sonrasında onu görmek istemiştim.

Kasabaya geldiğinden beri Naomi Witt'i düşünerek çok zaman geçirmiştim. Onunla vakit geçirdikçe durumun daha da kötüleşmesi beni şaşırtmıştı.

Bugün masasının arkasında oturduğu yerden zihnindeki yapılacaklar listesinde kaybolmuş; gülünç derecede kadınsı, pembe renkli ve kıvrımlarını saran bir kazak giymiş haliyle fazlasıyla güzel görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorarken şaşkınlığı mutluluğa dönüşmüştü. Aramızdaki mesafeyi kapatsa da bana dokunmaktan çekinerek duraksadı. Her zaman bana doğru, bedenime doğru eğilmesi hoşuma gidiyordu. Sanki vücudu sürekli bana olabildiğince yakın olmak istiyordu. Hep olacağını düşündüğüm gibi yapışkan hissettirmiyordu. O kadar da... korkunç değildi.

“Seni öğle yemeğine götürebileceğimi düşündüm.”

“Gerçekten mi?” Davet karşısında heyecanlanmış görünüyordu, bunun bana bir zararı olmadığına karar verdim. Naomi gibi bir kadının bana günün kahramanıymışım gibi bakması çok iyi hissettiriyordu.

“Hayır, papatya. Buraya sadece seninle uğraşmak için geldim. Evet, gerçekten.”

“Ben gerçekten çok açım.” Koyu pembeye boyanmış o dolgun dudaklar görmezden gelemeyeceğim bir davetle kıvrılmıştı.

Yemekten başka bir şeye de açlık duyuyordum. “Güzel, gidelim o zaman. Ne kadar molan var?”

“Bir saatim var.”

Tanrıya şükür.

Bir dakika sonra kütüphaneden ayrılmıştık, eylül güneşinin altında yürüyorduk. Elimi beline yerleştirerek onu aracıma yönlendirdim.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde, “Bugün hangi güzel yemek mekânına gideceğiz?” diye sordu.

Arka koltuğa uzandıktan sonra kucağına kâğıt bir torba bıraktım. Açıp içinde neler olduğuna baktı.

“Fıstık ezmesi ve jöle,” diye açıkladım.

“Bana sandviç yapmışsın.”

“İçinde patates kızartması da var,” dedim savunmacı bir tavırla. “Son olarak, şu sevdiğin çaydan yaptım.”

“Tamam, bana piknik yemeği hazırladığın gerçeğinden etkilenmemeye çalışıyorum.”

“Bu bir piknik değil,” dedim anahtarı çevirerek.

“Piknik olmayan öğle yemeğimizi nerede yiyeceğiz?”

“Üçüncü Aşama’da, eğer sen de istersen.” Dizlerini birbirine bastırarak koltuğunda biraz kıpırdandı. Altdudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. “Korna ne olacak?” diye sordu.

“Yanımda örtü getirdim.”

“Bir örtü ve paketlenmiş bir öğle yemeği. Piknik değil, elbette,” diye takıldı.

Elimi giydiği o daracık pantolonun içine soktuğumda bu kadar kendini beğenmiş davranamayacaktı. “Geri dönüp kütüphanedeki dinlenme odasında yiyebiliriz,” diyerek onu tehdit ettim.

Uzanıp eliyle bacağımı sıktı. “Knox?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ses tonundaki ciddiyet savunma duvarlarımın yükselmesine sebep olmuştu. “Ne?”

“Bu bana hiç rol yapıyormuşuz gibi hissettirmiyor.”

Başımı koltuğun arkalığına vurdum. Bu konuşmanın geleceğini biliyordum ama yine de yapmak istemiyordum.

Bana kalırsa, buna başladığımız andan itibaren rol yapmayı bırakmıştık. Ona dokunduğumda bunu gerçekten istediğim için yapıyordum, birinin beni bunu yaparken görmesini beklediğim için değil.

“Bunu yapmak zorunda mıyız, papatya? Öğle molana dair bir zaman kısıtlamamız varken?”

Bakışlarını kucağına çevirdi. “Hayır. Tabii ki değiliz.”

Dişlerimi sıktım. “Evet, bunu yapmak zorundayız. Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa, o zaman konuş. Beni kızdırma ihtimalini düşünerek endişelenmeyi bırak çünkü ikimiz de bunun olacağını biliyoruz.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Sadece ne yaptığımızı merak ediyordum.”

“Ne yaptığımızı bilmiyorum. Benim yaptığım, bir ay sonra ya da bir yıl sonra ne olacağı konusunda endişelenmeden seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak. Sen ne yapıyorsun?”

“Seninle vakit geçirmekten keyif almak dışında mı?”

“Evet.”

O güzel ela gözleri kucağına geri döndü. “Bundan sonra ne olacağı konusunda endişeleniyorum,” diye itiraf etti.

Bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. “Neden sonrasında bir şeyler olmak zorunda? Neden henüz gerçekleşmemiş bir şey için kendimizi ölümüne endişelendirmeden bunun tadını çıkaramıyoruz?”

“Benim çalışma şeklim genelde bu şekilde,” dedi Naomi.

“Bir süreliğine benim yöntemimi denemeye ne dersin? Bu sana piknik olmayan bir öğle yemeği ve saat birden önce en az bir orgazm kazandıracak.”

Yanakları pembeleşti, gülümsemesi az önce onu şaşırttığım zamanki kadar büyük olmasa da yeterince iyiydi. “Hadi gidelim.”

Anında sertleştim. Onu bir örtünün üzerine serili, çıtırçıtlak ve ismimi mırıldanır haliyle düşündüğüm tüm hayaller geri gelmişti. Dışarıda, güneşin altında, ılık esintide onun tadına bakmak istiyordum. Dünyanın geri kalanı hareketsiz dururken onun altımda kıvrandığını hissetmek istiyordum.

Kamyonu geri vitese taktıktan sonra gaza bastım.

Naomi’nin telefonu çantasının derinliklerinden çalmadan önce sadece bir sokak ilerlemiştik. Telefonu çıkarıp ekrana kaşlarını çatarak baktı. “Nash arıyor.” Telefonu ondan kaptığım gibi aramayı cevapladım. “Knox!” diye yakındı.

Telefondaki kişiye, “Ne?” dedim ters bir şekilde.

“Naomi’yle konuşmam gerekiyor,” dedi Nash. Sesi sert geliyordu.

“Kendisi meşgul, benimle konuşabilirsin.”

“Denedim, seni pislik. Önce seni aradım ama açmadın. Tina hakkında bazı haberlerim var.” Böylece, lanet pikniğim iptal olup gitti.

Naomi’nin biçimli kalçalarının görüntüsüne hayranlıkla bakarken, kardeşimin o yaralarla bu uzun merdivenleri nasıl çıktığını merak ettim. Nash’in evi Whiskey Clipper’in üstündeki binanın ikinci katındaydı. Önceki hafta sonu onu eve getirdiğimde ancak kucağıma alıp taşımakla ilgili yaptığım tehdit sonrası yukarı çıkabilmişti.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığım anda kapıyı açtı.

Hem solgun hem de yorgun görünüyordu. Pislik herif gömleğini çıkarmış halde yarasının sargısını sergiliyordu. Elinde birkaç tane yeni gazlı bez ve bir rulo bant vardı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Seni zavallı şey,” diye mırıldandı Naomi. Kardeşimin elindeki malzemeleri aldı. “Sana yardım etmeme izin ver.”

*Florence Nightingale** içeri girdiğinde erkek kardeşim sırtıtarak bana baktı. Naomi’ye karşı bu yaralı kahraman rutinine devam ederse, lanet olası kirasını yükseltecek ve onu merdivenlerden aşağı itecektim.

“İyi bir sebebin olsa iyi olur,” diye uyardım onu içeriye kadar takip ederken. Dairenin yüksek tavanları, çıplak tuğlaları ve ana caddeye bakan uzun kemerli pencereleri vardı. İçerisinde iki yatak odası, elden geçirdiğim bir banyo, son olarak da küçük ama harika bir mutfak olan açık konseptli bir yaşam alanı bulunuyordu.

Yemek masasının üstü evraklar ve dava dosyalarına benzeyen şeylerle kaplıydı. Belli ki doktorun emirlerine uymakta zorlanıyordu, yapmaları söylenen şeyler ailemizin erkeklerinin pek umurunda olmazdı.

Naomi mutfak adasından bir tabure alırken, “Otur,” dedi. Kardeşim kendini tabureye bıraktı, çenesi sadece bu hareket bile canını yakıyormuş gibi gerilmişti.

“Ağrı kesici ilaçlarını alıyor musun?” diye sordum. Reçetede ki ilaçları alması için onu zorlamıştım. Ancak şişe hâlâ lavabonun yanında, bıraktığım yerde duruyordu.

Kardeşim bakışlarıma karşılık verdi. “Hayır.”

Nedenini biliyordum. Bir neslin bir sonrakini zehirleme potansiyeli vardı. Bu ikimizin de ortak tecrübe ettiği bir durumdu.

Nash ellerini yıkamak için lavaboya ilerleyen kadını, “Pek iç açıcı değiller, Naomi,” diye uyardı.

“Yaralar asla güzel olmaz. İlk yardım bunun içindir.”

Ellerini kuruladı ve kardeşimin yanına dönerken bana neşyle gülümsedi.

“Bayılmayacaksın, değil mi?” diye sorduğumda bana dil çıkardı.

* İngiliz sosyal reformcu, istatistikçi ve hemşire olan kadın aynı zamanda modern hemşireliğin kurucusudur.

“Kapsamlı bir ilk yardım eğitimim olduğunu bilmeni isterim.”

Naomi omzundaki bandı nazikçe sıyrırken erkek kardeşim bakışlarımı yakaladı.

“Birkaç yıl önce bir araba kazası mahalline denk gelmiştim. Gecenin geç bir vaktiydi, ayrıca yağmur yağıyordu. Şoförün önüne bir geyik çıkmış, şoför de ona çarpmamak için direksiyonu kırıp ağacın birine tüm gücüyle savrulmuş. Her yer kan içindeydi. Adam çok acı çekiyordu, benimse tek yapabildiğim 911’i aramak ve elini tutmaktı. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim,” diye açıkladı.

Bundan nefret ettiğini görebiliyordum. Tüm hayatını başkalarını güvende tutup mutlu etmekle geçiren bu kadın, biri acı çekerken kendini çaresiz hissetmekten nefret ederdi.

Naomi gazlı bezi yaradan uzaklaştırırken, “Sen de ders aldın, öyle mi?” diye tahmin yürüttü Nash. Çenesinin kasıldığını gördüm, ses tonunda bir gerginlik vardı.

Naomi nefesini tıslayarak verince başımı kaldırıp baktım. Kardeşimin omzu çıplaktı. Yarası güzel, düzgün bir delikten oluşmuyordu; iltihaplı doku, siyah dikişler ve kurumuş kan kıvrıntılarıyla dolu bir uçuruma benziyordu.

“Üç ders aldım,” dedi Naomi.

Bir anının zihnimde ortaya çıktığını hissettim. Nash oyun alanında sırtüstü yatmıştı, burnundan taze kan akarken Chris Turkowski onun göğsüne oturup yumruklarını kardeşimin yüzüne indirmişti.

Chris o gün kardeşimden çok daha kötü duruma gelmişti. İki gün uzaklaştırma cezası almıştım. Hem babamın hem de benim, yaptığım şeye değdiğini düşündüğümüz bir sonuçtu. “Aile üyeleri birbirini kollar,” demişti. O zaman bunu gerçekten kastederek söylemişti.

Kan beynime hücum ederken kardeşimin yaralarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Knox?” Naomi’nin sesi artık daha yakından geliyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Omuzlarımda eller hissedince onun önümde durduğunu fark ettim. “Bir dakika oturmak ister misin, Viking? Aynı anda iki hastayla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Bayılacağımı sandığını anlayınca yanlış anlamayı düzeltmek ve dizlerimin titremediğini, erkekçe bir öfkeye kapıldığımı açıklamak için ağzımı açtım. Ancak sonra benim için duyduğu endişenin kardeşimin bedenindeki kurşun deliklerini gölgede bıraktığını fark ettim. Bu yüzden fikrimi değiştirip olurluna bırakarak beni oturma odasındaki deri koltuklardan birine itmesine ses çıkarmadım.

“İyi misin?” diye sordu gözlerimin içine bakmak için eğilerek.

“Şimdi daha iyiyim,” dedim.

Kardeşim onun omzunun üzerinden bana ters ters baktı.

Naomi alnıma bir öpücük kondurdu. “Burada kal. Bir dakika içinde sana bir bardak su getireceğim, tamam mı?”

Nash, “*Sahtekâr,*” dediğinden şüphelendiğim bir sesle öksürdü ama bu ses acı dolu bir iniltiyle son buldu.

Hak etmişti. Naomi koşarak yanına gittiğinde parmağımla selamına karşılık verdim.

“Daha önce kan görünce dizlerinin bağının çözüldüğünü hiç görmemiştim,” dedi Nash.

“Sadede gelmek ister misin, yoksa kimse senin kıcının etrafında olmak istemediği için ziyaretçilerinle böyle tartışmalara mı giriyorsun?”

Naomi yeni bir gazlı bez paketi açarken bana, “*Terbiyesizlik etme,*” der gibi baktı. Yarasına bastırıldığında kardeşimin çenesinin gerildiğini gördüm. Nash boğazını temizleyene kadar bakışlarımı diğer tarafta tuttum.

“Tina hakkında bazı haberlerim var.”

Naomi donup kaldı, elinde bir bant şeridi vardı. “O iyi mi?”

İkiz kardeşi ondan bir şeyler çalarak kendi çocuğunu terk etmişti ve Naomi’nin ilk sorusu kadının iyi olup olmadığıydı.

Bazı bağların kesilmesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

“Nerede olduğunu bilmiyoruz fakat kasabada geride bırakmak istemediği bir şey var gibi görünüyor. Depo soygununda parmak izlerini bulduk.”

Hastane odasındaki konuşmayı hatırlayarak gerildim.

“Hangi depo soygunu?” diye sordu Naomi. Nash’in göğsünün altındaki yaraya doğru ilerliyordu.

“Karavan parkının ev sahibi iki ayrı hırsızlık olayı bildirmişti. Biri ofisinde, diğeri de kiracılarının geride bıraktığı değerli eşyaları sakladığı depoda. Depo kısmında hırsızlık olmuş. Kilit levyeyle açılmış ve her taraf altüst edilmiş, bir sürü eşya kayıptı. Her yerde kız kardeşinin parmak izlerini bulduk.”

Sahte bayılma nöbetimi unutarak sandalyeden kalkıp, “Burası küçük bir kasaba,” diyerek mutfığa geçtim. “Kimse onu fark etmeden nasıl gizlice dolaşıyor?”

“Bu konuda bir teorim var. Girişteki bir güvenlik kamerasından bazı görüntüler aldık,” dedi Nash. Sağlam kolunu kullanarak bir dosya klasörünü kendisine yaklaştırdı. Eğerek açtığı dosyadaki bulanık fotoğrafta uzun boylu, siyah saçlı, uzun elbisesi bir kadın görünüyordu.

Naomi fotoğrafa bakmak için öne doğru eğildi. Emin olmasam da kardeşim onun saçlarını kokluyormuş gibi görünüyordu.

Naomi’yi kardeşimden uzaklaştırarak yanıma çektim ve fotoğrafı ona uzattım.

Ağzımı oynatarak, “*Neler oluyor?*” dedim Nash’e. Omuz silktikten sonra yüzünü buruşturdu.

“İnatçı salak,” diye mırıldandım. Naomi’yi onun ulaşamayacağı bir tabureye yönlendirdim, ardından lavaboya doğru yürüdüm. Reçetesiz satılan ilaçlarını ve aşırı miktardaki takviye edici gıda koleksiyonunu hâlâ dolapta tutuyordu. Bir şişe *Tylenol* alıp bir bardak musluk suyu doldurdum, sonra ikisini de tezgâhın üzerinden aptal kardeşime doğru kaydardım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sonra içinde bir çeşit tatlı olan fırın kabı gözüme çarptı. Plastik ambalajı kaldırıp kokladım. Şeftalili turtta. Ne kadar hoş.

Kendi öğle yemeğimi kaçırdığım ve bunun suçlusu kardeşim olduğu için elime bir çatal aldım.

“Bu benim elbisem,” dedi Naomi fotoğrafı ona geri uzatırken. Rengi solmuştu. Fotoğrafı elinden kapıp resme baktım.

Siktir. Bu onun elbisesiydi.

“Kasabada biriyle karşılaşma ihtimaline karşın senin gibi giyindiğini düşünüyorum,” diye açıkladı Nash. “Motel odana girdiğinde almış olmalı.”

Naomi yine dudaklarını ısıırıyordu. “Sorun ne?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey.”

Zihnindeki “Hadi oradan!” dedektörü devreye girmişti. “Papatya.”

“Şey... biz çocukken bunu yapardı. Lise ikinci sınıftayken bir keresinde evde hasta yatıyordum. Benim gibi giyinip okula gitmiş ve âşık olduğum tarih öğretmenime gidip kendini becermesini söylemişti. Cezayı ben almıştım. Tüm bunların sebebi, Tina cezalı olduğu için ailemin bir hafta önce arabayı bana vermiş olmasıydı.”

Tanrım.

“Çeneni kapalı tutmayıp cezaya kalmasan daha iyi olurmuş,” diye tersleyerek çatalı tiksintiyle fırın kabına fırlattım.

“İstediği şeyi almış mı peki?” diye sordu Naomi.

“Bilmiyoruz. Tina’nın birkaç hafta önce yeni biriyle birlikte olduğunu duydum. Lucian biraz araştırma yaptı. Yeni adamın Washington’dan gelen belalı biri olduğunu ve Tina’nın da birkaç arkadaşına büyük bir vurgun yapacaklarından bahsederek böbürlendiğini söyledi.”

Naomi, “Bu annemin şeftalili turtası mı?” diye sordu elimdeki tabağı göstererek.

“Bu sabah bırakmak için uğradı. Ayrıca kirli çamaşırlarımı çalıp çiçeklerimi suladı.”

Naomi ona kararsızca gülümsedi. “Ailemize hoş geldin, ilgiye boğulmaya hazır ol.”

Bir şeyler ters gidiyordu ve bunu saklamaya çalışıyordu. Turtayı bırakıp resmi tekrar elime aldım.

“Siktir.”

“Ne?” diye sordu Nash.

“Seni bu elbisenin içinde gördüm, dükkânın dışındaydın,” dedim Whiskey Clipper’ın vitrininde Liza ve Waylay’le birlikte durduğu zamanı hatırlamıştım. Elbisenin içinde bir yaz rüyası gibi görünüyordu.

Yanakları artık solgun değildi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Tina bunu motelden almamış, kulübeye zorla girmiş.”

Naomi ilk yardım malzemelerini düzenlemekle meşguldü.

Nash küfrederek sağlam elini yüzünde gezdirdi. “Grave’i aramam gerek.” Ayağa kalkıp yemek masasından telefonunu kaptıktan sonra, “Evet, Grave,” dedi karşısındaki kişiye. “Yeni bir sorunumuz var.”

Dikkatimi tekrar yanımdaki kadına vermeden önce onun yatak odasına gitmesini bekledim. “Evine zorla girdi ancak bunun için tek kelime bile etmedin.”

Adanın etrafından döndüğümde bakışlarını yukarı çevirdi. Ellerini havaya kaldırmıştı ama avuçlarını göğsüme bastırdığı noktaya kadar üzerine gitmeye devam ettim. “Benden böyle şeyler saklayamazsın, Naomi. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Hayatın boyunca bunu hak etmeyen insanları koruyarak yaşayamazsın. *Senin* güvenliğini tehlikeye atıyorsa bu mümkün değil.”

Yüzünü buruşturduğunda çok yüksek sesle fark ettim.

“Aklından ne geçiyor? Way senin yanında. Tina ve becerdiği şu aşağılık suçlu lanet *evine* girerse bu pisliği saklamazsın. Kötü adamı korumazsın, küçük çocuğu korursun.”

Beni elleriyle itse de yerimden kımıldamadım.

“Otel odamı gördün. Kardeşinin ne söylediğini duydun, depo darmadağın edilmiş. Tina kardeşim böyle şeyler yapar.

Yok eder,” diye tersledi. “Eğer kulübeye girmiş olsaydı, her yeri harap ederdi. Onun sahip olduğundan daha güzel bir şeye sahip olduğum fikrine asla katlanamazdı. Yani, evet. Bir ya da iki kez bazı şeylerin yerinde olmadığını fark etmiş olabilirim ancak bunu Waylay’e, sana ya da Liza’ya bağladım. Kız kardeşim eve zorla girmedir.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dudaklarını ıslattı. “Ya biri onu içeri aldıysa?”

“Biri derken Waylay’i mi kastediyorsun?”

Naomi kardeşimin olduğu tarafa gergin bir bakış fırlattı. “Ya Tina ona içeri girmeye ihtiyacı olduğunu söylediyse ve bunun üzerine Waylay bir kapıyı açık bıraktıysa? Arka kapıyı açık bıraktığım için bana bağırın sendin. Tina ona ihtiyacı olan şeyleri söylediyse ve Waylay onun için bunları evden aldıysa?”

“Sence o çocuk seninle birkaç hafta geçirdikten sonra Tina’ya zaman ayırır mı? Ailenle zaman geçirdikten sonra? Hatta Stef ve Liza’yla zaman geçirdikten sonra. Onun için kocaman, mutlu bir aile kurdunuz. Neden bunu mahvetme riskine girsin ki?”

“Tina onun *annesi*,” diye bastırdı Naomi. “İçinizden biri boktan şeyler yaptığı için aile bir bütün olmaktan çıkmaz.”

“Ailelere olan şey tam olarak budur ve senin de kardeşine olan sadakatinden vazgeçmen gerekiyor. O bunu hak etmiyor.”

“Bu sadakat ona değil, seni aptal,” diye bağırdı Naomi.

Tekrar göğsümü itti ama hareket etmedim. “O zaman söyle ve ne için olduğunu öğreneyim,” diye bastırdım.

“Eğer Waylay’in annesini içeri almakla bir ilgisi varsa, bu vesayet duruşmasında nasıl görünecek? Suçluları bile evimden uzak tutamazken velayeti almaya nasıl uygun olabilirim? Way’i benden alacaklar. Onu hayal kırıklığına uğratmış olacağım. Ailemi yüzüstü bırakmış olacağım. Waylay soluğu yabancıların yanında alacak ve...”

Sesi giderek kısıldı. Onu tutup kendime çektim. “Bebeğim, dur.”

“Denedim,” derken parmaklarıyla tişörtümü kavrayıp ellerini yumruk yapmıştı.

“Neyi denedin?”

“Tina’dan nefret etmemeyi denedim. Hayatım boyunca ondan nefret etmemek için çok uğraştım.”

Başının arkasını kavrayarak yüzünü boynuma gömdüm.

“Sakin ağlama, papatya. Onun yüzünden ağlama. Onun için kendinden yeterince şey verdin.”

Derin bir nefes alıp dışarı verdi.

“Bağırarak istiyorsan beni yastık olarak kullanabilirsin,” diye öneride bulundum.

“Şu anda tatlı ve komik davranma.”

“Bebğim, bu söylediklerin hiç kimsenin beni olmakla suçlamadığı iki özellik.”

Geri çekildi, sakinleştirici bir nefes daha aldı. “Beni yemeğe götüreceğini söylediğinde beklediğim şey bu değildi.”

“Ben bağırmanı bekliyordum, sadece bunu çıplak yapacağımızı düşünmüştüm. Şimdi iyi miyiz?”

Parmakları göğsümde küçük daireler çiziyordu. “İyiyiz, şimdilik. Banyoya gidip kendime çekidüzen vermeliyim.”

“Ben de annenin pastasından biraz daha yesem iyi olabilir.”

Bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettiren o kararsız gülümsemelerinden birini daha gösterdi. Uzanıp saçlarını kuşağının arkasına sıkıştırdım. “Her şey yoluna girecek. Kimse Way’i almıyor. Nash ve ben bu durumun çaresine bakacağız.”

Yanağını elime yasladı. “Benim için sorunlarımı çözemezsin.”

“Ama sen başkalarınınkini çözebilirsin, öyle mi?” diyerek dikkatini çektim. “Başkaları için her şeyi yoluna koyma endişesini bırakıp kendin için her şeyi yoluna koymayı düşünmeye başlaman gerekiyor.”

Bir şey söylemedi ama sözlerimin yerine ulaştığını hissedebiliyordum.

Kalçalarına şakacı bir şekilde vurdum. “Hadi git. Banyoya git ve el havlularına bağır.”

Bir dakika sonra kardeşim yatak odasından çıktı. “Grave parmak izi bulup bulamayacağımıza bakmaları için birkaç adam gönderiyor. Naomi nerede?”

“Banyoda. Ev sahibinin ofisinde parmak izi bulabildin mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Temiz iş yapmışlar.”

“İş yaparken ayrılmış olma ihtimalleri nedir? Belki Tina depoyu, erkek arkadaşı da ofisi aldı.”

Nash bunu düşündü. “Öyle görünüyor.”

“Naomi, kız kardeşinin eve zorla girdiğini düşünmüyor. Way’in annesini içeri almış olmasından endişeleniyor. Bunun vesayet davasında nasıl bir rol oynayacağı konusunda endişeli.”

Nash nefesini verdi. “Eğer herhangi bir yargıç bu iki kız kardeşe bakıp onun uygun olmadığına karar verirse, cübbesini çok sıkı giydiği için beynine kan gitmiyor demektir.”

“Tam bir endişe küpü. Bu yüzden evine gizlice girip eşyalarını karıştıran bir yabancı için endişelenmesini istemiyorum.”

“Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan daha iyidir,” dediğinde başımı salladım.

“Konusu açılmışken, bu hafta sonu onu görmeye gidecek misin?” diye sordu Nash.

İştahım aniden kesilmiş olmasına rağmen bilerek bir çatal dolusu daha tatlı aldım. “Eğer oradaysa, evet.”

“Bunu benim için ona ver.” Topallayarak masaya yaklaştı ve bir sırt çantası aldı. “Elden nakit vermemeyi düşünürsün belki.”

“Bu konuda kavga etmekten yorulduğum için şanslısın,” diyerek çantayı aldım.

“İnsanlar bana ne kadar şanslı olduğumu söyleyip duruyor,” dedi Nash.

“Hâlâ buradasın, değil mi?”

“Pencerenin önünden geçerken onun ne giydiğini hatırlıyorsun,” dedi banyo kapısını işaret ederek.

“Evet, yani?”

“Senin için önemli biri.”

“Kan kaybı sende aptallık mı yaptı?” dedim merakla.

“Sadece onu önemsediyini söylüyorum. Başka bir kadın olsa onu kendi saçmalıkları konusunda uyarma zahmetine girmezdin. Başka bir kadını umursamak bir kenara, seninle dalga geçtiğini bilecek kadar iyi tanımazdın da.”

“Yakın zamanda amacına ulaşacak mısın?”

“Evet. Sadece, her zaman yaptığını yapıp işleri berbat etme.”

OTUZ ÜÇ

HIZLI BİR TEKME

Naomi

“Çocuk sporları neden bu kadar yersiz saatlerde başlar? Çimler neden bu kadar ıslak? Şu ayakkabılara bak, asla eski hallerine dönmeyecekler,” diye yakındı Stef. Futbol sahasının kenarına katlanır sandalyelerimizi yerleştirmekle meşguldü.

“Saat sabahın dokuzu, dördü değil,” dedim ifadesizce. “Belki de dün gece Liza’yla birlikte bir sürahi *margarita* yapıp içmemiş olsaydın, gün ışığında vampir gibi kıvranıyor olmazdın.”

Sandalyesine çöktü, *Ray-Ban* gözlükleri ve kalın örgü kazagıyla inanılmaz derecede şık görünüyordu. “Paris seyahatimden önce şehirdeki son gecemdi. Bu içkiye hayır diyemezdim. Ayrıca, düzenli olarak sevişirken Suzy Sunshine* olmak kolay.”

“Kes sesini, Boşboğaz Betty,” diye cevap verdim. Waylay’in tezahürat bölümünün geri kalanına bir bakış attım. Annem ve babam, *margarita* bardaklarının yarısını içtiği halde hiç de kötü görünmeyen Liza’yla birlikte oturuyordu. Annem, her zamanki anneliğini yaparak yirmi metre çapındaki tüm insanlara kendini tanıtıyor, onlara oyuncularının isimlerini soruyor ve altı numaralı formasıyla Waylay’i gururla gösteriyordu.

Wraith -belalı motorcu ve gümüş tilki- sahanın yan çizgisinde ilerliyordu. Üzerinde *Metallica* tişörtü ve siyah kot pan-

* Sık sık veya aşırı derecede mutlu, iyimser, hatta safça mutlu olan kişiler için, özellikle de kadınlar için kullanılan bir tabir. (ç.n.)

tolon vardı, mükemmel şekilde çerçevelenmiş gri *Fu Mançu** bıyığıyla somurtuyordu. “Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun, Liza,” dedi kurt gibi gülümseyerek.

“O cazibeni başka yerde kullan, motorcu çocuk,” diye karşılık verdi Liza. Ama yanaklarında iki renkli nokta belirdiğini fark etmiştim.

“Toplanın, Knock ‘Em Out grubu!” diye bağırdı Wraith. Her şekil, boyut ve renkten on beş kız koşup zıplayarak beklenmedik baş antrenöre doğru ilerledi.

Stef, “Bu adam bir kız futbol takımı koçuna değil, şartlı tahliye ihlaline benziyor,” diye gözlemini dile getirdi.

“Adı Wraith. Saçını atkuyruğu yapmış olan kız onun torunu, ismi Delilah. Forvet olarak oynuyor ve inanılmaz derecede hızlı,” dedim.

Waylay bakışlarını takımından çekip bu tarafa doğru döndü ve bana el salladı.

Ben de sırtarak el salladım.

Hakem düdüğünü iki kez çalınca takımlardan ayrılan iki kız koşarak orta çembere geldi. “Ne oluyor? Oyun başladı mı?” diye sordu Stef.

“Yazı tura atıyorlar. Bu kadar güzel olduğun için şanslısın. Ya müstakbel kocan sporla ilgileniyorsa?”

Stef ürperdi. “Aklından bile geçirme.”

“Yazı tura, başlama vuruşu için topu hangi takımın alacağını ve hangi yöne doğru gol atmaya çalışacaklarını belirliyor.”

“Şu haline bak, futbol annesi,” diyerek benimle alay etti.

Kendimden utanarak “Knock ‘Em Out” yazılı kapüşonlumu düzelttim. Okulun düzenlediği bir bağış kampanyası sayesinde artık okul amigo kıyafetlerinden oluşan minik bir koleksiyonum vardı. Punchy adındaki maskot, hem çekici hem de uygun-suz bulduğum büyük boy bir boks eldiveni kostümü giyiyordu.

* İngiliz yazar Sax Rohmer tarafından Birinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre önce başlayan ve kırk yıl daha devam eden bir dizi romanda tanıtılan bir süper kötü adam. (e.n)

“Bu spor hakkında biraz araştırma yapmış olabilirim,” dedim. Çok fazla araştırma yapmıştım. *Rock Bottom Girl*’ü tekrar okuyup *Ted Lasso*, *Bend it Like Beckham* ve *She’s the Man* filmlerini izlemiştim.

Sahada yankılanan düdük sesi oyunun başladığını gösteriyordu. Aksiyon devreye girerken kalabalığın geri kalanıyla birlikte tezahürat yaptım.

Oyunun ikinci dakikasında yeğenim topu alıp gol için çalım atmaya başladığında nefesimi tutmuş, Stef’in elini ölümüne sıkıyordum.

“Hadi, Waylay! Hadi!” diye bağırdı babam sandalyesinden kalkarak. Biz on yaşındayken Tina bir sezon *softball* oynamıştı. Babam onun en büyük hayranıydı, heyecanını hâlâ kaybetmediğini görmek güzeldi.

Waylay sağa doğru hareket edecekmiş gibi yaptıktan sonra savunma hattının etrafından dolaşarak ters yöne ilerleyip Sloane’un yeğeni Chloe’ye pas attı.

“İyiymi, değil mi?” diye sordu Stef. “İyi görünüyordu. Sinsi ve aldatmacalarla dolu.”

“Koç onun doğuştan yetenekli olduğunu söylüyor,” dedim gururla. “Hadi, Chloe!” diye bağırdım.

Chloe topu dışarı gönderdi ve üç oyuncunun ayakkabı bağcıklarını tekrar bağlayabilmesi için oyun durduruldu.

“Doğuştan yetenekli, bu gerçekten çok etkileyici.”

“Hızlı, sinsi ve takım oyuncusu. Sadece üzerinde çalışılması gereken bir iki küçük detay var.”

“Ne tür detaylar?” diye sordu Stef.

“Ne kaçırdım?” Sloane kot pantolonu ve yumuşak gri bir hırkanın altına giydiği *Nirvana* atletiyle yanımda belirmişti. Pembe ve sarı saçları tepesinde bir topuz halinde toplanmıştı, şık bir güneş gözlüğü takıyordu ve dudakları yakut kırmızısına boyanmıştı. Chloe’ye el salladıktan sonra kendi katlanır sandalyesine oturdu. “Sadece ilk iki dakika. Gol yok. Ayrıca, Wraith henüz, ‘Haydi hayanlar!’ diye bağırmadı,” diyerek rapor verdim.

Bu işaret üzerine iriyarı motorcu ellerini ağzına götürüp, “Haydi bayanlar!” diye bağırdı.

Sloane memnun bir gülümsemeyle, “İşte şimdi dünyada her şey yoluna girdi,” dedi. “Way için sarı kart çıktı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Daha değil.” Son iki maçtaki tahminler doğru olduğuna göre, bunun gerçekleşmesi sadece an meselesiydi.

“Bu ödül gibi bir şey mi?” diye sordu Stef.

“Tam olarak değil,” diyen Sloane, en iyi arkadaşıma dönmeden önce bana göz kırptı. “Bugün sinir bozucu derecede muhteşem görünüyorsun.”

Stef kazağının yakasını kabartarak kendine çekidüzen verdi. “Teşekkür ederim, Seksi Kütüphaneci. O botlara bayıldım.”

Sloane diz hizasındaki su geçirmez ayakkabılara hayranlıkla bakmak için ayaklarını havaya kaldırdı. “Teşekkürler. Chloe’nin futbol kariyerinin başlarında ıslak ayakkabılardan ve vıcık vıcık çoraplardan hoşlanmadığımı keşfettim.”

“Bunu bana şimdi söylüyor,” diye yakındı Stef.

Sloane elini yüzüme doğru sallayarak, “Bu arada, şu ilginç havanı sevdim,” dedi.

Saçımı abartılı bir şekilde savurdum. “Teşekkürler, Waylay bana bir tarif gösterdi.”

“Biz yeni nesil seksi futbol anneleriyiz,” dedi Stef.

“Buna içilir,” diye katıldı Sloane. Üzerinde “Bu Kesinlikle Şarap Değildir” yazan kadehini yukarı kaldırdı.

Stef, “Peki, senin şu seksi futbolcu baba nerede?” diye sordu bana.

“Tanrıya şükür, sonunda biri sordu,” dedi Sloane sandalyesinde kımıldanarak. “İşte biriktirdiğim tüm sorular. Seks ne kadar iyi? Orgazmdan hemen sonra da geri kalan zamanlarda olduğu gibi huysuz mu, yoksa o taştan kabuğun altında atan yumuşak oyuncak ayı kalbini ortaya çıkaran çatlaklar var mı?”

“Vücudundaki herhangi bir giysiyi yırttı mı?” diye sordu

Stef. “Eğer öyleyse, cırcırtlı kıyafetler yapan bir adam tanıyorum.”

“Tabii ki tanıyorsun,” dedim ifadesizce.

Sloane öne doğru eğildi. “Çiçek getirip yemek pişiren bir adam mı? Yoksa daha çok memelerine bakmaya cesaret eden her erkeğe gürleyen türden biri mi?”

“Kesinlikle gürleyen,” dedi Stef.

“Siz inanılmazsınız! Annem, babam ve onun büyükanesi hemen şurada duruyor,” diye tısladım. “Ayrıca, küçük çocukların futbol maçındayız.”

“Bize ne kadar uygunsuz davrandığınızı söyleyecek ama fark etmediği şey, bu sahada yapılan her konuşmanın seks hakkında olduğu,” diye yakındı Stef.

“Hayır, öyle değil,” diye bastırdım.

“Ah, inan bana öyle. Chloe altı yaşından beri futbol oynuyor. Şuradaki babalar elektrikli aletler ve çim biçme makineleri hakkında konuşuyormuş gibi görünebilirler ama aslında vasktomiler hakkında konuşuyorlar,” dedi Sloane. Tribünlerin yanında bir araya toplanmış bir grup babayı gösterdi.

“Hatırlayamıyorum. Knox’un neden burada olmadığını bize söylemiş miydin?” dedi Stef masum numarası yaparak.

Bir iç geçirdim. “Burada değil çünkü onu davet etmedim.” Onlara söylemediğim şey, buraya geleceğini düşünmediğim için onu davet etmediğimdi. Knox Morgan, bir çocuğun spor etkinliğine isteyerek gelip bir saat boyunca havadan sudan konuşacak bir adama benzemiyordu.

O insanı sıkıştıran ve mümkün olmaması gereken pozisyonlarda boşalmasını sağlayan bir adamdı. Tıpkı dün gece beni yüzüstü yatırıp arkamdan içime girdiğinde yaptığı gibi.

İç duvarlarım bu geride kalan anı karşısında istemsizce sıkışmıştı.

“Onu neden davet etmedin?” Sloane oyunu görmezden gelip saha kenarı sorgulamasını tercih ederek bastırdı.

Gözlerimi devirdim. “Bilmiyorum, muhtemelen gelmeyeceği içindir. Ayrıca Waylay’ın onun etrafta olmasına çok fazla alışmasını istemiyorum.”

“Naomi, bunu tüm içtenliğimle söylüyorum. Knox liseden beri ilk kez kasabadan biriyle çıkıyor. Bu çok büyük bir olay. Anlaşılan, sende başka kimsede görmediği özel bir şey görüyor.”

Kendimi sahtekâr gibi hissediyordum.

Özel biri değildim. Hiç âşık olmamış bekâr bir adam bulmuş değildim. Sadece, tek gecelik ateşli bir ilişkiye kapılmıştım ve o da iyi bir kızla yatmanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı.

“Nash mi o?” diye sordu Stef, merhamet göstererek konuyu değiştirmişti. Kafamı kaldırıncı onun yavaşça bana doğru geldiğini gördüm.

Sloane mırıldandı. “Morgan kardeşler kesinlikle dikkat çekmek için yaratılmışlar.” Bu konuda haksız sayılmazdı.

Nash Morgan yaralı bir kahraman gibi görünüyordu. Birkaç annenin, hatta bir iki babanın da aynı şeyi düşündüğünü fark etmiştim. Yıpranmış bir kot pantolon ve uzun kollu bir *Henley* tişörtü giymişti. Beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekip koltundaki askıyı çıkarmıştı. Yavaş ve dikkatli yürüyordu. Rahat görünüyordu ama hızını havalı görünme arzusundan çok, acı ve yorgunluğun belirlediğini düşünüyordum.

“Günaydın,” dedi yanımıza vardığında.

“Selam,” dedim. “Oturmak ister misin?”

Başını iki yana salladı, Knock ‘Em Out grubu savunma yaparken gözleri sahadaydı.

Waylay kafasını kaldırıncı onu gördü ve el salladı. O da sağlam koluyla el salladı ama gülümsemesinin ardından yüzünün nasıl buruştuğunu görmüştüm. Evde oturup dinlenerek iyileşiyor olması gerekiyordu, askısı olmadan kasabada dolaşması değil. Kardeşine olan kızgınlığının ona da yansıdığını fark ettim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ayağa kalkarak, “Otur,” diye ısrar ettim. Sonra neredeyse itekleyerek sandalyeme oturmasını sağladım.

“Oturmama gerek yok, Naomi. Evde dinlenmeye de ihtiyacım yok. Dışarı çıkıp iyi olduğum şeyi yapmaya ihtiyacım var.”

“Peki neymiş o?” diye sordum. “Okul otobüsü filosu çarpmış bir insan gibi görünmek mi?”

“Off,” dedi Stef. “Onu dinlesen iyi olur, şef. Öfkelendiğinde çok acımasız oluyor.”

“Ben sinirlenmem,” dedim burnumdan gülerek.

“Üzerine atılan bombayı düşünecek olursak sinirlenebilirsin,” dedi Nash.

Eyvah.

“Fikrimi değiştirdim. Ayağa kalkabilir ve yürüyüp gidebilirsin,” dedim.

Bunun üzerine kendini beğenmiş bir tavır takındı. “Onlara söylemedin mi?”

“Bize neyi söylemedi mi?” dedi Sloane ve Stef aynı anda.

“Fırsatım olmadı,” diye yalan söyledim.

“Ailene söyleme şansın oldu mu? Ya da Liza J’ye, söz konusu mülkün sahibi o olduğuna göre?”

“Şu anda neler oluyor?” dedi Sloane merakla.

Stef’in gözleri kısıldı. “Sanırım sıkı ağızlı küçük arkadaşımız bizden yatakta yaptıklarından çok daha fazlasını saklıyor.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedim burnumdan soluyarak.

“Naomi size kız kardeşinin kasabadaki bir hırsızlık olayıyla bağlantısı olduğundan bahsetmedi, öyle mi?” diye sordu Nash. Bunu onlara söylemediğimi gayet iyi biliyordu.

“Kesinlikle bundan bahsetmedi.”

“Peki, Tina’nın soygunu gerçekleştirmek için onun kulübesine girip elbiselerinden birini çalmasına ne demeli?”

Sloane güneş gözlüklerini burnundan aşağı eğerek bana baktı. “Hoş değil, bebeğim. Hem de hiç hoş değil.”

“Yine o eski Yanlış İkiz numarasını yaptı, değil mi?” diye sordu Stef. Bana bakmıyordu ve bu iyiye işaret değildi.

“Bak, bunu daha yeni öğrendim ve...”

“Sana üç gün önce söyledim, Naomi,” diye hatırlattı Nash.

“Virginia’daki yasalarla ilgili net bir bilgim yok. Acaba bir polis memurunun ağzına koli bandı yapıştırmak sorun olur mu?”

Nash sırtıttı. “Görev başındayken olur.”

“Neden bize anlatmadın? Neden hiçbir şey söylemedin? Kız kardeşin yüzünden tetikte olmamız gerekiyorsa, bunu bilmemiz daha iyi olur,” diye belirtti Sloane.

Stef, “Küçük Witty’miz hakkında bir şey açıklamama izin ver,” dedi Sloane’a.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandım.

“Naomi tıpkı burada gördüğünüz gibi, sorunun ne olduğu hakkında konuşmak gibi can sıkıcı bir şey yaparak insanları rahatsız etmekten hoşlanmaz. Yardım istemekten hoşlanmaz. İhtiyaçları ve istekleri için kendi çıkarını düşünmekten de öyle. Herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için bir fare gibi etrafta koşturmayı tercih eder.”

“Eh, çok boktanmış,” dedi Sloane.

Yüzümü buruşturdum. “Bakın, çocuklar. Endişelenmekte haklısınız. Sizi anlıyorum, ben de endişeliyim ancak şu anki önceliğim yeğenimin velayetini almak. Başka bir şey için endişelenecek ne zamanım ne de enerjim var.”

Sloane araya girerek, “Kötü ikizin, kızıyla paylaştığın evin içerisindeydi,” dedi.

“Senden çaldı. Senin kılığına girerek bir suç işledi, böylece bir kez daha onun yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktın. Buna rağmen bahsetmeye değer bir durum olduğunu düşünmedin, öyle mi?”

“Çok teşekkürler, Nash,” dedim.

Sloane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Daha birkaç gün önce iki kurşun yemiş bir adamı suçlama.”

“Çocuklar, biraz aşırı tepki vermiyor musunuz?”

“Hayır, biz uygun şekilde tepki veriyoruz. Az tepki veren

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

sensin. Senin ve Waylay'ın güvenliği tehlikede. Bu böyle bir tepkiyi hak ediyor,” dedi Stef.

Bakışlarımı ellerime indirdim.

“Yani dehşete kapılmam, ruhumun derinliklerinde donup kalmam, bir şey olacağı ve Waylay'ın benden alınacağı korkusuyla yaşamam daha iyi hissetmenize sebep olacak. Bir yabancının yeğenimi yetiştirmesinden korkmam ya da daha kötüsü; bu dünyada en yakınım olması gereken kız kardeşimin, elini kolunu sallayarak kasabaya geri dönmesinden ve benden habersiz yeğenimi yanına almasından korkmam. Sürekli en kötü halimle karşılaşan sosyal hizmet görevlisine elindeki en sorumluluk sahibi seçenek olduğumu kanıtlamakla uğraşmak, iki işte birden çalışmak ve küçük bir kıza her şeyin hayatının ilk on bir yılında olduğu gibi, yani eskisi gibi olmak zorunda olmadığını hatırlatmak arasında gidip gelmekten korkmam. Ayrıca, sırf geceleri uyuyabilmek ve tavana bakıp bunun korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği tüm yolları düşünmemek için kendimi tüketmek zorunda kalmam hakkında sizinle konuşmamı istiyorsunuz.”

“Ah, evet. Bu kasıtlı olarak dışlanmaktan daha iyi hissettirirdi,” dedi Sloane.

“*Teşekkür ederim,*” dedi Stef. “Nash, bizim adımıza gerçekleri görmesini sağlamak ister misin?”

“Naomi, seni önemseyen bir sürü insan var. Belki de bir kez olsun her şeyi tek başına yapmak yerine onların seninle ilgilenmesine izin vermenin zamanı gelmiştir.”

Çenemi dışarı çıkardım. “Bunu dikkate alacağım,” dedim.

“Kibirli ses tonunu kullanıyor,” dedi Stef. “O sakinleşene kadar bir şey yapamayız.”

“Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedim sinirle.

Çok uzaklaşmamıştım ki, “Naomi, bekle,” diyen bir ses duydum.

Yürümeye devam ederek ona ortaparmağımı göstermek istedim ama böyle biri olmadığım için olduğum yerde durdum ve Nash'in bana yetişmesini bekledim.

“Bunu seni kızdırmak için yapmıyorum,” diye söze girdi. Gözleri Knox’un gözlerinden daha maviydi ama aynı Morgan yoğunluğuyla yanarak midemi altüst ediyordu. “Dikkatli olman gerekiyor. Ailenin de öyle. Böyle bir şeyi onlardan saklamak sorumsuzluk olur. Ayrıca, bu tür şeyler vesayet davalarında iyi görünmez.”

“Endişelenecek bir şeyim olmadığını söylemiştin!”

“Seninle anladığın dilden konuşuyorum. Vasi veya ebeveyn olmak, bir otorite figüründen altın yıldız almakla ilgili değildir. Zor olsa bile doğru olanı yapmakla ilgilidir. *Özellikle de zor olduğunda.*”

Onun için söylemesi kolaydı. Yaşadığı tek gecelik bir ilişki-den sonra neredeyse çıplak bir şekilde bir sosyal hizmet görevlisine yakalanan o değildi.

Uzanıp bir eliyle omzumu kavrayarak, “Beni duyuyor musun?” diye sordu.

“Yerinde olsam o eli oradan çekme konusunu ciddi düşünürdüm.”

Başımı çevirdim ve o zaman onu gördüm. Knox bize doğru geliyordu ama gözlerindeki bakışta rahatlıktan eser yoktu. Çok kızgın görünüyordu.

Knox iki kişilik minik grubumuza doğru adım adım yaklaştığı halde yanımdaki adam elini olduğu yerde tutmaya devam etti.

Bir saniye sonra kendimi Knox’un yanına çekilmiş şekilde buldum, kolunu omzuma atmıştı. Seyircilerimiz dikkatlerini sahadaki oyun ve saha dışındaki drama arasında bölüştürüyorlardı. Kelebekler ve hava durumu hakkında sohbet ediyormuşuz gibi gülümsedim. Kardeşler birbirlerine ters ters bakışlar atmakla meşguldü.

“Senin kıza aile üyelerinin birbirini kolladığını hatırlatıyordum, hepsi bu kadar,” dedi Nash.

“Hatırlatman sona erdi. Neden kışını kaldırıp eve geri dönerek biraz dinlenmiyorsun? Böylece aile üyelerini kollayacak duruma gelirsin.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Maçın keyfini çıkarıyorum. Sanırım burada kalacağım,” dedi Nash. “Seni görmek güzeldi, Naomi.”

Hiçbir şey söylemeyerek Liza ve ailemin yanına gitmesini izledim. Morgan kardeşler sabahları iyi bir ruh halinde olmu-yorlardı.

Knox’a bakmak için başımı arkaya eğerek, “Burada ne yapı-yorsun?” diye sordum.

Bakışları, Nina’nın tamamen ıskaladığı topun rakip oyuncu-nun kavalkemiğine çarptığı sahadaydı.

“Maç oynandığını duydum. Bir uğrayayım dedim.”

Başparmağı üst kolumda yavaş hareketlerle daireler çiziyor-du. Dokunduğu yerde başlayan karıncalanma, vücudumun geri kalanına yayılmaya başlamıştı. Huysuz ve dövmele neredeyse erkek arkadaşım, bardaki kapanış vardiyasının ardından cumar-tesi sabahı erken kalkıp bizim için buraya gelmişti. Bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değildim.

“Daha saat erken,” diye belirttim.

“Evet.”

“Nash sadece endişeli,” dedim. Konuşmayı ilerletmeye çalışıyordum.

“Evet, öyle.”

Kalabalığın gürültüsü artınca dikkatim yeniden oyuna kay-dı. Waylay bir pas yakalayıp sahada çalım atarken yanımdaki adamın gerildiğini hissettim.

“Sonuna kadar git, Way,” diye bağırdı Wraith.

“Devam et, Waylay,” diye bağırdı babam.

“Hadi, evlat,” dedi Knox alçak sesle. Tüm dikkatiyle altı nu-maralı formaya odaklanmıştı.

Waylay kaleye yaklaşırken parmaklarım Knox’un tişörtünü kavradı.

Tam topa vurmak için bacağına geriye doğru kaldırdığı anda başka bir oyuncu ona çarpınca yere düştüler.

Taraftarlardan toplu bir inilti duyuldu.

Nina ve Chloe, Waylay'ı ayağa kaldırırken yeğenimin yüzünün ne kadar kızardığını gördüm.

“Eyvah.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Knox.

“Burada ne boklar oluyor, hakem?” diye bağırdı Waylay.

“Of, kahretsin,” diye fısıldadım.

“Az önce hakeme ‘bok’ mu dedi o?” diye sordu Knox.

Hakem düdüğünü çaldı ve ön cebini karıştırarak Waylay’e doğru yürüdü. Sarı kartı çıkarıp yeğenimin isyankâr küçük yüzünün önünde tutarken inledim.

“Bunu her maç yapıyor. Ağzını kontrol edemiyormuş gibi,” diye homurdandım.

“Hadi ama, hakem,” diye bağırdı Wraith. “Bu bir fauldü.”

“Üzgünüm, koç. Sahada böyle konuşamaz,” dedi hakem.

Waylay tekrar ağzını açtı. Neyse ki, Chloe üç harfli sözcüklerden oluşan uçuruma müdahale edecek kadar ileri görüşlüydü. Waylay ona karşı direndi.

“Bu üç maçırdı gördüğü üçüncü sarı kart. Onu durduramıyorum.”

Knox parmaklarını ağzına sokup ılık çaldı. Waylay de dahil olmak üzere herkes bize doğru bakmaya başlamıştı. “Way,” dedi parmağını kıvrıp gel işareti yaparak. “Buraya gel.”

Chloe onu serbest bıraktı. Waylay bakışları ayaklarının üzerinde, yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde saha çizgisine doğru yürüdü.

Knox beni bırakıp onun ensesini kavradı. “Anlıyorum, evlat. Gerçekten anlıyorum. Ancak sahada ya da okulda böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Ama neden? Sen söylüyorsun. Annem söylüyor.”

“Bizler yetişkiniz ve bize ne yapmamamız gerektiğini söyleyen bir sürü başka yetişkin yok.”

“Ne yapacağım o zaman? Bana çelme taktılar! Gol atabilirdim.”

“Kafanın içinde istediğin kadar yüksek sesle söyle. Gözlerinden, gözeneklerinden, verdiğin her nefesten bu sözlerin

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

çıkmasına izin ver ama bunu sahada bir daha asla *dile getirme*. Sen bundan daha iyisin, Way. Öfke dolusun ancak o öfkeyi kontrol etmek, uçup gitmesine izin vermekten çok daha fazla güç ister. Öfkeni kullan, yoksa o seni kullanır. Beni anlıyor musun?”

Waylay ciddiyle başını salladı. “Sanırım anladım. Peki ne zaman küfredebilirim?”

“Birlikte futbol izlediğimiz zamanlarda.” Waylay’ın bakışları yüzüme kayarken tepkimi ölçtü.

“Teyzen için endişelenme. Seninle gurur duyuyor. Yine de böyle patlayarak tek yaptığın şey, asıl benliğini dizginlemek oluyor. Bu yüzden ona gurur duyacağı başka bir şey daha ver, olur mu?”

Waylay bir iç çekti. Sonra tekrar başını salladı. “Tamam, olur. Ama futbol izlerken küfredebilir miyim?”

Knox onun saçlarını karıştırarak, “Tabii ki edebilirsin,” dedi.

“Peki ya okula gitmediğim zamanlar?”

“Üniversiteyi bitirdikten sonra istediğin kadar küfredebilirsin. Ya da yüksek lisanstan sonra, doktora falan yapmak istersen tabii.”

Waylay’ın dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

“Bu daha iyi,” dedi Knox. “Şimdi o kışını kaldır ve topu ağlara gönder, böylece sonrasında dondurma yiyebiliriz.”

“Ama daha sabah yedim,” diye karşılık verdi Waylay. Sanki küfür ve dondurma karşıtı bir canavarmışım gibi tekrar bana bakmıştı.

“Dondurma için büyük bir galibiyetten daha iyi bir zaman olamaz,” diye onu temin etti Knox.

Waylay ona sırtıarak baktı. “Tamam. Teşekkürler, Knox. Özür dilerim, Naomi teyze.”

“Affedildin,” dedim. “Seninle zaten gurur duyuyorum. Şimdi git ve o sahada harikalar yarat.”

Verebileceğim en iyi tavsiye bu değildi ama Knox onunla

yan yana dururken bu adama giderek daha çok kapılıyormuş gibi hissediyordum. Önce babam, sonra da Nash yanına geldiğinde konuşmaya başladılar. Birlikte, kızlarını korumaya ve onlara rehberlik etmeye hazır bir testosteron duvarı oluşturmuşlardı.

“Tam daha seksi olamayacağını düşünürsün ki...” dedi annem yanıma sokularak.

“Knox’tan mı bahsediyorsun, yoksa babamdan mı?” diye sordum.

“İkisinden de. Aslında hepsinden. Koç Wraith’in çekiciliği su götürmez. Nash de en az kardeşi kadar seksi.”

“Anne!”

“Bu sadece bir gözlem. Witt kadınları olarak, erkekler konusunda mükemmel bir zevke sahibiz. Yani pek çoğumuz.”

Elimle ağzımı kapatarak kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Zaman azalıyordu ve skor hâlâ birer sayıyla berabereydi. “Haydi hanımlar!” diye bağırdı Wraith.

Waylay’ın bize doğru baktığını gördüm, yüzündeki minik gülümsemeyi yakaladığımda tekrar ürperdim. Onunla birlikte kutlama yapmak için bekleyen bir tezahürat grubu vardı ve bu onun için bir anlam ifade ediyordu.

“Onunla harika bir iş çıkarıyorsun,” dedi annem. “Şu gülümsemeye bak. Nasıl da sürekli buraya bakıyor, hepimizin hâlâ burada olduğunu görüp kendini rahatlatıyor. Tina hakkında nasıl istersen konuşabilirsin ama sana kızını vermek, bugüne dek yaptığı en iyi tercihti.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Teşekkürler, anne,” diye fısıldadım.

Kolunu benimkine doladı, sonra aniden gerildi. “Top yine onda!”

İki defans oyuncusuna takılan Wraith’in torunu, topu Waylay’ın ayaklarına doğru göndermişti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Hadi!” diye hep birlikte bağırdık. Kalabalık ayaklanmaya başlıyordu.

Waylay kaleyle arasındaki son defans oyuncusunun etrafından dolanırken annemle birbirimize sarıldık.

“Aman Tanrım, sanırım kusacağım.”

“Vur, Waylay,” diye bağırdı annem.

O da öyle yaptı. Topun ağır çekimde kaleye doğru süzülüşünü izlerken nefesimi tuttum.

Kalabalık çığlık atıyordu. Stef’in bağırışını duyabiliyordum. “Şu kale şeyine sok şunu!”

Kaleci topa atladı ama top parmak uçlarının hemen yanından geçerek içeri girdi. Annemle birlikte zıplarken ben de çığlık attım.

“İşte benim torunum!” diye çığlık attı annem.

“İşte bu be!” diye bağırdı Wraith.

“Aynen öyle,” diye bağırdı Liza.

Sloane ve Stef birbirlerine sarılmışlardı. Hakem son düdüğü çaldı. “Maç böyle oynanır!”

Waylay olduğu yerde durmuş, az önce yaptığına inanamıyormuş gibi kalenin içindeki topa bakıyordu. Sonra arkasını döndü. Ona doğru koşan takım arkadaşları çığlıklar atıp kıkırdıyorlardı. Ama o arkadaşlarının ilerisindeki bir şeye bakıyordu. Bana bakıyordu. Ardından koşmaya başladı.

Ben de koşmaya başladım. Kollarıma atladığında onu yakalayıp etrafımda döndürdüm. “Başardın!”

“Gördün mü? Ne yaptığımı gördün mü, Naomi teyze?”

“Gördüm tatlım. Seninle öyle gurur duyuyorum ki!”

“Dondurma alabilir miyiz? Bir de Knox’la futbol izlerken küfredebilir miyim?”

“Evet alabiliriz ve sanırım bunu yapabilirsin.”

Boynuma sıkıca sarılarak, “Bugün hayatımın en güzel günü,” diye fısıldadı.

Biri onu kollarımdan çektiğinde gözyaşlarımı tutmaya ça-

lışıyordum. Bunu yapan kişi Knox'tu, diğer oyuncular ve aileler onu tebrik etmek için etrafına toplanırken Waylay'i omuzlarına alıyordu. Bu sırada bana nadir görülen, başı döndürücü sırtışılarından birini attı.

"Sloane'la konuştuk, affedildin," dedi Stef kolunu bana sararak.

"Tabii eğer dondurma yemeye davetliysek," diye ekledi Sloane.

"Ayrıca hayatına dahil edildiysek," diye bastırdı Stef.

İkisini de sertçe kucaklamak için kendime çektiğim sırada omuzlarının üzerinden babamın Knox'un sırtına hafifçe vurduğunu gördüm.

OTUZ DÖRT

DAMAT

Naomi

Küpenin ucunu kulak mememden geçirdim ve arkama yaslanarak bu aksesuarın oluşturduğu etkiye hayran kaldım. Yatağımın üzerinde yüzüstü uzanıp çenesini ellerinin arasına almış Waylay'e, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Küpeleri inceleyerek, "Daha iyi," diye kararını belirtti. "Tişörtünün üzerindeki Honky Tonk yazısı gibi parlıyorlar, üstelik saçını savurduğunda daha çok göze çarpıyorlar."

"Ben saçımı savurmuyorum," dedim onun saçlarını karıştırarak. Son günlerde benden sevgi görmeye giderek daha istekli oluyordu.

"Ah, evet. Kesinlikle saçlarını savuruyorsun. Knox'u ne zaman sana bakarken yakalasan..." Sarı saçlarını savurmak ve gözlerini kırıştırmak için duraksadı.

"Savurmuyorum!"

"Savuruyorsun."

"Yetişkin olan benim, sorumluluk bende ve savurmadığımı söylüyorum," diye bastırdım. Sonra da yatakta onun yanına uzandım.

"Ayrıca ne zaman odaya girse ya da ondan bir mesaj alsan yüzünde hayran bir ifade beliriyor."

"Biri Bay Michaels'ın adını söylediğinde seninkinin aldığı gibi mi?" diyerek takıldım.

Yüzü tam anlamıyla hayranlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeye büründü.

“Ha! Gördün mü, bak! İşte *bu* hayran bir ifade,” dedim suçlar gibi onu işaret ederek.

“Çok beklersin,” dedi burnundan gülerek. Gülümsemeye devam ediyordu. “Saçımı mahvettiğine göre, saç spreyinden biraz kullanabilir miyim?”

“Elbette,” dedim.

Yataktan kayıp şifoniyerin üzerine bıraktığım kutuyu aldı.

“İhtiyacın olan her şeyi aldığından emin misin?” diye sordum kapının önünde duran pembe spor çantasına bakarak. Waylay, Nina’nın doğum günü pijama partisine davet edilmişti. İlk kez geceyi aileden olmayan biriyle geçirecekti. Bu yüzden kendimi gergin hissediyordum.

“Eminim,” diye cevap verdi. Dilini dişlerinin arasından çıkarmıştı, saçlarını alına doğru dikkatlice taradıktan sonra sprey sıkı.

“Bu gece kapanış vardiyasında çalışıyorum, bu yüzden geceyi orada geçirmek istemediğine karar verirsen büyükanneni, büyükbabanı, Liza’yı ya da Knox’u arayabilirsin. Onlardan biri gelip seni alabilir.”

Aynada bana bakarken gözlerini şaşı yaptı. “Neden geceyi orada geçirmek istemeyeyim ki? Bu bir yatıya kalma partisi.” Çoktan pijamalarını giymişti, davetiyede talep edilen şey buydu. Ancak ayağında Knox’un ona verdiği pembe spor ayakkabılar vardı ve bir tanesine her zamanki kalp tılsımını takmıştı.

“Ne olursa olsun her zaman bizi arayabileceğini ve birinin yanında olacağını bilmeni istiyorum, hepsi bu kadar,” dedim. “Büyüdüğünde bile.”

Waylay saç spreyini bırakırken boğazımı temizledim. “Ne?” diye sordu arkasını dönüp bana bakarak.

“Ne mi?” dedim ihtiyatla.

“Birinin hoşuna gitmeyeceğini düşündüğün bir şey söylemeden önce her zaman boğazını temizlersin.”

Çok zeki bir çocuktü. “Annenden hiç haber aldın mı?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ayaklarına baktı. “Hayır, neden?”

“Biri kısa bir süre önce onun kasabaya geldiğini söyledi,” dedim.

“Öyle mi?” Bu rahatsız edici bir habermiş gibi kaşlarını çatı.

Başımı salladım. “Onunla konuşmadım.”

“Bu beni geri alacağı anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Boğazımı temizlemeye başlasam da sonra duraksadım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. O yüzden, “Öyle olmasını ister miydin?” diye sordum.

Waylay şimdi sert bakışlarını ayakkabılarına çevirmişti. “Burada seninle iyiyim,” dedi en sonunda.

Omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim. “Yanımda olman hoşuma gidiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Saç savurma taklidin berbat olsa bile.”

Waylay sırtıttı ancak sonrasında duraksadı. “Her zaman geri gelir.” Söylediği şey bu sefer farklı hissettirmişti. Daha çok bir uyarı gibiydi.

“Bunu gerekli olduğunda çözeriz,” dedim. “Hadi seni partiye götürelim. Diş fırçanı aldığına emin misin?”

“Tanrım, Naomi teyze! Bu benim ilk yatıya kalışım değil!”

“Tamam, tamam! Peki ya iç çamaşın?”

Ben: *Paris nasıl?*

Stef: *Çok fazla şampanya içtim ve Gaston adında bir adamla dans ettim. Aşırı güzeldi. Ama hâlâ seni ve ailemi özledim.*

Ben: *Biz de seni özledik.*

Stef: *Bana söylemeyi “unuttuğun” bir olay oldu mu?*

Ben: *Kin tutmaman çok hoş. Hayır olmadı. Waylay’in yatıya gitmesi dışında anlatacak bir olay yok.*

Stef: *Bu senin de yatıya kalacağın anlamına mı geliyor?*

Eğer öyleyse, sana gönderdiğim ayıcığı giy! Knox'un aklını başından alır! Neyse, şimdi gitmem gerek. Gaston çağırıyor!

Bu cuma gecesi Honky Tonk çok gürültülüydü. Fazla kalabalıktı ve müziğin sesi çok yüksekti. Kimse sabah olunca akşamdan kalma halde uyanacak olmayı umursamıyordu, bu yüzden içki siparişleri oldukça fazlaydı.

Max'in siparişi tuşlamayı bitirmesini beklerken saçlarımı ensemden topladım.

Barın arkasından, "Knox bu gece nerede?" diye seslendi Silver.

Sweet Home Alabama şarkısı eşliğinde, "Lucian'la birlikte dışarıda," diye bağırdım. Grup iyiydi ama kalabalığın şarkı söylemesi onları bastırıyordu. "Daha sonra geleceğini söyledi."

Max kart çekim cihazından uzaklaşıp içecekleri tepsilere atmaya başlarken, "Bu gece bahşişler iyi," dedi.

"*Shot* gecesi olabilir gibi görünüyor," dedim kaşlarımı oynatarak.

"Senin tarafta yeni bir adam var," dedi Max. Dans pistinin ötesindeki duvarı gösterdi. "Yatıya kalma işi nasıl gidiyor?"

"Way ona yazmayı bırakmamı söyleyen bir mesaj attı, Gael da bana kızların manikür-pedikür ve yüz maskesi yaptıkları bir fotoğraf gönderdi," dedim. "Hayatının en güzel zamanlarını yaşıyormuş gibi görünüyor."

Jokeylerden oluşan bir masaya iki taze bira bıraktım. Barı geçerken Hinkel McCord ve Bud Nickelbee'ye kısa bir selam vermeyi unutmadım.

Sonra yeni müşteriye bir göz attım. Sandalyesini duvara yaslamıştı, vücudunun yarısı gölgedeydi ancak kızıl saçları hâlâ seçilebiliyordu. Bu kütüphanedeki adamdı. Bilgisayarı için teknik destek soran adam.

Ensem gerilip karıncalandı. Belki de Knockemout'ta yaşı-

yordu. Belki konunun üzerine fazla kafa yoruyordum. O sadece bozuk bir dizüstü bilgisayar olan ve cuma gecesi soğuk bir bira içmeyi seven sıradan biri olabilirdi.

Belki de değildi.

Altı kişiliğe dönüşen dört kişilik masaya ilerleyip, “Buyurun, çocuklar,” diyerek içkilerini dağıttım.

“Sağ ol, Naomi. Teyzeme evde sağlık bakımı hizmetini ayarladığın için de teşekkürler,” dedi Dino’da çalışan dedikoducu garson Neecey.

“Benim için zevkti. Baksanıza, şu arka duvardaki adamı tanıyan var mı?” diye sordum.

Dört kafa aynı anda o tarafa doğru döndü. Knockemout halkı gizlice hareket etmeyi çok iyi biliyor sayılmazdı.

“Tanıdık geldiğini söyleyemem,” dedi Neecey. “Kızıl saçları kesinlikle göze çarpıyor. Onunla karşılaştım hatırlardım sanırım.”

“Sana sorun mu çıkarıyor, Nay?” diye sordu Wraith. Sesinde ölümcül bir ciddiyet vardı.

Zoraki bir kahkaha attım. “Hayır, onu kütüphanede de görmüştüm. Sadece buralı olup olmadığını bilmiyordum.”

Aniden Knox’un burada olmasını diledim.

İki saniye sonra, burada olmadığına gerçekten sevindim çünkü bu kez ön kapı açıldı ve yerin açılıp beni yutması için dua etmeye başladım.

Wraith sesini yükselterek, “Bu züppe de kim?” diye sordu merakla.

“Of, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,” diye fısıldadım.

III. Warner Dennison, yakışıklı yüzündeki küçümseyici ifadeyle barı tanıyordu.

Arkamı dönüp mutfığa gitmeyi düşündüm ama artık çok geçti. Benimle göz göze geldiğinde şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmedi.

Tam da müzik grubu şarkısını bitirdiğinde, “Naomi,” diye seslendi. Başlar önce bana sonra ona doğru döndü.

Ben kıpırdamadan yerimde duruyordum ancak çoktan harekete geçmişti ve bana ulaşmak için masaların arasından dolanarak ilerliyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Benim mi? Asıl senin böyle bir yerde ne işin var? Ayrıca o giydiğin şey de ne?” dedi bana doğru uzanarak. Elleri beni kucaklamak için çekecekmiş gibi kollarımı kavradı ama tutuşu karşısında direndim.

“Ben burada çalışıyorum,” derken ellerimi sağlam bir şekilde göğsüne yerleştirdim.

Dışarıda bir motosiklet motorunun devri yükselince irkil-di. “Artık çalışmıyorsun,” dedi hemen sonra. “Bu çok saçma. Amacına ulaştın, şimdi eve geri dönüyorsun.”

“Eve mi?” Tatsız bir kahkaha attım. “Warner, evimi sattım. Artık burada yaşıyorum.”

“Saçmalama,” dedi Warner. “Benimle eve geliyorsun.”

Olay çıkarmak istemediğim için onun elinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim. “Sen neden bahsediyorsun? Biz artık birlikte değiliz.”

“Düğünümüzden kaçtın, sonra haftalarca aramalarımı ve e-postalarımı görmezden geldin. Amacına ulaşmak istiyordun, işte sonunda ulaştın.”

“Tam olarak ne amaçladığımı düşünüyorsun?”

Burun delikleri genişlemiş, çenesi kasılmıştı. Sinirlenmeye başlamıştı ve bu durum midemi bulandırıyordu.

“Sensiz hayatın nasıl olacağını görmemi istedin, bunu anlıyorum.”

Bardaki insanların tüm dikkati üzerimizdeydi. “Warner, başka bir yerde konuşalım,” diye önerdim. Onu barın önünden geçirip tuvaletlerin yanındaki koridora çektim.

“Seni özledim, Naomi. Birlikte yediğimiz akşam yemeklerini özledim. Eve gelip benim için bütün çamaşırlarımı yıkadığını görmeyi özledim. Seni dışarı çıkarıp etrafa hava atmayı özledim.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Kendime gelebilmeyi umarak kafamı iki yana salladım. Onun burada olduğuna inanamıyordum.

“Bak,” dedi Warner. “Olanlar için özür dilerim. Stresliydim. Çok fazla içmiştim. Bir daha asla olmayacak.”

“Beni nasıl buldun?” diye sordum sonunda kendimi onun elinden kurtararak.

“Annem seninkiyle Facebook’tan arkadaş. Annenin paylaştığı bazı fotoğrafları görmüş.”

Anneme düğünümünden neden kaçtığımı tam olarak söylemediğime ilk kez pişman olmuşum. Warner’ı neden terk ettiğimi bilseydi ona buranın yolunu gösterecek hiçbir şey yapmazdı.

Warner bileklerimi ellerinin arasına aldı.

Max koridorun ucunda belirirken, “Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey yolunda,” diye yalan söyledim.

Warner gözlerini benden ayırmadan, “Sen kendi işine bak,” diye mırıldandı.

Alçak sesle, “Warner!” dedim. O anda aklıma, bana ve sayısız kişiye sessizce savurduğu o küçük hakaretler geldi.

“Konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” derken bileklerimi daha fazla sıkmaya başladı.

“Hayır, beni dinlemen gerekiyor. Seninle hiçbir yere gitmiyorum, ayrıca seninle kesinlikle tekrar bir araya gelmeyeceğim. Aramızdakiler bitti. İlişkimiz sona erdi. Konuşacak başka bir şey yok. Şimdi evine git, Warner.”

Bir adım öne çıkıp kişisel alanımı ihlal ederek, “Sen yanımda olmadan hiçbir yere gitmiyorum,” diye ısrar etti.

Nefesindeki alkol kokusunu alınca irkildim. “Ne kadar içtin sen?”

“Tanrı aşkına, Naomi. Her şeyin suçunu bir iki kadeh içkiye yüklemek konusundaki çabaya bir son ver. Seni kendi haline bıraktım ama bak ne oldu!” Bir kolunu yan tarafa doğru açtı. “Bu sen değilsin. Böyle insanların olduğu bir yere ait değilsin.”

“Bırak beni, Warner,” dedim sakince.

Bırakmak yerine beni duvara doğru itip kollarımı sıkıca kavradı.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Knox’un beni sıkıştırdığı, algılarımın tamamını işgal ettiği, ona daha yakın olmak için her şeyi yapmak istediğim zamanlarda hissettiğim gibi değildi. Bu çok farklıydı.

“Gitmen gerekiyor, Warner,” dedim.

“Gitmemi istiyorsan benimle birlikte geleceksin.”

Başımı iki yana salladım. “Buradan ayrılamam, şu anda çalışıyorum.”

“Siktir et burayı, Naomi. Küçük öfke nöbetinin de canı cehenneme. Seni affetmeye hazırım.”

“Hemen, o lanet ellerini onun üzerinden uzaklaştır.” Knox’un sesiyle dizlerimin bağı çözüldü.

“Yürü git, göt herif. Bu benimle nişanlım arasında,” dedi Warner.

Lucian, “Bu pek zekice bir cevap olmadı,” dedi hafifçe.

Knox’la birlikte koridorun başında duruyordu. Eli arkadaşının omzundaydı. Onu dizginliyor muydu, yoksa arkasını kolladığını mı gösteriyordu anlayamıyordum.

Knox aniden koridorun başında durmayı bıraktı. Bir an sonra, Warner’ın elleri üzerimden alınmıştı.

“İlk vuruş hakkını ona ver,” diye seslendi Lucian.

Warner’ın kolunu hareket ettirip Knox’un kafasını geriye savuran yumruğu yüzüne indirmesini dehşet içinde izledim.

“Fena değil,” dedi Lucian. Elleri pantolonunun cebindeydi, rahatlığın resmini çiziyordu.

Knox konuşmayı yumruklarına bıraktı. İlk yumruk eski nişanlılığımın burnuna geldiğinde yükselen çığırtaşıyı duydum. Warner körü körüne ona saldırmaya başladığında darbesi omzunu ıskalayıp geçti. Burnu kanlar içinde kalırken, Knox bir yumruk daha attı. Warner yere yığılmadan önce yüzüne bir

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

yumruk daha atılması yeterli olmuştu. Knox onun peşinden yere inmeden önce arkadaşı yanımıza gelip geri çekilmesini sağladı.

Knox kendini kurtarmak için mücadele ederken sakince, “Yeter,” dedi Lucian. “Naomi’yle ilgilen.”

Lucian adımı söylediğinde, karşımdaki adamın bakışları kanlar içindeki eski nişanlımdan ayrılıp beni buldu.

Lucian onu ayağa kaldırırken, “Neler oluyor?” diye hırladı Warner. “Avukatımı arayacağım! Sabaha hapse girmiş olacaksın!”

“O konuda iyi şanslar. Adamın kardeşi polis şefi ve benim avukatım seninkinden on kat daha pahalı. Kapıya dikkat et,” diye uyardı Lucian. Sonra da mutfak kapısını iterek açmak için onun suratını kullandı. Onlar gözden kaybolurken barda bir tezahürat yükseldi.

O sırada camdaki kanlı lekeyi kimin temizleyeceğini düşünmüyordum çünkü Knox tam karşımdaydı ve kızgınlığın bin bir tonuyla bana bakıyordu.

OTUZ BEŞ

HİKÂYENİN TAMAMI VE MUTLU SON

Knox

Naomi, “Tuvalete gitmem gerekiyor,” diyerek hızla tuvalete girdi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım ellerimi yumruk yaparken. Adrenalin ve öfke damarlarımda dolaşüyor, kanımı kaynama noktasına getiriyordu. Onun peşinden kadınlar tuvaletine gitmeyi düşündüm ama Max, Silver ve Fi benden önce davrandı.

“Hepiniz aynı lanet olası zamanda bardan ayrılamazsınız,” diye seslendim kapıdan.

“Siktir git, Knoxy. Bu iş bizde,” diye bağırdı Fi.

“Bu iş de bizde, Knox,” dedi Wraith. Omzuna bir bar havlusu atıp tezgâhın arkasına geçti.

“Hepiniz bira ya da *shot* alacaksınız çünkü başka bir şeyi nasıl dolduracağımı bilmiyorum.”

Müşterilerden gürültülü bir tezahürat yükseldi.

Mutfağın kapısı açıldı ve aşçı Milford bir elinde iki sepet göğüs etli *nacho*, diğerinde havluya sarılı bir buz paketiyle dışarı çıktı. Buzu bana fırlattı, ardından kulak zarımı patlatacak yükseklikte bir ıslık çaldı.

Sloane ayağa fırlayıp sepetleri kaptı. “Hey! Göğüs etli *nacho* siparişini kim verdi?”

Barın her yerinde eller havaya kalktı.

“Eğer birinizin bile yalan söylediğini öğrenirsem, hayatınızı bütün bir yıl boyunca mahvederim.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sloane yumuşak huylu bir kütüphaneci değildi. Uyandığında, Beşinci Dereceden Tehlike'ye dönüşen efsanevi bir öfkesi vardı.

İki el hariç hepsi akıllıca aşağıya indi. "Bu daha iyi," dedi Sloane.

"Biz hallederiz, patron. Sen kadınınla ilgilen," diye ısrar etti Milford.

"Lucian..."

Sırıtarak, "Bay Rollins çöpü çıkarıyor," dedikten sonra mutfığa geri döndü.

Yanına gitmek istedim ancak etrafındakilerin beni ona yaklaştırmama ihtimalinden korkuyordum. Bir pisliği hiç düşünmeden yumruklayabilirdim ama Honky Tonk kadınlarından biraz korkacak kadar aklım vardı.

"Naomi," dedim yumruğumu tuvalet kapısına vurarak. "Eğer kışını kaldırıp buraya gelmezsen ya içeri gireceğim ya da o orospu çocuğunun aklını başına getireceğim."

Kapı açıldı ve akmış göz makyajıyla bana ters ters baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

İçim rahatlarken ona doğru eğildim. "Şimdi sana dokunacağım çünkü buna ihtiyacım var. Ayrıca seni şimdiden uyarıyorum. Eğer sana dokunduğumda ürkersen, otoparka gidip o herifin canını okumaya başlar ve bir daha başka bir kadına dokunamayacak hale gelmesini sağlarım."

Gözleri kocaman açılsa da başıyla onayladı.

Elini tutarken nazik olmaya çalıştım. "İyi miyiz?" diye sordum. Tekrar başıyla onayladı.

Bu cevap benim için yeterince iyiydi. Onu tuvaletlerin ve Fi'nin ofisinin önünden geçirerek ofisime giden bir sonraki koridora çektim.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye inledi. "Çok utandım."

Utanmamıştı. Çok kötü bir şekilde dehşete düşmüştü. Kori-

dora adımı attığımda gözlerinde gördüğüm ifadeyi hayatım boyunca unutamayacaktım.

“Buraya gelip beni geri istediğini çünkü arkasını nasıl temizlediğini özlediğini söyleme cüretine sahipti.”

Elini sıktım. “Dikkatini ver, papatya.”

“Neye? Adamın yüzünü nasıl kıymaya çevirdiğine mi? Sence burnunu kırmış olabilir misin?”

Kırdığımı biliyordum. Amacım zaten tam olarak buydu.

“Dikkatini şuna ver,” dedim kapının yanındaki tuş takımını göstererek. “0522.”

Önce tuş takımına sonra da bana baktı. “Neden bana bu kodu veriyorsun?”

“Eğer o adam veya görmek istemediğin başka biri gelirse buraya geri dön ve bu sayıları tuşla.”

“Ben burada sinir krizi geçirmeye çalışıyorum ama sen benden şifre ezberlememi istiyorsun.”

“Kodu gir, Naomi.”

Bütün erkeklerin ne kadar baş belası olduğu hakkında bir şeyler mırıldanırken söylediğim şeyi yaptı. Haksız da sayılmazdı.

“Aferin kızıma. Yeşil ışığı görüyor musun?” Başını salladı.

“Kapıyı aç.”

“Knox, bara geri dönmem gerekiyor. İnsanlar konuşmaya başlayacak. Altı masam var,” dedi eli kapının kolunda gezinirken.

“Şu lanet kapıyı açıp bir nefes alman gerekiyor.” O muhteşem ela gözleri büyüyünce dünyanın yavaşlayarak durduğunu hissettim. Bunu yaptığında -böyle umutla, güvenle ve biraz da şehvetle yüzüme baktığında, içimde bir şeyler oluyordu. İrdelemek istemediğim şeylerdi çünkü çok iyi hissettiriyordu. Nasıl kötüye gideceğini merak ederek zaman kaybetmek istemiyordum.

“Tamam,” dedi sonunda. Ardından kapıyı iterek açtı.

Onu zorla girişten geçirdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Vay canına, Yalnızlık Kalesi*,” dedi saygıyla.

“Burası benim ofisim,” dedim kuru bir sesle.

“Senin güvenli alanın. Sığınağın. Waylon’dan başka kimse-
nin buraya girmesine izin yok ama az önce bana şifreyi verdin.”

“Beni buna pişman etme,” derken onu kapıya yaslamak için hareket ettim. Onu yakalayıp sıkıca tutma ihtiyacına karşı sa-
vaşıyordum.

“Etmemeye çalışacağım,” diye söz verdi iç çekerek.

Ellerimi başının iki yanına yerleştirirken, “Orada olanlar
tam bir rezaletti,” diyerek konuşmaya başladım.

Yüzünü buruşturdu. “Biliyorum, çok özür dilerim. Gelece-
ğinden haberim yoktu. Düğün için yaptığımız prova yemeğın-
den beri onunla konuşmadım. Onu kalabalıktan uzaklaştırmaya,
aramızda halletmeye çalıştım ama-”

“Bebegim, eğer bir adam seni bir daha o duruma sokarsa,
bacak arasına olabildiğince sert bir şekilde dizini gömmeni is-
tiyorum. Adam iki büklüm olduğunda da o lanet suratına dizini
geçireceksin. Ardından cehennemden kaçır gibi kaçacaksın.
Olay çıkması umurumda değil. Umurumda olan şey, barıma
girdiğimde ellerini kadınının üzerine koyan bir herifle karşı-
laşmam.”

Altdudağı titriyordu ve şu anda Warner Adı Ne Sikim’sse onu
yakalayıp kafasını camdan içeri geçirmek istiyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Bebegim, üzgün olmanı istemiyorum. Korkmanı istemi-
yorum. O pislik herif sana el sürebileceğini düşündüğü için
benim kadar kızgın olmanı istiyorum. Kendi değerini bilmeni
istiyorum, böylece akli başında hiç kimse sana böyle davran-
abileceğini düşünemez. Anladın mı beni?”

Belli belirsiz başını salladı.

“Güzel. Sanırım bana tüm hikâyeyi anlatmanın vakti geldi,
papatya.”

* *The Fortress of Solitude*: Jonathan Lethem’in Brooklyn’de geçen ve 1970’leri, 80’leri
ve 90’ları kapsayan 2003 yılında yayınlanmış yarı otobiyografik romanı. (ç.n.)

“Konuşmamıza gerçekten gerek yok...”

“Bana her şeyi anlatana kadar bu odadan çıkmayacaksın. Yani her bir lanet olası şeyi demek istiyorum.”

“Ama ikimiz gerçekten birlikte değ-i-”

Dudaklarını parmaklarımın arasına alarak kapattım. “Hayır, Naomi. Lanet olası sıfatlar umurumda değil. Ben seni önemsiyorum ve eğer konuşmaya başlamazsan, bunun bir daha asla yaşanmaması için yapmam gerekenleri gerçekleştiremem.”

Uzun bir süre hareketsiz kaldı.

“Eğer sana söylersem işe geri dönmeme izin verecek misin?” diye sordu parmaklarımın arasından.

“Evet. İşe dönmene izin vereceğim.”

“Peki, eğer sana söylersem Warner’in peşine düşmeyeceğine söz verir misin?”

Bunun hiç hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. “Evet,” diye yalan söyledim.

“Pekâlâ.”

Elimi çektim, o da kolumun altından geçerek odanın ortasında, masa ve kanepenin arasında durdu.

“Bu benim hatam,” diye başladı.

“Saçmalık.”

Dönüp bana bir bakış fırlattı. “Balkondaki yaşlı *Muppet** amcalar gibi araya gireksen sana hiçbir şey anlatmam. İkimiz de burada açlıktan ölürüz. Eninde sonunda birileri çürüyen bedenlerimizin kokusunu alıp kapıyı kırar.”

Masamın ön tarafına yaslanıp bacaklarımı uzattım. “Pekâlâ, ahmakça analizine devam et.”

“Mükemmel bir aliterasyon,” dedi Naomi.

“Konuş, papatya.”

Nefesini dışarı üfleyerek verdi. “Pekâlâ, tamam. Bir süredir beraberdik.”

“Geçmişiniz vardı. Durumu anladın, sen hayatına devam ettin ama o etmedi.” Başını salladı.

* *Muppet* olarak adlandırılan kuklalar ekseninde geliştirilmiş bir televizyon şovu. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Yeterince uzun süredir birlikteydik, gözüm bir sonraki adımdaydı.” Bana baktı. “Benim bu özelliğimi biliyor musun bilmiyorum ama listemdeki şeyleri kontrol etmeyi çok severim.”

“Hadi ya?”

“Her neyse, kâğıt üzerinde uyumluyduk. Mantıklı geliyordu. Birlikteliğimiz mantıklıydı. Warner gelecek yılın tatil planlarını yapıyor sayılmazdı fakat düşündüğüm kadar hızlı hareket etmiyordu.”

“Ona konuşmayı bırakmasını ve söylediklerini artık gerçekleştirmesi gerektiğini söyledin,” diye tahmin yürüttüm.

“Evet ama çok daha anlamlı bir şekilde bunu yaptım. Ona ilişkimizde bir gelecek gördüğümü söyledim. Ailesinin şirketinde çalışıyordum, üç yıldır çıkıyorduk. Gayet mantıklıydı. Benimle birlikte olmak istemiyorsa beni bırakması gerektiğini söyledim. Birkaç haftanın ardından, en sevdiği İtalyan restoranında masanın üzerine bir mücevher kutusu bıraktığında bir yanım çok rahatlamıştı.”

“Peki diğer yanın?”

“Sanırım bunun bir hata olduğunu tam olarak o anda anladım.”

Başımı iki yana sallayıp kollarımı kavuşturdum. “Bebeğim, bunun bir hata olduğunu çok önceden biliyordun.”

“Geç farkına varmakla ilgili ne söylendiğini bilirsin.”

“Kendini aptal gibi hissettirdiğini mi söylerler?”

Dudakları kıvrıldı. “Onun gibi bir şey. Bence hepsini duymak istemezsin.”

“Bitir şunu,” diye homurdandım. “Nash’in vurulduğu gece sana içimi döktüm. Böylece ödeşmiş olacağız.” Bir iç çektiğinde mücadeleyi kazandığımı anladım.

“Sonrasında düğünü planlamaya başladık. Biz derken annesi ve beni kastediyorum çünkü o sadece işle meşguldü. Ayrıntılarla uğraşmak istemiyordu. Şirkette bazı şeyler oluyordu, çok fazla stres altındaydı. Daha fazla içmeye başladı. Küçük şeyler için bana kızıyordu. Daha iyi olmaya, daha fazlasını yapmaya, daha az şey beklemeye çalıştım.”

Ellerim o sik suratlının boğazını sıkmak için kaşınıyordu.

“Düğünden yaklaşık bir ay önce başka bir çiftle yemeğe çıkmıştık ve o içkiyi fazla kaçırmıştı. Bizi arabayla eve götürüyordum. Yoldayken beni diğer adamla flört etmekle suçladı. Güldüm. Çok absürttü. Fakat o, bunu komik bulmadı...” Duraksayarak yüzünü buruşturdu.

“Söyle,” dedim huysuzca.

“Be-beni saçımın yakalayıp başımı geriye doğru çekti. O kadar şaşırmıştım ki yoldan çıktım, neredeyse park halindeki bir arabaya çarpıyordum.”

Masadan kalkıp otoparka koşarak bu herifi tekmelememek için kendimi zor tuttum.

“Öyle demek istemediğini söyledi,” diyerek sözleri içimde saatli bir bomba patlatmamış gibi anlatmaya devam etti. “Çok özür diledi. Bir hafta boyunca bana her gün çiçek gönderdi. ‘Stres yüzünden,’ dedi. Bizi geleceğe hazırlamak için terfi almaya çalışıyordu.”

Bastırılmış öfkemde boğuluyordum, daha ne kadar sakinmiş gibi davranabileceğimden emin değildim.

“Düğün gününe çok yaklaşmıştık ve o gerçekten üzgün görünüyordu. Tabii ben de ona inanacak kadar aptaldım, bir sonraki adıma geçmek için çok hevesliydim. Her şey iyiydi. İyiden de öteydi. Ta ki prova gecesine kadar...”

Parmaklarımın kollarıma gömüldüğünü hissettim.

Naomi artık önümde volta atıyordu. “Provaya içki fabrikası gibi kokarak geldi, yemek sırasında birkaç kadeh daha içti. Annesinin, ‘*Keşke daha fazla kişiyi davet edebilseydim ama kızın ailesinin parası yetmediği için davet edemedim,*’ diye küçümseyici yorumlar yaptığına kulak misafiri oldum.”

Belli ki sik suratlının annesinin de canına okunması gerekiyordu.

“O kadar kızmıştım ki restorandan çıktığımızda bu konuda onunla yüzleştim.” Ürpermesiyle diş dolgularımı toz haline ge-

tireceğimden korktum. “Tanrıya şükür, otoparkta sadece ikimiz vardık. Ailem çoktan eve gitmişti. Stef ve düğün ekibinin geri kalanı hâlâ içerideydi. Warner çok öfkeliydi, bir düğmesine basılmış gibi davranıyordu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.”

Gözlerini kapattığında o anı yeniden yaşadığını anladım.

“Suratımın tam ortasına bir tokat attı. Sertçe. Beni yere düşürecek kadar olmasa da aşağılayıcı derecede sertti. Şok içinde yanağımı tutarak öylece durdum. Böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum.”

Sanki darbeyi hâlâ hissediyormuş gibi elini yanağına götürdüğünün farkında olduğundan şüpheliydim.

Kendimi daha fazla tutamadım. Kapıya doğru döndüm. Ellerini sırtımda hissettiğimde kapı kolunu sökmeye hazırdım.

“Knox, nereye gidiyorsun?”

Kilidi çevirip kapıyı açtım. “Sığ bir mezar kazmaya, böylece yumruk atmaktan yorulduktan sonra onu koyacak bir yerim olacak.”

Tırnakları tişörtümün üzerinden tenime batıyor, bana öfke dışında hissedecek başka bir şey veriyordu.

“Beni yalnız bırakma,” diyerek kendini sırtıma bastırdı.

Siktir.

“Sonra volta atmaya ve bağırmaya başladı. Benim hatam olduğunu söyledi. Evlenmeye hazır değilmiş. Özel hayatına odaklanmadan önce gerçekleştirmek istediği hedefleri varmış. Onu zorlamak benim hatammış. Tek yapmaya çalıştığı bana istediğim her şeyi vermekmiş ama ben istemediği düğünümüzden bir gece önce ona şikâyet edip duruyormuşum.”

“Bu tamamen saçmalık, Naomi. Sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

“Evet,” dedi tiz bir sesle, ardından alnını kürekkemiklerimin arasına yasladı. Tişörtümde nemli bir sızıntı hissettim.

Lanet olsun.

Dönüp onu kollarıma alarak yüzünü göğsüme bastırdım. Nefesi kesilmişti. “Bebeğim, beni mahvediyorsun.”

“Öyle utandım ki,” diye fısıldadı. “Sadece bir tokattı. Beni hastanelik etmedi. Hayatımı tehdit etmedi.”

“Ama bu durum, o hareketi haklı çıkarmaz. Bir erkek bir kadına el kaldırmaz. Asla.”

“Ama tam olarak masum sayılmazdım. Bir adamı benimle evlenmesi için zorlamaya çalıştım. Bana vurduktan sonra bile ona neredeyse ‘evet’ diyecektim. Ne kadar acınası, değil mi? O kilise bodrumunda elbisemle oturmuş, evlenmezsem başkalarının ne düşüneceği konusunda endişeleniyordum. O insanları hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyordum.”

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını parmaklarımla sildim. Her biri kalbime saplanmış birer bıçak gibiydi.

“Tina beni arayıp başının dertte olduğunu söylemeseydi doğru seçimi yapmış olur muydum hâlâ bilmiyorum. İşte o zaman, bunu yapmayacağımı anladım.”

Tina yaptığı onca şeyden sonra, en azından kardeşine tam da ihtiyacı olduğu anda gerekli bahaneyi vermişti.

“Papatya, sen o adama bir seçenek sunmuşsun. Seçeneklerin ne kadar boktan olduğu önemli değil. Her şeye rağmen bu onun kendi tercihiydi. Hayatının geri kalanını seninle ya da sensiz geçirecekti. Fakat o seni inciterek bir tercih hakkı *tanımamış*.”

“Ama bana söylemeye çalıştığı şeyi dinlemem gerekirdi. Bağlanmak istemedi ama onu buna zorladım.”

“Seçme şansı vardı,” diye tekrarladım. “Bak... bir erkek bir kadına tamamen bağlanmıyorsa bunun bir nedeni vardır. Belki daha iyi bir şey arıyordur. Belki de senin dünyandaki yerinden memnundur ve kendi dünyasında sana yer açmak istemiyordur. Her iki durumda da zorlanmadığı sürece ilerleme kaydedemez.

“Bunun sonrasında o soruyu sorsa ve mihrapta görünse de bunun kendi fikri olmadığı gerçeğine tutunur. Ellerini ilişkinin tüm sorumluluğundan çeker. Ama işin özü şu ki, o adamın attığı her adımda tercih hakkı vardı. Sen onu hiçbir şeye zorlamadın.”

Yere baktı. “Onun için yeterince iyi olduğumu hiç düşünmedi.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bebegim, asıl gerçek şu: En iyi gününde bile *senin* için asla yeterince iyi olmayacaktı ve bunu gayet biliyordu.”

Bu yüzden onu manipüle etmişti. Kendisini daha güçlü ve kudretli göstererek daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmıştı. Bunu fiziksel güç kullanarak yapmıştı. Sonrasında her şey daha da kötüye gidecekti.

“Kahretsin, Knox. Şu anda bana böyle tatlı davranamazsın!”

“Sakın *ağlama*. Seni hiç hak etmeyen bir pislik için bir damla daha gözyaşı dökme. Yoksa gidip onun kollarını ve bacaklarını kıracağım.”

Gözlerini yere indirdikten sonra tekrar bana baktı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Burada olduğun için. Benimle... ilgilendiğin, sebep olduğum pisliği temizlediğin için. Bunun anlamı gerçekten çok büyük.”

Bir damla gözyaşını daha parmaklarımla sildim. “Ağlamakla ilgili ne demiştin?”

“Bu *senin* içindi, onun için değil.”

Warner’ın peşine düşüp çizmelerim aşınana kadar karnına tekme atmak yerine daha önemli bir şey yaptım. Dudaklarımı aşağıya indirip onunkilere tutundum. Anında yumuşayıp uysallaştı. Teslim oluyordu. Sırtını kapıya yaslaması için bizi döndürdüm.

“Knox?” diye fısıldadı.

Sonra dizimi kalçalarının arasına bastırdım, ağzını yağmalarken kalçalarımla onu kapıya sabitledim. Kollarımda eridi, istekli ve muhtaçtı.

Anında sertleştim.

Aletimi ona doğru bastırduğымda boğazının ardından çıkardığı küçük seksi inilti aklımı kaçırmama sebep oldu. Etrafımızdaki hava elektriklenene, kanımı pompalayan nabız onun kalp atışlarıyla eşleşene kadar onu yaladım, öptüm ve tadına baktım.

Elimi vücutlarımızın arasına ve nefret etmekten zevk aldı-

ğım eteğinin altına sokmadan önce aletimi ona doğru bir, iki, üç kez bastırdım.

İç çamaşırının ipek kenarını bulduğumda hırladım. Sadece dokusundan bile ona aldıklarımın biri olduğunu anlamıştım. Ona verdiğim bir şeyi tenine yakın, sadece benim görebileceğim şekilde üstüne giydiğini bilmek çok hoşuma gidiyordu.

“Senin enerjinin bir saniyesini bile hak etmiyor. Bunu asla hak etmedi,” derken iç çamaşırını incelikten yoksun bir şekilde yana doğru çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken gözleri arzuyla parlıyordu.

“Sana neyi hak ettiğini hatırlatıyorum.”

İki parmağımı onun ıslak sıcaklığına ittiğimde attığı çığlığı ağızla yuttum. Şimdiden etrafımda kasılıyor, boşalmak için yalvarıyordu. “Durmamı istiyor musun?” Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama o beni betondan daha sert hale getirmişken yumuşak ya da nazik olamazdım.

“Eğer durursan seni öldürürüm,” diye inledi.

“İşte benim kızım,” dedim boynunun hassas derisini ısırarak.

Yavaş hareketlerle başlayıp hızlanarak parmaklarımla onu becerdim. Ona verdiğim orgazmı mahvolmasını izlemek için saplantılı bir arzuyla bakışlarını üzerimde tutmasını sağladım. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun tadına bakmam gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde inledi. Ağızımı bacaklarının arasına bastırduğumda iniltisi kısık bir çığlığa dönüştü.

“Elimi becer, Naomi. Ben seni boşaltırken elimi becer. Kim olduğunu hatırla. Neleri hak ettiğini.”

Bu verdiğim son emirdi çünkü artık dilim hassas klitorisinin üzerinde daireler çizmekle meşguldü. Bedeni yüzüme doğru kıvrılırken tadı cennet gibiydi.

Alelim fermuarımın arkasında o kadar yoğun bir ihtiyaçla zonkluyordu ki kendime şaşıyordum. *O benimdi*. Ona sahip çıkmak, onu kendime ait kılmak istiyordum. Böylece dışarıdaki pislikler bu konuda hiç şansları olmadığını bilecekti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Knox,” diye inlerken parmaklarımı kavrayışını ve çekişini hissettim. Öyle güzeldi ki.

“İşte böyle bebeğim,” diye mırıldandım. “Beni içinde hisset.” Dilimle şişmiş tomurcuğun üzerinde gezinerek nazikçe emdim.

Sarsıcı bir inilti çıkardığında parmaklarımın etrafında parçalandığını hissettim. Bu kadın bir mucizeydi. Bir sanat eseriymiş. Kimse onu hak etmiyordu. Warner hak etmiyordu. Ben bile hak etmiyordum.

Ama bir şeyi hak etmiyor olmak onu almaya engel değildi.

Dalgalar kırıldı. Kasılmalar durgun bir çırpınışa dönüştü ama aletim hâlâ ağır içindeydi. Kendimi ona doğru itmek ve orgazmının yankılarını tenimde hissetmek istiyordum.

Naomi beni ayağa kaldırdı, parmakları kemerimdeydi. Ereksiyonumu saygı duyarak serbest bırakıp dizlerinin üzerine çöktüğünde avuçlarım kapıya gitti.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Naomi.” Fısıltım ihtiyaçtan dolayı sert çıkmıştı.

“Yapmak istiyorum.”

Dudakları hafifçe ayrılmıştı. Sıcak nefesini kalçamda hissettiğimde aletim sarsıldı. Naomi onaylayan bir ses çıkardı. Bir şey söylememe ya da yapmama fırsat kalmadan aletim o mükemmel dudakların arasında kayboldu.

Bir yıldırım tarafından çarpılmış gibi hissediyordum.

Son mantıklı düşüncem, Warner Siksuralı’yı hayatının kavgasından kurtaran tek şeyin, bu kadının aletim üzerindeki hareket eden mükemmel ağzı olduğuydu.

OTUZ ALTI

HIRSIZLIK

Knox

Nash esnedi ve elini yüzünde gezdirdi. Eşofmanıyla yemek masasında oturuyordu. Her zaman sinek kaydı tıraşlı olan suratında sakallar çıkmaya başlamıştı.

“Bak, sana söyledim. Vurulma anına dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Arabayı kenara çektiğimi bile hatırlamıyorum.”

Saat gecenin ikisini geçiyordu. Lucian durumları birlikte değerlendirmemiz konusunda ısrar etmişti.

Naomi'nin bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefona baktım. Eve vardığında mesaj atması gerekiyordu. Geçirdiği geceden sonra eve tek başına gitmesine izin vermek beni rahatsız etmişti ama Lucian, erkek kardeşimle bir konuşma yapmamız gerektiği konusunda ısrarcıydı.

“Bu normal mi? Hatırlamamak yani?” diye sordum.

Nash sağlam omzuyla omuz silkti. “Ben nereden bileyim? İlk defa vuruldum.”

Küstahlık yapıyordu ancak gözlerinin altında gecenin geç bir saatinde olmamızla ilgili olmayan gölgeler vardı.

Diğer yandan, Lucian formuna daha yeni kavuşuyormuş gibi görünüyordu. Üzerinde pahalı bir takım elbiseden geriye kalanlarla oturuyordu. Kravatı ve ceketi Nash'in koltuğunun arkasından sarkıyordu. Bu adam çocukken bile az uyurdu, uykusu da oldukça hafifti. Her yatıya kalışımızda en son uyuyan ve ilk uyanan o olurdu. Geceleri onu hangi şeytanların uyutma-

dığı konusunda hiç konuşmamıştık. Bunu yapmak zorunda da değildik.

“Araç kamerası görüntülerine ihtiyacımız var,” dedi Lucian. Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı, elinde bir bardak viski vardı.

Kardeşim çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Siktir git, Luce. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bahsettiğin şey devam eden bir soruşturmanın kanıtı. Kanun ve nizamın senin için çok şey ifade etmediğini biliyorum...”

“Amacımız aynı. Sana iki kurşun sıkıp ölüme terk etmeye çalışanın kim olduğunu bulmak,” diye araya girdim. “Senin yerinde olsaydım, fazladan göz ve kulaklara kızmazdım.” Telefonuma tekrar baktım.

Hiç mesaj yoktu.

“Sorunun ne senin?” diye sordu Nash. Başını telefonuma doğru sallıyordu. “Liza J yine *Words with Friends*’te* kışını mı tekmeliyor?”

“Naomi henüz eve gitmedi.”

“Arabayla beş dakikalık mesafe,” diye belirtti Nash.

Lucian bana baktı. “Ona söylemedin mi?”

“Neyi söylemedi mi?”

“Naomi’nin eski sevgilisi bu gece Honky Tonk’a geldi. Elleri onun üzerindeydi, kızı korkuttu.”

“Tanrım, cesedi nereye koydun?”

Lucian sinsice gülümsedi. “Bilmek istemezsin.”

Nash burun kemerini sıktı. “Bu evrak işlerini gerçekten istemiyorum.”

“Sakin ol,” dedim. “Adam ölmedi ama o lanet olasıca yüzünü bir daha bu kasabada gösterirse olacaklara dair hiçbir söz veremem.”

“Knox ona tanıkların önünde ilk vuruş hakkını tanıdı,” diye açıkladı Lucian.

* Çok oyunculu bir bilgisayar kelime oyunu. (ç.n.)

“Tanıkların önünde başka ne yaptı? Lanet boynunu mu kırdı?”

“O aptalın sadece burnunu kırdı. Adama otoparka kadar eşlik ettim ve bir daha Naomi’nin yüz kilometre yakınına gelirse avukatımın onu, ailesini ve ailesinin işini iflasa sürüklemeyi kişisel görevi haline getireceğini anlamasını sağladım.”

“Ek olarak, adamın yüzünü mutfak kapısına çarptı,” diye ekledim neşeyle. Hakkını göz önüne sermek istiyordum.

Kardeşim Lucian’ın önüne koyduğu el değmemiş viskiyi alıp hızla içti. “Lanet olsun, bir şeylerin dışında bırakılmaktan nefret ediyorum.”

“Pek bir şey kaçırmadın,” dedim.

“Burada ne yapıyorsun o zaman?” diye sordu bana bakarak.

“Siz iki baş belasına bakıyorum.”

“Evde onunla olman gerekirken burada bize bakarak ne yapıyorsun? Muhtemelen tüm bu olanlar yüzünden kafası karışmıştır. Korkmuştur. Utanmıştır. Vesayet duruşmasında nasıl görüneceği konusunda endişelidir. İhtiyacı olan son şey, Tina olayının üstüne bir de bu konunun eklenmesi.”

Kardeşimin Naomi’yi bu kadar iyi tanıması hoşuma gitmemişti.

“O iyi. Konuşarak hallettik. Kafanı kışından çıkarıp araç kamerası görüntülerini verdiğin anda onun evine gideceğim.”

“Tina olayı da ne?” diye sordu Lucian.

Nash ona kadının yaptığı hırsızlıkların ayrıntılarını anlatırken telefonum çaldı. Cevap vermek için yerimden fırladım.

“Tam zamanında, papatya.”

“Knox?” Adımı söyleme şekli tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

“Sorun ne?” derken arabamın anahtarlarını kapmıştım bile.

Nash ve Lucian da benimle birlikte hareketlenerek ayağa kalktı.

“Evde biri varmış. Biri zorla içeri girmiş. Her yer darmadağın. Bunu temizlemek sonsuza kadar sürecektir.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Hemen evden çık,” diye hırladım.

Lucian ceketini silkiyor, Nash de eşofmanının üstüne bir tişört giymek için elinden geleni yapıyordu. Ona spor ayakkabılarını fırlattım.

“Burada kimse yok. Kontrol ettim,” dedi Naomi.

“Bu konuyu sonra konuşacağız,” diye sertçe onu temin ettim. “Şimdi lanet arabana geri dön, lanet kapılarını kilitle ve Liza’nın evine git. Baban seni almaya gelene kadar sakın arabandan inme.”

“Knox, saat gecenin yarısı...”

“Kolonoskopinin ortasında bile olsa umurumda değil. Hemen arabaya bin. Şimdi telefonu kapatıyorum ama senden Nash’i aramanı istiyorum. Ben babanı ararken onunla konuşmaya devam et.”

“Knox...”

“Benimle tartışma, Naomi. Bin şu lanet arabaya.”

Alçak sesle homurdandığını duydum, hemen sonra kontağın çalıştığını gösteren sesler geldi. “Aferin kızıma. Nash’i ara.”

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım ve rehberimde babasının numarasına doğru ilerledim.

“Kulübe mi?” diye sordu Nash. Telefonu aydınlandığında ekranda Naomi’nin adı yanıp söndü.

“Evet.”

“Ben kullanırım, Nash,” dedi Lucian. Kapının yanındaki kancadan anahtarları almıştı.

“Polis aracını kullanamazsın, Luce,” diye karşı çıktı Nash.

“İzle ve gör.”

Naomi’nin babası telefona cevap verdiğinde, “Selam, Lou?” dedim. “Bir sorunumuz var.”

Hızla ilerliyorduk. Lucian ve Nash arka koltuktaydı, Knock-

emout Polis Karakolu aracının ışıkları yanarken süratli bir araba kovalamacasının ortasındaymış gibi görünüyorduk.

Köpekler dahil herkesin büyük evin verandasında olduğunu gördüğümde ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı. Ağzımdan çıkan “içeride kalın” sözünün hangi kısmını anlamamışlardı?

Naomi'nin kulübesinin önünde frene bastım.

Lucian kayarak bana yaklaşınca ona doğru döndüm. “Bana bir iyilik yap ve herkesi içeri al. Birilerinin onları toplamaya başlamasını beklemek zorunda kalmasınlar.”

Tek kelime etmeden başını salladı ve gecenin içinde kaybolup gitti. “Destek yolda,” dedi Nash. Verandanın basamaklarını koşarak çıktı. Paravan kapı tek menteşesinden sallanıyordu, arkasındaki kapı ise ardına kadar açılmıştı.

“Naomi içeride kimsenin olmadığını söyledi.”

“Peki bunu nereden biliyor?” Nash'in sesi neredeyse benim kadar kızgın geliyordu.

“Çünkü beni aramadan önce elinde bir ekmek bıçağıyla evin içinde dolaşmış.”

“Bu konuyu onunla konuşacaksın, değil mi?”

“Sence?”

“Bence konuşacaksın.”

İtiraf etmeliyim ki, kardeşimin yanıma geri dönmesi güzel bir şeydi. “Siktir,” dedim içeri girdiğimizde.

Ev için “darmadağın” kelimesi çok yetersiz kalırdı. Kanepe minderleri yere atılmıştı. Masanın tüm çekmeceleri çekilip içindekiler etrafa saçılmıştı. Elbise dolabı açılmış, içindeki eşyalar oturma odasına fırlatılmıştı.

Mutfak dolaplarının ve çekmecelerinin içleri boşaltılmıştı. Buzdolabının kapağı açıktı, yiyeceklerin yarısı yer döşemesinin üzerine dökülmüştü.

“Birileri sinirlenmiş ve acelesi varmış,” diye gözlemini dile getirdi Nash.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Öfkemi bastırmaya çalışarak merdivenleri çıkmaya başladım. Naomi bir gecede iki kez saldırıya uğramıştı ve her seferinde bir adım geride kalmıştım. Kendimi... hem çaresiz hem de işe yaramaz hissediyordum. Onu güvende tutamadıktan sonra, tam olarak ne işe yarıyordum ki?

Ardımdan kardeşimin sesini duydum, merdivenleri benden daha yavaş çıkıyordu.

Koridorda Waylay'ın pembe yorganını görünce odasına yöneldim. Birinci kattan daha kötü durumdaydı. Yeni giysileri dolaptan ve şifoniyerden sökülerek alınmıştı. Yatak örtüsü takımı yırtılmış, yatağın minderi ters çevrilip duvara yaslanmıştı. Hayatım boyunca bu duvarlarda asılı duran resim çerçeveleri yerdeydi. Bazıları kırılmıştı.

Nash yüksek sesle, "Eski sevgili mi, yoksa kız kardeş mi?" dedi merakla.

Naomi'nin yatak odası aceleyle dağıtılmıştı. Yatak çarşafı kaldırılmış, dolap açılıp boşaltılmıştı. Şifoniyer de aynı şekildeydi.

Şifoniyerin üstünde Tina'nın yaptığından kuşkulandığım kozmetik ürünlerden oluşan bir dağınıklık vardı. Aynanın üzerine rujla "SÜRTÜK" yazılmıştı.

Rujun tonuyla hiç ilgisi olmayan bir kırmızılık görmeye başlamıştım.

"Sakin ol," dedi Nash. "Sinirlenip öfke nöbetine kapılmanın sana bir faydası olmayacak."

Üst kattaki her köşeyi dikkatlice araştırdıktan sonra evin boş olduğundan emin olduk. Tekrar birinci kata indiğimizde kardeşimin rengi solmuş ve terlemişti, bu sırada iki polis aracı daha olay yerine gelmişti.

Etraftaki orman, polis ışıkları yüzünden mavi ve kırmızıya boyanmıştı.

Ciğerlerime temiz hava almak için ön verandaya çıktım, böylece içimde yükselen öfkeyi bastırabilecektim.

Onu gördüm. İş kıyafetleri hâlâ üstündeydi, üzerine büyükbabamın eski pazen gömleklerinden birini almış halde toprak yolda duruyordu. Waylon onun bacaklarına yaslanmıştı, bir av köpeği kadar korumacı görünüyordu.

Verandanın basamaklarını koşarak geçtiğimin farkında bile değildim. Tek bildiğim ona doğru çekildiğimdi.

“İyi misin?” diye sorarken endişeli görünüyordu.

Başımı iki yana salladım ve kollarımı ona doladım. *Bana* iyi olup olmadığımı soran kişi *oydu*. “İyiyim,” diye yalan söyledim.

OTUZ YEDİ

TIRAŞ VE SAÇ KESİMİ

Naomi

Knockemout'u dikiz aynasında görünecek kadar geride bıraktığımızda, "Nereye gidiyoruz?" dedim Knox'a.

Waylay arka koltuktan, "Alışverişe mi gidiyoruz?" diye umutla sordu.

Geçici olarak Liza J'in evine taşındığımız haberini iyi karşılamıştı. Tabii ki ona kulübede bir böcek sorunu olduğunu ve birkaç günlüğüne herkesle birlikte Liza'da kalacağımızı söyleyerek açıkça yalana başvurmuştum.

Waylay uzun süre boyunca yatıya kalacağımız için çok heyecanlıydı.

Diğer yandan, annem ve babam şu anda zorlanıyordu. Sorun aynı çatı altında olmamız değildi. Bu kısım onları neredeyse mest etmişti. Ama Knox gerçeği söylemem için ısrar edip Warner'ı neden terk ettiğimden başlayarak tüm gerçeği anlatmamı istemişti.

Annem sabahın dördünde Facebook'tan Warner'ın annesine sert bir mesaj yazarken, Knox da babamın eski nişanlığının peşinden gitmesini fiziksel olarak engellemek zorunda kalmıştı.

Lucian barda sadece yumruklaşmakla kalmadıklarını, Knox'un adamın burnunu kırdığını söyledikten sonra babam oldukça sakinleşti.

Gerçek, tıpkı beklediğim gibi acı vericiydi. Tam da bu yüzden en başta paylaşmamıştım. Ama annem ve babam bu gerçeğin ağırlığına rağmen ayakta kalmayı başarmıştı.

Annemin kaygı kreplerini yememizin ardından, Knox'la çocukluk odasındaki yatağa yığılmadan önce neredeyse sabah beşe kadar konuşmuştuk. Asla uyuyamayacağımdan emindim ama ağır kolları beni yanına sabitleyince kendimden geçmiş, rüyasız bir uykuya daldığım için saat ona kadar orada kalmıştım.

Uyandığımda yalnızdım çünkü Waylay'i yatıya kaldığı yerden almak için kasabaya inmişti.

Devasa kahve fiçimi alıp ön verandada onları beklerken anlaşılmamızın çizgilerini bulanıklaştırmaya devam etmesini düşündüm. Eve dönüşleri, Knox'un elini yeğenimin sapsarı kafasının üstüne koyup saçlarını karıştırması, onu şefkatle iterek sakalaşması.

Kalbimdeki çizgilerin ne kadar bulanıklaştığını da fark etmiştim. Başım beladaydı. Ama bu belanın hırsızlık, suçlu bir kız kardeş ya da eski bir nişanlıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bunu yapmayacağım konusunda yemin ettiğim adama âşık oluyordum. Knox durumu imkânsız hale getirerek bunu kaçınılmaz kılmıştı.

Ne yazık ki o anda, tamamen unuttuğum yaşam değerlendirmesini yapmak üzere sosyal hizmet görevlisi gelmişti. Waylay'i ev sahibimizin evine götürmeye çalışırken Bayan Suarez'in yüzündeki şaşkın ifadeyi tahmin etmem mümkün değildi, bir yandan da ziyaretine neden hazırlıksız olduğumuza dair muğlak bir bahane uydurmaya çalışıyordum.

Neyse ki Knox bir kez daha devreye girmiş, Waylay'den yolda içmek üzere bize kahve getirmesi için mutfaka gitmesini istemişti. Waylay gözden uzaklaşınca Bayan Suarez'e durumu açıklayan kişi olma görevini de üstlenmeyi ihmal etmedi.

Bunun vesayet duruşması için ne anlama geldiği konusunda iyi şeyler hissetmiyordum.

"Alışverişe gitmiyoruz," dedi Knox. Otoyola gitmek için rampayı çıkıyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Arkadaki eşyalar ne için?” diye sordu Waylay.

Birden fazla hırsızlık olayına izin vermem yüzünden sosyal hizmet görevlimizin ne düşündüğü konusunda çıldırmakla birlikte, şu anda oldukça meraklı hissediyordum. Kamyonetin arkasındaki kasanın kapağını kapatmadan önce bagajda bir düzineden fazla alışveriş torbası görmüştük.

Knox, “Erzak,” dedi gizemli bir şekilde.

Telefonu çaldığında ekranda Jeremiah’in adını gördüm. Arayanı selamlamak için, “Evet,” dedi.

Asla havadan sudan konuşacak biri değildi.

“Kırk beş dakika içinde orada oluruz,” dedi telefona. “Evet, orada görüşürüz.”

Bu konuşmada “orası” olarak bahsettikleri yer, Washington’ın eteklerinde bir evsizler barınağı olan Hannah’nın Yeri’ çıkmıştı.

Çitlerle çevrilmiş geniş bir arsa üzerinde bulunan yeni bir tuğla binaydı. Knox kamyoneti kapıdan içeri sürerek direksiyonu Jeremiah’in bir tentenin altında durduğunu gördüğüm bina girişine doğru çevirmişti.

Biz arabadan inerken sırtarak, “Yedek oyuncular da geldi,” dedi Jeremiah. “Harika iş çıkarmışsın, Way.”

Waylay bir elini kaldırıp gururla başının etrafına taç gibi işlediği küçük Fransız örgüsünü okşadı. “Teşekkürler.”

Jeremiah’in yanındaki kadın kısa boylu, hantal ve çok ama çok cesur biriydi çünkü hemen Knox’a doğru ilerleyip onu sıkıca kucaklamıştı. “İşte benim ikinci favori kuaförüm.”

Knox da ona sarıldı. “Bu sefer birinciliği nasıl kaybettim?”

Kadın geriye çekilip haince sırttı. “Jer bana iki yüz rulo tuvalet kâğıdı getirdi.”

“Ne getirdiğimi gördükten sonra benim hakkımda ne düşüneceğini göreceğiz.”

* 1984 yılında Roanoke Vadisi Bölgesi’ndeki şiddet görmüş kadınların ihtiyaçlarına hizmet etmek için kurulan ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. (ç.n.)

“Görüyorum ki, bana iki yeni gönüllü getirmişsin.”

“Shirley, Naomi ve Waylay’le tanış,” dedi Knox. “Shirley bu barınağı yönetmek için milyonluk bir şirketteki işinden ayrıldı.”

“Günlerini iyilik yaparak geçirmek varken, kim yönetim kurulu odalarına ve köşe ofislere ihtiyaç duyar ki?” Shirley önce benim sonra da yeğenimin elini sıktı.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedim.

“Ben de öyle, özellikle de iki eliniz birden çalışıyor ve rafları doldurup kutuları paketlemekten çekinmiyorsanız.”

“Hazırız,” derken biraz asık suratlı görünen Waylay’i dirseğimle dürttüm.

“Onları istediğin yere yerleştir,” dedi Knox. “Ben dükkânı hazırladıktan sonra başlayalım.”

Shirley içeri girerken onu takip ettik. “Alışveriş yapmayı tercih ederim,” diye fısıldadı Waylay.

“Belki daha sonra bir alışveriş merkezi bulabiliriz,” dedim omuzlarını sıkarak.

Kesin olan tek bir şey vardı. Knox Morgan sürprizlerle doluydu.

Knox ve Jeremiah’ın derme çatma açık hava salonlarını uzun pencerelerden izlerken, “Bunu yapmaları çok havalı sanırım,” dedi Waylay.

Biz iki saat boyunca diğer gönüllülerle birlikte yiyecek ve giyecek bağışlarını türlerine göre ayırırken, Knox ve Jeremiah da kaldırırma kurulan tentenin altındaki sandalyelerinde barınak sakinlerini ağırlamakla ilgileniyordu.

Sonbahara doğru ilerleyen güzel bir gündü ve ortama şenlik havası hâkimdi. Personel, gönüllüler ve sakinler büyük asi bir aile oluşturmuşlardı. Evsizlik gibi kasvetli bir şeyi, güçlendirilmesi gereken bir etiket yerine fethedilmesi gereken bir zorluk gibi gösteriyorlardı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Knox ve Jeremiah birlikte boş verilmiş, şekil almaz dağınık saçları şık ve stil sahibi görünümlere dönüştürdüler. Üstelik bunu yaparken, müşterilerin kendilerine olan bakış açılarını değiştirdiklerini de fark ettim.

Şu anda, Jeremiah küçük bir çocuğun siyah saçları üzerinde el jiletiyle çalışıyor ve neredeyse sürekli kıkırdamasını sağlıyordu. Knox'un koltuğuna uzun, dağınık sakallı, kır saçlı bir adam oturmuştu. Bronz yüzü derin çizgilerle kaplıydı, ince omuzları kamburlaşmıştı. Temiz bir eşofman altı ve uzun kollu bir tişört giymişti, üzerindeki kıyafetlerin ikisi de ona birkaç beden büyüktü.

Knox yüzüne sıcak bir havlu örtüp tıraş malzemelerini hazırlarken anlık bir mutluluğa kendini kaptırmış gibi görünen adamın gözleri kapanmıştı.

“Evet, biraz havalı,” diye onayladım bir elimle Waylay'ın saçlarını okşayarak.

“Yıllardır, ayda bir bunu yapıyorlar,” dedi Shirley yanımda belirerek. “Sakinlerimizin saçlarını iki yüz dolara kesmekten büyük keyif alıyorlar ve bu da diğer insanların onlara bakış açısını değiştiriyor. Buradaki çalışmalarımızla Knox Morgan'ın dikkatini çektiğimiz için kendimizi oldukça şanslı sayıyoruz.”

Acaba onun adı bu binada da var mıydı? Eğer varsa, bu onu polis karakolundan daha mı az rahatsız ediyordu?

Havluyu, sandalyedeki adamın sırtına neden olacak şekilde bir çırpıda almasını izledim.

“Sana kahve aldım.”

Tişörtleri katladığım masadan doğrulduğumda gözlerimin önünde kocaman bir fincan belirdi.

Knox orada durmuş, kalbimin göğsümde takla atmasına neden olan türden bir bakışla daha küçük ikinci bir fincan tutuyordu.

Bugün -beni saymazsak- iki düzine insana kahramanlık yapmış, sonra da bana bir kazan büyüklüğünde kahve getirmişti.

Bu bedenime ayaklarımı yerden kesen ılık, parlak bir dalga gibi çarpmıştı.

“Teşekkürler,” dedim gözlerim buğulanırken.

“Neler oluyor, papatya?”

Tabii ki kafein yüzünden ağlamak üzere olduğumu fark etmişti, o her şeyi fark ederdi.

“Bebeğim, sorun ne? Biri sana bir şey mi söyledi?” Sanki suçlayacak birini arıyormuş gibi pencereden bakıyordu.

“Hayır!” diyerek ona güvence verdim. “Ben sadece... Bu... inanılmaz, Knox. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bu yalnızca bir saç kesimi, Naomi,” dedi ifadesiz bir sesle.

Başımı iki yana salladım. Bir kadın olarak saç kesiminin nadiren sadece bir kesimden ibaret olduğunu çoktan anlamıştım. “Hayır, bundan daha fazlası. Dünyanın, bu insanların her birine bakışını değiştiriyorsun. Onların kendileriyle ilgili hislerini değiştiriyorsun.”

“Kapa çeneni,” dedi huysuzca. Ama dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmıştı. Kahveyi elimden alıp masanın üzerine, gömlek yığınının yanına koyup beni göğsüne çekti.

“Sen kapa çeneni,” dedim ellerimi omuzlarına koyarak.

“Way nerede?” diye sordu, mavi gözleri etrafta onu arıyordu.

Lanet olsun.

O aptal altın parıltı geri gelmişti ve beni göğsümden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Adam bütün gününü evsiz kadın ve erkeklerin saçlarını keserek geçirmişti. Sonrasında bana kahve getirmişti. Şimdi de Waylay’in güvende olduğundan emin olmak için alarma geçmiş durumdaydı. Benim kadar onu da koruyordu.

Ben mahvolmuştum.

“Shirley’le birlikte şurada,” dedim. Shirley bir tür oyun yönetirken yeğenimin küçük bir kızı salıncakta ittiği oyun alanını işaret ediyordum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Waylay onu izlediğimizi fark ederek el salladı.

Ben de el salladım, göğsümdeki o parıltı artık yerinden oynamayı reddediyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. O güçlü kollardan uzaklaşmalıydım, böylece kendime neden ilişkimizin yürümeyeceğini hatırlatabilirdim. Neden gerçekten birlikte olmadığımızı.

Çünkü Knox birlikte olmak istemiyordu. Çünkü hiç kimse beni gerçekten seçmemiştir.

O huysuz ses işe yaradı ve küçük umut balonumu sanki bir ok saplanmış gibi patlattı.

Knox gerilirken tutuşu sıkılaştı. “Sen iyi misin?” diye sordum.

“Kendine bir kız mı buldun, Knox?” diye sordu ince cılız bir ses.

Az önce Knox’un koltuğunda oturan adamı görmek için kollarında döndüm. Şimdi kayıp bir ruh gibi durmak yerine, çok daha genç görünüyordu. Saçları kısa kesilmiş ve yüzünden geriye doğru taranmış gümüş bir tilkiye benziyordu. Gri sakalları, güçlü çene çizgisi boyunca düzgün bir şekilde uzanıyordu.

Knox’un kolları etrafımda sıkılaştı ve sırtımı gövdesine yasladı.

Gülümseyerek, “Aslında iki,” derken Waylay’ın kendi yaşında bir çocuğun söylediği şeye kıkırdadığı yeri işaret ettim.

“Çok güzel,” dedi adam. “Tıpkı annesi gibi.”

Teknik olarak onu düzeltebilirdim ancak Waylay’ın annesi benim tek yumurta ikizim olduğu için, bunu iltifat olarak kabul etmeye karar verdim. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Knox’a. Ön kolunu kaşıyordu, hareketlerinde belli belirsiz bir dengesizlik vardı.

Birkaç dakikalık garip bir sessizlik olunca bunu bölmek zorunda kaldım. “Ben Naomi,” dedim adama elimi uzatarak.

“Naomi,” diye tekrarladı. “Ben-”

“Bu Duke,” diye araya girdi Knox.

Duke bir an için ayaklarına bakarak başıyla onayladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Duke,” derken elimi uzatmış halde bekliyordum.

“Öyleyse o zevk bana ait,” dedi sonunda. Elimi kabul etti, avucu benimkine göre sert ve sıcaktı. Gümüş renginde çarpıcı gözleri vardı.

“Onlara iyi bak, Knox,” dedi sonunda.

Knox cevap olarak homurdanırken beni bir adım geri çekti, elim adamın elinden kaymıştı. Duke büyük ticari mutfağa doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi.

“Gidiyoruz,” dedi Knox. “Git, Way’i getir.”

Knox’un aklına pislik gibi davranmasını sağlayacak bir şey girmişti. Güzel, bu ona âşık olmamın önüne geçecekti. Hiçbir şey söylemeden bana getirdiği kahveyi aldım ve Waylay’i almak için dışarı çıktım. Eve gitme zamanının geldiğini söyleyerek onu oyun alanından uzaklaştırdım.

Vedalaşırken kamyonetinin yanında Duke’la birlikte durduğunu gördüm. Adama içi dolu gibi görünen bir sırt çantası uzatıyordu. Yoğun bir tür tartışma yaşıyormuş gibiydiler. Duke ayaklarına bakıp dalgınca kollarını kaşırken başını aşağı yukarı sallamaya devam ediyordu. Knox ona beyaz bir zarf uzatıp bir şeyler söyleyene kadar başını kaldırıp ona bakmadı.

“Knox kiminle konuşuyor?” diye sordu Waylay.

“Duke adında bir adamla. Daha önce saçını kestirmişti.”

“O iyi mi?” Knox’u mu, yoksa Duke’u mu kastettiğini bilmiyordum.

“Bilmiyorum, tatlım.”

OTUZ SEKİZ

İ.Y.İ.

Knox

Zaten pek çok açıdan her şeyi batırmıştım, bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilsem bile daha da kötüleştirmek konusunda kendime engel olamıyordum.

“Knox,” diye inledi Naomi. Sesi yastıkta boğulmuştu. Bu kez hayal kırıklığı içinde çığlık atmıyordu, onu büyükannemin evinde becerdiğim sırada sessiz kalmak için elinden geleni yapıyordu. Büyüdüğüm yatak odasındaydık.

Karşımda, elleri ve dizleri üzerinde duruyordu.

O gözleri görmezsem, son bir kez boşalmasını sağladığımda ağırlaşan göz kapaklarının altında nasıl berrak bir hal aldıklarını izlemezsem daha kolay olacağını düşünmüştüm.

O kadar kötü bir şekilde yanılmıştım ki.

Boynunun arkasındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve bedenine darbeler indirmeye bir son verdim. Bu bana pahalıya patlamış olsa da aletim köküne kadar içindeyken orada durmak buna değerdi. Kürekkemiğinin üstüne bir öpücük kondurduğumda bana doğru aletimin etrafında titredi.

Dilimi tenini tatmak için dışarı çıkardım.

Onu içime çekmek istiyordum. Bu hissin her saniyesini hafızama kazımak istiyordum.

Çok derindeydim. Boğuluyordum. Beni sınırlarımı aşan bir işe sürüklemişti ve bu işe isteyerek giren aptal bir piçtim. Öğrendiğim her şeyi, verdiğim her sözü, bunu neden yapamayacağıma dair her nedeni unutmuştum.

Çok geç kalmış olma ihtimalim yüksekti. “Knox.” Hıçkırıkları kesildi, duvarlarının zonklayan aletimin etrafında çırpındığını hissedebiliyordum. Kanım ona tepki olarak nabız gibi atıyordu.

Avucumun altındaki ipeksi sıcaklığa taparak elimi sırtında gezdirdim.

Naomi başını yastıktan kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş, göz kapakları ağırlaşmıştı. Boşalmasına saniyeler kalmıştı. Bana o mucizeyi vermesine. Hayalarım gerilirken dişlerimi dudağıma geçirdim.

Buna ihtiyacım vardı. Ona bunu vermem gerekiyordu. Son bir kez.

Onu yukarı kaldırdım, böylece ikimiz de dizlerimizin üzerindeydik. Sırtı göğsümle aynı hizadaydı.

Kollarını başının üzerine kaldırdı, boynumu ve omzumu kavramak için geriye uzandı.

“Lütfen, Knox. Lütfen,” diye yalvardı.

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Bir elimle göğsünü kavradım ve diğer elimi de hâlâ bir olduğumuz noktaya, bacaklarının arasına doğru ilerlettim.

Tek bir hamleyle başı omzuma düştü.

Aletimi içine tekrar itmeden önce neredeyse sonuna kadar geri çekildim.

Boşalıyordu. Kasları etrafımda dalgalanıyor, aletimi kavırıyordu. Klitorisıyla oynarken, aklını alıp uçuruma sürüklenmesine sebep oluyordum.

Sonra ben de peşinden gittim. Arkasından uçurumdan atlayıp orgazmının benimkini içine çekmesine izin verdim. Sert ve yoğun bir şekilde boşaldım, çıkan o ilk sıcaklığı ona vermek çok doğru hissettiriyordu.

Geriye doğru eğilerek kendisine vermek zorunda olduğum şeyi kabul etti.

Bundan zevk alıyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Buna fena halde bayılmıştım.

Ona fena halde bayılmıştım.

Tamamen boşalmadan önce, içinde hareket etmeye ve o zirvenin peşinde koşmaya devam ederken bunun ne kadar yanlış olduğunu hatırladım. Sırada ne olduğunu bildiğim halde bunu ona yapmamın ne kadar boktan olduğunu da.

Ama kendime engel olamadım.

Tıpkı ikimizi de yatağa itmekten kendimi alamadığım gibi.

Kollarım göğsüne sıkıca sarıldı ve onu kendimde tuttum. Her şeyi nasıl bitireceğimi planlarken onun içinde kalmaya devam ettim.

Bir saatin ardından yataktan çıkarken o huzurla uyuyordu.

Bir içki istiyordum. Bana unutturacak, umursamamamı sağlayacak kadar güçlü bir şeyden iki kadeh. Uyuşmaya can atıyordum ama bunu görmezden geldim ve onun yerine bir bardak su doldurdum.

“Birileri susuz kalmış.”

Kendi büyükannemin beni korkutmasına izin verecek kadar tedirgindim. “Tanrım, Liza J. Neden sinsice dolaşıyorsun?”

Işığı açtı ve gözlük camlarının ardından beni inceledi. “Buradaki yatağına kız sokmayalı uzun zaman olmuştu,” diye cevap verdi. Ekose pijama şortu ve ona uygun kısa kollu bir üst giymişti. Yaz tatiline çıkmış bir oduncu gibi görünüyordu.

“Sizin çatınız altında yatağıma hiç kız sokmadım,” diye yalan söyledim.

“Saçmalık. Callie Edwards son senenin yazında, gecenin birinde verandanın çatısını mı kontrol ediyordu?”

Callie’yi unutmuştum. Diğerlerini de öyle. Sanki beynimde sadece bir kadın için yer vardı. Sorun da tam olarak buydu.

“Seni onlarla görmemin sakıncası yok,” derken kendine bir bardak su alabilmek için beni yoldan çekti.

“Beni kiminle görüyorsun ki?”

Liza bana, “*Saçmalamayı kes,*” der gibi baktı. “Naomi. Bir de Waylay. Mutlu görünüyorsun.”

Mutlu değildim. Mutlu olmak dışındaki her şeydim. Asla kurtulamayacağım karamsarlık döngüsünden bir adım uzaktaydım. Bu döngü, inşa ettiğim her şeyi yok edecekti.

“Ciddi bir şey değil,” dedim kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

“Dün gece buraya geldiğin zaman yüzündeki ifadeyi gördüm. Belanın kız arkadaşına ne kadar yaklaştığını gördüğün zaman yani.”

“O benim kız arkadaşım değil,” dedim bastırarak. Söylediği şeyi bilerek görmezden gelmişim.

“Senin değil ve eninde sonunda bir başkasının olacak. Böylesine güzel bir kız mı? Düşünceli. Tatlı. Komik. Er ya da geç, seninkinden daha yüksek IQ’ya sahip biri karşısına çıkacaktır.”

“Güzel.”

Başka birini bulacaktı. Başka birini hak ediyordu. Çok uzaklardan, onunla manav reyonunda karşılaşmak zorunda kalmayacağım, onu barın karşısında veya sokakta görmeyeceğim yerlerden gelen biriyle. Naomi Witt, sadece bir hatıranın hayaleti olarak kaybolup gidecekti.

Ancak bunun doğru olmadığını biliyordum. O kaybolup gitmeyecekti. Balık oltaya gelmişti, yemi çoktan yutmuştum. Hayatımın geri kalanında onu düşünmediğim tek bir gün bile olmayacaktı. Bir zamanlar ona sahip olduğumu kendime hatırlatmak için adını zihnimin içinde defalarca söylemediğim bir gün bile olmayacaktı.

Boğazımdaki yumruyla savaşmaya çalışarak suyu yudumladım.

Liza, “Kardeşin ona ev yapımı bir pazar yemeğiymiş gibi bakıyor,” dedi kurnazca. “Belki de ne kadar şanslı olduğunu anlayacak kadar akıllı olan kişi odur.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Suyun bir kısmı boğazımı ıskalayıp genzime kaçınca tıkan-
dım, ardından öksürmeye başladım.

Nefes nefese kaldığım sırada her şey kafamda canlanmaya başlamıştı. *Naomi ve Waylay, Şükran Günü masasının karşısına oturmuşlar. Nash'in eli onun boynunda. Naomi'ye hakarak gülümsüyor; herkes gece için eve gittiklerinde ne olacağını biliyor. Karanlıkta Naomi'nin, kardeşimin üzerinde hareket ettiğini görebiliyorum, o tatlı dudaklar aralanıyor. Saçları yüzüne dökülürken kardeşimin ismini söylüyor. "Nash."*

Başka biri onun ağzından kendi ismini duyacaktı. Başka biri dünyada yaşayan en şanslı erkek gibi hissedecekti. Başka biri ona öğleden sonra kahvelerini getirecek, o ela gözlerin ışıldamasını izleyecekti. Başka biri onu ve Waylay'ı okula dönüş alışverişine götürecekti.

Bu kişi elbette benim öz kardeşim olabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Liza. Beni gördüğüm hayalden çekip çıkarmıştı.

"İyiyim." Bir yalan daha söylemiştim.

"İyi olmakla ilgili ne derler bilirsin. Dağılmış. Güvensiz. Nevrotik. Ayrıca duygusal," diye mırıldandı Liza. "İşin bittiğinde ışıkları kapat, elektrik ağaçta yetişmiyor."

Işıkları kapatıp karanlık mutfakta kendimden nefret ederek öylece durdum.

Midemde cam parçaları vardı.

Naomi için Dino'nun kapısını açık tutmak da böyle bir duyguydu. Üzerinde başka bir elbise vardı ama bu seferki o uzun, dökümlü yazlık elbiselerden değildi. Uzun kollu, vücuda oturan elbiselerden biriydi. Bu sabah yanında giyindiğim için üzerinde ona aldığım iç çamaşırlarından biri olduğunu da biliyordum.

Onun giyinişini son kez izleme hakkına sahip olduğum gerçeği, sabah neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme sebep olacaktı.

Tüm ailesiyle birlikte kahvaltı yaptık.

Masanın etrafında büyük ve mutlu bir aile olarak toplanmış-
tık. Masa başı işle görevlendirilen Nash bile eğlenceye katıl-
mıştı. Stef, Naomi'nin yaptığı pastırmayı değerlendirmek için
Paris'ten FaceTime'la bize katılmıştı.

Amanda herkesin aynı çatı altında olmasından dolayı çok
heyecanlıydı ve güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Lou kasabadaki
zamanının çoğunu benden nefret ederek geçirmişti, buna rağ-
men şimdi ailesinde Stef düzeyine erişmiş bir katılımcıymışım
gibi davranıyordu.

Yakında fikrini değiştireceğini tahmin ediyordum.

Bu “büyük mutlu aile anlaşması” gerçek değildi ve herkes
gerçekmiş gibi davranmayı ne kadar çabuk bırakırsa o kadar
iyi olurdu.

Naomi işe gitmek için hazırlanırken Waylay'i otobüs durağı-
na kadar götürdüm. Eve giren kişi her kimse hâlâ kasabada olma
ihtimali vardı, bu yüzden ikisini de gözümün önünden ayırmak
istemiyordum. Hâlâ onlara fazlasıyla zarar vermek istiyorlardı.

Bu da yapmak üzere olduğum şeyi daha da büyük bir sorun
haline getiriyordu.

Naomi pencerenin yanındaki masalardan birine doğru ilerle-
meye başladığında onu arkadaki bir kabine yönlendirdim. Hal-
ka açık ama çok da ortada olmayan bir yerdi.

“Nash için bir liste yaptım,” diyerek çantasından bir kâğıt
çıkardı ve masanın üzerine koyarak düzeltti. Yapmak üzere ol-
duğum şeyden habersiz bir şekilde keyifle hareket ediyordu.

Kardeşimin adı beni hazırlıksız yakalamıştı. “Ne listesi?”
diye sordum.

“Tina'nın kulübeye girmiş olabileceğini düşündüğüm ta-
rihlerin ve hatırlayabildiğim şüpheli kişilerin listesi. Fazla bir
şey yok ve bu listenin ona nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum.
Ancak en azından, daha önceki hırsızlık olayının gerçekleştiği

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

zaman aralığını daraltabilirsem yardımcı olacağını söyledi,” dedikten sonra eline bir menü aldı.

“Listeyi ona iletirim,” dedim sert bir içki içmeyi dileyerek.

Başını eğip, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. “Yorgun görünüyorsun.”

“Papatya, konuşmamız gerekiyor.” Kelimeler beni boğuyordu. Tenim ruhuma çok dar geliyordu. Her şey yanlış hissettiriyordu.

“Ne zamandan beri kelimeleri bir araya getirmek ister oldunki?” diye takıldı Naomi.

Bana güveniyordu. Bu düşünce kendimi köpek boku gibi hissetmeme sebep olmuştu. İşte buradaydı, erkek arkadaşının ona gün ortasında öğle yemeği ısmarladığını düşünüyordu. Ama onu uyarmıştım, değil mi? Bana kendini fazla kaptırmasını söylemiştim.

“İşler... karmaşık bir hal aldı,” dedim.

“Bak, haneye tecavüz konusunda endişelendiğini biliyorum,” dedi Naomi. “Ama bence yeni güvenlik sistemi devreye girdiğinde üzerimizden büyük bir yük kalkacak. Warner eve döndü, yani bunu yıkıcı bir öfke nöbeti geçirip yapan kişi oysa, şu anda tekrar yapamayacak kadar uzakta. Ama Tina’ysa büyük ihtimalle aradığı şeyi bulmuştur ya da bende olmadığını fark etmiştir. Way ve benim için endişelenmene gerek yok.”

Buna cevap vermedim. Veremezdim. Sadece kelimeleri ağızımdan çıkarmam gerekiyordu.

Masanın diğer ucundan uzanıp bileğimi sıktı. “Bu arada, burada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Bana yardım ediyorsun. Yalnız olmadığımı hissediyorum. Belki de ilk defa her şeyden tamamen sorumlu olmak zorunda değilmişim gibi hissediyorum. Bunun için teşekkür ederim, Knox.”

Gözlerimi kapatıp kusmamaya çalıştım.

“Bak, söylediğim gibi...” Bunu yapabilmek için dişlerimi

sıkmak zorunda kaldım. “İşler biraz karıştı ve bunun bir kısmı da benim suçum.”

Kafasını kaldırırken kaşları çatılmıştı. “Sen iyi misin? Yorgun görünüyorsun.”

Hem de öyle yorgundum ki. Üstelik kendimden nefret ediyordum.

“İyiyim,” dedim. “Ama sanırım hayatıma devam etme zamanım geldi.”

Kendine bir kız mı buldun? Bu sözler zihnimde yankılandı.

Kolumdaki eli hareketsiz kaldı. “Hayatına devam etmek mi?”

“İyi vakit geçirdim. Umarım sen de geçirmişsindir. Ama çok fazla bağlanmadan önce bu şeyi durdurmamız gerekiyor.”

Şaşkına dönen ela gözlerini bir saniye bile kırpmadan bana bakıyordu.

Siktir.

“Beni mi kastediyorsun?” derken sesi fısıltıdan ibaretti.

“Yani yaptığımız şey...” *Beni çok korkutuyor.* “Aramızdaki bu şey artık sona erdi.” *Çünkü söz konusu sen olunca kendime güvenemiyorum,* diye düşündüm.

“Benden ayrılmak için beni buraya, halka açık bir yere mi getirdin? Bu inanılmaz.”

Eli artık tenimin üzerinde değildi ve onu bir daha asla hissedemeyeceğimi biliyordum. Ama hangisinin beni daha hızlı mahvedeceğini bilmiyordum; bunu bilmek mi, yoksa bunu şimdi bitirmezsem neler olacağını bilmek mi?

“Bak, bu işe başlarken ikimiz de sonunun ne olacağını biliyorduk. İkimizden biri sınırı aşacak işlere kalkışmadan önce geri çekilmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben tam bir aptalım,” diye fısıldadı parmak uçlarını şakaklarına götürerek.

“Önümüzdeki ay vesayet duruşman olduğunu biliyorum ve eğer mahkemede sana yardımcı olacağını düşünüyorsan, hâlâ birlikteymişiz gibi görünmeye devam etmeye hazırım. Ayrıca,

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

evinize kimin girdiğinden emin olana kadar gözüm hâlâ üzerinizde olacak.”

“Ne kadar yüce gönüllüsün,” derken sesi buz gibiydi.

Öfkeyle başa çıkabilirdim. Hatta her gün kahvaltı niyetine öfke yiyebilirdim. Başa çıkamadığım şey gözyaşları, kalp kırıklığı ve *acıydı*.

“Bağlanmakla işim olmadığını sana en başından söylemiştim.” Onu uyarmıştım. Doğru olanı yapmaya çalışmıştım. Yine de karşımda, onu isteyerek yaralamışım gibi bana bakıyordu.

Sonra o bakış birden kayboldu. Yüzündeki yumuşaklık, gözlerindeki ateş kayboldu.

“Anlıyorum,” dedi Naomi. “Ben çok fazlayım. Waylay çok fazla. Bütün bu durum çok fazla. En iyi günümde bile, çok fazlayım ama yine de yeterli değilim.” Gülüşü mizahtan yoksundu.

“Yapma, papatya,” diye emrettim kendime engel olamadan.

Yavaşça, derin bir nefes aldı ve bana kalbime saplanmış bir satır gibi hissettiren yapmacık bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım, bu bana son kez ne yapacağımı söylemen ve papatya olarak seslenmen.”

İçimde beklediğim rahatlama ile hiçbir ilgisi olmayan bir şey yükseliyordu. Hayır, içimde büyüyen bu şey son sıcaklığa ulaşan paniğin sınırları zorlaması gibiydi. “Böyle yapma.”

Restoran kabininden kayarak çıktı ve ayağa kalktı. “Bunu bu şekilde yapmana, yani olay çıkarmamam için halka açık bir yerde yapmana gerek yoktu. Ben çocuk değilim, Knox. Ayrıca gün gelecek, kibirli ve muhtaç bir baş belası isteyen bir adam bulacağım. Karmaşamın içine girip uzun süre kalmak isteyen bir adam. Belli ki sen o değilsin. En azından bunu en başında söylemiştin.”

Ben de ayağa kalktım, bir şekilde durumun kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordum. “Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Bunlar senin sözlerin ve haklısın da. Bana bunları ilk söylediğinde seni dinlemeliydim.” Çantasını kaptı ve masanın üze-

rindeki kâğıdı aldı. “Benimle ilgileniyormuş gibi yapma tekli-
fin için teşekkür ederim ama kabul etmeyeceğim.” Gözlerimin
içine bakmıyordu.

“Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok, Naomi. Barda çalış-
maya devam edebilirsin. Liza’yla hâlâ bir anlaşmanız var. Di-
ğer her şey aynı kalabilir.”

“Gitmem gerekiyor,” diyerek kapıya doğru yürümeye baş-
ladı.

Kolundan tutup onu kendime doğru çektim. Bu çok doğal
gelmişti ve bana bakması için onu zorlamak gibi bir yararı da
vardı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda içimdeki düğüm ge-
çici olarak gevşedi.

“Al,” diyerek arka cebimdeki zarfı çıkarıp uzattım.

“Nedir bu? Yetersizliğimin sebeplerinin bir listesi mi?”

“Burada nakit para var,” dedim.

Ona zarfta örümcek olduğunu söylemişim gibi geri çekildi.

“Al bunu. Way’le sana yardımcı olur.”

Zarfı göğsüme vurdu. “Paranı istemiyorum. Artık senden
hiçbir şey istemiyorum. Özellikle de paranı asla istemiyorum.”

Bununla birlikte kolunu çekip benden kurtulmaya çalıştı.
İstemsizce elimi daha da sıktım.

“Çek. O. Elini. Üzerimden,” dedi usulca. Gözlerinde ateş
yoktu artık. Buz vardı.

“Naomi, bu şekilde olmak zorunda değil.”

“Hoşça kal, Knox.” Elimden kurtuldu ve beni aptal bir şekil-
de arkasından bakarken orada bıraktı.

OTUZ DOKUZ

AYRIL, YIKIL VE ÜSTESİNDEN GEL

Naomi

Çok karışık. Çok fazla. Çok muhtaç. Buna değmez.

Kaldırımında yürürken düşünceler kafamın içinde atlıkarınca gibi hissettiren bir kısır döngüye girmişti.

Knockemout, akmayan gözyaşlarımın ötesinde giderek bulanıklaşıyordu.

Burada bir hayat kurmuştum. Zihnimde de bir hayal dünyası kurmuştum. Öğleden sonra kahvelerini ve müstebcen fısıldamaları tamamen başka bir anlama yormuştum. O beni istemiyordu. Hiç istememişti.

Daha kötüsü, Waylay'ı de istememişti. Benim sorumluluğumdaki etkilenmeye açık küçük çocuğu almış, uzun vadede asla yanında olmayacak bir adamla olan ilişkimin içine sürüklemiştim.

Bunu onun gözlerinde görmüştüm. Acımayı. Benim için üzülüyordu. *Zavallı ve aptal Naomi, hiçbir söz vermeyen kötü bir çocuğa âşık olmuştu.*

Ayrıca, para olayı da vardı. Saygısız herif kalbimi kırabileceğini düşünmüş, sonra da sanki bir fahişeymişim ve bu işleri yoluna koyarmış gibi bana para teklif etmişti. Bu hareket, aşağılanma duygusunu yeni bir seviyeye çıkarmıştı.

Liza'ya gidecek, migrenim varmış gibi yapacak ve günün geri kalanını yatakta geçirecektim. Ardından yanlış adamı seçtiğim için kendimle geç kalınmış bir konuşma yapacaktım. Tekrar.

Kendimi azarlamayı bitirdiğimde, Waylay'ın böyle durumlara düşmesine asla izin vermeyeceğimden emin olacaktım.

Off, Tanrım. Lanet küçük kasabaların da en küçüğünde yaşıyordum. Onu etrafta görecektim. Her yerde görecektim. Kahve dükkânında. İş yerinde. Burası *onun* kasabasıydı. Benim değil.

Ben buraya ait miydim ki?

Bud Nickelbee hırdavatçıdan çıkarken, "Selam, Naomi!" diye seslendi. "Bu sabah uğrayıp ön kapını tamir ettiğimi haber vermek istedim."

Olduğum yerde kaldım. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Yaşanan sorunu duydum ve tamirat konusunda endişelenmeni istemedim."

Ona sıkıca sarıldım. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Teşekkür ederim, Bud."

Bana omuz silkti, sonra beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Uğraşacağın yeterince sıkıntı olduğunu, biraz ara vermenin sana iyi gelebileceğini düşündüm."

"Sen iyi bir adamsın, Bud."

"Tamam," dedi son heceyi uzatarak. "Sen iyi misin? Birini aramamı ister misin? Knox'un gelip seni almasını sağlayabilirim."

Hırdavatçı dükkânı ve sahibi gözümün önünde bulanıklaşana kadar başımı hızla iki yana sallayarak, "Hayır!" diye bağırdım. "Yani, teşekkürler ama hayır."

Dino'nun kapısı açıldı, Knox kaldırıma adımını attığında midem sanki yere düşmüş gibi hissediyordum.

Görünmez olmak için dua ederek arkamı döndüm. "Naomi," diye seslendi.

Ters yöne doğru yürümeye başladım. "Naomi, hadi ama. Dur biraz..." dedi Knox.

Ancak sarf ettiği birkaç kelimeyle bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde, sözlerini yerine getirmem konusundaki ayrıcalığını da kalıcı olarak kaybetmişti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Hayır, Knox. Hanımefendinin şu anda seninle konuşmak istediğini sanmıyorum.” Bud’ın bir tavsiyede bulunduğunu duydum.

Knox’un da, “Kenara çekil, Bud,” diye homurdanması kulağıma çalındı.

Ben bir aptaldım. Ama en azından hızlı hareket eden bir aptaldım. Tıpkı eski nişanlım gibi, Knox’u da dikiz aynamda bırakmaya kararlı bir şekilde hızlı adımlarla yürüdüm.

Bir erkek bir kadına tamamen bağlanmıyorsa bunun bir nedeni vardır. Belki daha iyi bir şey arıyordur.

Knox’un eski nişanlım hakkındaki sözleri kafamda yankılanırken göğsümde bir ağrı hissediyordum.

Dışarıda beni yeterli bulacak biri var mıydı? Biri için çok fazla ya da çok az yerine, tüm hayatı boyunca beklediği kişi olacak mıydım?

Koşarak köşeyi dönerken gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlamıştı. Mağazanın ön tarafından çıkan kadını görmediğim için gözyaşlarımı suçladım. Çarpmamdan bir saniye sonra ise kadına, “Çok özür dilerim,” dedim.

“Bayan Witt.”

Aman Tanrım, hayır.

Yolanda Suarez, beni bir kez bile iyi günümde görmemiş olan sert sosyal hizmet görevlisi, tüm vücudumuzla kurduğumuz temas karşısında şaşkınlıkla donup kalmıştı.

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. “İyi misiniz?” diye sordu.

Yalan dilimin ucundaydı. O kadar tanıdık ki, neredeyse doğru gibi geliyordu. Ama öyle değildi. Bazen gerçek, her türlü amaçtan daha büyük olurdu.

“Hayır, iyi değilim.”

On dakika sonra oturmuş, önümdeki *latte* fincanındaki köpüğe verilen kalp şekline bakıyordum.

“Yani, hepsi bu kadar. Kendisine âşık olmamamı söyleyen bir adamla ilişkim varmış gibi davrandım ve sonra ona

âşık oldum. Eski nişanlım işyerime gelerek olay çıkardı. Biri evimize girdi ama kimse girenin o mu, kız kardeşim mi, yoksa rasgele bir suçlu mu emin olamıyor. Ah, bir de Waylay tarla fareleriyle kötü bir öğretmenden intikam almaya çalıştı.”

Karşımda oturan kadın yeşil çayını alıp yudumladı. Ardından kupa bardağı masaya bıraktı. “Peki.”

“Sana kurabiye getirdim,” dedi Justice. Yüzünde kederli bir ifade vardı, dirseğimin yanına bir tabak bırakmıştı.

“Bunlar kalp miydi?” diye sordum pembe, buzlu bir kalbin yarısı olduğu belli olan parçayı elime alarak.

Yüzünü buruşturdu. “Onları ikiye böldüm. Fark etmezsın diye umuyordum.”

“Teşekkür ederim, Justice. Çok tatlısın,” dedim. Ayrılmadan önce omzumu sıktığında ağlamamak için yanağımın içini ısır-mak zorunda kaldım.

“Demek istediğim şu ki, saklayamayacağım kadar büyük bir karmaşa içindeyim. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz ama size söz veriyorum -hayatım öyle görünmese de- son derece düzen-li, becerikli biriyim. Ayrıca, Waylay’i güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Naomi,” dedi Yolanda. “Waylay, vasisi sen olduğun için çok şanslı. Eyaletteki herhangi bir mahkeme de aynı sonuca varacaktır. Okula devamlılığı arttı. Notları yükseldi. Gerçek arkadaşları var. O küçük kızın hayatı üzerinde olumlu bir etki yaratıyorsun.”

Hayatımda bir kez olsun hiçbir övgü duymak istemiyordum. Birinin beni görmesini istiyordum. Gerçekten ne kadar perişan olduğumun fark edilmesini istiyordum. “Peki yaptığım onca yanlış ne olacak?”

Bayan Suarez’in gülümsemesinde bir parça acıma sezmiş-tim. “Ebeveynlik böyledir, hepimiz elimizden geleni yaparız. Yorgun oluruz, kafamız karışır ve her şeyi çözmüş gibi görünen diğer herkes tarafından sürekli yargılanıyormuşuz gibi hisse-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

riz. Ama aslında kimse bir şey çözmemiştir. Hepimiz sorunları ilerledikçe çözeriz.”

“Gerçekten mi?” dedim fısıldayarak.

Öne doğru eğildi. “Dün gece on iki yaşındaki çocuğuma üç gün ceza verdim; çünkü arkadaşı Evan’ın annesinin köftelerini benimkilerden daha çok sevdiğini söylemeden hemen önce kızgınlık sınıırım taşmak üzereydi.”

Çayından bir yudum daha aldı. “Bugün ondan özür dileyeceğim ve odasını temizlerse cezasını kaldıracağım. Evan’ın annesi köftelerini Grover Market’in dondurucu bölümünden alıyor olsa bile.”

Titrek de olsa gülümsemeyi başardım. “Hayat düşündüğüm-den çok daha zor,” diye itiraf ettim. “Bir planım olursa ve kural-lara uyarsam her şeyin kolay olacağını sanıyordum.”

“Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

“Bir noktada, başkalarının neye ihtiyacı olduğu konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakmalı ve senin neye ihtiyacın oldu-ğu konusunda düşünmeye başlamalısın.”

Gözlerimi kırptırdım. Savunmacı bir tavırla burnumu çe-kerek, “Özverili olmanın bir vasi için iyi bir nitelik olduğunu düşünüyordum,” dedim.

“Yeğenine, sevilme için her şeyini ortaya sermesine ge-rek olmadığı konusunda örnek olmak da öyle. Başkasını sıcak tutmak için kendini ateşe atmasına gerek olmadığı konusunda örnek olmak gibi. Kişinin kendi ihtiyaçlarının karşılanmasını ta-lep etmesinde yanlış olan bir şey yok, bu cesurca bir davranıştır ve çocukların gözleri üzerimizdedir. Onların gözleri her zaman üzerimizdedir. Yeğenine sevgiye layık olmasının tek yolunun insanlara sahip olduğu her şeyi vermesi olduğunu söyleyen bir örnek oluşturursan, bu mesajı zamanla içselleştirecektir.”

Bir iniltiyle alnımı masaya yasladım.

“Birini sevdiğin için onunla ilgilenmekle, seni sevmesini is-

tediğın için biriyle ilgilenmek arasında fark vardır,” diye devam etti.

Arada büyük bir fark vardı. Biri samimi ve verici, diğeri ise manipülatif ve kontrolcüydü.

“Her şey yoluna girecek, Naomi,” diye güvence verdi Yolanda. “Kocaman bir kalbin var. Er ya da geç, tüm bu dram bittiğinde biri sana bakacak ve bunu fark edecek. Bu kez o seninle ilgilenmek isteyecek.”

Evet, bu doğrudur.

Bu hayatta güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu fark ediyordum. Stef de vardı tabii ki. Ama onun eşcinsel olması serüvenimize kesinlikle gölge düşürüyordu.

“Knox’a gelince...”

Başımı masadan kaldırdım. Onun adını duymak bile kalbi-me bir kıymık gibi batıyordu. “Ne olmuş ona?”

“Kasabada yaşayanlar içerisinde, sana ayırdığı zaman ve gösterdiği ilgi karşısında Knox Morgan’ın büyüüne kapılmayacak başka bir kadın tanımıyorum. Şunu da söylemeliyim, o adamın kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. Eğer o duygu gösterileri rolden ibaretse birinin bu adama bir *Oscar* ödülü vermesi gerekir. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. İstemediği bir şey yaptığını hiç görmedim, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda. Eğer bir ilişki rolüne bürünmeyi isteyerek kabul ettiyse, bunu gerçekten istemiştir.”

“Bu onun fikriydi,” diye fısıldadım. İçimde bir umut kıvılcımını parlamıştı. Hemen söndürdüğüm bir kıvılcımdı.

Bir erkek bir kadına tamamen bağlanmıyorsa bunun bir nedeni vardır.

“Annesinin ölümünün ardından gelen şeyler yüzünden çok kötü zamanlar geçirdi,” diye devam etti. “Senin içinde büyüdüğün, sonsuza dek mutlu hayat örneğine sahip değildi. Neyin mümkün olduğunu bilmezken, başına gelmesi için umut edemezsin.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bayan Suarez...”

“Sanırım bu noktadan sonra bana Yolanda diyebilirsin.”

“Neredeyse aynı yaşıyız, Yolanda. Nasıl bu kadar bilge olabiliyorsun?”

“İki kez evlendim, ayrıca dört çocuğum var. Annemle babam elli yıldır evliler. Kocamın anne ve babası o kadar çok kez boşanıp yeniden evlendi ki, ikimiz de artık sayamıyoruz. Anladığım bir şey varsa o da bunun aşk olduğu ve ne kadar karmaşık olabileceğidir.”

“Selam, tatlım. Öğle yemeği nasıldı?” Annemin üzerinde çizgili bir tişört ve güneş şapkası vardı. Bir elinde buzlu çay, diğerinde de bir bahçe eldiveni tutuyordu.

Ön verandaya ilerlerken gözlerimi kaçırmaya çalışarak, “Merhaba, anne,” dedim. Amanda Witt birinin bir sorunu olduğunu hemen anlardı ve bu konuşmayı yapmak istemiyordum. “Way nerede?”

“Baban onu alışveriş merkezine götürdü. Sorun ne? Ne oldu? Öğle yemeğinde birinin boğazına galeta mı kaçtı?”

Başımı iki yana salladım, sesime güvenmiyordum.

“Knox’a bir şey mi oldu?” diye daha yumuşak bir sesle sordu.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışsam da akmayan göz yaşlarımin arasında boğuluyordum.

“Tamam, hadi gidip oturalım,” dedi annem. Hemen sonra beni koridordan geçirip babamla paylaştığı yatak odasına götürdü.

Krem ve grilerle döşenmiş, aydınlık, güzel bir odaydı. Dört direkli büyük bir yatağı, arka bahçeyle ırmağa bakan pencereleri vardı. Pencerelerin önündeki alanı kaplayan iki koltuğun arasına sıkıştırılmış olan masanın üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

Annem, babamın eski püskü bornozunu koltuklardan birinin üzerine koyarak, “Şunu buraya sereyim,” dedi. O bornozdan nefret ederdi, yıllar boyunca ondan kurtulmak için mümkün olan her yolu denemişti. Ama babam her seferinde onu hayata döndürmenin bir yolunu buluyordu.

Annem bornozla kaplı koltuğa oturdu ve yanındaki koltuğa da eliyle hafifçe vurdu. “Otur. Anlat.”

Otursam da başımı iki yana salladım. “Anne, şu anda gerçekten konuşacak havada değilim.”

“Eh, şansına küs, tatlım.”

“Anne!”

Omuz silkti. “Bu ‘yük olmak istemiyorum’ rutinini konuşmaktan kaçınmana çok uzun süre göz yumdum. Her zaman uslu duracağına güvenmek benim için daha kolaydı. Her zaman uslu bir kız olmana güvenmek. Ama bu sana yapılan bir haksızlık.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki sevgili, tatlı, altın kalpli kızım. Bu kadar mükemmel biri olmaya çalışmayı bırak.”

Bu konuşmayı yapmaya Knox’la yaptığım konuşmadan daha hazır olup olmadığımdan emin değildim.

“Hayatın boyunca kız kardeşinin yaptıklarını telafi etmeye uğraştın. Asla kimseye yük olmamaya, ihtiyacın olan hiçbir şeyi istememeye, asla hayal kırıklığına uğratmamaya çalıştın.”

“Bu kulağa bir ebeveynin şikâyet etmek istemeyeceği bir şeymiş gibi geliyor,” dedim savunmacı bir tavırla.

“Naomi, hiçbir zaman mükemmel olmanı istemedim. Sadece mutlu olmanı istedim.”

“Ben... mutluyum,” diye yalan söyledim.

“Babanla birlikte kız kardeşinin mutlu ve sağlıklı olması için elimizden gelen her şeyi yaptık. Ama onun seçtiği yol bu değildi. Yıllar sürdü ancak sonunda onu olmadığı birine dönüştürmenin de bizim yolumuz olmadığını anladık. Kardeşin için elimizden geleni yaptık. Tina’nın seçimleri bizim değerimizin

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

bir göstergesi olamaz. Zor bir dersti ama biz bunu anladık. Şimdi sıra sende, tüm hayatını kardeşinin hatalarını telafi etmeye çalışarak geçiremezsin.”

“Tüm hayatımı bu şekilde geçirdiğimi söyleyemem,” dedim ihtiyatla.

Annem uzanarak elini yanağımda gezdirdi. Elindeki kir taneceklerinin tenime geçtiğini hissettim. “Eyvah! Bunun için üzgünüm.” Başparmağını yalayarak anne cilası yapmak için öne doğru eğildi.

“Bu yaptığın şey için fazla büyüğüm,” diye yakınen geri çekildim.

“Dinle, tatlım. İhtiyaçların olabilir. Hata yapmaya hakkın var. Bizim karşı çıkacağımız türden kararlar alabilirsin. Bu senin hayatın. Ne istediğini bulmaya başlaması gereken güzel, koca yürekli, zeki bir kadınsın.”

Ne istiyordum peki?

Şu anda sadece yatağıma girip yorganı bir haftalığına üstüme kapatmak istiyordum. Ama yapamazdım. Sorumluluklarım vardı. Bu sorumluluklardan biri de babamı, annemi alışveriş merkezine götürmesi için kandırmaktı.

“Vasi olmak istiyor musun ki?” diye sordu annem. Bu soru karşısında sessiz kaldım. “Yakında on iki yaşına girecek bir çocuğa bakmanın senin hayat planına uygun olduğunu pek sanmıyorum.”

“Anne, onun yabancılarla birlikte olmasına izin veremezdim.”

“Peki ya baban ve ben? Hayatımızda bir toruna yer açmanın bizi nasıl heyecanlandıracağını düşünmedin mi?”

“Kızının kızını büyütmek zorunda kalmamalısın. Bu hiç adil değil. Babam emekli oldu. Yakında sen de olacaksın. O gemi seyahati ikinizin birlikte çıktığı ilk büyük seyahatti.”

“Waylay’in vasisi olmak istiyor musun?” diye tekrarladı tam üzerine bastığım şeyleri görmezden gelerek.

Bunu istiyor muydum? Waylay’e koruyucu annelik yapmak istiyor muydum?

Göğsümde o sıcak parıltının bir yankısını hissettim. Oraya yerleşmiş olan soğuğu gerie doğru itiyordu.

“Evet,” derken ağzımın imkânsızı başararak küçük bir gülümsemeyele büküldüğünü fark ettim. Gerçek buydu. Bunu, yapılacaklar listemdeki herhangi bir şeyden daha çok istiyordum. Kararlı bir şekilde ulaşmaya çalıştığım tüm hedeflerden daha çok istiyordum. “Bunu gerçekten istiyorum. Onu seviyorum. Onun etrafında olmayı seviyorum. Okuldan eve geldiğinde bana anlatacağı haberlerle dolup taşmasını seviyorum. Zeki, güçlü, kendine güvenen bir çocuğa dönüşmesini izlemeyi ve bazen savunma duvarlarını indirip bana kendini açmasını seviyorum.”

“Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedi annem nazikçe. “Keşke daha sık olsa.”

Tam isabet.

“Knox’la ayrıldık,” dedim birden. “Hiçbir zaman gerçekten birlikte olmamıştık. Sadece gerçekten çok ama çok iyi seks yapıyorduk. Ancak yanlışlıkla ona âşık oldum ve bunu yapmam konusunda beni uyarmıştı. Şimdi de benim çok karmaşık olduğumu ve bu çabaya değmeyeceğimi düşünüyor.”

Annem buzlu çayına baktı, ardından tekrar bana döndü. “Galiba daha sert bir içkiye ihtiyacımız olacak.”

Saatler sonra elimde telefonumla verandaya çıktım. *Onun* aldığı telefonla. Bu da bu telefonun en kısa zamanda bir milyon parçaya bölünmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ailenin geri kalanı yemeğin ardından temizliğe girişmişti. Knox’un yokluğunun çok dikkat çektiği bir akşam yemeği idi. Annem, Knox’un yokluğundan etkilenmemesi için Waylay’ın dikkatini dağıtmak amacıyla yemekten sonra babamın ona aldığı yeni kışlık palto ve kazakların defilesini yapmasını istemişti.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sahte gülümsemem yüzünden başım ağrıyordu. Korkup kaçmama fırsat kalmadan telefonumdaki numaraya tıkladım.

“Witty! N’aber? Eve giren şu piçi buldular mı?”

Hırsızlık olayıyla ilgili ona ve Sloane’a mesaj atmıştım. Ancak bu olay bir telefon görüşmesini hak ediyordu.

“Stef.” Adını söylerken sesim çatlamıştı.

“Kahretsin. Ne oldu? Sen iyi misin? Waylay iyi mi?”

Boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Sonra Knox’un ne dediğini hatırladım.

“Seni hiç hak etmeyen bir pislik için bir damla daha gözyaşı dökme.”

Boğazımı temizledim. “Knox her şeyi bitirdi.”

“Şu muhteşem aşağılık herif. Rol sebebiyle mi bitirdi, yoksa gerçekten mi?”

“Gerçekten bitirdi. Ben çok ‘karmaşık’ biriymişim.”

“Ne istiyor ki? Bir ahmak mı? Ahmaklar yatakta berbattırlar ve oral seks konusunda bundan çok daha kötüdürler.”

Acınası bile olsa kıkırdamayı başardım.

“Beni dinle, Naomi. Eğer o adamda senin ne kadar zeki, güzel, nazik, sevecen ve masa oyunlarında becerikli olduğunu anlayacak kadar akıl yoksa kendi kaybetmiştir. Bu da onu bir ahmak yapar. Bu konu üzerinde düşünüp sorunun sende olduğu gibi yanlış bir sonuca vararak bir saniye bile geçirmeyeceksin, bunu sana yasaklıyorum.”

Eh, böylece akşam planlarım suya düşmüş oldu.

“Ona âşık olduğuma inanamıyorum, Stef. Ne düşünüyordum ki?”

“Onun yatakta harika olan, yeğenini otobüs durağına kadar götüren, eski sevgilinin burnunu kıran ve huysuzlanmaman için öğleden sonra sana kahve getiren muhteşem bir adam olduğunu düşünüyordun. Tüm işaretler ortadaydı çünkü o işaretleri oraya kendisi bıraktı. Bana sorarsan -ki sormayacağını biliyorum- numara yapmadığına bahse girerim. O duyguları hissediyordu ve bu onu çok korkutuyordu. Güzel, dövmeli, korkak herif.”

“Gün içerisinde olan biten her şeyle ilgili sana mesaj atmayı gerçekten bırakmalıyım,” dedim. “Bu yarı-bağımsızlık oluyor.”

“Bu konuyu çift terapistimizle konuşacağım,” diye espri yaptı. “Dinle, birkaç gün içinde Knockemout’a geri döneceğim. O zamana kadar ne yapmak istersin? Orayı terk etmek mi? Yeni bir ‘siktir git’ gardırobu hazırlamak mı?”

Ciddiydi. Roma’ya uçmak ve ayakkabılara gülünç miktarda para harcamak istediğimi söylesem, hemen uçak biletlerini ayarlardı. Knox’un evini strafor, fıstık ve kedi kumuyla doldurarak ondan intikam almak istediğimi söylesem, intikam malzemeleriyle dolu bir *U-Haul** ile evime gelirdi.

Belki de bir hayat arkadaşına ihtiyacım yoktu. Belki de zaten bir tanesine sahiptim.

“Sanırım varlığını unutacak kadar uzun bir süre boyunca, o yokmuş gibi davranmak istiyorum,” dedim.

Onu önemsiz kılmak istiyordum. Odaya girdiğinde hiçbir şey hissetmek istemiyordum. En başından beri ona âşık olduğum gerçeğini unutmak istiyordum.

“Bu senin için sinir bozucu derecede olgun bir davranış,” dedi Stef.

“Ama ben aramızdakileri unutturken onun da acı çekmesini istiyorum,” diye ekledim.

“İşte benim kızım,” dedi. “Bir yanıyla kuğu olan, tam bir buz kraliçesi.”

Göğüs boşluğumda açılan deliğe rağmen gözlerim dolu bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Kulağa doğru bir şeymiş gibi geliyor.”

“*Sephora*’dan gelecek bir sipariş için posta kutuna göz at,” dedi Stef.

Hiçbir pahalı kozmetik ürünü kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamazdı. Ancak bunun, arkadaşımın beni ne kadar çok sevdiğinin bir göstergesi olduğunu bildiğim için ona engel olmayacaktım.

* Amerikan nakliye kamyonu. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Teşekkürler, Stef,” diye fısıldadım.

“Hey. Başını dik tut, Witty. Örnek olman gereken bir çocuğun var. Dayanıklılık, aktarılabilecek kötü bir özellik değildir. Dışarı çık ve biraz eğlen. Şu anda eğlenemiyor olsan bile, bunu başarana kadar rol yap.”

İçimde çok uzun bir süre rol yapacağıma dair bir his vardı.

Knox Morgan unutulabilecek türden bir adam değildi. Asla.

KIRK

APTALIN TEKİ OLMANIN SONUÇLARI

Knox

“Bana öyle bakmayı kes,” diye emrettim.

Waylon boynunun hareket etmesine neden olan derin bir nefes aldı.

Her zamankinden daha kederli görünüyordu, bu da bir Bas-set tazısı için önemli bir şeydi. Ayrıca kucağıma oturmuş ve patilerini göğsüme koymuş halde ürkütücü bakışlarla beni izliyordu. Görünüşe göre, tam zamanlı olarak kulübeye dönmüş olmamızdan pek hoşlanmamıştı.

Bunu, Naomi’nin yemek masasında beni görmesinin önüne geçmeye çalışmak olarak görmüyordu. Yapılacak en doğru şey olması umurunda değildi. *Yapılacak en doğru şey buydu*, diye kendime hatırlattım. Naomi ne kadar incinmiş görünse de olması gereken buydu.

Bir elimi sakalımın üzerinde gezdirerek, “Siktir,” diye mırıldandım. Bu konuyu uzatmak sadece işleri daha karmaşık hale getirip daha fazla canın yanmasına sebep olacaktı.

Restoranda karşımda otururken nasıl rahat ve mutlu görünüyordu. O kadar güzeldi ki, ne doğrudan ona bakabilmiş ne de gözlerimi kaçırabilmişim. Sonra içindeki o ışık sönmüştü.

Bunu ben yapmışım. Onu söndürmüştüm.

Ama doğru olan en lanet olasıca şey buydu.

Yakında daha iyi hissedecektim. Hep öyle hissederdim. Bir karmaşayı sonlandırmanın verdiği rahatlama gelecek ve kendimi bu kadar... huzursuz hissetmeyecektim.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Yapacak daha iyi bir şey bulamayınca üçüncü hiramın kapağını açtım.

Günlerden pazartesiydi. Whiskey Clipper'da bir öğleden sonra geçirmiş, müşteriler ve çalışanlar bana pis pis bakmaya başladığında ofisime çekilmiştim. Knockemout'ta haber çabuk yayılmıştı. Bu gece barda çalışmayı planlamıştım ama Honky Tonk'un kapısından içeri girdiğimde Max ve Silver beni yuhlamalarla karşılamıştı. Fi bana ters ters bakmış, daha az pislik olmayı öğrendiğimde geri gelmemi söylemişti.

İşte bu yüzden, Knockemout kadınlarına bulaşmıyordum. Öfkeli olduklarında birer çingiraklı yılan gibi oluyorlardı.

Şimdi ise buradaydım. Geceyi evde geçiriyordum. Yalnızlığımın tadını çıkarıyordum.

Yakında her şey bitecekti. Bok gibi hissetmeyi bırakacaktım. Naomi bunu atlatacaktı, ardından herkes yoluna devam edecekti.

Waylon bir kez daha homurdanarak boş yemek tabağına sarık göz kapaklarıyla bir bakış fırlattı.

“Pekâlâ.”

Yere atladığında karnını doyurdum. Sonra oturma odasına dönüp kanepeye yayıldım ve kumandaya uzandım.

Parmaklarım kumanda yerine fotoğraf çerçevesini buldu. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için onu alıp inceledim. Ailem mutluydu. Nash ve benim için bir hayat kurmuşlardı. İyi bir hayat.

Temeli sağlam olmadığı için yıkılan bir hayat.

Parmağımı fotoğrafta, annemin gülümseyen yüzünde gezdirdim. Bir an için Naomi ve Waylay hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Benim hakkımda ne düşüneceğini.

Şişeden uzun bir yudum aldıktan sonra dikkatimi babamın yüzüne verdim. Kameranaya, fotoğrafı her kim çektiyse ona bakmıyordu. Dikkati tamamen annemdeydi. Bize ışık olan, bizi bir arada tutan şey oydu. Ailemizi güçlü ve mutlu kılan her şeydi. O gittiğinde, kendi içimizde çökmüştük.

Fotoğrafı masaya bıraktıktan sonra, daha fazla geçmişe bakmak zorunda kalmamak için çerçeveyi gözümün önünden uzaklaştırdım.

Geçmiş ve gelecek hiç işimin olmadığı iki yerdi. Önemli olan tek şey şimdi neler olduğuydu. Ve şu anda... Kendimi hâlâ bok gibi hissediyordum.

Bir geceliğine uyuşmaya hazır bir şekilde tekrar uzaktan kumandaya uzandığımda kapı yüksek sesle çalındı. Waylon kulaklarını sallayarak ön kapıya doğru son sürat koşmaya başladı. Daha ağırbaşlı bir tempoyla peşinden gittim. Kapıyı açtığımda içeriye keskin eylül akşamı havası doldu.

Kasılmış çenesi ve iki yanında yumruk olan elleriyle, erkek kardeşim kapının eşiğinde duruyordu.

“Bunu sağ elimle yapacağım için şanslısın.”

“Neyi yap-”

Kardeşimin yumruğu yüzüme çarpmadan önce soruyu bitirme şansım olmadı. Beklenmedik anda atılan her iyi yumruk gibi gözlerimde şimşekler çakmasına sebep olarak beni bir adım geriye savurdu.

“Siktir! Ne oluyor, Nash?”

Beni iterek geçip içeri girdi. “Sana ne söylemiştim?” diye omzunun üzerinden hırladı. Buzdolabımı açtıktan sonra kendine bir bira aldı.

“Tanrım. Bana ne dedin ki?” diye sordum çenemi ileri geri oynatarak.

“Naomi,” dedi Lucian.

“Tanrım, Lucy. Sen nereden çıktın?”

“Arabayla geldim.” Omzuma vurup onun peşinden mutfığa gitti. “Daha iyi misin?” diye sordu kardeşime.

Nash bir bira uzatırken omuz silkti. “Pek sayılmaz, o kalın kafasına uygun sertlikte bir yüzü var.”

“Siz iki pislik burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum Lucian’ın birasını alıp çeneme yaslayarak.

Nash ona yeni bir tane uzattı.

“Naomi, tabii ki,” dedi Lucian. Birayı kabul edip Waylon’ı sevmek için yere eğildi.

“Tanrı aşkına. Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

“Belki bizi ilgilendirmez. Ama seni ilgilendirir,” dedi Lucian.

“Sana bu işi berbat etmemeni söylemiştim,” dedi Nash.

“Bu yaptığınız saçmalık. Evime gelip suratıma yumruk attıktan sonra köpeğimle oynayıp biramı içemezsiniz.”

“Sen aptal ve inatçı bir orospu çocuğu gibi davrandığın sürece yapabiliriz,” diye tersledi kardeşim.

“Hayır, oturmayın. Keyfinize bakmayın. Nihayet kendime ait bir gecem var ve bunu sizinle boşa harcamayacağım.”

Lucian birasını alıp oturma odasına doğru yürüdü. Koltuklardan birine çökerek ayaklarını sehpaye uzattı, gecenin geri kalanını orada geçirecek kadar halinden memnun görünüyordu.

“Bazen sizden gerçekten nefret ediyorum, pislik herifler,” diye yakındım.

“Duygularımız karşılıklı,” diye homurdandı Nash. Ama köpeğimin talep ettiği sevgiyi vermek için eğildiğinde dokunuşu nazikti. Waylon’un kuyruğu mutluluktan hızla sallanıyordu.

Lucian, “Bizden nefret etmiyorsun,” dedi hafifçe. “Kendinden nefret ediyorsun.”

“Siktir git. Neden kendimden nefret edeyim ki?” Buradan taşınmam gerekiyordu. Bin dönümlük bir arazi satın alıp lanet olası bir kulübe inşa etmeli ve nerede yaşadığımı kimseye söylememeliydim.

“Çünkü az önce başına gelen en iyi şeye defolup gitmesini söyledin,” dedi Nash.

“Bir kadın, asla başıma gelen en iyi şey olmayacak,” diye bastırdım. Kelimelerimden şüpheli bir şekilde yalan tadı geliyordu.

“Sen bu eyaletteki en aptal orospu çocuğusun,” dedi kardeşim bıkkınlıkla.

“Haksız değil,” diye onayladı Lucian.

“Siz ikiniz neden kiminle çıkıp çıkmadığım konusuyla uğraşıyorsunuz? Zaten hiçbir zaman gerçek olmamıştı.”

Nash, “Çok büyük bir hata yapıyorsun,” dedi ısrarla.

“Neden umurunda ki? Artık onunla bir şansın var.” Bunu düşünmek, kardeşimi Naomi’yle hayal etmek bile neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme sebep oluyordu.

Kardeşim birasını yere bıraktı. “Evet, kesinlikle onunla tekrar şansımı deneyeceğim.”

Lucian başını yastığa koydu. “Sana bir hak tanıyacağımı söylemiştim. Sen de hakkını kullandın. Onun kalın kafasına girmenin yeni bir yolunu bul.”

“Pekâlâ, yeni bir şey deneyelim. Asıl gerçeği.”

“Çok yeni bir şeymiş,” dedi Lucian.

Onlar söyleyeceklerini bitirene kadar ikisinden de kurtulamayacaktım. “Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin, ardından evimden defolup gidin.”

Nash, “Onu her gördüğünde böyle oluyor,” diye yakındı.

Lucian başını salladı. “Farkındayım.”

Kardeşim ve en iyi arkadaşımın, eskiden beri sorunlarımı masaya yatırıp tartışıyorlarmış gibi görünmesi hoşuma gitmiyordu. “Kimi gördüğümde?”

Nash bana bir bakış fırlattı.

Gözlerimi devirdim. “Hadi oradan. Naomi’den ayrıldım çünkü kendine zarar verecekti. Ben doğru olanı yaptım, bunun başkasıyla hiçbir ilgisi yoktu. O yüzden beni analiz etmeye çalışmayı bırak.”

“Yani onu görmek ve hemen ertesi gün işlerin ciddileşmeye başladığına karar vermen sadece bir tesadüf müydü?”

“Onun, benim yaptığım hiçbir şeyle ilgisi yok,” dedim.

“Ona ne kadar verdin?” diye sordu Nash.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ona ne kadar nakit verdin? Senin yöntemin bu. Sorunları

parayla çözmeye çalışırsın. Acı hissetmekten kurtulmanın yolunu satın almaya çalışırsın. Ama buna rağmen yapamazsın. Babamı ayık kalması için satın alamazsın. Beni kendince rahat ettiğin bir hayat sunarak satın alamazsın. Ayrıca Naomi'ye bir deste para vererek onun kalbini kırdığın için kendini daha iyi hissedemeyeceğinden de emin olabilirsin."

Lucian'ın bakışları bana doğru çevrildi. "Bana yapmadığını söyle."

Elimdeki şişeyi tezgâha çarparak her yere bira sıçrattım. "Onu *uyardım*. Ona bağlanmamasını *söyledim*. Hiç şansımız olmadığını biliyordu. Değişebileceğimi düşünen bir romantik olması benim suçum değil. Ben *değişemem*. Değişmek *istemiyorum*. Ayrıca neden seninle bu konuşmayı yapıyorum ki? Ben yanlış bir şey yapmadım. Ona kendini kaptırmamasını söylemiştim."

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, seni aptal." Nash sağlam elini havaya kaldırdı. "Luce, bunu sana bırakıyorum."

Lucian sandalyesinde öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yerleştirdi.

"Sanırım kardeşinin sana anlatmaya çalıştığı şey; sen burada umursamadığını ve umursamayacağını söylerken, davranışlarının o kadına başka bir şey anlattığı."

"Seks yaptık," dedim duygusuzca. *Harika bir seks. Akıllara durgunluk veren bir seks.*

Lucian başını iki yana salladı. "Onun için defalarca çıkıp geldin. Ona yaşayacak bir yer, bir iş verdin. Yeğeninin okuluna gittin. Eski sevgilisinin suratına yumruk attın."

"Ona bir telefon aldın. Araba almasına yardım ettin," diye ekledi Nash.

"Ona gördüğün tek kadınmış gibi baktın. Buna inanmasını sağladın," diye devam etti Lucian. Waylon ona doğru koşup iri cüssesini arkadaşımın kucağına bıraktı.

“Sonra da para vererek ondan kurtulmaya çalıştın,” dedi Nash.

Gözlerimi kapadım. “Ondan parayla kurtulmaya çalışmadım. Zor durumda kalmadığından emin olmak istedim.”

O da bunu suratıma geri çarptı.

“Peki bu duyarlılığın neresi ‘seni umursamıyorum’ diyor?” diye sordu Lucian.

“Nakit para, birinin yardımına koşmanın yerini tutamaz.” Nash’in sesi gözlerimi açıp ona bakmamı sağlayacak kadar mutsuzdu.

Gerçekten ona baktım.

Ona piyango parasını teklif ettiğimde de böyle yaptığımı mı düşünmüştü? Parayı neredeyse boğazından içeri soktuğumda.

Emniyet teşkilatındaki kariyeri bizi bir çıkmaza sokmuştu ancak oturup onunla bu konuyu konuşmak yerine, bir yığın para vaadiyle iplerini çekmeye çalışmışım. Bir daha asla endişelenmesine ya da çalışmasına gerek kalmayacak kadar çok para vaadiyle. Bunu onunla ilgilenmek olarak görmüştüm.

“Parayı elinde tutmalıydın. Belki o zaman lanet olası bir çukurda kanlar içinde kalmazdın,” dedim.

Nash başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi anlamıyorum? Benden daha inatçı olduğumu mu? Beni dinleseydin, o araba kaçırın korkağın senin hayatını sona erdirmesine bu kadar az kalmayacaktı, bunu mu anlamıyorum? Bu arada, daha bir şey bulamadın mı, Luce?”

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi Lucian.

Nash aramızdaki kayıt dışı konuşmayı görmezden geldi. “O üniformayı yine de giymeye devam edeceğimi anlamıyorsun. Yarın tekrar vurulacağımı bilsem bile. Dünyadaki son günüm olduğunu bilsem bile, parasını ödediğin o binaya girerdim. Çünkü bir şeyi sevdiğinde, kahretsün ki bunu yaparsın. Yardıma koşarsın. Korkudan altına işiyor olsan bile koşarsın. Ayrıca, eğer polis işlerinden uzak durmazsanız veya kanunsuz bir şey-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

ler yapmayı aklınızdan dahi geçirirseniz, ikinizi birlikte hücreye tıkarım.”

“Aynı fikirde değiliz ama olsun,” dedi Lucian. Waylon’ın kuyruğu sandalyenin koluna çarptı.

“Söyleyeceklerin hitti mi?” diye sordum. Aniden kavga edemeyecek kadar yorgun düşmüştüm.

“Sayılır. Doğru şeyi yapmak istiyorsan Naomi’ye onu bırakmanın gerçek nedenini söylemen gerekiyor.”

“Ya? Peki neymiş o gerçek neden?” diye sordum bıkkınlıkla.

“Ona fena halde kapılıp sonunun babam gibi, Liza J gibi olacağından iliklerine kadar korkman. Kötü şeylerin altından kalkamamaktan korkman.”

Sözleri, üzerimde olduğunu bilmediğim bir hedef tahtasına nişan alan oklar gibi ruhuma saplanıyordu.

“Bu çok komik. Eskiden ağabeyimin gezegendeki en zeki adam olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse onun aslında hayalpe-rest bir aptal olduğunu fark ediyorum.” Nash kapıya doğru ilerledi, sonunda çıkışa ulaştığında durakladı. “Mutlu olabilirdin, dostum. Sadece güvenliğin garantisi yoktu. Mutlu da olabilirdin, tıpkı eskiden olduğumuz gibi.”

Lucian, köpeğimi yere indirdikten sonra onun peşinden çıkıp gitti.

Biramı ve haklı hayal kırıklıklarını da yanlarına alarak yanımdan ayrılmışlardı. Karanlıkta oturup kapalı televizyon ekranına bakarken söylediklerini düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Hatta Knockemout’tan çok uzakta büyük araziler aramaya başlayacak kadar ileri gitmiştim.

Telefonumdan mesaj sinyali geldi.

Stef: Gerçekten mi? Seni uyarmıştım, dostum. Bencil bir pislik gibi davranmasan olmaz mıydı?

Telefonumu bir kenara fırlatarak gözlerimi kapattım. Değer verdiğim insanlara en iyi şekilde yardım edeceğim düşüncesiyle aramıza bir yığın para sokuyor olabilir miydim? Para onlara güvenlik sağlıyor, beni de koruyordu.

Waylon kapının çalınmasıyla uyandı. Kısa ve keskin bir havlama sesi çıkardı, sonra sandalyenin daha rahat olduğuna karar vererek hemen uykuya geri döndü.

“Git başımdan,” diye seslendim.

“Aç şu kahrolası kapıyı, Morgan.”

Nash ya da Lucian ikinci tur için geri dönmemişti. Gelen kişi çok daha kötüydü.

Kapıyı açtığımda Naomi’nin babasını pijama altı ve *sweatshirt* takımıyla karşımda buldum. Lou kızgın görünüyordu. Ancak son davetsiz misafirim tüm biramı içtikten sonra içmeye başladığım viski yüzünden uyuşmuş haldeydim.

“Buraya yüzüme yumruk atmaya geldiysen, biri senden önce davrandı bile.”

“Güzel, umarım Naomi’dir,” dedi içeri doğru ilerleyerek.

O bin dönümlük araziye gerçekten ihtiyacım vardı. “Bunun için fazla sosyetik.”

Lou girişte durup yüzünü bana çevirdi. “Öyle. Ayrıca gerçeği göremeyecek kadar incinmiş durumda.”

“Neden herkes ‘gerçeğe’ bu kadar takmış durumda?” diye sordum parmaklarımla havaya tırnak işareti çizerek. “Neden insanlar kendi işlerine bakıp kendi doğrularına sadık kalamıyorlar?”

“Çünkü başkasınınkini görmek daha kolay. Ayrıca kafasını kendi kıcına sokan biri olduğunda, ona haddini bildirmek çok daha eğlenceli oluyor.”

“Herkes bir yana, senin bu konuda zafer dansı yapacağını sanırdım. Onunlayken beni hiç sevmedin.”

“Onunlayken sana hiç *güvenmedim*. Arada fark var.”

“Ayrıca, sanırım buraya bana ders vermeye geldin.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sanırım öyle. Birinin bunu yapması gerekiyor.”

Sığınağımın çevresine son savunma hattı olarak bir hendek ekleyecektim. “Ben kırk üç yaşındayım, Lou. Bir baba-oğul konuşmasına ihtiyacım yok.”

“Şansına küs çünkü yapacağın şey tam da bu. Hayatının erken döneminde bu kadar çok kayıp yaşadığın için üzgünüm. Annen öldüğü ve haban seni terk ettiği için üzgünüm. Liza bize ufak tefek şeyler anlattı. Birkaç yıl sonra büyükbabanı kaybettiğin için de üzgünüm. Bu hiç adil değil. Tüm bu acılardan saklanmak istediğin için seni suçlayamam.”

“Saklanmıyorum. Ben lanet olası açık bir kitabım. Kızına benden ne bekleyebileceğini söyledim. Umutlanması benim suçum değil.”

“Bir şey var, eğer o olmasaydı bu söylediğin doğru olurdu.”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Bana o bir şeyi söylemene izin verirsem, gidecek misin?”

“Bunu önemsemediğin için yapmadın. Çok fazla önemsendiğin için yaptın çünkü bu seni korkuttu.”

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak bardağımı ağzıma götürüp burnumdan güldüm.

“Evlat, çok fena batırdın,” diye devam etti. “Naomi’nin babası olabilirim, bu da beni önyargılı biri yapabilir ama kızımın türünün tek örneği olduğunu biliyorum. Hayatta bir kez rastlanacak bir kadın o. Tıpkı annesi gibi. Onu hak etmediğini düşünerek kendine karşı hislerini açığa çıkarıyorsun ve bu hisler hiç hoşuma gitmedi.”

Bardağımı yere bıraktım. Onu hak etmediğimi söylememişti. Onu hak etmediğimi düşündüğümü söylemişti.

“Sen Amanda’yı hak ediyor musun?” diye sordum.

“Kesinlikle hayır! Şu an bile hak etmiyorum ama onunla tanıştığımдан beri hayatımın her gününü, bunu hak eden bir adam olmaya çalışarak geçirdim. O beni daha iyi bir adam haline getirdi. Bana, sahip olmayı hayal bile edemeyeceğim türden bir

hayat verdi. Evet, çok zor zamanlarımız oldu. O zor zamanların çoğu diğer kızımızın etrafında dönüyordu. Fakat gerçek şu ki, ona bağlı kaldığım için bir kez bile pişmanlık duymadım.”

Buradan başka bir yerde olmayı dileyerek sustum.

“Er ya da geç, diğer insanların seçimlerinden sorumlu olmadığını kabul etmek zorundasın. Bundan daha kötüsü, bazen onların yanlışlarını düzeltmen mümkün olmaz.”

Bunu söylerken gözlerimin içine bakmıştı.

“Kızımın seçimlerinden veya bu seçimlerin sonuçlarından sorumlu değilim. Sen de babaninkilerden sorumlu değilsin. Ancak kendi seçimlerinden sorumlusun. Buna başına gelebilecek en iyi şeyden uzaklaşmak da dahil.”

“Bak, Lou, bu güzel bir sohbet oldu ama...”

Omzuma bir tane vurdu. Sıkı ve sağlam bir tutuşu vardı. “Anneni geçirdiği kazadan kurtaramadığın gibi, babanı da bağımlılıktan kurtaramadın. Artık başka kimseyi kurtaramayacağından endişeleniyorsun. Ya da başka birini daha kaybetmeye dayanamayacağından.”

Boğazım sıkışıp yanmaya başladı.

Lou’nun tutuşu iyice sıkılaştı. “Derinlerde bir yerde, babanın hiç olmadığı kadar güçlü bir adam var. Ben bunu görüyorum. Büyükannen görüyor. Kızım da görüyor. Bence artık aynaya bakmanın zamanı geldi.”

KIRK BİR

YENİ NAOMİ

Naomi

Knox: *Bak. Olayları daha farklı şekilde halledebilirdim, biliyorum. Anca bana güven, böylesi çok daha iyi. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız, bilmek istiyorum.*

Knox: *Liza muhtemelen sana söylemiştir ama güvenlik şirketi cumartesi günü kulübeye alarm sistemi kuracak. Waylay'ın futbol maçı ne zaman?*

Knox: *Sen iyi misin?*

Knox: *Birlikte olmamamız güvende olmanızı istemediğim anlamına gelmiyor.*

Knox: *Benden sonsuza kadar kaçamazsın.*

Knox: *Bu konuda yetişkin gibi davranamaz mıyız? Burası küçük bir kasaba. Mutlaka birbirimizle karşılaşacağız.*

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve telefonumun ekranına baktım. Morgan kardeşlerden benim için ölmüş olanının aramadığından emin olduğumda cevap vermek için ekranı kaydırıp, “Ne?” diye mırıldandım.

“Uyan bakalım, Witty,” dedi Stef’in neşeli sesi dünyanın diğer ucundan.

Cevap olarak boğuk bir inilti çıkarıp yatakta yuvarlandım.

Tüm dünyayla arama engel koymak için çocukça bir giri-

şimle yorganı başımın üzerine çektim. Ne yazık ki, hareketimin istenmeyen sonuçlarından biri olan *malum kişinin* kokusu da böylece etrafımı sarmış oldu. Bu saçmalığa kapıldığım sırada paylaştığımız yatakta uyumak, beni aşağı doğru sürükleyen bir sarmalda ilerletmekten başka bir işe yaramıyordu.

Eğer bundan kurtulacaksam bu çarşafı yakmalı ve Liza'ya yeni bir nevresim takımı almalıydım.

“Coşkulu selamına bakılırsa, bugün onu kesinlikle unutmayla çalışan kıçını henüz yataktan kaldırmamışsın,” diye tahmin yürüttü Stef.

Homurdandım.

“Şu anda seninle aynı kıtada olmadığım için şanslısın çünkü zamanın doldu,” diye cıvıladı.

“Ne zamanı?”

“Senin ‘ah, aptal, ve seksi sahte erkek arkadaşımı özledim’ zamanın. Beş gün oldu. Kabul edilebilir yas dönemi sona erdi. Yeni Naomi olarak resmen yeniden doğuyorsun.”

Yeniden doğmak kulağa çok zahmetli bir iş olacakmış gibi geliyordu.

“Eski Naomi olarak yok olup gidemez miyim?” Eski Naomi son birkaç gününü Waylay ve kütüphane müşterileri için yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak geçirmiş, sonra da günde birkaç saatini gönülsüzce kulübedeki enkazı temizlemeye harcamıştı. Tüm bunları yaparken o adam hakkında düşünmekten kaçınmışım.

Yorgunluktan ölüyordum.

“Böyle bir seçeneğin yok. Senin saatinle sabah altı buçuk. Günün şimdi başlıyor.”

“Neden bu kadar acımasızsın?” dedim inleyerek.

“Ben senin kötü kalpli iyilik perinim. Geçirmen gereken bir dönüşüm var, benim küçük tırtılım.”

“Ben kelebek olmak istemiyorum. Kozamın içinde boğulmak istiyorum.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Şansına küs. Eğer önümüzdeki on saniye içinde yataktan kalkmazsan büyük silahları getiriyorum.”

“Ben yokum,” diye yalan söyledim.

Fransızca beni alaya alan bir şeyler söyledi. “Çevirmene ihtiyacın olursa diye söylüyorum, bu ‘saçmalık’ demektir. Şimdi o yalancı kıçını yataktan kaldırıp bir duş almanı istiyorum çünkü Liza saçlarının bedava tavuk kanadı gecesi* yapan spor barındaki fritözden daha yağlı olduğunu söyledi. Sonra da sana gönderdiğim *Sephora* siparişini açmanı ve şu bunalımdan kurtulmanı istiyorum.”

“Ben bunalım severim.”

“Sevmezsin. Sen strateji oluşturmayı ve yapılacaklar listelerini seversin. Ben sana ikisini de veriyorum.”

“Seni gerçekten iyi tanıyan arkadaşlara sahip olmak çok abartılıyor,” diye yakındım yastığıma doğru.

“Tamam. Peki ama bunu bana senin yaptırdığının kayıtlara geçmesini istiyorum.”

“Neyi?”

“Seni örnek alan on bir yaşında bir kız var. Ona gerçekten öğretmek istediğin şey, çocuğun biri duygularını incittiğinde hayattan vazgeçmesi gerektiği mi?”

Doğrudum. “Senden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.”

“Neden olduğum yerde çırpınamıyorum ki?”

Burada incinmiş duygulardan daha fazlası vardı ve bunu o da biliyordu. Knox beni uyarmıştı. Ona âşık olmamamı, davranışlarını gerçek duygularla karıştırmamamı söylemişti. Fakat ben *yine de* ona âşık olmuştum. Bu beni bir aptal yapıyordu.

Warner en azından gerçek yüzünü benden saklamaya çalış-

* *Wing night*: Kanat gecesi, müşteriler “kanat gecesinde” içeri akın eder ve ücretsiz ya da çok düşük ücretlere tavuk kanadı alırlar. Ancak çoğunlukla içki içerler ve sıklıkla yüklü bir hesap öderler. Sıcak tavuk kanatları baharatlı olduğu için müşteriler yanında bira tüketirler. Böylece müşterinin daha fazla alkolü mideye indirmesiyle ücret açığının kapanması amaçlanır. (ç.n.)

mıştı. Bu benim için bir bahaneydi, harika bir bahane olmasa da öyleydi işte.

Ancak Knox'ta böyle bir bahanem yoktu.

Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Onu o kadar seviyordum ki bir kenara atılmanın acısına dayanabileceğimden emin değildim.

“Çünkü tüm bu ‘ben bir aptalım’ ve ‘ona nasıl âşık olabiliyim’ gibi kendi kendine yaptığın olumsuz konuşmalar, zaman ve enerji kaybından başka işe yaramıyor. Ayrıca, hayatı boyunca yeterince boktan örnekle karşılaşmış olan Waylay için de boktan bir tablo oluşturuyor. Kızını yataktan kaldır, sonrasında bir duş al. Waylay’e bir pisliğin hayatının nasıl yerle bir edileceğini göstermeye hazır ol.”

Ayaklarım yere çarptı. “Moral konuşması işinde gerçekten iyisin.”

“Sen daha iyisini hak ediyorsun, Witty. Derinlerde bir yerde böyle düşünmediğini biliyorum ama seni ilk sıraya koyacak bir adamı hak ediyorsun.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim. Gitmem gerekiyor ama duş sonrası bir *selfie* istiyorum. Ayrıca bugün için belirlediğim stratejiyi sana e-posta ile gönderiyorum.”

Kimden: Stef

Kime: Naomi

Konu: Yeni Naomi Birinci Gün

1. Kaldır kızını yataktan.

2. Duş.

3. Makyaj.

4. Saçlar.

5. Gardırop. (Listendeki şeyleri kontrol etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

6. Şampiyonların kahvaltısı.

7. Waylay'ın futbol antrenmanı. Gülümse. Zarif güzelliğinle lanet sahayı aydınlat.

8. Yüzeysel bir sosyal toplantı düzenle. Arkadaşlarını, aileni ve Nash'i davet et (bu kısım çok önemli). Harika görün (bu da çok önemli). Gerçekten iyi vakit geçir (en önemlisi) ya da bunu başarana kadar rol yap.

9. Kendini beğenmiş bir şekilde yatağa git.

10. Duş al. Listeyi tekrarla.

Yapılacaklar listemden dört maddeyi çıkarmış olmanın verdiği memnuniyetle aşağıya indim. Evin geri kalanı hâlâ sessizdi.

Stef beni çok iyi tanıyordu. Dışarıdan iyi görüldüğümde olumlu bir tavır takınmak gerçekten çok daha kolay oluyordu.

Taze bir demlik kahve mutfakta beni bekliyordu. Kıpkırmızı bir fincana bolca kahve doldurdum, yudumlarken de etrafı inceledim.

İçeri ilk davet edildiğim zamandan bu yana, mutfakta yeni bir hayat doğmuştu. Evin büyük bir kısmı böyleymiş gibi hissediyordum. Perdeler sadece açılmakla kalmamış, yıkanmış, ütülenmiş ve yeniden asılmıştı. Sabah güneşi temiz camlardan içeri süzülüyordu.

Yılların tozu ve kiri kazınmış, dolaplarla çekmecelerdeki gereksiz eşyalar temizlenmişti. Neredeyse yirmi yıldır kapalı olan yatak odaları artık hayat doluydu. Mutfak, yemek odası ve kış bahçesi insanlarla dolu bir evin kalbi haline gelmişti.

Birlikte, çok uzun süredir canlılıktan yoksun olan bu alana yeniden hayat vermiştik.

Kahvemi kış bahçesine götürüp pencerelerin önünde durdum. Irmağın dökülen ağaç yapraklarını yakalayıp akıntıya bırakmasını izledim.

Yaşanan kayıplar hâlâ varlıklarını sürdürüyorlardı.

Liza'nın kızı ve kocasının geride bıraktığı boşluklar sihirli bir şekilde dolmamıştı. Ama artık o boşlukları çevreleyen daha fazla şey varmış gibi hissediyordum. Cumartesi futbol maçları. Aile yemekleri. Herkesin ekranda neler döndüğünü duyamayacak kadar çok konuştuğu film geceleri. Izgarada pişirilen akşam yemekleri ve ırmakta oynanan oyunlarla geçirilen miskin akşamlar.

Köpekler. Çocuklar. Şarap. Tatlı. Oyun geceleri.

Burada, Liza ve onun yalnızlığı etrafında özel bir şey inşa etmiştik. Benim ve hatalarımın etrafında. Bu bir son değildi. Hatalardan ders alınmalı, hepsinin üstesinden gelinmeliydi. Hataların bir şeyleri yok etmesi gerekmiyordu.

Dayanıklılık.

Bana göre yeğenim zaten dayanıklılığın canlı örneği idi. İstikrarsızlık ve güvensizlikle dolu bir çocukluk geçirmişti ama hayatındaki yetişkinlere güvenmeyi öğreniyordu. Belki de benim gibi yapmayıp kendini asla hayal kırıklığına uğratmadığı için bu biraz daha kolaydı. Bu konuda ona hayranlık duyuyordum.

Sanırım onun davranışlarından bir şeyler öğrenebilirdim.

Fayanslara heyecanla ve kayar adımlarla vuran köpek patilerinin seslerini duydum.

Waylay, "Günaydın, Naomi teyze. Kahvaltıda ne var?" dedi mutfaktan esneyerek.

Sabahki üzüntümü bir kenara bırakıp mutfağa döndüm. "Günaydın. Neye acıktın bakalım?"

Omuz silkerek adadaki taburelerden birine yerleşti. Sarı saçları başının bir tarafında dikilmiş, diğer tarafında ise aşağıya doğru dümdüz olmuştu. Pembe kamuflaj pijamaları ve Randy'yle Kitty'nin günde en az bir kez çalıp köpek yataklarına saklamaya çalıştıkları kabarık terliklerini giymişti.

"Şey... peynirli yumurtaya ne dersin?" diye sordu. "Vay be. Çok hoş görünüyorsun."

“Teşekkürler,” diyerek tavaya uzandım.

“Knox nerede?” Sorusu kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi.

“Kulübesine geri taşındı,” dedim dikkatle.

Waylay gözlerini devirdi. “Onu biliyorum ama neden? Aranızın iyi olduğunu sanıyordum. Sürekli öpüşüyordunuz, çok fazla gülüyordunuz.”

İçgüdülerim yalan söylememi istiyordu. Onu korumak için. Ne de olsa, o sadece bir çocuktuk. Ama zaten çok fazla korumalık yapmıştım ve bu durum sürekli yüzümde patlamaya devam etmişti.

Buzdolabından tereyağı ve yumurta alırken, “Konuşmamız gereken birkaç şey var,” dedim.

Anında savunmaya geçerek, “Donnie Pacer’a sadece penis kafalı olduğunu söyledim çünkü Chloe’yi itip ona bok kafalı bir ezik olduğunu söyledi,” dedi Waylay. “S’li kelimeyi kullanmadım çünkü buna iznim yok.”

Elimde bir kutu yumurtayla ayağa kalkıp gözlerimi kırptım. “Bak ne diyeceğim? Bir dakika içinde bu konuya geri döneceğiz.”

Ama yeğenim savunmasından vazgeçmeye hazır değildi. “Knox insanları savunmanın iyi bir şey olduğunu söyledi. Korunmaya ihtiyacı olanlarla ilgilenmenin güçlü olanların işi olduğunu söyledi. Ayrıca, o güçlülerin bir parçası olduğumu söyledi.”

Lanet olsun.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gözlerimi yakan, rimelimi mahvetmekle tehdit eden gözyaşlarına engel oldum. Bu seferki keder yalnızca benim için değildi. İkimizi de istemeyen birini kahramanı bilen küçük bir kız içindi.

“Bu doğru,” dedim. “İyi ki güçlü olanlardan birisin çünkü sana bazı zor şeyler anlatmak zorundayım.”

“Annem geri mi geliyor?” diye fısıldadı Waylay.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Onun yerine başka bir yerden başladım. “Kulübeyi böcekler istila etmedi,”

diye ağzımdan kaçırdım. Beagle cinsi Randy bacaklarıma atlayarak duygu dolu kahverengi gözleriyle bana baktı. Kulaklarını karıştırmak için eğildim.

“Etmedi mi?”

“Hayır, tatlım. Sana böyle söyledim çünkü endişelenmeni istemedim. Ama neler olduğunu bilmen senin için daha iyi olacak. Biri zorla içeri girmiş. Ortalığı dağıtmış ve bazı şeyler almış. Şef Nash gelenin bir şey aradığını düşünüyor. Ne aradığını ya da bulup bulamadığını bilmiyoruz.”

Waylay gözlerini tezgâha dikmişti.

“Bu yüzden Liza, büyükannen ve büyükbabanın yanına taşındık.”

“Peki ya Knox?”

Sertçe yutkundum. “Ayrıldık.”

Tezgâhtaki grenleri takip etmek için kullandığı parmağı yerinden kıpırdamadı. “Neden ayrıldınız?”

Kahrolası çocuklar ve onların cevaplanamaz soruları.

“Emin değilim, tatlım. Bazen insanlar farklı şeyler isterler.”

“Peki, o ne istiyordu? Onun için yeterince iyi değil miydik?”

Elini kendi elimle kapatıp sıktım. “Bence biz onun için yeterince iyiyiz. Belki de onu korkutan buydu.”

“Bana söylemen gerekirdi.”

“Söylemem gerekirdi,” dedim kabullenerek.

“Ben kafayı yiyecek bir bebek değilim, biliyorsun,” dedi.

“Biliyorum. İkimiz arasında çok daha büyük olan bebek benim.”

Bu söylediğim bana gülümsemelerin en küçüğünü kazandırdı.

“Annem miydi?”

“Ne annen miydi?”

“İçeri zorla giren annem miydi? O böyle şeyler yapar.”

İşte bu yüzden insanlarla dürüst konuşmalar yapmıyordum. Daha da fazla dürüstlük gerektiren sorular soruyorlardı.

Nefesimi verdim. “Açıkçası bundan emin değilim. Ama mümkün. Evde arayabileceği, aklına gelen bir şey var mı?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Zaten gereğinden fazla ağırlık taşıyan o küçük kız omuzlarını silkti. “Bilmem. Belki çok para edecek bir şey aramıştır.”

“Annen olsa da olmasa da endişelenecek bir şey yok. Liza bugün bir güvenlik sistemi kurduruyor.”

Başını salladı, parmakları tezgâhtaki desenleri izlemeye geri döndü.

“Tüm bunlarla ilgili nasıl hissettiğini bana söylemek ister misin?” diye sordum.

Kitty’nin başını kaşımak için eğildi. “Bilmem. Kötü sanırım. Ve kızgın.”

“Ben de,” diye katıldım.

“Knox bizi terk etti. Bizi sevdiğini sanıyordum. Gerçekten sevdiğini düşünmüştüm.”

Kalbim yeniden kırılırken Knox Morgan’a bunu ödeteceğime yemin ettim. Yanına gidip kolumu ona doladım. “Seviyordu, tatlım. Ancak bazen insanlar çok fazla önemsemeye başladıklarında korkarlar.”

Homurdandı. “Öyle galiba. Ama yine de ona kızabilirim, değil mi?”

Saçlarını gözlerinin önünden çektim. “Evet, kızabilirsin. Duyguların gerçek ve gayet yerinde. Kimsenin sana böyle hissetmemen gerektiğini söylemesine izin verme. Tamam mı?”

“Evet. Tamam.”

“Peki, Liza sorun olmadığını söylerse bu gece parti vermeye ne dersin?” diye sordum onu bir kez daha sıkarak.

Waylay canlandı. “Ne tür bir parti?”

“Elma şarabı ve *s’mores* ile şenlik ateşi yakmayı düşünüyordum,” dedim, cam bir karıştırma kabına yumurta kırmaya başlamıştım.

“Kulağa süper geliyor. Chloe ve Nina’yı da davet edebilir miyim?”

Hem arkadaşları hem de onlarla paylaşmak istediği bir evi olması çok hoşuma gidiyordu.

“Tabii ki. Bugün ailelerini bir ararım.”

“Belki Liza’ya, Knox ve Nash’in annesinin sevdiği o *country* müziklerden seçtirebiliriz,” diye öneride bulundu.

“Bu harika bir fikir, Way. Partilerden bahsetmişken...” Waylay iç geçirerek tavana baktı. “Doğum günün yaklaşıyor,” diye hatırlattım. Liza, annem, babam ve ben derken, bir dolap dolusu paketlenmiş hediyemiz olmuştu bile. Haftalardır bu büyük gün için başının etini yiyorduk ama Waylay sinir bozucu bir şekilde tek laf etmiyordu. “Nasıl kutlamak istediğine karar verdin mi?”

Gözlerini devirdi. “Aman Tanrım, Naomi teyze! Doğum günlerini sevmediğimi sana dokuz milyon kez söyledim. Aptalca, hayal kırıklığı yaratıyor ve ezikçe.”

Her şeye rağmen gülümsedim. “Seni suçlu hissettirmek istemem ama en azından sana bir pasta yapmasına izin vermezsen büyükannen sinir krizi geçirecek.”

Yüzündeki hesapçı ifadeyi gördüm. “Ne tür bir pasta?”

Spatulayla burnuna vurdum. “Doğum günlerinin en güzel yanı da bu. Sen seçiyorsun.”

“Hah. Bunu düşüneceğim.”

“Tek istediğim bu.”

Yumurtaları daha yeni tavaya dökmüştüm ki belime kollar dolandı ve sırtıma bastırılan yüzü hissettim.

Waylay boğuklaşan sesiyle, “Knox bir aptal olduğu için üzgünüm, Naomi teyze,” dedi.

Ellerini kendi ellerimle sıkarken boğazım düğümlendi. Hiç beklemediğim anlarda bana gösterdiği bu şefkat çok yeni ve kırılgan bir şeydi. Yanlış bir şey yaparak veya söyleyerek onu korkutup kaçırmaktan korkuyordum. “Ben de öyle. Ama iyi olacağız. İyiden de öte olacağız,” diye söz verdim.

Beni serbest bıraktı. “Hey. İçeri giren o pislikler pembe çiçekli yeni kot pantolonumu çalmadılar, değil mi?”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Fi: *İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama Knox son iki vardiyanda hasta olduğunu söylediğin için seni bu akşamki programa almam karşılığında bana bin dolar teklif etti. Ya seninle paylaşırım ya da ona siktir olup gitmesini söylerim. Karar senin!*

Ben: *Üzgünüm, yapamam. Bu gece şenlik ateşi yakacağım ve sen de davetlisin.*

Fi: *Kesinlikle evet! Sinir bozucu ailemi de getirebilir miyim?*

Ben: *Getirmezsen hayal kırıklığına uğrarım.*

KIRK İKİ

ESKİ KNOX

Knox

İtiraf etmeyecektim ama buz prensesi rutini beni öldürüyordu. Naomi'ye gerçeği söylememin üzerinden beş gün geçmişti. Duygularını incitmemek için her şeyi bitirdiğimden beri. Mahvolmuş durumdaydım.

Bir şeyleri sonlandırınca gelmesini beklediğim rahatlama hiç gelmemişti. Onun yerine kendimi hasta ve huzursuz hissediyordum. Hatta suçluluk duygusuyla doluydum. Otuz yaşımdan sonraki ilk akşamdan kalma günümünden bile daha kötüydüm.

Her şeyin, Naomi saçında papatyalarla ortaya çıkmadan önceki haline geri dönmesini istiyordum. Ancak bu mümkün değildi. O kasabada benden kaçıp dururken olmazdı.

Büyükannemle yaşadığı düşünülürse, bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Honky Tonk'taki vardiyasını iptal etmişti. Onunla yüzleşmek zorunda olmadığım için rahatlayacağımı umuyordum ama mesajlarıma veya aramalarıma cevap vermeye devam ettiği sürece kendimi daha huzursuz hissediyordum.

Şimdiye kadar bunu atlatmış olmalıydı. Lanet olsun. Ben de şimdiye kadar atlatmış olmalıydım.

Geç kaldığım öğlen yemeği molamı Dino'nun restoranında geçirmiş, yemek bile istemediğim soğuk pizzayla birlikte üzerime dikilen bakışlara maruz kalmıştım.

Oradan Whiskey Clipper'a döndüğümde, "Saat beşteki randevun iptal edildi," dedi Stasia.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Jeremiah’la birlikte kapanış için temizlik yapıyorlardı. “Ciddi misiniz siz?” Bu hafta randevusunu iptal eden üçüncü müşterimdi. İki tanesi Jeremiah’la yeniden randevu ayarlamıştı ve onun sandalyesinde oturup bana sınır çizen bakışlar atmışlardı. Hiçbirinin bir şey söyleyecek cesareti yoktu. Ama zaten buna gerek de yoktu. Honky Tonk kızlarından yeterince dayak yemiştım.

“Herhalde nasıl olduysa onları kızdırdın,” dedi Stasia.

“Kiminle görüştüğüm kimseyi ilgilendirmez,” dedim. Tarağı tekrar alkole batırıp makasını yerine koydum.

“Küçük kasabaların özelliği de bu,” dedi Jeremiah. “Herkesin işi herkesi ilgilendirir.”

“Öyle mi? O zaman herkes kıcımlı öpebilir.”

“O berbat ilişkiden çıktığından beri kesinlikle çok daha mutlu görünüyor,” dedi Stasia. Ortaparmağıyla burnunu kaşıyormuş gibi yaptı.

“Maaş çeklerini kim imzalıyor?” diye hatırlattım.

“Bazı şeyler paradan daha değerlidir.”

Bu zulme ihtiyacım yoktu. Yapacak işlerim vardı. Yaşayacak bir hayatım vardı. Bu pislikler Naomi’yle bana dair her şeyi unutup yollarına devam edebilirlerdi.

“Honky Tonk’a gidiyorum,” dedim.

Jeremiah arkamdan, “İyi geceler,” diye seslendi. Ortaparmağımı kaldırıp ona doğru savurdum.

Bar yerine ofisime girdim. Burası artık bir sığınak hissi vermiyordu. Hapishane gibi geliyordu. Bu hafta, önceki ay geçirdiğimden daha fazla zamanımı burada kalarak geçirmiştım. Evrak işleriyle hiç bu kadar uğraşmamıştım. Ya da işlerimde olup bitenlerden hiç bu kadar kopmamıştım.

“Bu şehirde kiminle çıktığım veya çıkmadığım neden birilerinin umurunda ki?” diye mırıldandım kendi kendime.

Üst kattaki dairelerden birinin kira çekini aldım. Kiracı çekin yanında yapışkan not kağıdına karalanmış bir “Sıçtın” notu eklemişti.

Herkesin haklı olduğundan, yaptığım şeyin yanlışlığından, ve bu durumun, hayatımın geri kalanında her gün takım elbise giyip kravat takma fikri kadar kafama yattığından endişelenmeye başlamıştım.

Özgürlüğü severdim. Bu yüzden kendi işimin sahibiydim. O piyango bileti bana istikrar ve özgürlük getirmişti. Yine de kendi işlerimi yürütmenin bile bazen beni sorumluluk almaya iten bin tane kahrolası fermuar gibi hissettirdiği oluyordu. Ancak bu benim seçtiğim bir sorumluluktum.

Diğer insanlar için endişelenmeden işlerimi yürütebiliyordum... Yani, çalıştırdıklarım hariç. Ve tabii hizmet verdiklerim.

Siktir.

Bunları kafamdan atmam gerekiyordu.

Koridora yönelip Honky Tonk'a geçtim. Cuma gününün erken saatleriydi ama müziğin sesi yüksekti ve mutfakta pişen kanatların kokusunu alabiliyordum. Burası bana ev gibi geliyordu. Buna rağmen gözlerim barı hızlıca tarayarak o kadını arıyordu. Orada olmayışıyla hissettiğim hayal kırıklığı lanet olası bir bıçak kesigi gibiydi.

Silver ve Max barın arkasındaydı. Fi ise Wraith'le çene çalıyordu. Dönüp bana doğru baktılar.

"İyi akşamlar," dedim nabız yoklayarak.

"Yuh!" diye koro halinde bağırdılar. Silver ve Max başparmaklarını aşağı doğru tutarak memnuniyetsizliklerini gösteriyorlardı. Fi bana doğru bir başparmağını aşağı eğmiş, diğer elinin ortaparmağıyla da hareket çekmişti. Östrojeni dengelemek için yeni işe alınan diğer garson Brad ise benimle göz teması kurmayı reddetmişti.

"Ciddi misiniz siz?"

Bir avuç müşteri sessizce güldü.

Onlara, "Her birinizi kovabilirim," diye hatırlattım.

Hep birlikte kollarını göğüslerinde kavuşturdular. "Denediğini görmek isterim," dedi Max.

“Aynen. Eminim hem barmenlik hem de servis yaparsın ve bir cumartesi gecesini, tek başına gayet iyi idare edersin,” dedi Silver. *Piercing* halkası burun deliklerinin genişlemesiyle birlikte hareket etti.

Siktir.

İstenmediğim zamanı iyi bilirdim.

Pekâlâ. Eve gidip bekâr hayatının huzur ve sessizliğinin tadını çıkarabilirdim. Yine. Belki bu gece o kadar da boş hissetmezdim. Buna zamanla alışırdım.

“İyi, ben gidiyorum,” dedim.

Max, “Güzel,” dedi.

Silver, “Güle güle,” dedi.

Fi, “Siktir git,” diye ekledi. “Ben de gidiyorum.”

“İyi. Her neyse.” Eve gidip bu üçünün bir daha barı paylaşmayacağı yeni bir program hazırlamaya karar vermiştim. Beş kişiyi daha işe almak anlamına gelse bile bunu yapacaktım. Âdet görmeyen ve bana bulaşmayan adamları işe alacaktım.

Eve dönmeden önce Knockemout ve sınırlarında dolaşıp motosikletimle yavaş yavaş yolculuk yaparken o hayatın hayatını kurdum. Ne de olsa, evde beni bekleyen biri yoktu. Hesap vereceğim biri de yoktu. İsteddiğimi yapabiliirdim. Hayattan istediğim şey tam olarak buydu.

Naomi’siz hayatımın ne kadar harika olduğunu kendime hatırlatırken dikkatim o kadar dağılmıştı ki az kalsın büyükanne-min evinin önündeki arabaları gözden kaçırıyordum.

Bir şey olduğunu düşünerek bir an için paniğe kapıldım. Başka bir hırsızlık veya daha kötüsü olmuş olabilir miydi?

Sonra müziği ve kahkahaları duydum.

Onu görebilmeyi umarak motosikletimle yavaşça oradan geçtim. Şans bugün yüzüme gülmemişti. Motorumu garaj yoluna park ettikten sonra ön kapıya ilerledim, bu sırada şenlik ateşinin kokusu burnuma ulaştı.

Liza parti vermek istiyor ve bana haber vermiyorsa bu onun bileceği iş, diye düşünerek kendimi içeri attım.

Waylon üstüme saldırdı. Pençeleriyle kot pantolonumu tırmalıyor, havlıyor ve inleyerek öğleden sonraki atıştırmalığından beri ne kadar aç olduğunu bana gösteriyordu.

“Evet, evet. Gel bakalım. Önce çiş molası, sonra yemek vakti.”

Doğruca mutfığa giderek arka kapıyı açtım.

Köpeğim bacaklarımın arasından dışarı fırladı.

Çiş molası için her zaman gittiği yerde durmamıştı. Kısa bacakları Liza’nın evine doğru koşmakla meşguldü.

Bulduğum noktadan ateşi görebiliyordum. Birisi ırmağın yanında şenlik ateşi yakmıştı. Yiyecek dolu masalar, kamp sandalyeleri ve etrafta dolaşan, iyi vakit geçiriyormuş gibi görünen bir düzineden fazla insan vardı.

Liza’nın köpekleri Randy ve Kitty, Waylon’ı selamlamak için yemek masalarından ayrıldılar. Waylay’i gördüm, sarı saçları büyükannesinin onun için ördüğüne emin olduğum parlak pembe bir şapkanın altındaydı. Arkadaşları Nina ve Chloe de yan bahçede koşmakla meşguldü. Göğsümdeki sızı beni şaşırttı. Waylay çimlerin üzerinde dizlerinin üstüne çökerek köpeğimi güzelce kaşıdı. Bunun üzerine, Waylon kendinden geçmiş bir halde sırtüstü yere yuvarlandı.

Elimi dalgınca göğsümün üzerinde gezdirdim, bunun şu boktan soğuk pizza yüzünden ortaya çıkan bir hazımsızlık olup olmadığını merak ediyordum.

Başka bir araba yaklaşırken farlar bahçeyi tamamen aydınlattı. Tanıdığım bir minivandı. Fi, kocası ve çocuklarıyla birlikte arabadan indi. Elllerinde kamp sandalyeleri, kapalı kaplar ve altılı bira paketleri vardı.

Harika. Önce kendi ailem, şimdi de çalışanlarım tüm bu olaylarda onun tarafını tutmaya başlamıştı. İşte bu yüzden, buradan uzakta bin dönümlük bir araziye ihtiyacım vardı.

Sonra onu gördüm. Alevlerle aydınlanan Naomi’yi.

Kilometrelerce uzunluktaki bacaklarının her santimini belli eden o dar taytlardan giymişti. Kızlara özgü kürklü botları

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

ayağındaydı. Termal bir yeleğin altına göbeği açık kalın bir kazak giymişti. Bukleler halinde şekillenmiş saçları, ateşle birlikte kehribar renginde parlıyordu. Başında koyu kırmızı renkli, tıpkı Waylay'inki gibi örgü bir şapka vardı.

Gülümsüyordu. Gülüyordu. Parlıyordu.

Göğsümdeki sızı fiziksel bir ağrıya dönüşürken kardiyolog çağırma konusu üzerine düşündüm. Bu normal değildi. Böyle olmaması gerekiyordu.

İşler daha fazla karmaşıklaşmadan ilişkilerimi bitirir ve hemen ardından rahatlama haricinde bir şey hissetmezdim. Eğer eski partnerlerimden biriyle tekrar karşılaşsam -ki bu nadirdi- benim için kolay geçerdi. Hoştu. Ben hiçbir şey vadetmezdim, onlar da hiçbir şey beklemezdi.

Ama bu sefer, tüm çabalarımın rağmen oluşan beklentiler vardı. Ama o acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Irmağın yanında, kardeşim olacak pisliğin yakınında durmuş, samimi bir sohbeta benzeyen bir şeyle kendini meşgul ediyordu.

Eldivenli eli uzandı ve kardeşimin kolunu kavradı.

Yumruk halindeki ellerimi daha fazla sıkmaya başladım. Görüş alanım kenarlardan kırmızılaşmaya başlamıştı.

Kardeşim bir saniyesini bile boşa harcamamıştı, değil mi?

Naomi'ye gitmek bilinçli bir karar değildi ama ayaklarımın kendi bilinci vardı. Aklımdaki yıkım düşüncesiyle çimenlerin üzerindeki küçük mutlu gruba doğru ilerledim.

Onun kardeşimle olmasını istemiyordum. Onun kimseyle olmasını istemiyordum.

Ne yaptıkları fark etmezdi, onu kardeşimin yanında görme fikrine bile katlanamıyordum. *Siktir.*

Ben şenliklere doğru yürürken büyükannem bana seslendi, Amanda ise acıyan bakışlarla gülümsedi.

Onları ateşin diğer tarafında yakaladığımda, "Hiç vakit kaybetmediniz, değil mi?" diye tersledim.

Nash suratıma gülme cüretini gösterdi.

Naomi ise bambaşka bir şeydi. Yüzündeki o zahmetsiz gülümseme kaybolmuştu. Bana baktığında gördüğüm şey, beni dondurmaya hazır bir buz prensesi değildi. Beni diri diri yakmaya hazır, ateşler içindeki bir kadındı.

Yaşadığım rahatlama hızlı ve çok yoğundu. Göğsümdeki gerginlik milimetrelerce gevşemişti. Beni dışlaması umurunda olmadığım anlamına geliyordu. Ama o muhteşem ela gözlerinde gördüğüm ateş, benden nefret ettiğini gösteriyordu.

Bu her gün karşılaştığım soğuk ilgisizlikten daha iyiydi.

Nash bir adım öne çıkarak onunla arama girdi. Bu beni daha çok kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

“Bir sorunun mu var?” diye sordu.

Üzerinde birkaç kurşun deliği olan, 1.80 boyunda bir sorunun vardı. “Sorun mu? Benden kalan artıklarla keyfine bakman gibi bir sorun mu mesela? Ama hayır. Zıyan olmaması tabii ki daha iyi.”

Tam bir pisliktim ve çok ileri gitmiştim. Nash’in bana atmak üzere olduğu dayığı hak etmiştim. Bir parçam bunu istiyordu. Fiziksel cezanın, beni içten içe parçalayan duygusal fırtınanın yerini almasını istiyordu.

O bana bu kadar yakinken düzgün düşünemiyordum. Bana bu kadar yakinken ona dokunamıyordum. Uzanıp, bir kenara attığım şeye sahip çıkamıyordum.

Nash’in yumruğu hızını almak için geri çekildi ama o daha yumruğunu savuramadan başka bir beden aramıza girdi.

“Sen öfke nöbeti geçiren bir çocuksun,” diye tersledi Naomi. Benden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Ayrıca şenliğe davetli değilsin. O yüzden evine git.”

“Papatya,” deyip otomatik olarak ona uzandım. Aramıza başka bir beden daha girdi.

“Tarihe bu kasabadaki en aptal pislik olarak geçmek istemiyorsan geri çekilmeni öneririm,” dedi Sloane.

Sanki bir kütüphane yemeğinde Noel Baba’ya saldırmışım gibi bana dik dik bakıyordu.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Çekil yolumdan, Sloane,” diye hırladım suratına doğru. Sonra göğsümde bir el belirdi ve *sertçe* geriye itildim.

“Yanlış hedef, dostum.” Son on yıldır görmediğim kadar sıradan bir kot pantolon ve polar üst giymiş olan arkadaşım elleyle ceketime yapışmıştı.

Gözlerindeki öfke bana ince bir buz üzerinde yürümekte olduğumun uyarısını veriyordu. Kardeşimi alt edebilirdim, özellikle de şu an tek kollu olduğu için. Ama Nash ve Lucian’ı alt edebileceğimi, ardından bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayabileceğimi düşünecek kadar aptal bir adam değildim.

Sloane, “Senin korumana ihtiyacım yok, seni koca zengin aptal,” diye tersledi onu.

Lucian beni ateşten uzaklaştırmak için bu sözleri görmezden geldi. Ailemden uzağa. Burnunu sosisli güveç kabına benzeyen bir şeye sokmuş olan aptal köpeğimden uzağa.

“Bırak beni, Luce,” diye uyardım onu.

“Dibe batmaya ve masumları da yanında götürmeye kararlı olmadığın zaman bırakacağım.”

İlginçti. Nash ve Naomi’ye saldırdığım için değil, Sloane’a çıkıştığım için kızgındı.

“O kadına katlanamadığımı sanıyordum,” diye alay ettim.

Lucian beni bir kez daha itince geriye doğru sendeledim. “Tanrım, Knox. Sürekli böyle bir pislik olmak zorunda değilsin.”

“Ben doğuştan böyleyim,” diye karşılık verdim.

“Saçmalık. Dünyaya göstereceğin şeyi sen seçersin. Şu anda aptalca bir seçim yapıyorsun.”

“Ben doğru olanı yaptım, dostum.”

Lucian bir sigara ve çakmak çıkardı. “Geceleri uyumana yardımcı olacaksa, kendine bunu söylemeye devam edebilirsin.”

“Ona bağlanmamasını söyledim. Onu uyardım.” Omzunun üzerinden baktığımda Naomi’nin ateşin yanında durduğunu gördüm, sırtı bana dönüktü. Nash’in kolu ona sarılmıştı.

Göğsüm tekrar sıkıştı, o sızı artık lanet bir bıçak yarasına dönüşmüş durumdaydı.

Belki ona bağlanmamasını söylemiştim ama aynı nezaketi kendime göstermemiştim. Bunun endişelenmem gereken bir şey olduğunu ise hiç düşünmemiştim.

Ancak Naomi Witt, kaçak gelin ve takıntılı temizlikçi, iplerini bana resmen geçirmişti.

“Ben doğru olanı yaptım,” dedim yeniden. Sanki tekrarlanınca söylediklerim doğru olacakmış gibi.

Lucian gözlerini benden ayırmadan sigarasını yaktı. “Doğru şeyin babanın olamadığı adam olmak olduğu hiç aklına gelmedi mi?”

Siktir. Sözleriyle bir nokta atışı yapmıştı. “Git kendini becer, Lucy.”

“Sen de kendini becermemeye çalış, Knox.” Beni öylece karanlıkta yalnız bırakarak ateşe doğru yürüdü.

Göz ucuyla pembe bir ışık görünce Waylay’ın benden birkaç adım uzakta durduğunu fark ettim. Waylon ayaklarının ucuna kurulmuştu.

“Selam, Way,” dedim. Birden kendimi gezegendeki en büyük, en aptal pislik gibi hissetmiştim.

“Selam, Knox.”

“Nasıl gidiyor?”

Omuz silkti. O mavi gözleri bana sabitlenmişti, yüz ifadesi bomboştu.

“Futbol antrenmanı nasıl geçti? Uğramak istedim ama...”

“Sorun değil. Rol yapmana gerek yok. Naomi teyzem ve ben insanların bizi istememesine alıştık.”

“Way, bu hiç adil *değil*, lanet olsun. Teyzenle aramızdaki ilişkinin yürümemesinin nedeni bu *değil*.”

“Her neyse. Çocukların önünde küfretmemelisin. Senden bir şeyler öğrenebilirler.” Bu canımı acıtmıştı.

“Ben ciddiym, evlat. Siz benim için fazla iyisiniz. Sonunda ikiniz de bunu anlayacaksınız. Çok daha iyisini hak ediyorsunuz.”

Botlarının parmak uçlarına baktı. Bağcığine taktığı küçük kalp tılsımı parıldıyordu. Ona verdiğim spor ayakkabıları

giymediğini fark ettim. Bu da canımı yakmıştı. “Eğer gerçekten böyle düşünseydin, yeterince iyi olmak için çok çabalardın. Bizi birer çöpmüşüz gibi terk etmezdin.”

“Çöp olduğunuzu hiç söylemedim.”

“Pek bir şey söylemiş de sayılmazsın, değil mi?” dedi Waylay. “Şimdi teyzemi rahat bırak. Haklısın, onun ne kadar harika olduğunu göremeyecek derecede akılsız bir adamdan çok daha iyisini hak ediyor.”

“Onun ne kadar harika olduğunu biliyorum. Senin ne kadar harika olduğunu da biliyorum,” diye karşı çıktım.

“Yine de kalmanı sağlayacak kadar harika değiliz,” dedi Way. Bana attığı bakış, on bir yaşından daha olgun gözlere aitti. Ona zeki, güzel, çok yetenekli biri olduğundan şüphe etmesi konusunda bir neden daha verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

“Waylay! Hadi,” diye seslendi Nina. Elinde dev bir şekerleme torbası tutuyordu.

“Gitmen gerek,” dedi Waylay. “Naomi teyzemi üzüyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Evime tarla faresi mi koyacaksın?” diye sordum. Şakanın hasarı biraz olsun onaracağını umuyordum.

“Neden zahmet edeyim ki? Umursanmayacak kadar aptal birinden intikam almanın bir anlamı yok.” Arkasını dönüp ateşe doğru ilerledi, sonra tekrar duraksayıp, “Köpeğin bende kalacak,” diye ekledi. “Hadi, Waylon.”

Sadece sevdiğim değil, ayrıca saygı duyduğum bir çocuğun köpeğimle birlikte partiye doğru ilerlemesini izledim. Naomi onu tek koluyla kucaklayarak karşıladı ve bana sırtlarını döndüler.

Gitmek yerine masadaki sosisli sandviçlerden birini kaptım, yanına da bir bira aldım. Büyükanne yarım bir selam verdikten sonra tek başıma evime döndüm.

Eve vardığımda aldıklarımın hepsini çöpe attım.

KIRK ÜÇ

GÜNDÜZ İÇKİSİ

Naomi

Knox: *Dün gece Liza'nın evinde olanlar için sana bir özür borçluyum. Haddimi aştım.*

Derin bir nefes aldıktan sonra arabamın motorunu kapatarak Honky Tonk'un yan kapısına baktım. Büyük olay sonrasında aldığım ilk vardiyaydı ve elim kolum resmen bağlıydı. Hafta sonu öğle vardiyasıydı. Knox'un gerçekten içeride olma ihtimali eksilerde seyrediyordu.

Ama buna rağmen arabadan inmeden önce bir moral konuşması duymaya ihtiyacım vardı.

Bütün hafta diğer işimde çalışırken iyiydim. Kütüphane yeni bir başlangıç gibiydi. Her köşede onun anıları yoktu fakat burası farklıydı.

"Bunu yapabilirsin. Arabadan in. Bahşişleri topla ve yüzün acıyana kadar gülümse."

Knox şenlik ateşinde küçük bir öfke nöbeti geçirmiş ve Lucian tarafından uzaklaştırılmak zorunda kalmıştı. Sloane'dan adamın yaptığı şövalyelik hakkında bilgi almak için yarım yamalak bir girişimde bulunmuş; ancak Knox'a tekrar bu kadar yakın olduğum için içten içe sersemleyip durmuştum.

Knox gözüme kızgın ve hatta incinmiş gibi görünmüştü.

Sanki kardeşinin yanında durmam bir tür ihanetmiş gibi davranıyordu, bu gerçekten çok gülünçtü. Adam beni istenmeyen bir hesap fişi gibi bir kenara atmış olmasına rağmen, tek yaptığım üzerinde çalıştığım beni rahatsız eden kişi ve olaylarla ilgili listeyi kardeşine vermekken bana çok hızlı ilerlediğimi söyleme cüretinde bulunmuştu.

Dikiz aynasına baktım. “Sen buzdan bir Kraliçe Kuğu’sun,” dedim yansımama. Sonra arabadan inerek içeriye yürüdüm.

Onu etrafta göremeyince içime bir rahatlama yayıldı. Milford ve başka bir aşçı çoktan mutfağı ateşlemiş, güne hazırlanıyordu. Selam verip bara ilerledim. İçerisi hâlâ karanlıktı. Tabureler üst üste yığılmıştı, ben de müziği ve ışıkları açıp mekânı hazırlamaya koyuldum.

Tüm tabureleri çevirmiş, soda makinesini yeniden monte etmiş ve çorba ısıtıcısını çalıştırmıştım. Bir an sonra yan kapı açıldı.

İçeri giren adamın gözleri doğrudan bana dikilmişti.

Nefesim göğsümü terk etti ve birden nasıl nefes alacağımı hatırlayamadım.

Lanet olsun. Beni bu kadar kötü yaralayan bir adam nasıl bu kadar iyi görünebilirdi? Bu hiç adil değildi. Kot pantolon ve başka bir uzun kollu *Henley* giymişti. Bu seferki orman yeşiliydi. Çenesinde onu tehlikeli gösteren soluk bir çürük vardı. Seksi, lezzetli bir tehlike.

Ama Yeni Naomi bundan çok daha akıllıydı. Oraya geri dönmeyecektim.

Bana başıyla selam verdi ama dikkatimi çorbaya vererek o yokmuş gibi davranmaya çalıştım. En azından, görmezden gelemeyeceğim kadar bana yaklaştığı ana dek.

“Selam,” dedi Knox.

“Selam,” diye tekrarladıktan sonra metal kapağı ısıtıcının üzerine koyup plastik ambalajı attım.

Bir anlık tereddüdün ardından, “Bugün bardayım,” dedi.

“Tamam.” Bulaşık yıkama bölümüne gitmek için yanından geçtim, temiz bardaklarla dolu iki ayrı tepsi beni bekliyordu. Bir tanesini kaldırdım, sonra elimden alındığını fark ettim. “Ben hallederim,” dedim.

“Artık ben hallediyorum,” dedikten sonra bardakları soda makinesine götürüp paslanmaz çelik tezgâhın üzerine bıraktı.

Gözlerimi devirerek ikinci tepsiyi kaptım. O da anında elimden alındı. Onu görmezden gelip içkilerin sergilendiği sırada bulunan ısı lambalarını yaktım, sonra da fiş bandını kontrol etmek için kart çekim cihazına doğru ilerledim.

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Bakışlarında bir ağırlık ve sıcaklık vardı, onun bu kadar farkında olmaktan nefret ediyordum.

Beni tepeden tırnağa süzdüğünün de farkındaydım. Bugün kot eteklerimden biri yerine kot pantolon giymiştim, burada her türlü korumanın gerekli olduğunu hissediyordum.

“Naomi.” Adımı sarmalayan sesi sert bir törpü gibiydi ve ürpermeme sebep olmuştu.

Ona bakarken en iyi sahte gülümsememi takındım. “Evet?”

Elini saçlarının arasından geçirdikten sonra kollarını kavuşturdu. “Sana bir özür borçluyum. Dün gece...”

“Merak etme, çoktan unutulup gitti,” derken önlüğümdeki para kesesiyle defteri arıyormuş gibi davrandım.

“Bu böyle olmak zorunda değil... bilirsin işte. Tuhaf olmak zorunda değil.”

“Ah, benim için bir tuhaflık yok,” diye yalan söyledim. “Hepsi geçmişte kaldı. Köprünün altından çok sular aktı. Hayatlarımıza devam ediyoruz.”

Bana bakarken gözleri erimiş gümüş gibiydi. Aramızdaki hava, yaklaşmakta olan bir yıldırım çarpmasına benzeyen bir hisle doluydu. Yine de kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorladım.

“Doğru,” dedi çenesini sıkarak. “Pekâlâ.”

Şimdiye kadarki en sıkıcı vardiyanın başlamasının üzerinden bir saat bile geçmemiştii ve Knox'un ne kadar ilerleme kaydettiğini tam olarak bilmiyordum. Normalde cumartesi öğle yemeği vardiyasında yapılacak biraz iş olması beklenirdi ama yedi müşterinin tamamı biralarını yudumlamaktan ve yemeklerini yüz otuz yedi kez çiğnemekten memnun görünüyordu. Yeni garson Brad'i eğitecek olsam bile, düşünmek için çok fazla zamanım vardı.

Barda takılıp Knox'un huysuz bakışlarıyla uğraşmak yerine temizlik yaptım.

Servis barının yanındaki duvarı fırçalıyor, özellikle zor bir leke üzerinde çalışıyordum. Ön kapı açıldıktan hemen sonra bir kadın içeri girdi. Kasılarak yürüdü demek daha doğru olabilirdi. İnce topuklu siyah süet botlar, boyanmış gibi görünen bir kot pantolon ve deri bir ceket giymişti.

Sağ bileğinde üç bilezik vardı. Tırnakları muhteşem bir kan kırmızısına boyanmıştı. Ona bu rengin ne olduğunu sormayı aklıma not ettim.

Koyu renk saçları kısacık kesilmiş ve tepede toplanmıştı. Kristal görünümlü elmacikkemikleri, ustalıkla uygulanmış du-manlı göz makyajı ve alaycı bir sırıtışı vardı.

Onunla arkadaş olmak istedim. Birlikte alışverişe gitmek. Hakkında her şeyi öğrenmek. Böylece ben de onun adımlarını takip edip kendim için bu tür bir özgüven keşfi yapabilirdim.

Knox'u barın arkasında gördüğünde o alaycı sırıtış daha da genişledi. Artık onunla arkadaş olmak istediğimden emin değildim. Knox'a bir bakış attıktan sonra kesinlikle arkadaş olmak istemediğimi anladım. O kadına böyle sevgi dolu bir yakınlıkla bakarken olmazdı.

Kadın tek kelime etmedi, sadece gözlerini ona dikerek barın diğer ucuna doğru yürüdü. Oraya vardığında, bir tabureye ka-

arak oturup dünyanın en havalı içkisi olduğunu tahmin ettiğim şeyi sipariş etmedi. Hayır, bunun yerine uzanıp Knox'u tişörtünden yakaladı ve tam ağzına bir öpücük kondurdu.

Vücudumdan ayrılan midem dünyanın çekirdeğine doğru düşmeye başlamıştı.

Wraith, "Kahretsin," diye inledi masasından.

"Ee, o patronun kız arkadaşı mı?" diye sordu eğitmem gereken Brad.

"Sanırım öyle," dedim. Sesim boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "Birazdan dönerim, tut şunu." Brad'e kirli bezi uzattım ve bardan uzaklaştım.

"Naomi!" Knox'un sesi kızgın geliyordu ama ruh hali artık beni ilgilendirmiyordu.

Üzerimde olan tüm bakışlarla tuvalete doğru ilerlerken kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki atışlarını kulaklarımla duyabiliyordum.

Knox'un adımı söylediğini ya da kadının onu selamladığını duymamış gibi davrandım.

"Knox? Ciddi misin? Zamanı gelmişti," dedi gırtlaktan gelen bir ses.

"Lanet olsun, Lina. Önce arayamaz mıydın? Zamanlaman çok kötü."

Başka bir şey duymadım çünkü tuvaletin kapısını itip doğrucaya lavaboya girmiştim. Ağlamak mı, kusmak mı, yoksa çöp kutusunu alıp Knox'un kafasına fırlatmak mı istediğimden emin değildim. Kapı açıldığında kendimi kontrol altına almaya çalışıyor ve üç seçeneği de içeren bir plan düşünüyordum.

Arkadaş olma hayali kurduğum kadın içeri girdi. Elleri arka ceplerinde, bakışları üzerimdeydi.

Ne gördüğünü sadece hayal edebiliyordum. Zavallı, umutsuz âşık, otuzlu yaşlarının ortasında, berbat bir erkek zevki olan bir ezik. Her sabah rimel ve rujla kaplamadan önce aynada gördüğüm şey buydu.

“Naomi,” dedi kadın.

Boğazımı temizledim, oraya yerleşmiş olan yumruyu çözmeyi umuyordum. “Evet, benim,” dedim parlak bir sesle. Sesim raptiyelerle boğuluyormuşum gibi çıkıyordu ama en azından yüzümü dikkatli bir şekilde boş bir ifadeyle sabitlemiştim.

“Vay be. Duygularını gizliyorsun, bu hoşuma gitti. Aferin sana,” dedi. “Adamın kafayı yemesine şaşırmamalı.”

Ne diyeceğimi bilemeyince bir kâğıt havlu alıp tertemiz, kuru tezgâhın üzerinde gezdirdim.

“Ben Lina,” derken aramızdaki mesafeyi kapatarak elini uzattı. “Angelina ama ismimin söylenişini sevmiyorum.”

Uzatılan eli otomatik olarak tutup sıkarken, “Memnun oldum,” diye yalan söyledim.

Kadın güldü. “Hayır, olmadın. Bu ilk izlenimle olamazdın da. Ancak bunu telafi edip sana bir içki ısmarlayacağım.”

“Alınma, Lina. Ama isteyeceğim son şey eski erkek arkadaşımın barında oturup onun yeni kız arkadaşıyla bir şeyler içmek.”

“Alınmadım ama ben onun yeni kız arkadaşı değilim. Aslına bakarsan, senden daha eski bir eski sevgiliyim. Ayrıca kesinlikle burada içmeyeceğiz. Knox’un koca, aptal kulaklarının olmadığı bir yere gitmemiz lazım.”

Benimle gerçekten dalga geçmediğini umuyordum.

“Ne diyorsun?” diye sordu başını eğerek. “Knox orada kalp çarpıntısı geçiriyor ve diğer herkes telefonlarında diğerlerine az önce neler olduğunu anlatıyor. Bence hepsine çıldıracakları bir şey verelim.”

“Vardiyayı öylece bırakıp gidemem,” dedim.

“Elbette gidersin. Anlatacak hikâyelerimiz var. Paylaşacak dertlerimiz. İçilecek içkilerimiz. Dışarıda küçük, sevimli bir yardımcısı var. Ona bir şey olmaz. Sen de o boktan gösteriden sonra bir molayı hak ediyorsun.”

Derin bir nefes alıp düşündüm. Burada Knox’la vardiyada kalma fikri, jinekolojik muayene sırasında ayak tırnaklarımın teker teker sökülmesinin bir basamak altındaydı.

“Ojen ne renk?” diye sordum.

“Bordo Kan Banyosu.”

Sloane: *Az önce Knox'un yeni kız arkadaşının bara geldiğini ve bilardo masasında seks yapmaya başladıklarını duydum. İyi misin???? Kürek ve muşambaya ihtiyacın var mı?*

Ben: *Knox'un eski sevgilisi olan yeni kız arkadaşım tarafından kaçırıldım. Hellhound'da içki içiyoruz.*

Sloane: *Pantolonumu bulacağım! On beş dakika içinde orada olurum!*

Hellhound, kasabaya on beş dakika mesafede, Washington'a doğru giden yol üzerinde bulunan bir motorcu barıydı. Dışarıdaki otoparkın yarısı motosikletlerle doluydu. Boktan kahverengi fiçı tahtasından yapılmış olan dış cephe kaplaması, mekânı daha davetkâr göstermek adına hiçbir işe yaramıyordu.

İçeride ışıklar loştu, bilardo masaları boldu ve köşedeki müzik kutusunda *Rob Zombie* müziği çalıyordu. Bar yapış yapıştı; bir sünger ve biraz *Pine So** isteme dürtümü bastırmak zorunda kaldım.

“Ne alırsınız?” diye sordu barmen. Gülümsemiyordu ama aşırı korkutucu da değildi. Uzun boylu, iriyarı, kır saçlı ve sakallı biriydi. Beyaz, uzun kollu bir tişörtün üzerine deri bir yelek giymişti. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve tenindeki dövmeleleri ortaya çıkarmıştı.

O dövmeleler bana Knox'u düşündürüyordu. Bu da alkol istememe neden olmuştu.

“Adın ne senin, yakışıklı?” diye sordu Lina. Bir tabureye yerleşmişti.

* Yağ ve ağır kir lekelerini temizlemek için kullanılan bir dizi ev temizlik ürünü. (ç.n.)

“Joel.”

“Joel, en iyi viskinden alayım. İki *shot* olsun,” diye sipariş verdi Lina.

Lanet olsun. Soğuk bir içki sipariş edeceğini biliyordum.

“Tamamdır. Sen ne istersin, hayatım?” Barmen şimdi bana bakıyordu.

“Ah, şey... Ben bir beyaz şarap alayım,” dedim. Kendimi bardakiler içinde en az ilgi çeken kişiymiş gibi hissediyordum.

Bana göz kırptı. “Hemen geliyor.”

“Adam bir Knox değil ama gümüş tilki” olayını sevdim,” dedi Lina. Kararsızca mırıldandım.

“Ah, hadi ama. Knox aptalın teki olsa bile -ki öyle- dış görünüşünü takdir edebilirsin,” diye bastırdı.

Kalbimi ayaklar altına alan Viking’le ilgili hiçbir şeyi takdir edecek havada değildim. Gümüş Tilki Joel içkilerimizi önümüze koyduktan sonra tekrar gitti. “Burada ne işimiz var?” diye sordum.

Lina kadehini kaldırdı. “İçki içiyoruz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.”

“Neden?”

“Çünkü Knox’a kapalı ağızımla verdiğim öpücükten hemen sonra adamın yüzündeki ifadeyi görmedin.”

Kapalı ağız iyiydi.

Bir dakika.

Hayır, bunun benim için önemi yoktu.

Lina onunla birlikte olmasa bile adam beni terk etmişti. Rekabetle kafamı meşgul etmeme hiç gerek yoktu.

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. “Ne olmuş yüzüne?”

İşaretparmağını bana doğrulttu. “Korkmuştu. O adamı neredeyse bir erkek olduğundan beri tanıyorum ve onu *hiç* korkmuş görmedim. Ama senin gidişini izlerken korktuğunu gördüm.”

* *Silver Fox*: Kır saçlı ve çekici adamlar için kullanılan bir ifade. (ç.n.)

İç geçirdim. Bunu duymak istemiyordum, olmayan bir umut varmış gibi davranmak istemiyordum. “Benim çekip gitmemden neden korktuğunu bilmiyorum. Asıl çekip giden kişi kendisi.”

“Dur tahmin edeyim. Sorun sen değildin, oydu. Knox’un ilişkiler, karmaşalar ya da sorumluluklarla işi olmaz. Ona göre, yaşanacak bir gelecek yok ve kendi geleceğini yaşayabilmen için seni serbest bırakıyor.”

Gözlerimi kırptırdım. “Onu *gerçekten* tanıyorsun.”

“Şu etkileyici ‘ilk resmi kız arkadaş olmayan kadın’ unvanına sahip olduğumu bilmeni isterim, çok teşekkür ederim. Üniversitedeki ilk yılımdı. Knox o zaman yirmi dört yaşındaydı. Bir partide tanıştık. O salak korkup elime ayrılık belgesi tutuşturana kadar hormon patlaması yaşadığımız, akşamdan kalma günlerle dolu dört muhteşem hafta geçirdik.”

“Bunu nasıl karşıladığına bakılırsa, senin için her şey benim tarafımda olduğundan daha iyi bitmiş.”

Lina gülümseyip viskisinden bir yudum aldı. “Benim inatçılığımı hafife aldı. Erkek arkadaşlığı olmadan da yapabilirdim. Ama ben onu bir arkadaş olarak yanımda tutmak istedim. Bu yüzden, onu bir arkadaşlık kurmaya zorladım. Birkaç ayda bir konuşuyoruz. Piyango ona vurmada önce, birkaç yılda bir buluşurduk. Her zaman tarafsız bir yer seçerdik. Birbirimize yoldaşlık yapardık.”

Şarabı üç büyük yudumda içtim. Daha elimdeki bardağı bara koymadan yeni bir tane daha geldi.

“Teşekkürler, Joel.” Boş bardağı dolu olanla değiştirdim. “Onun sorunu ne peki?”

Lina burnundan gülüp içkisini tekrar yudumladı. “Herkesin ortak sorunu ne? Omzundaki yük. İnsanlar tanışır, kıvılcımlar uçuşur, sonrasında da çekiciliklerini korumak için tüm zamanlarını gerçekte kim olduklarını saklamaya çalışarak geçirirler. İşler yolunda gitmeyince şaşırıp ortada kalıyoruz işte.”

Haklıydı.

“Herkes kendini taşıdığı yükü tanıtsa ne kadar zaman kazandırdık, bir düşünsene. Merhaba, ben Lina. Babamla ilgili sorunlarım ve kıskanç bir yapım var. Bu da beni asla kızdırmaman gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca bir oturuşta bütün bir tepsi keki yemek ve asla çamaşır katlamamakla bilinirim.”

Gülmekten kendimi alamadım.

“Senin sıran,” dedi.

“Merhaba, Lina. Ben Naomi. Benimle bir gelecek düşünmeyen erkeklere âşık olup duruyorum. Buna rağmen ilişkimiz için öngördüğüm geleceğin o adamları yanımda tutacak kadar iyi olacağını ummaya devam ediyorum. Ayrıca ikiz kardeşimden nefret ediyorum ve bu yüzden kendimi kötü bir insan gibi hissediyorum. Bir de şu var, Knox Morgan hayatımın geri kalanında olacağım tüm orgazmları mahvetti.”

Gülme sırası ona geçmişti. Önünde bir viski daha belirirken, “Bu adam burada ne döndüğünü biliyor,” dedi barmen arkadaşımızı göstererek.

“Buraya gelen iki kadın aynı adam hakkında konuşuyor ve ben de içkileri getirmeye devam ediyorum,” diyerek bizi temin etti.

“Joel, sen gerçek bir beyefendisin,” dedi Lina.

Ön kapının aniden açılmasıyla Sloane görüldü. Makyajsızdı, üzerinde sahte *Ugg* botlar, tozluklar ve büyük boy bir Virginia Tech futbol forması vardı. Saçları kalın bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıyordu.

“Sen şu yeni sürtük olmalısın,” dedi Sloane.

“Sen de Prenses Naomi’yi Dişi Canavar’dan kurtarmaya gelen süvari olmalısın,” diye tahmin yürüttü Lina.

Şarap bardağıma doğru burnumdan bir nefes vererek güldüm. “Sloane, bu Lina. Lina, Knox’un gerçekten eski kız arkadaşı. Sloane da harika saçları olan aşırı korumacı bir kütüphaneci.” Barı işaret ederek, “Bu ise gümüş tilki barmenimiz Joel,” dedim.

Sloane yanımdaki tabureye oturdu, poposu rahata bile kavuşmadan barmenimiz tekrar ortaya çıkarak, “Sen de mi aynı adamla çıkıyorsun?” diye sordu.

Sloane çenesini ellerinin arasına aldı. “Hayır, Joel. Onlarla aynı adamla çıkmıyorum. Sadece moral desteği vermek için buradayım.”

“Moral desteği verirken içmek ister misin?”

“Elbette. *Bloody Mary* kokteylin nasıl?”

“Acayip baharatlı.”

“O zaman bir *Bloody Mary* ve bir kadeh *Fireball* alayım.” Joel asker selamı vererek onayladıktan sonra içkileri hazırlamaya koyuldu.

Bize en yakın bilardo masasındaki adamlardan biri yanımıza sokuldu. Yeleğinin omuzlarında etkileyici sivri uçlar vardı ve övgüye değer bir *Fu Manchu* sakalına sahipti. “Siz sürtüklere birer içki ısmarlayayım mı?”

Taburelerimizin üzerinde hep birlikte döndük. “Hayır, teşekkür ederim,” dedim.

Lina kaba bir gülümsemeyle, “Siktir ol, git,” diye karşılık verdi.

Sloane, “Bize ‘sürtükler’ diyerek seninle sohbete devam edeceğimizi sanıyorsan; birimizin yatağına girmek bir yana, gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzeresin demektir,” dedi.

Joel onun bardağına doldurduğu litrelik votkadan başını kaldırmadan, “Yaylan bakalım, Azrail,” dedi.

Barda duran telefonum çalınca aşağıya baktım.

Knox: Görüldüğü gibi değildi. Lina’yla görüşmüyorum.

Knox: Seni ilgilendirdiğinden değil gerçi.

Knox: Siktir. En azından bana mesaj atıp nerede olduğunu söyle.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Benimle işi bitmiş biri için çok fazla mesaj atıyordu.

Naomi: *Seni ilgilendirmez denilen harika bir yerdeyim. Bana. Mesaj. Atmayı. Kes.*

Telefonumu Sloane'a uzattım. "Al bunu, sorumluluğu sana devrediyorum."

Lina bize bir mesaj göstermek için telefonunu kaldırdı.

Knox: *Onu nereye götürdün?*

"Gördün mü?" dedi. "Korkuyor."

"Bugün işe döneceğimi sanmıyorum," dedim.

"Baksana. Waylay, Nina ve babalarıyla Washington'daki müzede takılıyor. Sonbaharda bir cumartesi gününü geçirmenin en iyi yolu ölümüne sarhoş olmaktır."

"Waylay de ne?" diye sordu Lina.

"Yeğenim."

"Naomi'nin arası bozuk olan ikiz kız kardeşi berbat biri olduğu için, varlığından yeni haberdar olduğu yeğeni," diye ekledi Sloane. Örgüsünün ucunu parmaklarının etrafına sararken boş gözlerle ekrandaki futbol maçına baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim. Erkeklerden bıktım, hepsi bu kadar."

"Aynen öyle, kardeşim," dedim kadehimi ona doğru kaldırarak.

"Kız kardeşim, Chloe'nin annesi var ya? Kendisi biseksüel. Ne zaman çıktığı erkek onu kızdırsa on iki ay boyunca kadınlardan başka bir cinsle çıkmıyor. O benim kahramanım. Keşke penisleri bu kadar çok sevmeseydim diye düşünmemi sağlıyor."

Joel, Sloane'un önüne içinde domuz pastırması çubuklu bir *Bloody Mary* koyarken "penis" kelimesine hiçbir tepki vermedi.

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen 'penis' deme."

“Knox’un ekipmanıyla olan deneyiminin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti. O yüzden yaşlandıkça ne kadar iyi hale geldiğini ancak tahmin edebilirim,” dedi Lina anlayışla.

“Biliyor musun, tüm bu vesayet meselesi yüzünden belki de ebeveyn olmaya odaklanıp şeyi unutmalıyım, kadınlığıma dair...”

“Cinsel ihtiyaçlarını mı?” diye boşluğu doldurdu Sloane.

Şarabımı elime aldım. “Seksi unutmak için kaç kadeh içmek gerekiyor?”

“Genellikle bir buçuk şişe. Ancak bu kadar içmek, üç gün boyunca dizlerinin kesilmesine neden olacak bir akşamdan kalmalığı da beraberinde getirir, o yüzden çok tavsiye etmiyorum,” dedi Lina.

“Beni gerçekten inandırdı,” diye fısıldadım.

Joel içkileri önümüze dizince gözlerimi kendi bardağıma diktim. “İşlerin bir yere varmayacağını söylediğini biliyorum ama beni inandırdı. Sürekli yardımına koştu. Sadece benim için değil, Waylay için de öyle.”

“Orada dur. Knox Morgan mı? Senin çocukla vakit geçirdi, öyle mi? Kendi isteğiyle?”

“Onu alışverişe götürdü. Futbol maçına geldi, küfretmeyi bırakmasını sağladı. Ona güçlü insanların kendilerini savunamayan insanları savunduğunu söyledi. Onu yatıya kalacağı yere götürdü. Onunla futbol maçı izledi.”

Lina başını iki yana salladı. “O çok boktan biri.”

“Bütün erkekler öyle,” dedi Sloane. Sözleri üzerine Joel durup onunla göz göze geldi. “Sen hariç, Joel. Sen kötü adamlar arasında bir kahramansın,” diye düzeltti cümlesini.

Joel başını sallayarak bana yeni bir kadeh şarap uzatıp tekrar ortadan kayboldu.

Sloane sanki vücut geliştirme yarışmasından sonra bir prote-in içeceği içiyormuş gibi içeceğinin pipetine yapışmıştı.

“Tamam, cidden. Neyin var senin?” diye sordum. “Lucian’ın dün geceki tavrıyla bunun bir ilgisi var mı?”

“Lucian mı? İşte bu seksi bir isim,” dedi Lina. Sloane burundan güldü.

“Seksi bir adama yakışacak seksi bir isim,” diye katıldım sözlerine.

“Lucian Rollins’in seksi bir tarafı yok,” dedi Sloane içmeye ara vererek.

“Tamam, kesinlikle yalan söylüyorsun. Ya ortada öyle bir durum var ya da Dewey Ondalık Sistemi’nin bütün bir bölümü kafana düştü.”

Başını iki yana sallayıp kadehini aldı. “Lucian’dan bahsetmiyorum. Hiçbirimiz ondan bahsetmiyoruz. Konumuz Knox.”

“Knox’tan bahsetmeyi kesebilir miyiz?” diye sordum. Onun adını her duyduğumda kalbime bir *X-Acto** bıçağı saplanmış gibi hissediyordum.

“Elbette,” dedi Lina.

Sloane kadehini kaldırarak, “Şeref,” dedi.

Bardaklarımızı birbirine çarpıp viskilerimizi yudumladık.

Ağzından düşmek üzereymiş gibi görünen bir kürdanla ilerleyen bir adam yanımıza geldi ve dirseğini bara dayayarak Lina’yı sıkıştırdı. Tişörtü siyah kotunun üstünde kalan göbeğini tam olarak kapatmıyordu.

“Hanginiz gelip motorumun arkasını kontrol etmek ister?”

Joel önümüze bir tur daha içki dizdi.

Lina kendi kadehini aldı. Sloane ve ben de aynısını yaparak kadehleri yuvarlamaya başladık. Lina bardağı barın üzerine bıraktı ve Diş Kürdanı daha ne olduğunu anlayamadan botunun sivri ucunu adamın göğsüne gömdü.

“Arkadaşlarının önünde kanını dökmeden git buradan,” dedi adama.

“Şu kadını ve ayakkabılarını seviyorum,” diye fısıldadı Sloane.

“Tanrım, senin yaşlı kadın gelip taşaklarını kesmeden önce onları rahat bırak, Piton.”

* Kesici alet markası. (ç.n.)

“Şu tatlı adama kulak ver, Piton,” dedi Lina ayağıyla onu iterek. Adam bardan bir adım geri çekildi, sonra ellerini havaya kaldırdı.

“Sadece soruyordum. Lezbiyen olduğunuzu bilmiyordum.”

“Çünkü seni becermek istemememizin tek nedeni ancak bu olabilir, değil mi?” dedi Sloane.

Sloane hafif sıkletti ve çoktan iki kadehle çok sert bir *Bloody Mary* içmişti.

“Biraz su alabilir miyiz?” diye sordum Joel’a.

Başını salladıktan sonra ellerini çırpı. “Dinleyin, pislikler. Bu hanımlar tek gecelik bir şey ya da iyi vakit geçirme peşinde değiller. Onları rahatsız eden bir sonraki salak dışarı atılacak.”

Etrafımızda genel bir mırıldanma oldu, ardından herkes yaptığı işe geri döndü.

“Joel, evli misin?” diye sordum. Bana altın bir yüzük göstermek için sol elini kaldırdı. “İyi olanların hepsi kapılmış,” diye yakındım.

Ön kapı tekrar açıldı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diye inledi Sloane. Joel taze bir *Bloody Mary* uzattığında kadehe doğru atıldı.

Taburemde dönerken alkol dengemi bozduğu için biraz sendeledim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Lina. “Kim bunlar?”

“Daha fazla süvari,” diye mırıldandı Sloane.

Lucian ve Nash muhteşemliğin altı tonuna bürünmüş bir şekilde bara doğru yürüyordu.

KIRK DÖRT

BEBEK BAKICILARI

Naomi

“Bu bir tesadüf olamaz,” dedim.

“Knox polisleri aradı,” dedi Lucian. Nash’e doğru başını salladı. “Polisler de beni aradı.”

Nash bana bir bakış attı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim. Neden buradasın?”

Nefesini veren Nash’in bakışları Lina’ya kaydı. Lina ona bir kaşını kaldırdı. “Bebek bakıcılığı yapıyoruz,” dedi en sonunda.

Ağzım açık kaldı. “Bebek bakıcılarına ihtiyacımız yok. Özellikle de söylediğimiz her şeyi Knox’a rapor edecek türden kişilere.”

“Açık olanı belirtmekten nefret ediyorum ama yaşanan her şeyi göz önünde bulundurursak, dışarıda bu şekilde korunmasız dolaşmaman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Nash.

“Korunmasız olduğumu kim söyledi? Lina az önce stiletto ayakkabılarıyla neredeyse bir adamın göğüs kafesini deliyordu,” diye yakındım. “Bizi nasıl buldunuz?”

Lucian ona şeytanın vücut bulmuş hali gibi bakan arkadaşımın gözlerini ayırmadan, “Ben olsam bu konuda endişelenmezdim,” dedi.

“Sen bir Morgan olmalısın,” dedi Lina, dirseklerini bara yaslayıp Nash’i tepeden tırnağa süzdü.

“Lina, bu Nash. Knox’un kardeşi,” dedim.

Sloane, “Bu arada, sanırım ben eve gideceğim,” dedi tabu-

resinden kayarak. Fazla uzaklaşmadı çünkü Lucian yavaşça üzerine yürüyerek hiçbir yerine dokunmadan onu barla kendi vücudu arasına hapsedmişti.

Sloane ona bakmak için başını sonuna kadar arkaya attı.

Boyu ondan bir karış kadar kısaydı ama bu durum adama gözbebeklerinden ninja yıldızları fırlatmasını engellemiyordu.

Lucian karanlık bir ifadeyle, “Kalacaksın,” diye bastırdı.

“Ben gidiyorum,” diye karşı çıktı Sloane.

“Tam önünde üç boş bardak saydım. Kalacaksın.”

“Araç çağıracağım. Şimdi bir tarafına vurup sana soprano sesle şarkı söyletmeden önce yolumdan çekil.”

Lina karşısındaki polis şefini süzmekten vazgeçerek omzuma doğru eğildi. “Pekâlâ. Bunların olayı ne?”

“Bilmiyorum, kimseye anlatmıyorlar.”

“Oooo. Ateşli ve gizli geçmişlere bayılırım.”

“Seni duyabiliyoruz,” dedi Sloane kuru bir sesle. Lucian’la girdiği seksi bakış yarışını bozmamıştı.

“Burada hepimiz arkadaşız,” diye başladım.

“Hayır, değiliz,” dedi Lucian.

Sloane’un parlayan gözleri, onu cinayet işlemek üzere olan ateşli bir peri gibi göstermişti. “Sonunda hemfikir olduğumuz bir şey.”

Onun dirseğinin yanında duran telefonum titredi. Saniyeler sonrasında da Lina’nın telefonuna bir mesaj geldi. Nash ve Lucian aynı anda telefonlarına uzanmıştı.

“Seni umursamayan birine göre, Knox nasıl olduğunla oldukça ilgileniyormuş gibi görünüyor,” dedi Lina telefonunu tekrar kaldırarak.

“Senin onun hakkında söylediklerinle de öyle,” dedi Lucian sırtarak.

Başımı iki yana salladım. “Sanırım o aracı Sloane’la paylaşacağım.”

“Hayır!” Lina elimi tutup sıktı. “Ona gününü mahvetme zevkini tattırma. Burada kal. Daha fazla içki alırsın. Pisliklerden

daha çok bahsederiz. Ayrıca, burada kalan herkes Knox'a rapor vermeyeceğine dair yemin etmek zorunda."

"O kalıyorsa ben kalmam," dedi Sloane. Lucian'a öldürücü bir bakış fırlatmakla meşguldü.

"Buradan gitmenin tek yolu benim arabam, o yüzden otur ve lanet olası bir yemek sipariş et," diye emretti Lucian.

Sloane ağzını açtığı anda bir an için adamı ısıracağından endişelendim.

Bir elimle ağzını kapattım. "Hadi biraz *nachos* ve bir tur daha içki alalım."

4 Cevapsız Arama: **Knox**

Lucian ve Nash'le birlikte bir masaya yerleştik. Bilardo masalarının olduğu taraftan kafasında bere, gözlerinin altında dövmeler olan biri, "Bu haksızlık! O kadınların yasaklı bölge olduğunu söylemiştin, Joel," diye yakındı.

Bebek bakıcılarımız birbirlerine bakarken barmen adama ortaparmağını gösterdi.

"Gördün mü? Size bebek bakıcısına ihtiyacımız olmadığını söylemiştim. Bizim Gümüş Tilki Joel'umuz var," dedim.

"Belki de sadece sizinle biraz kaliteli zaman geçirmek istiyoruzdur," dedi Nash. Bana o Morgan patentli seksi sırtışını atmıştı.

Peçetenin masaya uçmasına neden olacak kadar sert bir nefes aldım. "Sorun ne, Nae?" diye sordu Sloane.

Bir süre düşündükten sonra, "Her şey," diye cevap verdim sonunda. "Her şey yanlış, bozuk ya da karmakarışık. Eskiden bir planım vardı. Eskiden aklım başımdaydı. Buna inanmayacağınızı biliyorum ama eskiden insanlar evime zorla girmezdi. Eski nişanlılarımı savuşturmak zorunda kalmazdım ya da bedeni on bir yaşında, ruhu otuzuna adım atmak üzere olan bir çocuğa nasıl örnek olacağım konusunda endişelenmezdim."

Masadakilerin endişeli yüzlerine baktım.

“Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Ağzımdan çıkan kelimeleri unuttun.”

Sloane parmağıyla yüzümü işaret etti. “Kes şunu.”

Su bardağımı alarak pipetle içinde baloncuklar patlattım. “Neyi keseyim?”

“Kendi duygularını ifade etme hakkına sahip değilmişsin gibi davranmayı.”

Lina dördüncü viskisini içmiş olmasına rağmen gayet ayık görünüyordu, ona doğru dönüp parmak eklemlerini masaya vurdu. “Bak, bak. Bu da ne demek oluyor?”

“O iyi olan ikiz,” diye açıkladı Sloane. “Kız kardeşi berbat biri ve aileyi zor durumda bırakıyor. Bu yüzden o da iyi çocuk olmayı, duyguları ya da istek ve ihtiyaçları gibi konularda kimseye rahatsızlık vermemeyi hayatının misyonu haline getirmiş.”

“Hey! Kabalık bu!” diye şikâyet ettim.

Elimi sıktı. “Ben gerçekleri sevgiyle söylerim.”

“Burada yeniyim,” dedi Lina. “Ama yeğenine güçlü, bağımsız bir kadının hayatını nasıl yaşadığını göstermek iyi bir fikir olmaz mıydı?”

“Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?” dedim inleyerek. “Kendim için ne yaptım biliyor musun? Sadece kendim için?”

“Ne yaptın?” diye nazıkçe sordu Lucian. Sandalyesinin Sloane’a doğru eğildiğini ve neredeyse koruyucu bir tavırla arkadaşşıma yaklaştığını fark ettim.

“Knox. Sadece kendim için yaptığım şey, Knox’tu. Kendimi iyi hissetmek ve bu boktan kasırgayı sadece bir geceliğine unutmak istemiştim. Ama bak ne oldu! Beni uyarmıştı. Bana bağlanmamamı söyledi. Gelecek şansımızın olmadığını söyledi. Fakat ben yine de ona kapılıp gittim. Benim neyim var böyle?”

“Siz de bir şeyler söyleyin, beyler,” diye önerdi Lina.

Adamlar birbirlerine erkeksi anlamlarla dolu bakışlar attılar.

“İçlerinden ‘Erkeklik Kodu’ bölümünü gözden geçirdiklerini duyabiliyorum,” diye fısıldadım.

Nash yorgun bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. Bana ağabeyini hatırlatan bir hareketti.

“Sen iyi misin? Dinlenmeye ihtiyacın var mı?” diye sordum. Gözlerini devirdi. “Ben iyiyim, Naomi.”

Sloane, “Nash vuruldu,” diye açıkladı Lina’ya.

Lina’nın değerlendiren bakışları adamın üzerinde gezindi, sanki giysilerinin içinden tenine kadar görebiliyordu. “Kötü olmuş,” dedikten sonra bir yudum almak için kadehini kaldırdı.

“Bu deneyime bayıldığımı söyleyemem,” diye itiraf etti Nash. “Naomi, kendinde neyin yanlış olduğunu ya da neyi yanlış yaptığını düşünmeyi bırakmalı ve sorunun ağabeyimde olduğunu anlamalısın.”

“Katılıyorum,” dedi Lucian.

“Bak, çocukken çok şey kaybettik. Bu durum bazı insanların kafasını karıştırabiliyor,” dedi Nash.

Lina onu ilgiyle inceledi. “Senin kafana ne yaptı peki?” Nash’in sırtışında bir keyif parıltısı vardı.

“Kardeşimden çok daha akıllıyım.”

Lina bana baktı. “Gördün mü? Kimse gerçeğini gösterip omuzlarındaki yüzü masaya koymak istemiyor.”

“Birine gerçekten kim olduğunu gösterecek kadar güvendiğinde uğradığın ihanet, silahları en başta ona vermemiş olmandan bin kat daha çok acıtır,” dedi Lucian sessizce.

Sloane’un keskin bir nefes aldığını duydum.

Nash de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü konuyu değiştirdi.

“Ee, Lina... Seni şehre getiren nedir?” diye sordu kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak.

“Nesin sen, polis mi?” diye şaka yaptı Lina.

Bunu çok eğlenceli bulmuştum. Sloane da masanın üzerine biraz su püskürtmemi aynı derecede eğlenceli bulmuştu, böylece ikimiz de kıkırdamaya başladık.

Lucian'ın dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti gezindi.

"Nash bir polis," dedim Lina'ya. "O *asıl* polis. Büyük, önemli olan türden."

Lina bardağının kenarından ona baktı. "İlginç."

"Seni kasabaya getiren neydi?" diye sordum.

"Biraz boş vaktim vardı ve buralardaydım. Eski dostumu ziyaret etmek güzel olur diye düşündüm," dedi Lina.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu Sloane.

Lina parmağını masanın üzerindeki su halkasında gezdirdi. "Sigorta işindeyim. Sana daha fazlasını anlatırdım ama inanılmaz sıkıcı. Vurulmak kadar heyecan verici değil. Nasıl oldu bu?" diye sordu Nash'e.

Nash sağlam omzunu silkti. "Kötü giden bir trafik çevirmesi."

"Bunu yapanı yakaladılar mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Lucian.

Ses tonundaki soğukluk tüylerimi diken diken etmişti.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim.

"Ben de geliyorum," diye gönüllü oldu Sloane. Sandalyesinden elektrik çarpmış gibi fırlamıştı.

Onu kasvetli koridorda takip ettim ama kapıyı benim için açtığına Nash beni durdurarak, "Bir saniyen var mı?" diye sordu.

Mesanem kırmızı bölgeye yaklaşıyordu ancak bu önemli bir şeye benziyordu. "Elbette," derken arkadaşşıma işemeye bensiz başlayabileceğine dair işaret verdim.

"Sadece bana verdiğin listeyi incelediğimi bilmeni istedim," dedi Nash. "Resmi olarak göreve dönmüş değilim. Bu durum, tüm dikkatimi bu işe vereceğim anlamına geliyor."

"Minnettarım, Nash," diyerek kolunu sıktım. Kol kasını takdir etmek suç değildi, değil mi?

"Bu kızıl saçlı adamla ilgili hatırladığın başka bir ayrıntı varsa söyler misin?"

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Elbette,” dedim başımı sallayarak. “Onunla yalnızca bir kez konuştum ama kalabalığın içinde göze çarpan biri. Kaslı, dövme, parlak kızıl saçları var.”

Nash’in gözleri tuhaf bir şekilde uzaklara dalmıştı.

“Sen iyi misin?” diye tekrar sordum.

Başını belli belirsiz salladı. “Evet. İyiyim.”

“Sence adamın hırsızlık olayıyla bir ilgisi olabilir mi?”

Nash elini saçlarının arasında gezdirerek aileden miras kalmış gerginlik tikini tekrarladı. “O adam bir joker ve ben jokerleri sevmem. Yalnızca seninle konuşmak için kütüphaneye gelmiş.”

“Bir bilgisayar sorunuyla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti.”

Başını salladı. Kafasındaki yapboz parçalarını yeniden düzenlediğini, bir desen oluşturmaya çalıştığını görebiliyordum. “Birinin senin evine girdiği gece onu barda görüyorsun. Bu bir tesadüf değil.”

Titredim.

“Eve girenler her kimse aradıkları şeyi bulduklarını ummaya devam ediyorum. Eğer bulmuşlarsa, geri gelmeleri için bir neden yok demektir.”

“Ben de öyle umuyorum,” dedi Nash. “Waylay’le bu konu hakkında konuştun mu?”

“Sonunda konuştum. Oldukça iyi karşıladı. Hırsızlık olayından çok, yeni kıyafetlerinin çalınıp çalınmadığı konusunda endişeliydi. Tina’nın ya da başka birinin ne aradığını biliyormuş gibi görünmüyordu. Demek istediğim, oturma odasında bir istif rafı dolusu çalıntı televizyonumuz yok sonuçta.”

Nash elini çenesine götürerek, “Düşünüyordum da...” diyerek konuşmaya başladı. “Çalıntı mal olmak zorunda değil ki. Eğer Tina büyük bir ödeme günüyle etrafta övünüyorsa bu farklı türde bir iş olabilir.”

“Ne gibi?”

“İnsanlar bir sürü boktan iş için para alırlar. Belki de çalıntı

malları taşımaktan vazgeçti ve başka bir işe bulaştı. Belki de ellerine başka birinin istediği bir bilgi geçmişti. Ya da o birilerinin, başka kişilerin bilmesini istemedikleri bir bilgi.”

“Biri bilgiyi nasıl kaybeder ya da saklar ki?”

Bana tatlı tatlı gülümsedi. “Herkes senin kadar düzenli değil, tatlım.”

“Eğer bütün bunlar Tina’nın kaybedecek kadar sorumsuz davrandığı bir şeyle ilgiliyse, çok kızacağım,” dedim. “Dokuz ev anahtarı denemiş. Dokuz. Araba anahtarlarına hiç girmiyorum bile.”

Öylece gülümsemeye devam etti. “Her şey yoluna girecek, Naomi. Sana söz veriyorum.”

Başımı sallarken ailemin tüm çabalarına rağmen kız kardeşimin beni incitmeyi nasıl başardığını düşünmeden edemiyordum. Küçük bir kasaba polis departmanı ve yaralı bir şef bizi nasıl koruyabilirdi ki?

Sonra aniden aklım başıma geldi. Belki de kendimi savunmaya başlamamın zamanı gelmişti.

Nash duvara yaslandı. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama acı çektiği konusunda bahse girmeye hazırdım.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Onun da en az pislik ağabeyi kadar yakışıklı olduğu kesindi. Kesinlikle daha sevimli bir kişiliği vardı. Üstelik çocuklarla da arası çok iyiydi. Waylay’le harika geçiniyorlardı. Ama ağabeyinden birkaç gün sonra bana çıkma teklif ederse onu rahatlıkla hayal kırıklığına uğrattırdım.

Başka bir Morgan kardeşe ayıracak vaktim yoktu, yeğenime ve vasiliğine odaklanmam gerekiyordu.

“Waylay’le konuşmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Sarsıldım, yemek davetini bir şekilde kaçırıp kaçırmadığımı görmek için sözlerini geri sardım. Hayır, böyle bir şey olmamıştı. “Waylay mi? Neden?”

“Doğru soruyu ona yöneltebilirim ve böylece annesi gitme-

den önceki önemli bir detayı hatırlamasına yardımcı olabilirim. Tina'yı hepimizden daha iyi tanıyor."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tatlım. Bu şekilde düşünmüyorum ama sessiz kalan, her şeyi gizli saklı yapan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Onda bunu görebiliyordum. Knox "savunan ve bir sorun karşısında ortalığı birbirine katan" türden bir adamdı. Nash ise dışarıdan bakıldığında Bay İyi Adam'dı fakat içinde sessiz bir derinlik vardı ve bu yüzeyin altında ne gibi sırların gizlendiğini merak ediyordum.

"Tamam," diyerek teklifini kabul ettim. "Sadece, onunla konuşurken yanında olmak istiyorum. Sonunda bana güvenmeye başladı. Bana açılmaya. Bu yüzden orada olmak istiyorum."

"Kesinlikle." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında onun ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündüm. Sonra saçımda Knox'un parmaklarının olmasını diledim. Ardından tekrar sinirlendim.

Tuvaletin kapısı açıldığında arkadaşım dışarı çıktı. Daha doğrusu, sendelediği için onu yakaladım. Bana gülümseyerek yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Çooooook güzelsin!"

Nash, "Ben ona masaya kadar eşlik edeyim," diye gönüllü oldu.

"Sen de gerçekten çok güzelsin, Nash," dedi Sloane.

"Biliyorum. Bu bir lanet, Sloaney Bologna."

"Ayy, hatırlıyorsun," diye mırıldandı arkadaşım. Nash onu bara geri götürmeye başlamıştı bile.

Kadınlar tuvaletine girdiğimde buranın oyalanmak isteyeceğim bir alan olmadığına karar verdim. Bu yüzden hızlıca işimi halledip koridora geri döndüm. Pusuda bekleyen bebek bakıcısı göremeyince telefonumu çıkarıp e-postamı açtım.

Lucian ya da Nash'in gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak yeni bir mesaj yazmaya başladım.

Kime: Tina

Kimden: Naomi

Konu: Aradığın şey

Tina,

Ne aradığını bilmiyorum ama seni hayatımdan çıkaracaksa bulmana yardım ederim. Bana ne aramam gerektiğini ve onu sana nasıl ulaştırabileceğimi söyle.

N

Tina'nın istediği şeyi önce ben bulabilirsem onu hayatımdan çıkarmak için ihtiyacım olan kozu elde etmiş olurum. Nükleer kod gibi bir şey değilse almasına izin verebilirdim ya da en azından, onu saklandığı yerden çıkarmak için bir yem olarak kullanabilirdim.

Ufacık bir suçluluk duygusunun ortaya çıkmasını bekledim. Ama hiçbir şey gelmedi. Elimdeki telefon çaldığında hâlâ bekliyordum.

Knox Morgan.

Fireball'dan mı, yoksa tüm o acındırıcı moral konuşmalarından mı olduğunu bilmiyordum ancak kendimi kontrolü ele almaya fazlasıyla hazır hissediyordum. Omuzlarımı dikleştirerek aramayı cevapladım. "Ne var?"

"Naomi? Tanrıya şükür." Sesi rahatlamış gibi geliyordu.

"Ne istiyorsun, Knox?"

"Bak, Lina sana ne söyledi bilmiyorum ama bu senin düşündüğün şey değil."

"Düşündüğüm şey," dedim sözünü keserek. "Senin aşk hayatının beni ilgilendirmediği."

"Hadi ama. Böyle davranma."

"Nasıl istersem öyle davranırım ve sen bu konuda hiçbir söz hakkına sahip değilsin. Bana mesaj atıp aramayı bırakman gerekiyor. İlişkimiz sona erdi. Sen gittin."

"Naomi, birlikte olmamamız senin güvende olmanı istemediğim anlamına gelmiyor."

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ses tonu, o sesteki saflık doğrudan yüreğime işliyordu. Nefes alamayacakmış gibi hissettim bir an için.

“Çok centilmensin ama beni güvende tutmana ihtiyacım yok. Başka bir savunma hattım daha var. Artık resmen özgürsün. Tadını çıkar.”

“Papatya, anlamanı nasıl sağlayacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Sorun da bu, Knox. *Gerçekten* anlıyorum. Önemseydiğini ve bunun seni korkuttuğunu anlıyorum. Bizim seni bu korkuyla yüzleştirecek kadar değerli olmadığımızı da anlıyorum. Anlıyorum. Başa çıkıyorum. Kararı sen verdin, şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundasın. Ama Lina gibi biri değilim. Arkadaş olmak için ısrar etmeyeceğim. Aslında, bunu bir tebligat olarak düşün. Yarın gece, Honky Tonk’taki son vardiyam olacak. Aynı küçük kasabada yaşıyor olmamız birbirimizi sürekli görmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor.”

“Naomi, istediğim bu değildi.”

“Dürüst olmak gerekirse, ne istediğin umurumda değil. Bir kez olsun, *kendi* isteklerimin ne olduğunu düşünüyorum. Artık beni aramayı bırak. Mesaj atmayı kes. Bebek bakıcılarını geri çek ve hayatımı yaşamama izin ver. Artık bu hayatın bir parçası değilsin.”

“Bak... eğer bu kardeşim ve senin hakkında söylediklerimle ilgiliyse, özrümü kabul et. Bana dedi ki-”

“Bana tekrar *artığın* olduğumu söylemeden önce seni durduracağım. Ne benim ne de görüşmeyi seçebileceğim herhangi bir erkek hakkında söylediklerin veya düşündüklerin umurumda değil. Fikirlerine ya da yarım yamalak özürlerine ihtiyacım yok. Kim ‘özrümü kabul et’ diyerek özür diler ki?” diyerek sözünü kestim. Onu taklit ederken gururunu okşamamaya çalışıyordum.

Telefonun diğer ucunda sessizlik olduğunda bir an için telefonu yüzüme kapattığını düşündüm.

“Ne kadar içtin?” diye sordu.

Telefonu yüzüme doğru tuttum ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

Sandalyelerin gıcirtısı kulağıma geldikten birkaç saniye sonra Lucian ve Nash koridorun ağzında belirdi. Onları uzak tutmak için bir parmağımı kaldırdım. “Bu numarayı silmeni öneririm çünkü beni bir daha ararsan Waylay’in köpeğini geri vermesini sağlamam.”

“Naomi-”

Telefonu kapatıp cebime koydum. “Biriniz beni eve bırakabilir mi? Başım ağrıyor.”

Ama göğsümdeki ağrının yanında bu hiçbir şeydi.

KIRK BEŞ

BAR KAVGASI

Knox

Honky Tonk'a büyük bir heyecanla girdim. Dün gece hiç uyumamıştım. Naomi'yle yaptığım telefon görüşmesinden sonra uyuyamamıştım. Bu kadın inatçı bir kâbustu. Onun için en iyisini yapmaya çalışmamı umursamıyordu. Olayı benim açımdan görmek istemiyordu. Duygularının incinmesi yüzünden iyi bir işi bırakmak, paraya sırt çevirmek için çok aptalca bir nedendi.

Bunu ona söyleyecektim.

Mutfak personelinden her zamanki selamlar yerine birkaç kaçamak bakış aldım ve birden beni fark edemeyecek kadar yaptıkları işle meşgul olmaya başladılar.

Herkesin kafasını kışından çıkarıp bu durumu aşması gerekiyordu.

Kapıları iterek bara girdiğimde Naomi'yi köşedeki bir masaya yaslanmış, annesinin söylediği bir şeye gülerken buldum. Lou ve Amanda haftalık randevu gecelerinin içki hazırlıkları için buradaydılar.

Bunun işletmemi desteklemekle hiçbir ilgisi olmadığını, yaptıkları her şeyin kızlarına desteklerini göstermekle ilgili olduğunu biliyordum.

Salonda Naomi'ye ait kısmın geri kalanı zaten doluydu çünkü insanları kendisine çekiyordu.

Yıllar önce bana ve kardeşime olduğu gibi, Knockemout ona

da kucak açmıştı. Eğer beni geride bırakabileceğini düşündüyse hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

Kot pantolon giymiş uzun bir bacak önüme atılarak yolumu kesti. “Dur bakalım, kovboy. Birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyorsun.”

“Oyun oynayacak vaktim yok, Lina,” dedim.

“O zaman oyun oynamayı bırak.”

“Oyun oynayan ben değilim. Sana nasıl olacağını söyledim gibi ona da söyledim. Söylediğim gibi oldu. Bana kızmaya hakkı yok.”

“Ona neden böyle olduğunun gerçek nedenini söylemeyi hiç düşündün mü?” diye sordu özel viski stoğumdan aldığını düşündüğüm kadehi kaldırarak.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum sakince.

Dövüşe hazırlanıyormuş gibi boynunu esnetti. “Dinle, Knox... Gerçeğin bir kısmı sunulduğunda kadınların altıncı hisleri devreye girer.”

“Bu konuşma bir yere varacak mı?”

Naomi el sallayarak ailesinin masasından ayrılıp bir sonrakine, motorcularla dolu dört kişilik bir masaya yöneldi.

“Senin anlattığından daha fazlası olduğunu biliyor. Ben de biliyordum. Bahse girerim aradaki her kadın da bunu biliyordu. Yaralı erkeklere bayılırız. Kendini açacağın kişi olabileceğimizi düşünürüz. Aşkımızla seni sihirli bir şekilde iyileştirecek kişi olabileceğimizi.”

“Yapma, Lina.”

“Ben ciddiylim. Ama sen hepimizi kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun. Bence bunun nedeni kendi gerçeğini kabullenmek istememen.”

“Televizyon terapisti gibi konuşuyorsun.”

“Sözün özü bu, dostum. Naomi senin gerçeğini hak ediyor. O gerçek çirkin olsa bile. Ona karşı dürüst olmadığın sürece seni affetmeyecek ve daha önce çok güzel ifade ettiğin gibi bunun ‘üstesinden gelemeyecek’. Bence bunu ona borçlusun.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Şu anda senden gerçekten hoşlanmıyorum.” dedim.

Lina sırtıttı. “Ve bu benim gerçekten umurumda değil.” İçkisini bitirip boş bardağını barın üzerine koydu. “Sonra görüşürüz. Her şeyi daha da berbat etmemeye çalış.”

Kulaklarımda çınlayan bu sözlerle barın etrafından dolandım ve Naomi’yi kart çekim cihazının başında dururken yakaladım.

Beni henüz görmemişti. Bu yüzden orada durup ona baktım, vücudum ona dokunma isteğiyle geriliyordu. Yüzü kızarmıştı. Saçları seksi dalgalarla şekillendirilmişti. Yine o lanet kot eteklerden birini giymişti. Bu yeniydi ve diğerlerinden daha kısa görünüyordu. Kovboy çizmeleri ve uzun kollu V yaka bir Honky Tonk üstü giymişti. Her erkeğin fantezisi gibi görünüyordu.

Benim fantezim gibi görünüyordu. “Seninle konuşmam gerekiyor,” dedim.

Konuştuğumda sarsıldı, arkasını dönmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü.

Kolunu kavradım. “Bu bir rica değil.”

“Fark etmediysen diye söylemek istiyorum: Şu anda yedi masam var, patron. Meşgulüm. Bu işteki son gecem. Ayrıca söylenmesi gereken herhangi bir şey yok.”

“Yanılıyorsun, papatya. Bu senin son gecen değil ve duymanı istediğim çok şey var.”

Birbirimize çok yaklaşmıştık. Çok yakındık. Onun tamamen bilincindeydim. Kokusu, teninin kadife yumuşaklığı ve sesi. Hepsi doğrudan içime işliyordu. O da bunu hissediyordu. İlişkimizi bitirdiğim için aramızdaki çekim yok olmamıştı. Aksine, yokluğunda geçirdiğim son hafta onu daha da çok istememe neden olmuştu.

Onun yanında uyanmayı özlemiştim. Onu büyükannemin yemek masasında görmeyi özlemiştim. Waylay’le otobüs durağına kadar yürümeyi özlemiştim. Naomi kendine engel olamıyormuş gibi beni öptüğünde hissettiklerimi özlemiştim.

Hoparlörlerden gelen müzik canlı bir *country* marşına dönüştü ve bardan alkışlar yükseldi.

“Meşgulüm, Viking. Beni buradan alırsan sadece kendi kâr marjına zarar vermiş olursun.”

Çenemi sıktım. “Masalarını ayarla. On beş dakika sonra moladasın. Ofisime gel.”

“Evet, tabii,” derken ses tonundan kinaye akıyordu.

“On beş dakika içinde ofisimde olmazsan buraya gelir, seni omzuma atar ve kışını ofisime kendim taşıyım.” Daha yakına eğildim, neredeyse onu öpecek kadar yakındım. “Üzerindeki o eteğinin bunu kaldırmasına imkân yok.”

Dudaklarım kulağına değdiğinde ürperdiğini hissettim. “On beş dakika, Naomi,” dedikten sonra onu orada öylece bıraktım.

On altı dakikanın ardından ofisimde yalnızdım ve çok kızgındım. Kapıyı öyle sert açmıştım ki menteşeler takırdadı. Bara vurduğumda Naomi’nin kafası tehlikeyi sezmiş bir dişi geyik gibi servis barında belirdi.

Doğruca onun yanına gittim.

Niyetimi anladığında gözleri kocaman oldu. “Seni uyarmıştım,” dedim.

Bir adım geri çekildi ve sonra bir adım daha.

“Aklından bile geçirme, Knox!” Ama öyle bir geçirmiştim ki. Onu kolundan yakalayıp belinin kıvrılmasını sağladım. Bir saniyeden kısa bir süre içinde omzumun üzerindeydi. Plaktan çıkan çizik sesi gibi bir andı. Hoparlörlerden gelen *Darius Rucker* dışında bar tamamen sessizliğe gömülmüştü.

“Max, içkileri hazırla,” dedim Naomi’nin tepsisini başımla işaret ederek.

Naomi kıvranarak kendini düzeltmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Kışına attığım sert tokatla pamuklu kot kumaş ve çıplak tenine aynı anda dokunmuş oldum.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Barda bir kargaşa patlak verdi.

Naomi tiz bir sesle eteğinin uçlarına uzandı.

Ona aldığım iç çamaşırını giyiyordu, her ne kadar soğuk davransa da beni özlediğini biliyordum.

“Herkes iç çamaşırımı görecek!” diye bağırdı.

Avucumu kıcının üzerine koydum. “Daha iyi mi?”

Bizi bardan çıkarıp ofisime doğru götürürken, “Sana öyle bir tokat atacağım ki kafan dönecek,” diyerek tehditler savurdu.

Kapının şifresini tuşladığımda benimle mücadele etmeyi bırakmıştı, kollarını kavuşturmuş halde omzumdan baş aşağı asılıyordu. Surat astığını tahmin edebiliyordum.

Ellerimi onun üzerinden çekmekten nefret ediyordum. Keşke söyleyeceklerimi onu bırakmadan atlatmanın bir yolu olsaydı. Ama normal şartlar altında iyi bir konuşmacı değildim ve ağrıyan bir aletim olduğunda daha da kötü oluyordum.

Onu kalçalarından tutup ayak parmakları yere değene kadar vücudumdan aşağı kaydırarak indirdim. Bir an için orada öylece durduk, bir bütünün parçaları gibi birbirimize yaslanmıştık. Sadece bir saniyeliğine, avuçlarını göğsüme bastırarak gözlerimin içine baktığında her şey doğru hissettirdi.

Sonra geri adım atarak benden uzaklaştı. “Benden ne istiyorsun, Knox? Birlikte olmak istemediğini söyledin. Birlikte değiliz. Peşinde dolaşıp bana bir şans daha vermen için yalvarmayacağım. İsteklerine saygı duydum.”

Belimin altına bir bakış atarsa yanlış bir cevap alacağından endişeliydim, bu yüzden onu masamın arkasındaki sandalyeye yönlendirdim.

“Otur.”

Pes etmeden önce tam otuz saniye boyunca kollarını kavuşturarak bana ters ters baktı. “Peki,” dedikten sonra sandalyeme çöktü. Fakat bu mesafe kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Bana iyi gelen tek şeyin onun yakınında bulunmak olduğunu fark etmeye başlamıştım.

“Bir şey istediğini söyleyip duruyorsun ama sonra tamamen farklı bir şey istiyormuş gibi davranıyorsun.”

“Biliyorum.”

Bu söylediğim onu susturdu.

Hareket etmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden masanın önünde volta attım, aramıza bir şeyler koymam gerekiyordu.

“Bilmediğin bir şey var.”

Parmaklarıyla kollarına hafif hafif vuruyordu. “Yakın zamanda beni aydınlatacak mısın, yoksa dışarıdaki tüm o bahşişlere veda mı etmeliyim?”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken diğeriyle de sakalıma sıvazladım. Kendimi terli ve gergin hissediyordum. “Bana acele ettirme, tamam mı?”

“Senin için çalışmayı özlemeyeceğim.”

“Siktir. Naomi. Bana sadece bir saniye ver. Bu konu hakkında kimseyle konuşmuyorum, tamam mı?”

“Neden şimdi konuşmaya başlayasın ki?” Ayağa kalktı.

“Babamla tanıştın,” dedim bir anda. Yavaşça sandalyeye geri oturdu. Tekrar volta atmaya başladım. “Barınakta,” dedim.

“Aman Tanrım. Duke,” dedi Naomi. Durumun farkına varmıştı. “Saçını sen kestir, bizi orada tanıştırdın.”

Onları ben tanıştırmamıştım. Naomi kendini babama tanıtmıştı.

“Annem öldüğünde, o bununla başa çıkamadı. İçmeye başladı. İşe gitmeyi bıraktı. Alkollü araç kullanmaktan yakalandı. İşte o zaman, Liza ve büyükbabam bizi ondan aldılar. Onlar da yas tutuyordu. Nash ve ben, o ikisi için kaybettiklerini hatırlatan acı verici varlıklar değildik. Ancak babam için... Bize bakamıyordu bile. İçmeye burada devam etti. Honky Tonk olmadan önce tam burada, bu bara geliyordu.”

Belki de bu yüzden burayı satın almıştım. Bu barı daha iyi bir şeye dönüştürmek zorunda hissetmemin nedeni buydu.

“Alkolle kendini uyuşturamayacak duruma geldiğinde daha sert bir şeyler aramaya başladı.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Gömdüğümü sandığım pek çok anı geri geliyordu.

Babamın kan çanağına dönmüş gözleri. Çizilen, kabuk tutmuş kolları. Yüzündeki nereden geldiğini hatırlamadığı morluklar ve kesikler.

Mutfakta yere kıvrılmış, böcekler hakkında çılgılık atarken.

Yanında boş bir ilaç şişesiyle Nash'in yatağında tepkisiz yatarken.

Naomi'ye doğru bir bakış attım. Kıpırdamadan oturuyordu, üzgün gözleri kocaman olmuştu. Bana karşı sergilediği o soğuk kayıtsızlıktan daha iyi bir noktadaydı.

"Büyükannem ve büyükbabam onu kovmadan önce yarım düzine kez rehabilitasyona girip çıktı." Elimi saçlarımın arasından geçirip enseme kavradım.

Naomi hiçbir şey söylemedi.

"Hiçbir zaman kendini toparlayamadı. Bunu hiç denemedi de. Çocukları olarak onun hayata tutunması için yeterli sebepler değildik. Annemizi kaybetmiştik, evet ama o bizi terk etmeyi seçmemişti." Sertçe yutkundum. "Babama gelince. O kendi seçimini yaparak bizi terk etti. Her gün uyanıyor ve aynı seçimi yapmaya devam ediyor."

Verdiği titrek nefesle gözlerinde yaşlar gördüm. "Yapma," diye uyardım.

Başını hafifçe sallayarak gözlerini kırıştırıp gözyaşlarına engel oldu. Ondan uzaklaştım, her şeyi söylemeye kararlıydım.

"Liza J ve dedem bize dair her şeyin yolunda gitmesi için ellerinden geleni yaptılar. Lucian bizimleydi. Okula gidiyorduk. Köpeklerimiz ve bir ırmağımız vardı. Birkaç yıl sürdü ama iyiydi. Biz iyiydik. Hayatımızı yaşıyorduk. Sonra dedem kalp krizi geçirdi. Evin arkasındaki iniş borusunu tamir ederken fenalaşıp yere düştü. Daha yere düşmeden önce ölmüştü."

Sandalyenin hareket ettiğini duydum, bir saniye sonra kolları belime dolandı. Hiçbir şey söylemedi, sadece kendini sırtıma yaslayarak bana tutundu. Ben de ona izin verdim. Bencillikti ama benimkine yaslı vücudunun verdiği rahatlığı istiyordum.

Göğsümdeki gerginlikle savaşmak için nefes aldım. “Onları yeniden kaybetmek gibiydi. Çok fazla kahrolası nafile kayıp vardı. Liza J’ye bütün bunlar çok ağır geldi. Tabutun önüne yığılıp ağladı. Hayatı boyunca sevdiği adamın başında dururken o sessiz, hiç bitmeyen gözyaşı kuyusuna düşmüştü. Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kulübeyi kapattı. Işığı dışarıda tutmak için perdeleri çekti. Yaşamayı bıraktı.”

Bir kez daha, sevdiğim birinin hayatına devam etmek istemesi için yeterli olamamıştım.

“O perdeler senin gelişine kadar kapalı kaldı,” diye fısıldadım. Vücudunun sarsıldığını hissediyordum, kesik kesik nefesler aldığını duydum. “Kahretsin, Naomi. Sana ağlama demiştim.”

Burnunu çekerek, “Ağlamıyorum,” dedi.

Onu karşıma gelmesi için öne doğru çektim. Gözyaşları güzel yüzünü kaplamıştı. Altdudağı titriyordu.

“Bu benim kanımda var. Babam. Liza J. Bununla baş edemediler. Kendilerini kaybettiler ve etraflarındaki her şey kontrolden çıktı. Ben de onlarla aynı yerden geliyorum. Onların yaptığı şekilde pes etmeyi göze alamam. Çevremde bana güvenen insanlar var. Bazı günler sanki tüm bu lanet kasaba benden bir şey bekliyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Kendimi hepsini hayal kırıklığına uğratacak bir pozisyona sokamam.”

Yavaşça titrek bir nefes verdi. “Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum,” dedi sonunda.

“Benim için üzülme.” Kollarını sıktım.

Bir eliyle gözlerinin altını sildi. “Senin için üzülmiyorum. Nasıl olup da travma ve güvensizliklerle dolup taşan daha büyük bir belaya dönüşmediğinizi merak ediyorum. Sen ve kardeşin, kendinizle gurur duymalısınız.”

Burnumdan güldüm, sonra onu kendime çekme dürtüme teslim oldum. Çenemi başının üstüne yasladım.

“Üzgünüm, Naomi. Ama arada nasıl bir fark olduğunu bilmiyorum.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Tam karşımda durdu, sonra bana bakmak için başını arkaya eğdi. “Vay be. Knox Morgan az önce üzgün olduğunu söyledi.”

“Evet ama buna alışma.”

Yüzü buruştu ve söylediğim şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

“Kahretsin. Özür dilerim, bebeğim. Ben bir pisliğim.”

Cesurca burnunu çekerek, “Evet,” diye onayladı.

Ofisime bir göz gezdirdim fakat ben bir erkektim. Elimin altında bir kutu mendil bulundurmuyordum. “İşte,” diyerek bizi spor çantamın durduğu kanepeye doğru götürdüm. İçinden çıkardığım tişörtü içimi parçalayan gözyaşlarını silmek için kullandım. Bana izin vermesi, o gözyaşlarıyla başa çıkmamı biraz daha kolaylaştırdı.

“Knox?”

“Evet, papatya?”

“Umarım bir gün tüm bunlara değecek bir kadınla tanışırsın.”

Çenesini yukarı doğru kaldırdım. “Bebeğim, anladığını sanmıyorum. Eğer sen ve Way’le olmadıysa artık kimseyle olması mümkün değil.”

“Bu hem çok tatlı hem de çok berbat bir şey,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Dinlediğin için sağ ol.”

Kendimi... farklı hissediyordum. Sanki kendi perdelerimi açmayı başarmış gibi hafiflemiştim.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kulaklarının arkasına sıkıştırarak, “İyi miyiz?” diye sordum. “Yoksa benden hâlâ nefret ediyor musun?”

“Yani, senden vardiyama başladığım zamankinden daha az nefret ediyorum.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Bu kalmak istediğin anlamına mı geliyor? Müşteriler seni seviyor. Personel seni seviyor. Patron da sana fena halde düşkün.”

Ona olan hislerim düşkünlükten çok daha fazlasıydı. Ona böyle sarılmak. Onunla böyle konuşmak. Göğsümde bir şeyler oluyordu, içimde havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak ellerini göğsüme götürdü. “Knox...”

Başımı iki yana salladım. “Biliyorum. Senin hak ettiğin kişi olamazken burada kalmanı istemem haksızlık.”

“Kalbimin senin yanında güvende olduğunu sanmıyorum.”

“Naomi, yapmak istediğim son şey seni incitmek.”

Gözlerini kapattı. “Bunu biliyorum, anlıyorum. Ancak kendimi umut etmekten nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum.”

Çenesini yukarı doğru kaldırdım. “Bana bak.” Söylediğim şeyi yaptı.

“Konuş.”

Gözlerini devirdi. “Yani, şu halimize bak, Knox. İkimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyoruz ama tam anlamıyla sarmaş dolaş oluyoruz.”

Tanrım, onun bu süslü kelime dağarcığına bayılıyordum.

“Bir süre benimle olamayacağını kendime hatırlatacağım. Fakat en sonunda unutmaya başlayacağım çünkü sen sensin. Herkesle ve her şeyle ilgilenmek istersin. Waylay’e sevdiği bir elbise alacaksın. Ya da annem seni hafta sonları onunla golf oynamaya ikna edecek. Yine en çok ihtiyacım olduğunda bana kahve getireceksin. Belki eski sevgilimin suratına yine yumruk atacaksın. Sonra ben yaşananları unutacağım ve sana yeniden kapılacağım.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum onu tekrar kendime doğru çekerek. “Olmamı istediğin kişi olamıyorum ama gitmene de izin veremiyorum.”

Bir elini yanağıma götürüp bana sevgiye çok benzeyen bir şeyle baktı. “Ne yazık ki, elinde bu iki seçenekten başkası yok, Viking. Birisi bana bir keresinde tam da bu odada, seçeneklerin

ne kadar boktan olduğunun önemli olmadığını söylemişti. Bu hâlâ bir tercih meselesi.”

“Sanırım o adam sana dışarıda bir yerlerde, en iyi haliyle bile *senin* için asla yeterince iyi olamayacağını bilen bir adam olduğunu da söylemişti.”

Beni sıktı ve sonra kollarımdan kayarak uzaklaşmaya başladı. “İşime geri dönmem gerekiyor.”

Onu bırakmak tüm içgüdülerime ters düşse bile bunu yaptım.

Kendimi tuhaf hissediyordum. Açık, korunmasız ve toy. Ama aynı zamanda daha iyi hissediyordum. Beni affetmişti. Ona gerçekte kim olduğumu, nereden geldiğimi göstermiştim ve her şeyi kabul etmişti.

“Köpeğimi geri alma şansım var mı?” diye sordum.

Bana hüzünle gülümsedi. “Bu seninle Waylay arasında. Belki onun da senden bir özür duymaya ihtiyacı vardır. Bu gece Liza’yla birlikteler.”

Başımı salladım. “Peki, tamam... Naomi?”

Kapıda durup arkasına baktı.

“Sence devam etseydik... Yani. Bitirmemiş olsaydık, mümkün olur muydu acaba...” Kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. Boğazım tıkanıp kapandı.

“Evet,” dedi içimi allak bullak eden hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Evet, ne?” diye üsteledim.

“Seni sevebilirdim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum hırıltılı bir sesle.

“Çünkü seni zaten seviyorum, aptal.”

Öylece ofisimden çıkıp gitti.

KIRK ALTI

TINA BERBAT BİRİ

Naomi

Yüzümü toparlamak için doğruca tuvalete gittim. Knox Morgan bu kadının makyajını kesinlikle mahvetmişti. Üzgün palyaço suratımı temizleyip rujumu yeniden sürdükten sonra yansımama uzun uzun baktım.

Knox'un itirafı sayesinde kırık kalbimin küçük parçaları şimdi ince bir toz haline gelmişti.

"Şaşıracak bir şey yok," diye fısıldadım yansımama.

İnsanın üstesinden asla gelemeyeceği şeyler vardı. Birilerinin bizi yeterince sevmesini ve bu sevginin yetersizlikle geçen onca zamanı telafi etmesini istiyorduk. Yeterli olduğumuzu düşünmeyerek birbirimize yazık ediyorduk ama ikimiz de diğerimiz için o kişi olamıyorduk.

Knox'un beni yeterince sevmesini sağlayamıyordum, yani bunu ne kadar çabuk atlatırsam o kadar iyi olurdu. Belki bir gün arkadaş olabilirdik. Eğer velayet duruşmasını kazanırsam ve Waylay'le birlikte bu kasabayı kalıcı evimiz yapmaya karar verirsek.

Waylay aklıma gelince mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu önlüğümünden çıkardım. Bu haftanın başlarında gerektiğinde bana mesaj atabilmesi için dizüstü bilgisayarına bir mesajlaşma uygulaması yüklemesini onaylamıştım. Karşılığında da benim telefonuma bir GIF klavyesi indirmişti, böylece gün boyunca aramızda GIF alışverişi yapabilecektik.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bir düzine yeni mesajı gördüğümde, “Harika,” diye homurdandım.

Silver: *Güzel iç çamaşırları.*

Max: *Bu seviştiğiniz anlamına gelse iyi olur!!!*

Annem: *(Altı adet alev emoji.)*

Fi: *Masalarını biz hallediyoruz, bu yüzden Knoxy’nin ofisinde istediğin kadar orgazm olmaktan çekinme.*

Sloane: *Lina az önce mesaj attı (bardaki diğer dokuz kişiyle birlikte). O orospu çocuğu seni gerçekten mağara adamı gibi mi taşıdı? Umarım yüzünü ve hayalarını dağıtmışsındır.*

Waylay: *Naomi teyze, başım belada.*

Son mesajı okuduğumda ciğerlerimdeki nefes ortadan kayboldu. On beş dakika önce göndermişti. Tuvaletten aceleyle çıkarken titreyen ellerimle yanıt gönderdim.

Ben: *İyi misin? Sorun ne?*

On bir yaşındaki bir çocuğun başının belada olduğunu düşünmesinin pek çok nedeni olabilir, diye mantık yürüttüm. Bu gerçekten acil bir durum olduğu anlamına gelmiyordu. Matematik ödevini unutmuş olabilirdi. Belki yanlışlıkla Liza’nın en sevdiği bahçe meleklerini kırmıştı. Belki de regl olmuştu.

Ayrıca son beş dakika içinde bilinmeyen bir numaradan üç cevapsız arama almıştım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Mutfığa ilerlerken rehberimde Liza’nın numarasını aradım.

Ben aceleyle otoparka doğru giderken, “Her şey yolunda mı. Naomi?” diye sordu Milford.

“Evet, sanırım. Sadece hızlıca bir arama yapmam gerekiyor,” dedim soğuk gece havasına çıkmadan önce.

Arama tuşuna basmaya hazırlanıyordum ki bir arabanın farları beni kör etti. Işığı engellemek için elimi kaldırarak geri çekildim.

“Naomi.”

Kollarım gevşekçe yanlarıma düştü. Bu sesi tanıyordum. “Tina?”

İkiz kardeşim sürücü tarafındaki camdan dışarı sarktı. Kendimi yine aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Bir eğlence evi aynasına. Eskiden rengini açtırdığı saçları şimdi koyu kahverengiydi, benimkine benzer bir tarzda kısa kesilmişti. Gözlerimiz aynı ela renge sahipti. Farklılıklarımız belli belirsizdi. Ucuz, sahte bir deri ceket giyiyordu. Her iki kulağında da birden fazla küpe vardı. Mavi renkli göz kalemi kalın bir çizgi halinde çekilmişti.

Ama o da en az benim kadar endişeli görünüyordu.

“Waylay elinde! Onu kaçırdı.”

İçim çekildi, vücudumdaki tüm kaslar kasılırken midem bulanmaya başladı. “Ne? Onu kim kaçırdı? Waylay nerede?”

“Hepsi benim suçum,” diye feryat etti kız kardeşim. “Gitmemiz gerekiyor. Bana yardım etmek zorundasın, onu nereye götürdüğünü biliyorum.”

“Polisi aramalıyız,” dedim elimde bir telefon olduğunu hatırlayarak.

“Polisi yolda ararsın. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor,” dedi Tina. “Hadi.”

Otomatik pilotta hareket ederek yolcu kapısını açıp arabaya bindim. Emniyet kemerime uzanıyordum ki tüylü bir şey bileğime yapıştı. “Ne yapıyorsun?” diye haykırdım.

Tina diğer kolumu kavradı, tırnakları bileğime batıyordu. Uzaklaşmaya çalıştım ancak yeterince hızlı hareket edememiş-tim. Böylece diğer kelepçeyi de yerine oturttu.

Bir sigara yakarak, “Akıllı olanımız sensin ama kesinlikle bir aptalsın,” dedi. Kötü ikizim beni az önce tüylü seks kelepçeleriyle arabanın ön paneline kelepçelemişti.

“Waylay nerede?”

“Sakin ol.” Sigaranın dumanını bana doğru üflledi. “Çocuk iyi. İşbirliği yaparsan sen de iyi olacaksın.”

“Nasıl bir işbirliği? Kiminle?” Kelepçeleri çekiştirdim.

Otoparktan çıkarken kıkır kıkır güldü. “Çok komik, değil mi? Bunları eski pislik ev sahibimin deposundaki seks oyuncakları kutusunda buldum.”

“İğrenç!” Bu iş bittiğinde kendimi çamaşır suyuyla ovمام gerekecekti.

Telefonum yüzüstü bir şekilde yere düşmüştü. Eğer ona ulaşabilirsem birini arayabilirdim. Kelepçeleri tekrar çekiştirdiğimde derim soyulunca inledim.

“E-postanı aldım,” dedi kız kardeşim sohbet eder gibi. “Benim olan şu çocukla birlikte aradığım şeyi çabucak buluruz diye düşündüm.”

“Neyi buluruz?” Telefonumu ters çevirmek için çizmelerimin ucuyla dürttüm. Telefonun duruş açısı tam olarak uygun değildi, o yüzden ters çevirmek yerine ön panelin altına doğru kaymasına neden oldum.

“Bilmemen beni şaşırtmadı. Çocuğumun kötü olmayan tek yanı, lanet çenesini nasıl kapalı tutacağını biliyor olması. Adamım ve ben, birçok insanın elde etmek için çok para ödeyeceği bazı önemli bilgileri ele geçirdik. Bulduklarımızı bir flaş bellekte saklıyorduk, sonra ortadan kayboldu.”

“Bunun Waylay’le ne ilgisi var?” Bu seferki hareketim telefonu ters çevirmeye yetmişti... ama ne yazık ki ekran da aydınlanmıştı. Işık görülmeyecek gibi değildi.

“A-ha! İyi denemeydi, Goody.” Kız kardeşim eğilerek telefona uzandı. Araba yoldan çıkıp bankete doğru savruldu, farlar boylu boyunca uzanan mera çitlerini aydınlatıyordu.

“Dikkat et!” Çitlerin içinden geçerken eğildim, sonrasında çimenli at otlağında durduk. Başım gösterge paneline çarpınca gözümün önünde yıldızlar uçuştı.

“Hay aksi!” Tina telefonumu tutarak doğruldu.

“Off! Tanrım, araba kullanmakta kendini hiç geliştiremedin, değil mi?”

“Orgazmlar ve iç çamaşırları,” dedi mesajlarım gözü gezdirirken. “Hah, belki de liseden bu yana daha ilginç birine dönüşmüşsündür.”

Kelepçelenmiş elimi kullanıp ağrıyan alnıma dokunmak için eğildim. “Waylay’e zarar vermemiş olsan iyi edersin, seni sorumsuz cahil.”

“Kelime dağarcığının hâlâ gayet iyi çalıştığını görebiliyorum. Beni ne sanıyorsun? Kendi kızıma zarar vermem ben.” Sesi hakarete uğramış gibi çıkmıştı.

“Bak,” dedim bıkkınlıkla. “Beni Waylay’in yanına götür yeter.”

“Planımız bu, Goody.”

Goody, *Goody Two Shoes’un** kısaltmasıydı. Dokuz yaşındaydık, amcamızın bulduğu arbaletle havada ne kadar yükseğe ok atabileceğimizi görmek istediği zaman Tina’nın bana taktığı lakaptı.

Keşke o arbalet şimdi bende olsaydı. “Akraba olduğumuza inanamıyorum.”

“Al benden de o kadar,” derken önce sigarasını, ardından da telefonumu camdan dışarı fırlattı.

Sonra radyoyu açıp gaza bastı. Araba nemli çimenlerin üzerinde çılgınca savrulduktan sonra çitte açılan delikten tekrar yola çıktık.

Otuz dakikanın ardından araba Washington banliyösünün yıkık dökük görünümlü bir sanayi bölgesinin içinden geçip çukurlarla dolu yoldan döndü. Çitlerden birinin yanına yaklaştıktan sonra kornaya bastı.

Gizlice hareket etmek kız kardeşimin uzmanlık alanı değildi.

Bütün yol boyunca Waylay’i düşünmüştüm. Knox’u. An-

* Her zaman iyi davranışlar sergileyen, hatta başkalarına iyi davranmayanları onaylayan bir tutum içerisinde olan kişiler için kullanılan bir ifade. (ç.n.)

nem ve babamı. Liza'yı. Nash'i. Sloane'u. Honky Tonk kızlarını. Sonunda bir yolunu bulup kendime bir yuva kurmayı başarmıştım ama Tina ortaya çıkıp her şeyi mahvetmişti. Tekrar.

Karşımızda beliren kot ve deri giymiş iki karanlık figür, kullakları yırtan bir gıcırtyla giriş kapısını açtı.

Güçlü yanlarıma yoğunlaşıp akıllıca davranmalıyım. Waylay'e ulaşacak, sonra da bir çıkış yolu bulacaktım. Bunu başatabilirdim.

Kapıdan geçtik. Tina arabayı bir yükleme bölümünün önünde durdurdu. Başka bir sigara daha yakmıştı. Yolculuğa çıktığımızdan beri dördüncü sigarasıydı.

“Bu kadar çok sigara içmemelisin.”

“Nesin sen? Akciğer polisi mi?”

“Kırıksıklığa neden oluyor.”

“Estetik cerrahlar bunun için var,” diyerek kayda değer ölçüde büyük olan sahte göğüslerini kaldırdı. “Senin sorunun da bu. Her zaman sonunda ne olacağı için o kadar endişelisin ki eğlenemiyorsun bile.”

“Sen de sonunda ne olacağı hakkında hiç düşünmüyorsun,” dedim. “Bunun seni nereye getirdiğine bir bak. Waylay'i terk ettin ve ardından onu kaçırdın. Beni alıkoydun. Benden defalarca çaldığından bahsetmiyorum bile. Şimdi de çalıntı malları taşıyorsun.”

“Öyle mi dersin? Burada hangimiz daha çok eğleniyor?”

“Aslında ben Knox Morgan'la yatıyorum.”

Sigara dumanının ötesinden bana baktı. “Benimle dalga geçiyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Seninle dalga geçmiyorum.”

Direksiyonu yumruğunu indirip kıkırdadı. “Vay, vay. Bak küçük *Goody Two Shoes* sonunda gevşemeye başlamış. Artık amatörler gecesinde olduğunun aksi şekilde davranıp kazı-kazan kartı da çalarsın sen.”

Bundan cidden şüpheliydim.

“Ne? Kim bilir? Belki de yeterince gevşersen hep yakındığın o kardeşlik bağına kurabiliriz,” dedi bacağıma şefkatli bir tokat atarak. “Ama önce şu işi halletmemiz gerekiyor.”

Kelepçeli ellerimi havaya kaldırdım. “Bileklerimde seks kelepçeleri takılıyken ne tür bir iş halledebilirim acaba?”

Kendi tarafındaki araba kapısının cep bölmesine uzanarak bir dizi anahtar çıkardı. “Olay şu. Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Senin için her şeyi yaparım, Tina,” dedim kuru bir sesle.

“Seni bayıltmadan veya zorlamadan buraya getirebileceğime dair adamımla yüz dolarına bahse girdim. Ona senin doğuştan enayi olduğunu söyledim. O da seni oraya özgür iradenle sokmamın mümkün olmadığını söyledi. Şimdi şöyle yapacağız... Kelepçelerini çözüp seni üst kata, benim adamla çocuğumun yanına götüreceğim. Ona bunlardan bahsetmeyeceksin.” Kendisine en yakın kelepçenin mor leopar kürkünü kurcaladı.

Kız kardeşim tam bir aptaldı.

“Eğer kelepçelerini açtıgımda kaçmaya çalışırsan ya da o geveze ağzını orada açarsan, Waylay’i bir daha asla görmemeni sağlarım.”

İnsanları neyin motive ettiğine dair şaşırtıcı bir farkındalığa sahip olan bir aptaldı.

Tina sırtıttı. “Evet, ondan hoşlanacağını biliyordum. Tüm o kızlara özgü şeylere nasıl ilgi duyduğunu görünce onun da senden hoşlanacağını düşündüm. Yola çıkmaya hazır olana kadar çocuğumu bırakabileceğim en iyi yerin sen olacağını da biliyordum.”

“Waylay harika bir kız,” dedim.

“Bazıları gibi mızımız bir ispiyoncu değil,” derken bana sert bir bakış fırlattı. “Her neyse, ben bahsi kazanırım, sen de ödeme almaya gitmemizden önce çocukla biraz kaliteli zaman geçirirsin.”

Waylay’i de yanında götürmek istiyordu. Buz gibi bir mide bulantısının içime yerleştiğini hissettim ama bir şey söylemedim.

“Anlaştık mı?”

Başımı salladım. “Evet, tamam. Anlaştık.”

“Hadi bana yüz dolarımı getir,” dedi Tina neşeyle.

Deponun içinde hepsi silahlı üç esmer soysuz daha saymıştım. Birinci katın içinde park edilmiş bir düzine kadar gösterişli araç vardı. Bazıları brandaların altındaydı, bazılarının da kaputları yukarıda ve kapıları açıktı. Yükleme bölgesinin diğer tarafında televizyon kutuları ve çalıntı mallara benzeyen diğer şeyler vardı.

Hava soğuktu ve böyle bir şeye uygun giyinmemiştim.

Tina, “Gidelim, Goody. Yapacak işlerim var,” dedikten sonra metal merdivenlerden ikinci kata, bir zamanlar ofislere ev sahipliği yapıyormuş gibi görünen bir alana çıkardı bizi.

Ardından kapıyı açıp kasılan adımlarla içeri girdi. “Anne geldi,” diye duyurdu.

Kapının önünde duraksarken iyi ikiz tanrılarına sessiz bir dua gönderdim. Korkuyordum. Knox’un, Nash’in ya da tüm Knockemout Polis Departmanı’nın yanımda olması için her şeyi verirdim. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Bu gece kendi kendimin kahramanı olmalıydım. yoksa her şeyi kaybedecektim.

Omuzlarımı dikleştirerek en iyi yaptığım şeyi yapmak üzere kapıyı geçtim ve önceliklerimi belirlemeye başladım. Tanrıya şükür, içerisi biraz daha sıcaktı. Çok değildi ama en azından kadınsı bölgelerimin donmamasına yetiyordu. Ayrıca, büyük olasılıkla uzun katlanır masanın üzerindeki pizza kutuları ve paket servis yığınlarından gelen belirgin bir beklemiş yemek kokusu da alıyordum.

Kir içindeki cam pencereler deponun zeminine ve dış cephesine bakıyordu. Üçüncü bir duvarın karşısına çok pahalı çarşaflara benzeyen bir Japon şiltesi ve en az altı tane yastık konmuştu.

İki tane tekerlekli tasarımcı giysi rafıyla derme çatma bir

dolap oluşturulmuştu. Başka bir katlanır masanın üzerinde bir düzine kaliteli erkek spor ayakkabısı ve makosen ayakkabı dizilmişti.

Zemin yapış yapıştı. Tavanda delikler vardı. Pencerele kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı.

*Lırsol** bulup fırçalamaya başlamak için can atıyordum ki, hemen hemen otuz santim yüksekliğinde para desteleriyle dolu masayı gördüm.

Tina zafer dolu bir tavırla, "Sana söylemiştim," diyerek başparmağıyla beni işaret etti. "Doğruca içeri girdi, gördün mü?"

Düz ekran televizyonun önündeki büyük, deri ofis koltuğunda oturan adamı tanıyınca aniden durdum.

Kütüphanedeki ve Honky Tonk'taki kızıl saçlı adamdı. Ancak bu sefer ortama uyum sağlayacak şekilde giyinmemişti. Parıltılı bir kot pantolon ve parlak turuncu bir *Balenciaga* kapüşonlusu giyiyordu.

Halihazırda zaten pırıl pırıl parlayan bir tabancanın üzerinde bir bez gezdiriyordu.

Yutkundum.

"Vay, vay. Bu benim anne kuşumun görsel ikizi değil mi? Beni hatırladın mı?" dedi haince sırtarak.

"Bay Flint," dedim.

Tina burnundan güldü. "Onun adı Duncan. Duncan Hugo. Hugo suç örgütündeki gibi."

Bununla övünüyordu, sanki az önce bana seksi bir insani yardım avukatıyla ya da sahilde evi olan bir ortodontistle çıktığını söylemiş gibi konuşmuştu.

"Sana ne demiştim, T? Kimseye benim lanet olası adımı söyleme," diye bağırdı Duncan.

"Off. O benim kız kardeşim," diyen kardeşim, pizza kutularından birini açıp bir dilim pizza çıkardı. "Ona söylemeyeceksem kime söyleyeceğim?"

* Temizlik ürünü markası. (ç.n.)

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Duncan burnunun kemerini sıktı. Babamın ve Knox'un da bu hareketi yaptığını görmüştüm. Witt kadınlarının erkekler üzerinde böyle bir etkisi olup olmadığını merak ediyordum.

Duncan, "Bu bir kadınlar gecesi değil, kadın," diye hatırlattı. "Bu bir iş."

"Sen ödeme yaptıktan sonra iş olacak. Sen kaybettin. Ben kazandım. Parayı sököl bakalım."

Silahı tutan adamla alay etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama kardeşim her zamanki gibi sonuçlarına bakmadan ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu.

"Hesabıma yaz," dedi adam. Beni incelemeye devam ediyordu. Şakağını kaşımak için silahın namlusunu yukarı kaldırdı.

"Ateşli bir silahı bu şekilde tutmak pek güvenli bir hareket değil galiba," diye araya girdim.

Birkaç saniye beni inceledikten sonra yüzünde zalim bir sırıtış belirdi. "Bu çok komik. Sen çok komiksin."

Harika. Şimdi de silahı sanki bir parmakmış gibi bana doğrultmuştu.

"Sikmişim hesabını, Dunc. Parayı ver," diye ısrar etti Tina.

"Waylay nerede?" diye sordum.

"Ah, evet. Çocuk nerede?" diye sordu kardeşim etrafına bakınarak.

Duncan'ın sırıtışı daha da genişleyip zalimleştirdi. Çizmesiyle yanındaki şeye bir tekme attığında sandalye hareket ederek yavaşça bize doğru döndü.

"Mmmff!"

Waylay'ın ağzı kapatılmış ve sandalyeye bağlanmıştı, üzerinde pijamalarıyla spor ayakkabıları vardı. Zapt edilemez görünüyordu, ifadesi annesininkini aynı şekilde yansıtıyordu. Kucağında Waylon vardı, beni görünce kuyruğunu sallamıştı.

Korkmuş olduğumu tamamen unuttum. Şu kızıl saçlı moron adına neredeyse üzülecektim. Eğer Tina veya ben onu Waylay'i bağladığı için öldürmezsek, köpeğini çaldığı için Knox öldürecekti.

“Çocuk neden bağı?” diye sordu Tina.

Duncan omuz silkip silahın namlusunu kürekkemiklerinin arasındaki bölgeyi kaşımak için kullandı. “Küçük orospu bana sersem dedi ve hayalarım tekme atmaya çalıştı. Kahrolasıca, bir de beni ısırды,” diyerek bandajı göstermek için ön kolunu kaldırdı.

Kız kardeşim kollarını kavuşturarak, “Peki, ona pislik mi yapıyordun?” diye sordu.

Gözlerini kisan yeğenim şiddetle başını aşağı yukarı salladı.

“Ben mi?” Adam tüm masumiyetiyle silahı göğsüne doğrulttu. “Ona bir parça daha pizza yememesini, yoksa şişmanlayacağını söyledim, kimse şişman piliçleri sevmez.”

Tina ayağını yere vurup bir parmağını adamın göğsüne sapladı. “Çocuğuma şişmanlamaktan bahsetmeyeceksin. Bu saçmalık bir kızın beynine işler. Beden algı bozukluğu gibi boktan şeylere neden olur.”

Etkilenmişim.

Duncan sanki onaylamamı bekliyormuş gibi, “Kaltaklar çok hassas oluyor,” dedi.

“Bana paramı ver ve çocuğu çöz,” dedi Tina.

Önceliklerinin sırasını fark etmemek imkânsızdı, kız kardeşime karşı oluşan yeni keşfettiğim saygıyı bir kenara bıraktım.

Sinirlenerek Waylay’e doğru yürümeye başladım. Waylon onun kucağından kalkarak bana yaklaştı ama tasma-sı engel oldu. “Hmm... Tek adım daha atarsan bir sorunumuz olur, Tina Olmayan.” Duncan ayağa kalkarken bu uyarıya bir silah sesi eşlik etmişti.

Ona ters ters baktım. “Benim adım Naomi.”

“Adın Kraliçe Latifah olsa bile umurumda değil. Olduğun yerde kalmanı istiyorum,” dedi elindeki silahla işaret ederek. “Şimdi, Waylay -bu nasıl lanet bir isimse artık- şu kahrolası flaş bellek nerede? Bana söylemek için on saniyen var, yoksa teyzeni gözlerinin tam ortasından vururum.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ağzındaki sigara yere düşen kardeşim adama hakakaldı. “Ne oluyor be? Planda böyle bir şey yoktu, seni göt herif!”

“Çeneni kapat, yoksa seni de kız kardeşinin yanına gönderirim. Baksana! Ölü bir ikizden daha üzücü ne olabilir? *İki* ölü ikiz!” Duncan kendi kötü mizahıyla kahkaha attı.

“Seni alçak hain,” diye hırladı Tina.

Adam gülmeyi bıraktı. “Dur bakalım, T. Sana henüz kazık falan atmadım. Söylediğimde ciddiydim. Bilgisayar sürücüsünü alıp satabilir ve gerçek bir şey inşa etmeye başlayabiliriz. Lanet olası babamla ya da kahrolası aile şirketiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey!” Kollarını sallayarak konuşuyordu, silahın namlusu aynı anda her yeri gösteriyordu.

“Lütfen el kol hareketlerini silahsız yapabilir misin?” diye öneride bulundum.

Tina, “Tanrım, yine şu baba problemleri,” diye alay etti adamla. “Benim babam büyük bir suç lordu. Onun kurallarına göre yaşamak çok zor. Ühü-ühü.”

Waylay’e doğru ilerlemeye başladım.

“Benimle annem gibi konuşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun,” diye bağırdı Duncan.

“Büyük ve yetki sahibi biriymiş gibi davranıyorsun. Ama kız kardeşim gibi davranarak çocuğu kandırıp arabaya bindiren kimdi? Naomi’yi buraya getiren kimdi?”

“Hey! Bunu senin için yapıyorum, T. Hep diline doladığın o sahte kimlikleri yapmak için gerekli ekipmanı nihayet alabiliriz. Ya da bir karaborsa organ bağış çiftliği kurabiliriz.”

Burnumu kırıttırdım. “İğrenç! Öyle bir şey gerçekten var mı?”

“Benim için nefis olan şeylere iğrenç deme, Ateşli Tina,” dedi bana. *Aman Tanrım.*

Tina adamın omzuna elinin tersiyle vurdu. “Ona ne dedin sen?”

Bu dikkat dağınıklığını yeğenime yaklaşmak için kullandım.

“Aaah! Tina *Olmayan* demek istedim,” dedi Duncan.

Waylay o anda kendini öne atarak sandalyeyi devirmeye

çalıştı ancak bunu başaramayınca para yığınlarının bulunduğu masaya çarptı.

İleri atılarak köpeğin tasmaını ve ipini çözdüm.

Duncan ona bakarken silahını bana doğrulttu, “Bir hamle daha yaparlarsa ikisini de vururum,” diye uyardı. “Konuşmaya başlamak için beş saniyen var, evlat. Sürücü nerede?”

Waylay’ın irileşen korkmuş gözleri bana sabitlenmişti.

“Beş... dört... üç... iki...”

KIRK YEDİ

KAYIP ARANIYOR

Knox

Bar kısmına gittiğimde lolipopunu yüzüme doğru sallayarak, “Naomi’ye ne yaptın sen?” diye sordu Fi.

Naomi’nin ailesinin gittiğini ve masalarının ters çevrildiğini fark ettim. “Onunla konuştum. *Güzelce*,” dedim gözleri kısılınca. “Neden ki?”

“Bütün masalar boş bardaklarla dolup taşıdığına göre o kadar da güzel konuşmuş olamazsın.”

Omzunun üzerinden baktım, her zaman yaptığım şeyi yaparak etrafta onu aradım ama Fi haklıydı. Naomi orada değildi.

“Eğer vardiyanın ortasında onu kovaladıysan-”

“Onu kovalamadım. Konuştuk. İyi geçti, aramız şu anda iyi. Tuvaleti kontrol ettin mi?”

“Hadi ya, ben neden bunu düşünemedim ki?” Fi’nin sesinden alaycılık akıyordu.

“Naomi’yle ne yaptığını ona sordun mu?” diye sordu Max konuşarak yanımdan geçerken.

İçime bir soğukluk yerleşti. Çalışanlarımı görmezden gelerek kapıları itip mutfağa girdim. “Naomi burada mı?”

Milford başını yaptığı ızgara tavuktan kaldırıp otoparka açılan kapıya doğru eğdi. “Birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Üzgün görünüyordu. Ona yine kötü bir şey mi söyledin?”

Cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine doğruca

kapıya gittim ve iterek açtım. Fi de peşimden gelmişti. Gece havası içimdeki buz gibi korkuyu eritmek konusunda hiçbir işe yaramıyor, aksine keskin şekilde ısıırıyordu. Naomi'den hiçbir iz yoktu.

"Siktir." Bu konuda içimde iyi bir his de yoktu.

Fi benimle birlikte etrafı tarayarak, "Kalbini kırdığın ve onu kasabanın yarısının önünde utandırdığın için muhtemelen biraz temiz hava alıyordur," diye tahmin yürüttü. Fakat o da bundan çok emin görünmüyordu.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandım. Ayaklarım yere değdiği anda, "Naomi!" diye seslendim fakat yanıt gelmedi.

Yanımda duran arkadaşım, "Naomi, Knox öküzlük ettiği için özür diliyor!" diye bağırdı gecenin karanlığında.

Hiçbir şey yoktu.

Cebimde titreyen telefonumu elime aldım.

Nash.

"Ne var?"

"Sadece bir haber vermek istedim. Liza'ya gidiyorum. Waylay ortada yokmuş. Köpeğini çiş molası için dışarı çıkarmış ama ikisi de geri gelmemiş."

İçimdeki buz, bir buzdağına dönüşüyordu. "Ne kadar süre önce?"

"Yaklaşık kırk dakika kadar. Liza onları aramaya çıkmış. Bir arabaya ait stop lambalarının yola doğru gittiğini görmüş. Naomi'yi aramaya çalıştığını ama telefonunu açmadığını söyledi. Ben de denedim ancak sesli mesaja düşüyor. Eminim önemli bir şey değildir, yine de Naomi'ye söylemeni istiyorum."

Siktir. Siktir. Siktir.

Kalbim kahrolası bir davul gibi çarpıyordu.

"Naomi bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmış, o zamandan beri kimse onu görmemiş. Lanet olası otoparkta duruyorum ve o burada değil."

"Lanet olsun."

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Bu hoşuma gitmedi,” dedim bir elimi saçlarımda gezdiren. “Gidip onları arayacağım.”

“Önce bana bir iyilik yap ve ailesini ara. Liza’yı çağırıp birkaç adamımla ormanı tarayacağım.”

“Onu orada bulamazsın,” dedim Nash’e.

“Bir yerden başlamak gerekiyor. Seni sonra ararım.”

Hemen Naomi’nin numarasını arayıp içeri döndüm. Fi endişeli gözlerle beni takip ettiğinde ona parmaklarımı şıklattım. “Otoparkın güvenlik kayıtlarına gir.”

Hareketime hiç aldırmadı, sadece başını salladı ve aceleyle ofise doğru gitti.

“Naomi iyi mi patron?” diye sordu Milford.

“Dışarıda değil.”

“Hey! Burada yardıma ihtiyacım var. Kasabalılar huzursuzlanmaya ve susamaya başladılar,” dedi Max mutfak kapısından içeri girerek. Bize bir bakış atınca olduğu yerde kaldı. “Ne var?”

“Naomi’yi bulamıyorum,” dedim telefon kulağımda çalıp dururken.

“Bu sefer ona neler söyledin?” diye sordu Max.

“Merhaba, Naomi Witt’e ulaştınız. Aradığınız için teşekkürler! Mesaj bırakın.”

Endişe buzdan kara bir bulut gibi üzerime çökerken tekrar aramaya bastım. “Hadi, papatya. Telefonu aç,” diye mınıldandım.

“Bir de ben deneyeyim,” dedi Max. Hemen ardından telefonunu çıkardı.

“Onunla konuştuğun an telefonu bana haber ver. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Neler oluyor?” diye sordu Silver. Kafasını kapıdan içeri uzatmıştı.

“Waylay ve Naomi kayıp,” diye tersledim onu. Bütün gözler bana çevrilmişti.

“İkisinin de aynı anda kaybolma ihtimali nedir?” diye sordu Max.

Başımı iki yana sallarken rehberimde gezindim. Ellerim titrerken Lou'nun numarasına tıkladım.

"Randevu geceniz olduğunu, ayrıca şu anda en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ama sanırım bir sorunumuz var," dedim cevap verdiğinde.

"Sorun nedir?"

"Liza, Waylay'ın yine kaybolduğunu söyledi. Nash'le birlikte şu anda onu arıyorlar ama Naomi bir telefon görüşmesi yapmak için bardan çıktı ve ben de onu bulamıyorum."

"İki dakika içinde Honky Tonk'ta olurum."

"Eğer onlara bir şey olduysa, Lou..." Cümlemi tamamlayamadım bile.

"Onları bulacağız. Toparla kendini, evlat."

"Knox..." Fi'nin ses tonundaki endişe hızla dönmeme sebep oldu.

"Gitmem gerek," diyerek telefonu kapattım. "Ne buldun?"

"Ceketi ve çantası hâlâ barın arkasında, kamera kayıtları on dakika kadar önce otoparkta bir arabaya bindiğini gösteriyor."

On dakika sonsuzluk gibi gelmişti. "Ne tür bir araba? Kim kullanıyormuş?"

"Söyleyemiyorum. Her iki açıdan da. Koyu renkli, kalitesiz bir sedan. Ama kendi isteğiyle binmiş gibi görünüyor."

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordu Wraith kafasını mutfağa sokarak. "Biri bira doldurmaya başlamazsa yakında burada isyan çıkacak."

"Naomi kayıp," dedi Fi.

"Hassiktir."

"Waylay de," diye ekledi Max, burnunu ağlamaklı şekilde çekiyordu.

Wraith, "Çifte siktir," dedikten sonra bara geri dönerek gözden kayboldu.

"Telefonu," dedi Fi.

"Cevap vermiyor."

“Ama senin aile tarifende, değil mi?”

Aklım bir dakikada milyonlarca kilometre yol alıyordu. Dışarı çıkıp onu aramaya başlamam gerekiyordu. Boşa harcadığım her an, onun daha da uzaklaştığı saniyelere dönüşüyordu. “Evet.”

Max koluma bir şaplak vurdu. “Onun izini sürebilirsin!” Zaffer lanet olası teknolojinindi. Telefonumu Max’e doğru ittim.

“Bul onu.”

O maharetli parmaklarını ekranın üzerinde gezdirirken ben ofisime yöneldim. Ceketimi ve anahtarlarımı alıp bara geri döndüm.

Cumartesi gecesi sinirli içicilerden beklediğim kargaşa yoktu. Organize bir kaos vardı. Wraith barda durmuş, botlarını bira bardaklarının arasına yerleştirmişti. Herkes etrafına toplanmış, paltolarını giyiyordu.

“Üzerinde en son kot etek ve Honky Tonk yazan uzun kollu tişört vardı; koyu gri, dört kapılı, boktan bir arabaya binerken görülmüş.”

“Bu da ne böyle?” diye sordum.

“Arama ekibi,” dedi Silver. Kollarını gri ceketinin içine almıştı.

Ön kapı açılınca herkes beklentiyle döndü. Gelenler Lou ve Amanda’ydı.

“Bırakın geçsinler,” diye emretti Wraith. Kalabalık ikisi için ayrıldı, onlar da aceleyle ilerlediler.

“Onu buldum!” dedi Max telefonumu muzaffer bir edayla havaya kaldırarak. “Görünüşe göre yedinci yolun hemen dışındadır, Lucky Horseshoe Çiftliği’nin yanında.”

Telefonu elinden kaptım. “Nash’i ara,” dedim Lou’ya işaret vererek.

Lou karısına doğru döndü. “Nash’i ara. Ben de onunla gidiyorum.”

Tartışmakla vakit kaybetmedim. Park yerine vardık. İkimiz

de kapıları kapatmadan kamyoneti çalıştırdım. Süratle park yerinden çıktıktan sonra yola doğru savruldum.

“Onu kim kaçırdı?”

“Kesin olarak bilmiyorum,” dedim direksiyonu daha sıkı kavrayarak. “Ama Waylay de kaybolduysa, paramı annesine yatırıyorum.”

Lou alçak sesle küfretti.

Telefonum çaldı, arayan Nash’ti. Hoparlör butonuna basarken, “Way’i buldun mu?” diye sordum.

“Hayır. Liza J’yi kasabaya getiriyorum. Morrison’ın kapı zili kamerasında bazı görüntüler var. Koyu renk, boktan bir sedan yaklaşık bir saat önce Liza’nın evinden çıkmış. Yol kenarına park etmiş onu bekleyen büyük, siyah bir SUV görülüyor. Farlar hareket sensörünü çalıştırmış. Arabanın hareket saati Liza’nın stop lambalarını gördüğü saate denk düşüyor. Ayrıca bir vurup kaçma ihbarı aldım. Birisi Lucky Horseshoe’daki yol boyunca Loy’un çitlerini parçalamış.”

Lou ve ben birbirimize baktık. “Şu anda oraya gidiyoruz, Naomi’nin telefonunu takip ediyoruz.”

“Aptalca bir şey yapmayın,” dedi Nash.

Lucky Horseshoe kısa bir yoldu, saatte yüz kilometre hıza ulaştığım için daha da kısalmıştı.

Lou telefonuma bakarak, “Hemen şurada olmalı,” dedi.

Gaza basmayı bıraktım. Ardından çitleri görünce sertçe frene bastım. “Kahretsın.”

Yoldan çıkan lastik izleri çitlerin içinden geçiyordu. Farlarımın izleri aydınlatabilmesi için direksiyonu o yöne çevirip kamyoneti park ettim.

Bay ve Bayan Loy merada durmuş hasarı inceliyorlardı. Üzerine büyük beden, pazen ceket giyen Bayan Loy küçük bir puro içiyordu. Bay Loy bize doğru geldi.

“Buna inanabiliyor musunuz? Orospu çocuğunun biri çitleri parçalamış, sonra tekrar dışarı çıkmış!”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Lou'ya, "Torpedo gözündeki el fenerini al," dedim.

Ayaklarım yere değdiği an, "Naomi!" diye seslendim. Botlarımın altındaki buzlu çimenler çıtırdadı.

Cevap falan gelmedi.

Lou ışığı meraya doğru tutunca izleri takip ettik. "Görünüşe göre, geri dönmeden önce burada durmuşlar," dedi.

"Sarhoş bir aptal olsa gerek."

Çimenlerin arasında bir şey gözüme çarpınca eğilip onu aldım. Üzerinde parıltılı papatyalar olan bir telefodu.

Bedenimi saran ürpertiyle kalbim durdu, nefes almak için çabalamak zorunda kaldım.

"Bu onun mu?" diye sordu Lou.

"Evet."

"Lanet olsun."

"O da ne? Kanıt falan mı?" dedi Bay Loy.

Bir sis bulutu içinde Honky Tonk'a geri döndüm. Lou konuşuyordu ancak ben dinlemiyordum. Naomi'yle yaptığım son konuşmayı içimden tekrarlamakla meşguldüm. Onu kaybetmek istemediğim için kendimden uzaklaştırmıştım ama yine de kaybetmişim.

Naomi haklıydı. Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Birisi bu akşamı organize etmişti, ikisini de benden almak için komplo kurmuştu. Bu yaptıklarını onlara ödetecektim.

Barın ön kapısına yanaşım. Lanet olası kasaba halkının yarısı dışarı akın etmişti.

"Nerede o?"

"Onu buldun mu?"

"Elmer, seni salak! Onu bulmuş gibi mi görünüyor?"

"Oldukça sinirli görünüyor."

Hem kalabalığı hem de soruları görmezden gelerek içeri

girdiğimde Knockemout Polis Karakolu çalışanlarının yarısını, kasabanın diğer yarısı tarafından kuşatılmış halde buldum. Spesiyaller panosu silinmiş, yerine Knockemout'un dörtgenlere bölünmüş el çizimi bir haritası eklenmişti.

Fi, Max ve Silver üzerime atıldıklarında kardeşim başını yukarı kaldırdı.

"Onları bulamadın," dedi Fi.

Başımı iki yana salladım.

Gürültüyü tiz bir ıslık sesi bölünce herkes sustu.

"Teşekkürler, Luce," dedi kardeşim. O da yaptığı telefon görüşmesine hemen geri dönmüştü. "Dediğim gibi; Naomi Witt, Waylay Witt, gri bir sedan ve siyah, yeni model bir *Chevy Tahoe* hakkında arama emri çıkardık. Aramaya kasabadan başlayıp sınırlara doğru genişleteceğiz."

Amanda, büyükannemi yanına alarak aceleyle eşinin yanına gitti. Lou, Amanda'yı tutup yakınına çekti. "Onları bulacağız," diye söz verdi ona. Ardından boştaki kolunu büyükanneme sardı.

Nefes alamıyordum. Yutkunamıyordum. Yerimden kıpırdıyamıyordum. Daha önce korktuğumu sanıyordum. Babama dönüşmekten korkuyordum. Kaybın ardından parçalara ayrılmaktan. Ama bu korku çok daha kötüydü. Naomi'ye, onu sevdiğimi söylememiştim. İkisine de söylememiştim. Şimdi biri onları benden almıştı. Parçalara ayrılmamıştım. Bu daha kötüydü. Birini, parçalara ayrılacak kadar sevecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Ellerimi saçlarımın arasına soktum ve sahiplenmekten vazgeçtiğim şeyin gerçekliği ortaya çıkarken öylece kaldım.

Bir elin omzumu sıktığını hissettim. "Toparla kendini," dedi Lucian. "Onları bulacağız."

"Nasıl? Onları bu siktiğimin yerinde nasıl bulacağız? Bir bok bildiğimiz yok."

"Bir saat önce Lawlerville'den çalındığı bildirilen 2002 model, gri bir *Ford Taurus*'un plakasını biliyoruz," dedi Lucian.

Nash telefonuna bakmak için duraksayarak, “Henüz elimizde plaka yok ki,” dedi.

“Boş ver sen bunu. Bagaj kapağı gri astar boyalı, 2002 model gri *Ford Taurus*.” Bir plaka numarası okudu.

“Lawlerville buradan yarım saat uzaklıkta,” dedim kafamda bir hesap yaparak. Washington’ın kenar mahallelerinden biriydi.

Lucian, “Bir araba çalıp sonra da onu suç mahalline geri götürmek için oldukça aptal olmak gerekir,” diye belirtti.

“Eğer Tina bu işe karıştıysa, aptallığın önemli bir faktör olduğunu söyleyebiliriz.”

Ön kapı açıldı, Sloane ve Lina hızla içeri girdiler.

Korkmuş görünen Sloane nefes nefese kalmıştı. Lina’ysa korkutucu görünüyordu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Sloane.

“Kimin kışını tekmelememi istiyorsun?” dedi Lina.

Hareket etmem gerekiyordu. Buradan çıkıp kızlarımı bulmalı, onların kaçırılmasında rolü olan herkesi tek tek parçalamalı ve hayatımın geri kalanını Naomi’nin beni affetmesi için yalvararak geçirmeliydim.

Lucian, “Bize biraz izin verin, hanımlar,” diyerek beni tekrar dışarıya yönlendirdi. “Dahası var.”

“Ne?”

“Bir isim buldum.”

Lucian’ın yün ceketini yakalarından kavradım. “Bana o ismi ver,” diye hırladım.

Elleri benimkilerin üzerine kapandı. “Düşündüğün gibi yardımcı olacak bir isim değil bu.”

“Ben yumruklamaya başlamadan önce konuş.”

“Duncan Hugo.”

Onu serbest bıraktım. “Hugo suç familyasındaki adam mı?” Anthony Hugo hem Washington’da hem de Baltimore’da faaliyet gösteren bir suç lorduydu. Uyuşturucu. Fuhuş. Silahlar.

İnfaz. Siyasi şantaj. Akla gelebilecek her şeyin üzerinde onun iğrenç parmak izleri vardı.

“Duncan, o ailenin oğlu. Biraz da beceriksiz biri. Nash’in vurulmasında kullanılan arabanın bulunduğu yer, onun tamirhanesiydi. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyordum ama sana ve Nash’e söylemeden önce doğrulamak için daha fazla bilgi sahibi olmak istemiştim.”

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sorarken ellerimi yumruk yapmışım.

“Bu gece zaman ve enerjini bana harcamana değecek kadar uzun değil.”

“Lanet olsun, Luce.”

“Söylentilere göre, babasıyla yakın zamanda kötü bir ayrılığa düşmüş. Anlaşılan o ki, Duncan kendi yolunu çizmek istiyor. Yine söylentilere göre, son birkaç aydır hem birlikte çalıştığı hem de seviştiği bir kadın varmış.”

Her şey bir yapbozun son parçası gibi yerli yerine oturdu.

Tina Lanet Olası Witt. “Nerede o herif?”

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan arkadaşım ellerini ceplerine sokmuştu. “Sorun da bu. Babasıyla arası açıldığından beri kimse nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor.”

“Ya da sana söylemiyorlar.”

“Herkes bana her şeyi anlatır, er ya da geç.”

Bunun kulağa ne kadar karanlık geldiğini düşünecek vaktim yoktu. “Nash’e bunlardan bahsettin mi?” diye sordum cebimden anahtarlarımı çıkarırken.

“Sadece plaka numarasını verdim. Bu bir tesadüf olabilir.”

“Değil.”

Kapı arkamdan açıldığında Sloane dışarı çıktı. “Onları aramaya çıkacak mısın?” diye sordu.

Başımla onaylayıp Lucian’a döndüm. “Lawlersville’den başlayıp Washington’a doğru ilerleyeceğim.”

Lucian, “Bekle,” dedi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Sloane, “Ben de seninle geliyorum,” dediğinde arkadaşım onun önüne geçti. “Sen burada kalıyorsun.”

“O benim arkadaşım. Waylay de ikinci yeğenim sayılır.”

“Burada kalıyorsun.”

Lucian’ın o korkutucu ses tonuyla gözdağı vermesini dinleyecek vaktim yoktu.

“Sanırım yapacağım veya yapmayacağım şeyler üzerinde söz sahibi olduğunu sanmak gibi inanılmaz cahilce bir varsayım da bulunuyorsun.”

“Bu gece kasaba sınırlarını terk ettiğini öğrenirsem o sevgili kütüphanen bir daha asla bağış alamaz. Ardından evinin etrafındaki tüm arazileri satın alıp çevresine bir daha güneşi göremeyeceğin kadar yüksek apartmanlar inşa ederim.”

“Seni zengin orosp...”

Onları kendi hallerine bıraktım. Kamyonetimin kapısını açıp direksiyona geçmemden bir saniye sonra yolcu kapısı açıldı ve arkadaşım arabaya bindi. “Nereye gidiyoruz?”

“En tepeden başlayacağım. Bize oğlunun nerede olduğunu söyleyene dek Anthony Hugo’nun ağzını burnunu dağıtacağım. Sonra o herifi bulup yüzündeki her bir kemik kırılana kadar pataklayacağım. Hemen ardından Naomi Witt’le evleneceğim.”

En iyi arkadaşım telefonunu çıkardı, “Bu eğlenceli olacak.”

“Nash’e yolda haber verirsin. Hemen şimdi o ürkütücü kaynak ağına girip bana Anthony Hugo’yu bul.”

Kasabanın on dakika kadar dışındaydık. Washington’daki en büyük suç lordunun iki güvenilir sığınağı vardı. Kaynaklardan biri mülkün kapı kodunu bile söylemişti. Lucian Rollins ürkütücü bir orospu çocuğuydu.

Telefonu tekrar çaldı.

“Ben Lucian.” Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu bana uzattı. “Bu sana.”

Muhtemelen kardeşimdi ve kendi adaletimi kendim sağlayacağım için beni azarlayacaktı. “Ne var?” dedim.

“Knox. Ben Grim.”

Grim, genel itibariyle yasal sayılabilecek bir motosiklet kulübünün başkanıydı. Yüksek bahisli poker oynardı.

“Başka bir poker oyunu ayarlamak için iyi bir zaman değil, dostum.”

“Pokerle ilgili değil. Kulüp işi. İlgini çekebileceğini düşündüğüm bazı bilgiler var.”

“Anthony ya da Duncan Hugo’nun nerede olduğunu söylemeyeceksen ilgilenmiyorum.”

“O zaman gerçekten ilgini çekecektir. Senin o küçük güzel garson kız, o güzel kıçını az önce Duncan Hugo’nun yeni oto kasabına soktu.”

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. “Az önce ne dedin sen?”

“Adamlarım bazı nedenler yüzünden binanın üzerinde oturuyorlardı.”

“Polis olan ben değilim,” diye hatırlattım.

“Bazı yerel işletmeler rekabetten pek memnun değil diyelim.”

Tercümesi şuydu: Grim’in kulübü, çalınan arabaların parçalarına ayrıldığı o oto kasabını vurmaya planlıyordu.

“Gelip gidenleri takip ediyordum. Az önce fotoğrafla teyit aldım. İkizi var, değil mi?”

“Evet, neden?”

“Son oyun sırasında ikiz kardeşi hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Görünüşe göre, ikiz konusunda palavra atmıyormuş. O kaltak Naomi’yi ön panele kelepçelemişti.”

Ayağımı gaz pedalına atarken, “Adres,” dedim.

KIRK SEKİZ

BEKLENMEDİK DEĞİŞİM

Naomi

“Beş... dört... üç... iki...”

Duncan’ın dikkatini ölümcül geri sayımından başka tarafa çekmek için çaresizce, “Dur bir dakika! Waylay’ın aradığın şeyin nerede olduğunu bildiğini sana düşündüren nedir?” dedim. “O sadece bir çocuk.”

“Mmmff,” diye homurdandı Waylay, belli ki bu sözlerle kırılmıştı. Tina hiçbir şey söylemedi. Gözleri karşısındaki Duncan’a dikilmişti ve o gözlerden fişkıran alevlerin adamı tutuşturmasına şaşıırıyordum. Adam az önce nasıl bir fitili ateşlediğinin farkında bile değildi. Tek umudum, kız kardeşimin yaklaşan patlamasının hepimizin ölümüne neden olmamasıydı.

“Gayet basit. Tina aldıktan sonra bellek ortadan kayboldu. O evde sadece bir kişi daha vardı. Teknolojiyi ve bir şeyler çalmayı seven şu küçük velet.”

“Belleğin kaybolduğunu sana Tina mı söyledi?”

“Hayır, Noel Baba söyledi,” dedi Duncan gözlerini devirerek.

“Flaş belleği saklayanın Tina olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Belki de seni anlaştımadan çıkarmak için almıştır.”

Şimdi hem Tina hem de Duncan bana bakıyordu. İşleri daha iyi hale mi, yoksa daha kötü hale mi getirdiğimi bilmiyordum ama en azından silah yere doğrultulmuştu. Dizlerimin üzerine çökerek yeğenimin bileğindeki düğüme saldırdım.

“Onu dinleme,” dedi kardeşim sanki hayata geri dönmüş

gibi. “Anne ve babamıza yaptığı şeyin aynısını yapıyor sadece. Seni manipüle etmeye çalışıyor.”

“Bu saçmalıktan nefret ediyorum,” dedi Duncan. Silahını bir kez daha kaldırmıştı. “Şimdi, nerede kalmıştım? Beşte mi?”

“Dokuz?” diye önerdim hafifçe.

“Tuvalete gitmen gerekiyor,” dedi Tina.

“Ne?”

Sert bir bakış attı ve Duncan’a dönmeden önce tekrar, “Tuvalete gitmesi gerekiyor,” dedi. “Regl olmuş. Onu vurduğunda her yere adet kanını bulaştırmak istemezsin, değil mi, Dunc?”

Kusacakmış gibi görünen Duncan, “İğrenç. Bana o kadın saçmalığını anlatma,” diye yakındı.

“Onu tuvalete götürüp geleyim ve çocuğun sürücüyü nereye sakladığı hakkında konuşuralım,” dedi Tina. Bakışlarıyla Waylay’i işaret ediyordu. “Hemen sonra dışarı çıkıp sana sevdiğin kızarmış tavuklardan getiririm.”

Kardeşim kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Ben de kesinlikle regl olmamıştım. Honky Tonk Kırmızı Kod’a daha iki hafta vardı.

Duncan, kadınının tekrar hizaya girmesinden memnun bir şekilde, “Bu çok daha iyi,” diye cevap verdi. “Seni gerçekten vurmayacaktım, T.”

Tina beni odanın içinde “TUV LET” yazan bir kapıya doğru sürüklerken, “Çok stres altında olduğumu biliyorum, bebeğim,” dedi. “Biraz ara ver. Bir bira iç. Hemen döneriz,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Beni kapıdan iterek bir kamyon dolusu çamaşır suyuyla yıkanması gereken bir banyoya soktu. Kapı kapandığında “Kıyafetlerini çıkar,” dedi.

“Ne? Tina, Waylay’i onunla yalnız bırakamayız. Adam delirmiş.”

“Fark ettim. Şimdi çıkar şu lanet olası giysilerini,” dedi pantolonunu indirerek.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

“Sen aklını kaçırmışsın. Bu seferki sadece korkunç sonuçlar doğuracak başka kötü bir karardan ibaret değil. Aklını falan kaçırdın herhalde, değil mi?”

“Tanrı aşkına. Seninle enstest ilişki kurmaya çalışmıyorum. Porno çevirmiyoruz. Yer değiştiriyoruz. *Senin* buradan çıkıp yardım getirmene izin vermez. Ama benim çıkmama izin verir.” Tişörtünü başından çıkarıp bana doğru fırlattı. Tişört yüzüme çarptı.

“O zaman çık ve polisi ara,” diye tısladım.

“Way’i o aptal orospu çocuğuyla bırakmayacağım.”

“Onu bir kez terk ettin zaten!”

“Onu *seninle* bıraktım, ukala. Ben amacıma ulaşana kadar ona bakacağını biliyordum.”

Söylediklerini bir iltifat olarak algılamamam gerektiğinin farkındaydım ama bu kız kardeşimin bana iltifat etmeye en yakın olduğu andı.

“O elindeki Beretta’yı sikiymiş gibi okşuyor, üstelik pizza kutusunun altında dolu bir PPK var,” diyerek konuşmaya devam etti. “Nasıl ateş edileceğini biliyor musun? Bir adamı taşaklarından vurup hapse girmeyi göze alacak mısın?”

“Hayır ve evet. Eğer Waylay’i buradan canlı çıkaracaksa bunu yaparım.”

“Eh, ben ikisine de evet diyorum. Oldukça iyi bir nişancıyım. O yüzden şu lanet eteğini ver. Sonra da gidip polisleri ara.”

“Knox ya da Nash’e mesaj atıp nerede olduğumuzu söyleyemez misin?”

“Telefon arabada,” dedi eteğimi kalçalarına doğru çekerek. “Dunc hükümet tarafından takip edilme konusunda paranoyak davranır. Yanına telefon yaklaştırmaz.”

Tişörtümü başımın üstüne kaldırdım. “Peki, tamam. O zaman planımız ne?”

“Oraya gidiyoruz. Ben senim ama Waylay’e kodu ben vereceğim.”

“Kod nedir?”

“‘Yağmur ormanlarının tahribatıyla ilgili şu makaleyi okudum,’ diyorum. Waylay bunun ‘kaçmaya hazır ol’ anlamına geldiğini biliyor.”

Sanırım bu onun ailecek yangın tatbikatı yapan versiyonuydu. “Tamam. Peki ya sonra?”

“O şeyi nereye sakladıysa yalan söyleyecek. Dunc belleği almaları için adamlarını gönderecek. Sen de kutlama tavuğunu almak için buradan ayrılacaksın ama aslında arabaya gidip polisi arayacaksın.”

Bu kulağa çok iyi bir plan gibi gelmiyordu. Kız kardeşime tükürüğüm kadar bile güvenmiyordum, çok fazla da tüküremezdim zaten. Ancak başka seçeneğim yoktu. “Sen ne yapacaksın?” Zaman kazanmaya çalıştım. “Duncan’ı geçsen bile dışarıda silahlı adamlar var.”

“Waylay’i buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kot pantolonunun fermuarını çekip botlarını ayaklarıma geçirdim. Birbirimize baktık.

“Göğüslerin tişörtümden dışarı taşıyor,” dedim.

Tuvalet kâğıdı rulosuna uzandı. “Doldur şunları.”

“Ciddi misin?” dedim tiz bir sesle.

“İkimiz de büyük göğüslere sahip olursak, aradaki farkı anlamaz. Bu gece yedi bira içti.”

Tuvalet kâğıdı tomarlarını sutyenimin içine sokarken, “Erkeklerden iyi *anlıyorsun*,” diye yakındım.

Omuz silkti. “Sarhoş olmadığında o kadar da kötü değil.”

“Hey! Hanımlar! Kıçınızı kaldırıp buraya gelin. Birini vurmaya hazırım.”

“Hayalperest birine benziyor,” diye homurdandım.

Tina beni kapıya doğru iterek, “Kıçında bir sopa varmış gibi yürümemeye çalış,” diye tısladı. “Ayrıca, sekizinci sınıfta kopya çekmek zorunda kalmamış gibi konuşmaya da çalış.”

İçerideki tek odalı alana döndüğümüzde Waylay’ın hâlâ

hayatta ve zapt edilmesi güç görüntüsüyle karşılaşarak rahatladım. Waylon bir muhafız gibi sandalyesinin yanında oturuyordu. Beni görünce kuyruğunu salladı. Duncan'ın bunu fark edebileceği konusunda endişeliydim.

Neyse ki, bir video oyununa dalmıştı ve bu oyun görünüşe göre açık saçık giyimli kadınları vurmakla alakalıydı.

“Ha! Namlumu yala, kaltak!”

Tina boğazını temizleyerek yeğenime doğru baktı. “Yağmur ormanlarının tahribatıyla ilgili şu makaleyi okudum.”

Waylay'ın kolu bandının üst kısmında kalan gözleri büyüdü. Önce ona, sonra da annesine başımı salladım. İki kez göz kırptı. Tina bana dirsek attı.

“Ahh. Yani, okuma zırvallığını bırak ve git şuraya otur... çocuğumun yanına,” dedim saçlarımı omzumun üzerinden atıp Waylay'i işaret ederek.

“Waylay, tatlım, ballı çöreğim, iyi misin? Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Büyük ihtimalle bunların hepsi benim hatam çünkü züppenin tekiyim ve herkesten daha iyiymiş gibi davranıyorum,” dedi kızının yanındaki yırtık sedirin üzerine çökerek. Dizlerini o kadar fazla ayırmıştı ki benim, daha doğrusu onun eteğinin üstünde kalan kısmı görebiliyordum.

Waylay gözlerini devirdi.

Duncan'ın arkamda ayağa kalktığını duydum. Kıçuma inen sert bir tokatla irkildim. “Bu gece o kot pantolonun içinde kıçın çok güzel görünüyor, Teen,” dedi birasının kalanını içmeden önce. Ardından kutuyu omzunun üzerinden fırlatıp geçirdi.

“Erkekler konusunda *en iyi* zevke sahip olan benim,” dedim. Tina'ya ters ters bakıyordum.

“Çok komik. Kız kardeşinde sendeki tanga'nın aynısı var,” dedi Duncan. Tina'nın açıkta kalan kasıklarını gösterdi. “Siz gerçekten ikizsiniz.”

Adam tam bir aptaldı. Ne yazık ki, elinde silah olan bir aptaldı ve benim Tina'nın planından daha iyi bir seçeneğim yoktu.

“Ti-yani, Naomi ve ben konuşuyorduk,” diye başladım.

“İçeride her yeri adet kanına bulamadı, değil mi?”

Dişlerimi sıktım. “Hayır. Yerde ve duvarlarda da normal vücut sekresyonları var sadece.”

Tina dikkatle boğazını temizledi. Zavallı Waylon neler olduğunu anlamaya çalışır gibi ikimize bakıyordu.

“Her neyse, seni çok seven teyzen ve ben konuştuk. Waylay. Duncan’a flaş belleği nereye sakladığını söylemende bir sakınca olmadığına karar verdik,” dedim.

“Evet. Bana söyleyebilirsin, evlat. Acayip güvenilir biriyimdir,” dedi Duncan. Anlaşılan, daha birkaç dakika önce annesinin ve teyzesinin hayatını tehdit ettiğini unutmuştu.

Tina her bir kelimeyi tane tane söyleyerek, “Sadece nereye kaçırdığını söyle, o da adamlarını gönderip aldırısın,” dedi.

Kaçırmak kelimesini kesinlikle doğru *kullanmamıştı*.

Duncan beni dirseğiyle dürttü. “Git, şunun ağzındaki bandı çıkar.”

Waylay’e yaklaşıp eğildim. “Benim, Naomi,” diye fısıldadım.

“*Herhalde yani,*” der gibi gözlerini şaşı yaptı. Ayağa kalkan köpek bacağını yalıyordu.

“Ah, artık senden hoşlanıyor,” dedi Duncan. “Köpekler de orospular kadar dönecekler. Bir saat önce sana hırlamadan duramıyordu ama şimdi bacağına sürtünmek istiyor.”

Bandın köşesinden tutup çekiştirdim.

“Üzgünüm, ufaklık,” diye fısıldayarak bandı aniden çektim. “Lanet olası orospu çocuğu, ah!” diye bağırdı Waylay.

Knox’un özlemi birden ruhumun en derinlerine inmişti.

“Sürücünün nerede olduğunu söyle, evlat,” dedi Duncan. Bize doğru ilerlerken gözümün ucuyla silahı gördüm.

Waylay kendini beğenmiş bir tavırla nefes aldı. “Knockemout’taki kütüphaneye sakladım. Tarihi roman bölümündeki bir rafın altına bantladım.”

Seni akıllı kız. Duncan adamlarını kütüphaneye hırsızlık

yapmaları için gönderirse, aslında bir polis karakoluna girmiş olacaklardı.

Tina beni taklit ettiğini varsaydığım bir tavırla, “Bize söylediğin için teşekkürler. Dürüstlüğün ve doğruluğun için seninle gurur duyuyorum,” dedi, İngiliz aksanıyla konuşuyordu sanki.

“Herhalde belleği kütüphane kapalıyken gidip almak istersin,” dedim Duncan’a.

“Evet, olabilir,” dedi ama gözleri Tina’daydı ve düşünceli görünüyordu.

“Gidip şu tavuğu alayım o zaman,” dedim kapıya doğru ilerleyerek.

“O kadar acele etme.”

Boynumun dibinde soğuk bir metal hissedince donakaldım. Tina’nın planı resmen berbatı.

Waylon alçak sesle hırladı. Bu da Knox’u özlememe sebep oldu. Adam beni sevmese bile Duncan’ın yüzünü soyut bir tabloya çevirmekte tereddüt etmezdi, bunu biliyordum.

“Hayatım boyunca herkes beni küçümsedi,” dedi Duncan sohbet eder gibi. “Bana aptal dediler. Geri zekâlı ve salak olduğumu söylediler. Ben de bu laflara uyumlu davrandım. Moronu oynadım. İnsanlar bir moronun yanında ne söylediklerine dikkat etmezler. Ne yaptıklarını saklamak için yeteri kadar uğraşmazlar, *Naomi*.”

Lanet olsun.

“Ama buradaki asıl moronlar siz ikinizsiniz. Gerçekten bu numarayı yutacağımı mı sandınız?” dedi burnundan gülerek.

“Nasıl anladın?” diye sordum zaman kazanmaya çalışarak.

“Senin göğüslerin yamuk değil.”

“Tina’nın göğüsleri değil demek istedin sanırım.”

“Hayır, kaz kafalı. Tina’nın göğüsleri yamuk. Seninkiler değil. Şimdi, aptal olan kimmiş bakalım?” Bunu söylerken elindeki silahı hareket ettirdi.

Silah bana doğrultulmadığı için yüzümü ona döndüm.

Tina telaşla Waylay'ın bağlarını çözmeye çalışıyordu.

Diz. Hayalar. Burun.

Knox'un talimatları sanki yanı başımda duruyormuş gibi aklıma gelmişti.

"Senden hoşlanmıştım, Tina. Senden gerçekten hoşlanmıştım ama şimdi seni öldürmek zorundayım. Sence bu bana nasıl hissettiriyor?" Silahını kaldırdı, derinlerde bir yerde bu kez onu kullanmaya niyetli olduğunu biliyordum.

Tina sertçe bana bakıyordu. Hayatımda ilk kez onun aklından geçenleri okudum.

"Baksana, Duncan?" dedim.

Gözleri beni bulduğu an, her şey ağır çekimde hareket etti. Tina Waylay'ın sandalyesini iterek onu ateş hattından uzaklaştırdı, ardından pizza kutusuna uzanarak ters yöne daldı.

"İşte!" Omuzlarından tuttum ve dizimi kasıklarına geçirdim. Adam iki büklüm olurken silah patladı.

Kulaklarım çınladı ama kafamın içinde hâlâ Knox'u duyabiliyordum.

Burun.

Omuzlarına tutunarak dizimi tekrar yukarı kaldırdım ve bu kez yüzüne geçirdim.

Çatırtı sesi çıkıp çıkmadığını duyamadım ama adamın yere yığılma şekline bakılırsa doğru yapmıştım.

Kulaklarımdaki çınlamadan başka silah sesleri de duyuyordum sanırım.

Fakat sanki daha uzaktaydılar. Bir de siren sesi vardı.

Adamı yattığı yerde bırakarak Waylay'e doğru koştum. Sandalyesini çevirdiğimde zarar görmemiş olduğunu görünce rahatladım.

"İyi misin?" diye sordum. Titreyen parmaklarım onu çözmeye başlamıştı bile.

"Bu harikaydı, Naomi teyze!"

"Seni aptal, değersiz pislik!" Duncan elleri ve dizleri üzerine

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

çökmüş dururken, Tina pizzanın altındaki tabancayı ona doğrultmuştu. “Kızımı, kız kardeşimi ve *beni* vuracaktın, öyle mi?”

“Anne, polisler geldi,” diye seslendi Waylay. Sonunda bileklerini kurtarmıştım.

Tina adamın vücudunun tam orta kısmına bir tekme attı. “Seni vuracak zamanım olmadığı için şanslısın.” Sonra ondan uzaklaştı. “Al,” diyerek silahı bana uzattı.

Silahı kol mesafesinde tutarken patlamaması için dua ediyordum. “Cidden kaçmıyorsun, değil mi?” diye sordum.

Aptalca bir soru olduğunu kabul ediyordum.

Elbette kız kardeşim kaçıyordu. Ortalığı karıştırdıktan sonra yaptığı şey buydu.

Yerden eski püskü, siyah bir spor çantası alıp içine birkaç deste para tikiştirdi. Sonra pizzanın geri kalanını paranın üstüne döktü fakat kurşun delikli olan parçayı bıraktı.

“Polislere alerjim var,” diyerek çantanın askısını omzuna atıp kızına baktı. “Görüşürüz, evlat.”

Waylay serbest kalan eliyle el salladı. “Hoşça kal, anne.”

Arkamda kalan adam yerde inleyince Waylon hırladı.

“Eğlenceliydi. Etek için sağ ol, Goody. Çocuğuma iyi bak,” deyip küçük bir selam verdikten sonra pencereden yangın merdivenine doğru gözden kayboldu.

Sonunda gevşeyen ipi yere fırlattım. Waylay ayağa kalkıp ellerini sallayarak, “Geri dönecek,” diye öngörüsünü dile getirdi.

Bundan hiç şüphem yoktu.

“Hadi, gidelim buradan,” deyip silahı yere bıraktım ve Waylon’un tasmağını masanın ayağından çözdüm. Titreyen sadece ellerim değildi. Artık tüm vücudum titriyordu. Liza’nın evine gidene kadar kendimi güvende hissedemeyecektim. Belki o zaman bile öyle olmayacaktı.

Yeğenime doğrultulmuş silahın görüntüsü beynime kalıcı olarak kazınmıştı. Bir daha uyuyabileceğimden şüpheliydim.

“Naomi teyze!” Waylay’in sesindeki panik etrafımda dön-

meme sebep oldu. İlgüdüsel olarak kendimi onunla tehlike arasına, Duncan'ın vahşi pençesinin önüne attım.

Boynuma dolanan el nefesimi kesti.

Burnundan kan akıyordu. Kısa bir an için, yaptığım şey için memnuniyetle ürperdim. Ona karşı koymuştum ama o memnuniyet anı görüşümün kenarlardan kararmasıyla kısa sürdü.

“Her şeyi mahvettin!” diye bağırdı.

Silahı kafama dayadığında zaman dondu ve geldiğim sonun resmine dönüştü.

Böyle bitemezdi. Waylay izlerken olmazdı. Yardım binanın içindeyken olmazdı.

Knox olmadan olmazdı.

Waylay'ın kollarının arkamdan bana dolandığını hissettim. Son kez sarılıyordu. Hareket edemiyor ya da konuşamıyordum. Ona kaçmasını söyleyemiyordum. Dünyam kararıyordu.

Kapı patlayarak açılırken hepimizi korkuttu. Duncan adamlarından birinin odanın içine düştüğünü görmek için başını tam zamanında çevirmişti. Gözlemimden vazgeçtim. Adam düşmemişti. Bir bez bebek gibi fırlatılmıştı.

Son kalan enerjimle karşımda duran adamın kavalkemiğine bir tekme indirdim.

“Waylay koş!” diye emretti biri. Ses çok tanıdıktı ama bir o kadar da uzaktan geliyordu.

Yardım odadaydı.

Waylay iyi olacaktı.

Karanlığa doğru süzüldüm.

KIRK DOKUZ

ŞÖVALYE

Knox

Duncan'a alçaktan ve sertçe vurarak vücudunu yere yapıştırdım. Bir parçam Naomi'nin yere yığıldığının farkındaydı. Ona gitmem gerekiyordu ama altımdaki adama vurmadan duramıyordum. Biri beni arkamdan tutup geri çekene kadar yumruğum yüzüne tekrar tekrar inmeye devam etti.

"Yeter," dedi Lucian.

Duncan Hugo'nun varlığı benim için sona ermişti.

Artık sadece Naomi ve Waylay vardı. Küçük kız teyzesinin yanında diz çökmüştü, elini kendi göğsünde tutuyordu. Mavi gözlerinden süzülen yaşların içimi parçaladığını hissettim..

"Uyan, Naomi teyze," diye fısıldadı.

Aradaki mesafeyi kapatıp Waylay'i yakalayarak kendime çektim.

"Uyandır onu, Knox," diye yalvardı.

Aptal köpeğim aralarına kıvrılarak ulumaya başlamıştı.

Lucian telefonuyla konuşurken parmaklarını Naomi'nin morarmış boynuna götürdü. "Bir ambulansa ihtiyacımız var," dedi sertçe.

Waylay'i hâlâ kucagımda tutarken sevdiğim kadının üzerine eğildim ve yüzünü avucumun içine aldım. Kaybettiğim kadının. Onsuz yaşayamayacağım kadının.

"Uyan artık, papatya," dedim öfkeyle. Gözlerim ve boğazım yanıyordu. Sıcak gözyaşları her şeyi olduğu gibi görüşümü de bulanıklaştırmıştı.

Neredeyse kaçıyordum. O uzun kirpikler titremiştii. Kesin halüsinasyon gördüm diye düşünmeye başladığım sırada o ela gözler açıldı.

“Kahve,” dedi boğuk bir sesle.

Tanrım, bu kadını seviyordum.

Waylay’in vücudu gerildi, boynuma sardığı kolu beni neredeyse boğuyordu. “Beni bırakıp gitmedin!”

“Tanrıya şükür,” diye fısıldadı Lucian. Elinin tersiyle alnını sildi ve yere yığılarak arkaya, dirseklerine yaslandı.

“Tabii ki seni bırakıp gitmedim,” dedi Naomi pürüzlü bir sesle. Boğazındaki morluklar, onları oraya koyan adamın hayatına son vermek istememe neden oluyordu. Ama daha önemli bir önceliğim vardı.

“Hoş geldin, papatya,” diye fısıldadım. Eğilip dudaklarımı yanağına bastırarak onu içime çektim.

“Knox,” diye iç geçirdi. “Geldin.”

Ona cevap veremeden, Lucian dikkat dağıtırken içeri sızmak için kullandığım yan kapı aniden açıldı. Silahı ve adamın gözlerindeki parıltıyı gördüğümde ne olacağını anladım. İçgüdülerimle hareket ederek Waylay’i önüme çektim. Vücudumu kullanarak onu ve Naomi’yi yere yatırdım.

Art arda iki el ateş edildi ama ben hiçbir şey hissetmemiştim.

Acı yoktu. Sadece kızlarım vardı, sıcak ve canlı bir şekilde altımda duruyorlardı.

Başımı kaldırıp baktığımda silahlı adamın yerde durduğunu gördüm. “Sizi lanet olası aptallar,” dedi kardeşim duvara yaslanarak. Yüzünde bir kesik, tişörtünde de kan vardı. Ayrıca aşırı derecede terliyordu.

“Bunu sağ elinle mi yaptın?” diye sordu Lucian. Yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı.

Nash duvardan aşağı kayarken ona ortaparmağıyla hareket çekti. “Size söylemişim, aptal herifler. İşimde çok iyiyim.”

Waylay, “Yaşıyor muyuz?” diye sordu altımdan.

“Hayattayız, tatlım,” diye güvence verdi Naomi.

Ağırlığımı dikkatlice üzerlerinden aldım. İkisi de aynı sırtı-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

tışla yüzüme bakıyordu. Waylay'ı işaret ettim. "Lanet olası bir doğum günü partisi yapacaksın. Ondan sonra da evleniyoruz," dedim Naomi'ye.

Naomi'nin gözleri büyürken bana doğru uzandı, elleri telaşla göğsümü dürtüyordu.

"Sorun ne, bebeğim?"

"Vuruldu mu? Kafanı mı çarptın?"

"Hayır, papatya. Ben iyiyim."

"Ben mi kafanı çarptım?"

"Hayır, bebeğim."

"Çarpmış olmalıyım. Az önce evleneceğimizi söylediğini duyduğumu sandım."

"İkinizin gitmesine izin verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Waylay, Lucian ve Nash hep bir ağızdan, "Evet," dediler.

"Hem parti için bir elbise *hem de* düğün için bir elbise alabilir miyim?" diye sordu Waylay.

"On tane elbise alabilirsin," diyerek söz verdim.

"Onu şımartacaksın," dedi Naomi. Elini Waylay'ın saçlarında gezdiriyordu.

"Aynen öyle yapacağım. Seni de şımartacağım."

Gülümsemesi içimde kırıldığını bile fark etmediğim parçaları yeniden bir araya getirmişti.

"Duncan nerede?" diye sordu Waylay.

Lucian ayağa kalkıp etrafı taradı. "Gitmiş."

"Hassiktir," diye mırıldandı Nash. "İşte bu yüzden amatörler polis işlerine karışmamalı."

"Bir yetişkin olup sürekli küfredebileceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Waylay.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini aynı anda duyduk. Nash silahını kapıya doğrultmak için yana kaydı. Ben de kendi silahımı pantolonumun kemerinden çıkararak nişan aldım.

Lina ve Sloane birlikte odaya daldılar.

Nash silahını indirerek, "Tanrım, sizi vurabilirdim," diye yakındı. "Burada ne yapıyorsunuz? Bizi nasıl buldunuz?"

Sloane'un yüzü biraz solgun görünüyordu. "Nash'i takip ettik."

"Otoparkta bir sürü ceset bırakmışsınız. Geri kalanımıza hiç eğlence kalmamış," diyen Lina, kardeşimin yanında diz çöküp yavaşça gömleğinin kolunu yukarı itti. "Dikişlerin patlamış, ateşli çocuk."

"Zar zor hissediyorum," diye yalan söyledi Nash. Bu sırada dişlerini sıkıyordu.

Sloane yanımdaki kadını fark ettiğinde bize doğru gelmeye başladı ancak Lucian çoktan harekete geçmiş, bir ölümlüyü ezmek üzere olan bir tanrı gibi odada ilerlemeye başlamıştı. Odanın ortasında karşılaştılar, aralarında yalnızca birkaç santimetre vardı.

"Sana kasabada kalmanı söylemiştim," diye hırladı Lucian.

"Çekil yolumdan, seni koca..." Sesi kesildiğinde Nash'in indirdiği cesede baktığını gördüm. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Sloane..." Kütüphaneci ona bakmayınca arkadaşım kadının çenesini kavradı ve sertçe kendisine doğru çevirdi.

"Diz. Hayalar. Burun," diye fısıldadı Naomi.

"İşte benim kızım." Ona sarılarak sıktım.

"Naomi, iyi misin?" diye seslendi Lina. Kardeşimle ilgilenmeye devam ediyordu.

Naomi, bir erkeğin hayatını aydınlayabilecek türden bir gülümsemeye bana baktı. "Gayet iyiyim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ağzını açtı ama başımı iki yana salladım. "Hayır, henüz buna karşılık veremezsin. Cevabı duymayı hak edene kadar sana en az bir hafta boyunca tekrar tekrar söylemem gerektiğini düşünüyorum. Beni anladın mı?"

Gülümsemesi inanılamayacak kadar parlıyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Özür dilerim," derken burnunu çekerek ellerini yüzüne götürdü. "Gözyaşlarından hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Sanırım bu kez onlarla bir sorunum yok," dedikten sonra dudaklarımı onunkilere doğru indirdim.

"Kusacağım," diye yakındı Waylay.

Naomi karşımda kahkahalarla sarsıldı. Görmeden uzanarak elimle Waylay'ın yüzünü bulup kızı nazikçe geri ittim. Gülerek yere devrildi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Merdivenlerde bir telaş daha oldu ve ardından kapı polislerle doldu. “Silahlarınızı bırakın!”

“Tam zamanında,” diye mırıldandı Nash. Elindeki Glock tabancayı bırakıp rozetini havaya kaldırdı.

Gecenin bir yarısı ambulansın arkasında, Naomi’nin yanında otururken bir dedektif bize bir sürü soru sordu. Sevdiğim kadından bir ya da iki adımdan fazla uzaklaşmaya dayanamıyordum. Onu ve Waylay’i neredeyse kaybedecektim.

Eğer Grim yetişmeseydi... Eğer bir dakika daha geç kalsaydım... Eğer Nash sağ elini bu kadar düzgün kullanmıyorsa...

Zihnimde dönen bu olasılıklara rağmen hâlâ buradaydım. Başıma gelen en iyi şeye sıkıca tutunuyordum.

“Bu da ne böyle? Geçit töreni falan mı?” diye sordu üniformalı memurlardan biri. Bir motosiklet gelmişti. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Toplamda bir düzineydiler. Onları arkalarından gelen dört araç takip ediyordu.

Motorlar kapatıldı. Kapılar açıldı. Ardından Knockemout kasabası sakinleri ortaya çıktı.

Wraith’in büyükannemi motorunun arkasından indirdiğini gördüğümde birkaç kez gözlerimi kırptım. Lou ve Amanda araçlarından inip koşmaya başladılar. Jeremiah, Stasia ve Stef hemen arkalarındaydı. Silver ve Max, Milford ve Honky Tonk’un dört müdavimiyle birlikte Fi’nin minivan aracından atladılar.

Justice ve Tallulah kendi motorlarından inip aceleyle buraya ilerliyordular.

Dedektife, “Şu işi bitirebilir miyiz?” diye sordum.

“Sadece bir soru daha, Bayan Witt,” dedi kadın memur. “Bir devriye arabası Naomi Witt olduğunu iddia eden bir kadın yakalandı. Buradan iki sokak ötede bir *Mustang* çalmaya çalışırken yakalandı. Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Yok artık,” diye inledi Naomi.

Nash ve Lucian'ın bir grup memurdan ayrıldığını gördüm. Kardeşim onlara katılmam için başıyla işaret verdi.

Lou'ya yerime geçmesi için işaret verdikten sonra, "Hemen döneceğim, papatya." dedim Naomi'ye.

Amanda kocasının yanında hızlı adımlarla buraya gelirken Naomi bana gülümsedi. Annesi yanağıma yüksek sesle bir öpücük kondurup kıcıma sert bir şaplak atacak kadar duraksadı.

Dikkatini kızına vermeden önce, "Kızlarımı kurtardığın için teşekkür ederim." diye fısıldadı bana. "Sana kahve getirdik, tatlım!"

"İşleri berbat etmekten vazgeçmeye mi karar verdin?" diye sordu Stef.

"Az önce bizim kıza evleneceğimizi söyledim. Yani, evet. Vazgeçmek üzereyim."

"Güzel, o zaman hayatını mahvetmeme gerek kalmadı," dedi Stef. "Seni iki haftadan az bir süre yalnız bırakıyorum ve bak ne oluyor, Witty."

"Aman Tanrım, Stef! Eve ne zaman geldin?"

Asfaltı geçerken bir elin elime dokunduğunu hissederek aşağıya baktım. Waylay parmaklarını benimkilere geçirmişti. Diğer elinde de Waylon'ın tasmaı vardı. Köpeğim bir ay boyunca uzanıp uyumak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Elbiseler konusunda ciddi miydin?" diye sordu kardeşime doğru yürürken.

Elini bıraktım ve bir kolumu omuzlarına sararak onu yanıma çektim. "Elbette, evlat."

"Naomi teyzeme söylediklerinde ciddi miydin? Onu sevdiğin konusunda?"

Duraksayıp bana bakması için yüzünü çevirdim. "Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım," diye ona güvence verdim.

"Yani bizi bir daha terk etmeyecek misin?"

Omuzlarını sıktım. "Asla. Siz olmadan mahvolmuş durumdaydım."

"Ben de mi?" diye sordu.

Aynı hızla bir kenara ittiği umut kıvılcımını görmüştüm.

“Way, sen akıllısın. Cesursun. Göz kamaştırıcısın. Birileriyle çıkmaya başladığında bundan nefret edeceğim. Seni acayip seviyorum. Üstelik bu sevgi, sadece teyzenin bir parçası olmandan kaynaklanmıyor.”

O kadar ciddi görünüyordu ki, neredeyse kalbim parçalanacaktı.

“Sana bir şey söylersem beni hâlâ sevebilir misin? Kötü bir şey?”

Eğer Duncan Hugo, Waylay’e elini sürdüyse onu yakalayacak, ellerini kesecek ve adama yedirecektim. “Evlat, bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni sevmeme engel olamaz.”

“Söz mü?”

“Şu mükemmel spor ayakkabıların üzerine yemin ederim.”

Ayakkabılarına ve sonrasında da bana baktı, ağzının köşesi yukarı kıvrılmıştı. “Belki ben de seni seviyor olabilirim.”

Onu kucaklamak için kendime çekerek yüzünü göğsüme yasladım. Kollarını belime sardığında, kalbimin birden göğsüme sığmayacak kadar büyüdüğünü hissetmeye başlamıştım.

“Ama Naomi teyzeme bu şekilde söylediğimden bahsetme.”

“Anlaştık.”

Geri çekildi. “Tamam. Olay şu...”

İki dakikanın ardından ona Nash ve Lucian’ın yanına kadar eşlik ettim. Bir ilk yardım görevlisi Nash’in dikişlerini kapatmıştı. Her iki adamın da çeşitli, görünür kesik ve sıyrıklarının üzerine yerleştirilmiş kelebek bandajları vardı. Yarın canımız yanacaktı. Elbette ertesi gün bu devam edecekti. Muhtemelen bir sonraki gün de.

“Naomi, Tina ve Hugo’nun içinde bir tür bilgi olan bir flaş bellek aradıklarını söyledi,” dedi Nash. “Kimse içinde hangi bilgilerin olduğunu ya da belleğe ne olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor.”

“Waylay, neden gidip teyzenin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsun?” diye önerdi Lucian.

Gözlerini takip edince, Naomi, ailesi ve Stef’in yanında duran Sloane’a baktığını gördüm.

“Aslında, Way’in paylaşmak istediği bazı bilgiler var,” diyerek omzunu sıktım. “Devam et, evlat.”

Bir nefes aldı ve sonra ayakkabısının bağını çözmek için eğildi. Elindeki kalp tılsımıyla doğrularak, “Bunu arıyorlardı,” dedi.

Tılsımı ondan alan kardeşim parmaklarının arasında tutup kaşlarını çattı. Ardından dikkatle ortasından ayırdı. “Yok artık.”

Waylay, “Bu bir flaş bellek,” diye açıkladı. “Annem eve getirdiği bu bellek için çok heyecanlıydı. Sonunda ödemesini aldığını, yakında büyük bir SUV kullanacağını ve her öğün biftek yiyeceğini söyleyip duruyordu. Ben de merak edip baktım. Sadece isim ve adreslerin olduğu bir listeydi. Önemli olabileceğini düşündüm. Ne olur ne olmaz diye dosyayı kendi belleğime kopyaladım. Annem her zaman bir bokl... Şey, yani bir şeyler kaybedip durur.”

Devam etmesi için başımı salladım.

“Annem aptalca bir şey yüzünden bana kızıp ceza olarak saçımı kesti. Ben de onu cezalandırmaya karar verdim. Kaybettiğini düşünmesi için sürücüyü aldım ve kütüphaneye sakladım ama Duncan’a söylediğim gibi tarihi kurgu bölümüne değil. Aslında arşiv çekmecelerinden birinin altına bantlamıştım. Naomi teyzemin evine girip bizi kaçıracaklarını bilmiyordum, yemin ederim,” dedi Waylay.

Nash elini onun omzuna koydu. “Başın belada değil, Waylay. Bunu bana söylemekle doğru olanı yaptın.”

“Ona nerede olduğunu söylemezsem teyzemi vuracağını söyledi. Ona söylemeye çalışıyordum ama ağzımı bantladı.”

Bu yeni bilgi karşısında hırladım.

Nash ona tekrar, “Bunların hiçbirisi senin suçun değil,” diye güvence verdi.

Annesinin suçuydu ve gözaltında olduğu için üzgün değilim. Yine de Waylay’e bunu anlatmak için uygun bir zaman olmadığına karar vermişim.

“Bir şey daha var,” dedi Waylay.

“Neymiş o?” diye sordu Nash.

“Listede senin adın da vardı.”

Lucian’la birbirimize baktık. “O listeyi görmemiz gerekiyor,” dedi arkadaşım.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Nash uzanıp Waylay'ın kulaklarını kapattı. "Bok görürsünüz, sizi göt herifler. Bu polisin işi. Hadi, Way. Teyzenle bu işi halledelim, sonra da Sloane'dan kütüphaneye girmemize izin vermesini isteriz."

"Tamam," dedi Waylay.

"Knox?"

"Evet, evlat?"

Parmağını beni çağırır gibi büktüğünde eğildim. Kulağıma fısıldamayı bitirdiğinde gülümsememeye çalıştım.

"Tamamdır, evde görüşürüz," diyerek saçlarını karıştırdım. Nash'in onu ambulansa doğru götürmesini izledik.

"O lanet listeye ihtiyacımız var," dedi Lucian. Dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

"Ne?" diye sordu.

"Tek kopya o değil. Listeyi kütüphanenin sunucusuna da yüklemiş."

Lucian bir süre kıpırdamadan durdu, ardından bir kahkaha attı. Sloane'un bakışları ona kayınca arkadaşımın nadiren güldüğünü fark ettim. Eskisi gibi, biz daha çocukken ve her şeyin can alıcı noktasını beklerken olduğu zamanlardaki gibi değildi.

"Waylay biriyle çıkmaya başladığında hayatından nefret edeceksin," dedi Lucian.

Bunun için öyle sabırsızlanıyordum ki.

Bir battaniyenin altına girmiş, elinde tuttuğu kahveyle ayakta duran Naomi'ye doğru ilerlemeye başladık. Bu gece gördüğüm her şeye, yaptığım her yanışa rağmen, bana gösterdiği gülümseme içimi aydınlatmıştı.

Lucian'ın omzuna bir tane vurdum. "Baksana. Sağdıçlardan biri olmaya ne dersin?"

SON SÖZ

PARTİ ZAMANI

Naomi

“Hmmm.. Knox. Partiye geri dönmeliyiz,” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Arka bahçede en destansı on ikinci yaş günü partisi yaşanırken beni Liza’nın çalışma odasındaki duvara yaslamıştı. Ve ön bahçedeki. Mutfaktaki, yemek odasındaki ve kış bahçesindeki.

Her yerde çocuklar, ebeveynler ve motorcular vardı.

Şu anda beni öpüp duran bu adam, Waylay’le oturmuş, kendisinden isteyebileceği her şeyin olduğu bir liste yapmasını rica etmişti. Sonra da her birini gerçekleştirmişti.

Bu yüzden arka bahçede şişme bir engel parkuru, ön bahçede de bir hayvanat bahçesi vardı. Pizza, *nachos*, patlamış mısır ve *iki* doğum günü pastasının ağırlığı altında bükülen yemek masasının görünür kısımlarında tek bir sebze bile yoktu.

Dili tekrar ağzımın içine doğru ilerleyince dizlerimin bağı çözüldü. Karnıma bastırıldığı aleti kadınlık organlarımı çılgına çeviriyordu.

“Ailen, Liza, Stef ve Sloane dışarıda ev sahipliği yapıyor zaten. Bana beş dakika ver,” diye hırladı dudaklarıma.

“Beş dakika mı?”

Bir elini bedenlerimizin arasına soktu ve elbisemden içeri, yukarı kaydırıldı. Parmakları beni bulduğunda, kalçalarımın istemsizce ona doğru büküldüğünü hissettim.

“Seni zirveye taşımak için sadece dört dakika da yeterli olabilir,” dedi Knox.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Aslında beni on beş saniye içinde zirveye taşıyabilirdi ama bugün açgözlü hissediyordum.

“Anlaştık,” diye fısıldadım.

Beni yanında sürükleyerek cam kapıları kilitledi, sonra da duvara yaslanmış büfeye götürüp üzerine oturttu.

“Bütün bu kutular niye burada?” diye sordum köşede bir yığın olduğunu fark ederek.

“Sen onları düşünme.”

İç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağıya doğru çekip çıkardığımda tavsiyesine uymaya karar verdim.

“Beş dakika,” diye hatırlattı, topuklarımı ahşabın kenarına yerleştirip dizlerimi iyice açmakla meşguldü. Ben daha akıllıca bir şey söyleyemeden kalın, sert aletini kot pantolonundan çıkardı ve yavaşça ilerleyerek içime itti.

Beni tamamen doldurmak için sertçe hareket ederken birlikte inledik.

“Beni. Buna. İkna. Ettiğine. İnanamıyorum,” dedim. Acımasız darbeler indirmeye başladığında dişlerim birbirine çarptı.

“Beni kavramaya başladın bile, bebeğim.” Kelimeleri dişlerini gıcırdatarak söylemişti.

Knox, benim deyimimle o “olaydan” beri doymak bilmiyordu. Beni gözünün önünden ayırmıyordu. Bana göre, her şey çok güzeldi. Özellikle de birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda çıplak olduğumuz için.

Şey, polisle yaptığımız konuşmaya gelince...

Knockemout Polis Karakolu ve diğer karakollar bu olaya dahil olmuştu.

Adı çıkan şu listenin, NOVA’daki beş ilçeye dağılmış birkaç polisin ve onların suç muhbirlerinin isimlerini içerdiği ortaya çıkmıştı.

Hugo’nun babası bu bilgileri ele geçirmişti. Listedeki tüm polisleri ve muhbirlerini ortadan kaldırarak listede aşağı doğru ilerlemeyi planlıyordu. Babasını etkilemek isteyen Hugo, listedeki isimlerden biri olan Nash’i vurmaya karar vermişti.

Ancak başarısızlıkla sonuçlanan iş babasının gazabına uğra-

masına neden olduğu için, bilgileri çalıp en yüksek teklifi vere-
ne satmanın daha kârlı olacağını düşünmüştü.

Bu bilgilerin tamamını kız kardeşim vermişti. Tina turuncu
bir tulumun içinde kanarya gibi ötüyordu ve verdiği bilgiler bu
suç ailesinin herhangi bir parçasını çökertecek olursa diye ceza-
sını hafifletecek bir anlaşma yapmaya çalışıyordu.

Tina parmaklıklar ardındayken vasiliğe giden yol olabildi-
ğince açıktı. Buna rağmen, uzun bir yol olacaktı ama en azından
büyük engelleri ortadan kaldırmıştık.

Duncan Hugo hâlâ dışarıda bir yerlerde olsa da polis eyale-
tin her yerinde onu arıyordu. Özgürlüğünün yakında sona ere-
ceğine dair bir his vardı içimde.

“Daha fazla çocuk,” dedi Knox pürüzlü bir sesle.

“Ne?” diye sordum dudaklarından geri çekilerek.

Kalçalarını ileri doğru itip kendini en derinlerime bastırdı.

“Daha fazla çocuk istiyorum.”

Kaslarımın onu kavrayıp çektiğini hissettim, boşalmak üze-
re olduğumun farkındaydım. “Ne?” diye tekrarladım aptal bir
şekilde.

“Way harika bir abla olur,” dedi Knox. Kurt gibi sırtarak
parmaklarını elbisemin boyun kısmına geçirdi ve hem elbisemi
hem sutyenimi aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Başını
eğerek ağzını gergin meme ucumun bir santim üzerinde gezdir-
di. “Buna hazır mısınız?”

Çocuk istiyordu. Benimle ve Waylay’le bir aile kurmak is-
tiyordu.

Kalbim patlamak üzereydi. Vajinam da öyle. “E-Evet,” de-
meyi başardım.

“Güzel.” Ağzını göğsüme doğru indirirken kendini
beğenmiş, zafer tatminiyle dolu ve çok seksi görünüyordu.

Geriye doğru eğilerek beni sonuna kadar soymasını sağ-
ladım.

Hâlâ dünyayı sarsan bir orgazmın ortasındaydım ama sonun-
da içimden çıkmadan durdu ve beni orada tuttu. Boşalmasının ilk
sıcak akıntısını hissettiğimde derinlerden gelen bir inilti çıkardı.

“Seni seviyorum, Naomi,” diye mırıldandı dudaklarıyla çıplak tenime taparken.

“Be-ben-” Ancak yakınlığımızın her saniyesinin tadını çıkarmaya çalışıyormuş gibi içime girip çıkmaya devam ederken bile bir eliyle ağzımı kapatmayı unutmadı.

“Daha değil, bebeğim.”

Olayın üzerinden bir hafta geçmişti. İlk “seni seviyorum” sözlerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ karşılık vermemeye izin vermiyordu. “Yakında mı?” diye sordum.

“Yakında,” diye söz verdi.

Ben dünyanın en şanslı kadınıydım.

Bakması gereken bir şey olduğunu söyleyerek odadan ilk önce çıktı. Hâlâ saçımı ve elbisemi düzeltmeye çalışırken bakacağı şeyin bir kaya tırmanış duvarı ya da sıcak hava balonu olmamasını umarak odadan çıktığımda, bodrumdan çıkarıp fuayeye taşıdığım çiçek desenli sandalyeye tünemiş Liza’yla karşılaştım.

“Beni korkuttun!”

“Düşünüyordum da,” dedi uzatmaya gerek duymadan. “Bu ev, yaşlı bir kadın için fazla büyük.”

Parmaklarımı saçlarımdan ayırdım. “Satmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?” Bu evi onsuz düşünemiyordum. Onu da bu ev olmadan düşünemiyordum.

“Hayır, burada çok fazla hatıra var. Çok fazla yaşanmışlık. Kulübeye geri taşınmayı düşünüyorum.”

“Ya?” Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. Buna ne karşılık vereceğimi bilemiyordum. Waylay’le bir noktada kulübeye geri taşınacağımızı varsaymışım. Ama şimdi bunun, Liza’nın bizi evden çıkarma yöntemi olup olmadığını merak ediyordum.

“Buranın bir aileye ihtiyacı var. Büyük, karman çorman bir aileye. Şenlik ateşlerine, bebeklere. Ukala gençlere ve köpek-
lere.”

“Eh, köpekleri var zaten,” diye belirttim.

Hemen başını salladı. “Aynen, o zaman anlaştık.”

“Nasıl anlaştık?”

“Kulübeyi ben alıyorum. Sen, Knox ve Waylay buraya geçiyorsunuz.”

Ağzım bir karış açık kalırken beynim bir düzine yeni mobilya yerleştirme fikrini gözden geçirmeye başlamıştı.

“Ee, ben... ne diyeceğimi bilemiyorum, Liza.”

“Söyleyecek bir şey yok. Bu hafta Knox’la bu konuyu konuştum zaten.”

“Ne dedi peki?”

Sanki ondan kırmızı eti bırakmasını istemişim gibi bana baktı. “Ne söyleyeceğini sanıyorsun ki?” diye sordu, sesi hoşnutsuz geliyordu. “Dışarıda senin kıza bu kasabanın gördüğü en iyi partiyi vermiyor mu? Şimdiden düğün planları yapmıyor mu?”

Başımı salladım, şu anda konuşamıyordum. Önce Waylay’ın partisi. Sonra çocuk sahibi olmakla ilgili yaptığımız konuşma. Şimdi de hayallerimdeki ev. Knox *benden* istediğim her şeyin bir listesini yapmamı ve hepsini gerçekleştirmeye koyulmamı talep etmiş gibi hissediyordum.

Liza uzanarak elimi sıktı. “Güzel sohbetti. Gidip şu pastaları kesecek miyiz diye içeriye bir bakayım.”

Stef koridorda belirlediğinde, Liza’nın boş bıraktığı sandalyeye bakmaya devam ediyordum.

“Waylay’ın sana ihtiyacı var, Witty,” dediğinde şaşkınlığımı üzerimden attım.

“Tamam. Waylay nerede?”

Başparmağını arka bahçeye doğru uzattı. “Arka tarafta. Sen iyi misin?” diye sordu bilmiş bilmiş sırtarak.

Başımı iki yana salladım. “Knox beni kısa bir sevişme için kaçırdı, benden çok fazla çocuk yapmak istediğini söyledi ve Liza bu evi bize verdi.”

Stef kısık sesle ıslık çaldı. “Bir tane içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Ya da yedi kadeh içkiye.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bana yemek odasına kadar eşlik etti, orada iki flüt kadeh şampanya bizi bekliyordu. Birini bana uzattı ve kış bahçesinin kapılarından açık balkona çıktık.

“SÜRPRİZ!”

Knockemout sakinlerinin büyük bir kısmı aşağıdaki avludan tezahürat yaparken bir adım geri çekilerek elimi kalbime götürdüm.

“Bu sürpriz bir parti değil, çocuklar,” dedim.

Bir kahkaha dalgası koptu. Neden herkesin bu kadar mutlu görüldüğünü merak ettim, bir şey bekliyormuş gibi görünüyordlardı.

Ebeveynlerim, Liza ve Waylay’le birlikte balkonun kenarında durmuş sırtlıyorlardı.

“Neler oluyor?” Stef’e döndüm ama o da geri giderek bana öpücükler göndermeye başlamıştı.

“Naomi.”

Döndüğümde sevdiğim adamın arkamda durduğunu gördüm, yüzü o kadar ciddiye ki bu görüntü karşısında içim çekiliyordu.

“Sorun ne?” diye sorarken kendi etrafımda dönüp birinin yaralı ya da kayıp olup olmadığına baktım. Ama tüm tanıdıklarımız buradaydı. Değer verdiğimiz herkes burada, bu bahçede durmuş gülümsüyordu.

Knox’un elinde bir kutu vardı. Küçük, siyah, kadife bir kutu.

Aman Tanrım.

Omzumun üzerinden Waylay’e baktım, partisini mahvettiğim için endişelenmişim. Bugün ona aitti, bana değil. Ancak o, yüzünde bugüne dek gördüğüm en büyük gülümsemeyle annemin elini tutmuş, olduğu yerde zıplamakla meşguldü.

Knox tekrar, “Naomi,” dedi.

Ona dönerek parmaklarımı ağızma bastırdım. “Evet?” Sorum, boğuk bir çığlık gibi çıkmıştı.

“Sana bir düğün istediğimi söyledim.” Başımı salladım, artık sesime güvenmiyordum. “Ama nedenini söylemedim.”

Bir adım öne çıktı, sonra parmak uçlarımız birbirine değene kadar adım atmaya devam etti.

Tam olarak nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

“Seni hak etmiyorum,” dedi omzumun üzerinden arka tarafa bir bakış atarak. “Ama akıllı bir adam bir keresinde bana asıl önemli olan şeyin, hayatımın geri kalanını seni hak eden bir adam olmaya çalışarak geçirmem olduğunu söylemişti. Ben de öyle yapacağım. Her gün ne kadar şanslı olduğumu hatırlayacağım. Senin için en iyisi olmak adına elimden geleni yapacağım.

“Çünkü sen inanılmaz birisin, Naomi Witt. Güzelsin. Tatlısın. Süslü bir kelime dağarcığın var. İnsanlara görüldüklerini ve duyulduklarını hissettiriyorsun. Kırılan şeyleri yeniden bir araya getiriyorsun. Benim gibi. *Beni* bir araya getirdin. Bana her gülümsediğinde yeniden piyango kazanmış gibi hissediyorum.”

Gözyaşlarım dökülmek üzereydi, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kutuyu açsa da yaşların arasından hiçbir şey göremedim. Knox gibi birine göre yüzük çok abartılıydı ama yine de mükemmeldi.

“Bunu sana bir kere söylemiştim. Şimdi de soracağım. Evlen benimle, papatya.”

Tam olarak sormadığından -daha çok emretmiş gibiydi- bahsetmedim çünkü başımı aşağı yukarı sallamakla meşguldüm.

“Söylemen gerek, bebeğim,” dedi Knox.

“Evet.” Kelimeyi ağzımdan çıkarmayı başarmamın ardından kendimi nişanlığımın o çok sağlam, sıcak göğsünde buldum. Sevdiğim herkes bizim için tezahürat yaparken beni öpüyordu. Öpücüğü böyle bir izleyici kitlesiyle çevrelenmişken çok uygunsuz kaçıyordu.

Sadece bir santim geri çekildi. “Seni çok seviyorum, papatya.”

İçimi kesik kesik çekerken ağlamamaya çalıştım. Pek de asil görünmeyen bir hareketle başımı sallamayı başardım.

“Artık söyleyebilirsin,” diyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. O grimsi mavi gözleri bana tam olarak duymak istediği şeyi söylüyordu.

“Seni seviyorum, Knox.”

“Aynen öyle, bebeğim.”

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bana sıkıca sarıldı, sonra bir kolunu çekerek yan tarafa doğru açtı. Ortaya çıkan Waylay, kolunun altından kayarak gözyaşları içinde bana sırttı. Serbest kalan kolumu ona sardım ve üçümüzü birbirimize bağladım. Waylon başını aramıza sıkıştırarak havladı.

“İyi iş çıkardın, Knox,” dedi Waylay. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Pasta yemeye hazır mısın?” diye sordu Knox.

“Dilek tutmayı unutma, tatlım,” dedim yeğenime.

Bana bakarak sırttı. “Gerek yok ki. Ben zaten istediğim her şeyi aldım.”

Böylelikle gözyaşları geri gelmişti. “Kesinlikle, tatlım. Ben de öyle.”

“Tamam. İşte yeni aile kuralı. Bir daha ağlamanıza izin yok,” dedi Knox. Sesi boğuk çıkmıştı.

Ama bu konuda oldukça ciddiymi. Bu bizi daha çok ağlattı.

O gece parti bittikten, konuklar evlerine gittikten ve Knox beni tekrar soyduktan sonra odamızın karanlığında uzandık. Ben onun göğsüne sarılırken parmakları sırtımda aşağı yukarı miskin çizgiler çiziyordu.

Koridorun sonunda, Waylay’ın odasındaki yarım düzine kız kıkırdıyordu. Liza verdiği sözü yerine getirmek için hiç vakit kaybetmemişti.

Bavulunu ve köpek kaplarını hazırlamıştı, şu anda kulübedeki ilk gecesini geçiriyordu.

“Bugün en güzel günümdü,” diye fısıldadım. Parmağımdaki yüzüğün, banyodan vuran ışığın yansımasıyla parlamasına hayran kalmıştım. Haklıydım. Yüzük çok güzeldi. Kocaman bir pırlanta, her iki yanından üçer küçük taşla çevrelenmişti. Kas dengemi sağlayabilmek için diğer elimle ağırlık kaldırmaya başlamam gerekecekti.

Knox başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Seninle tanıştıgımdan beri her günüm en güzel günüm oldu.”

“Böyle tatlı olma, yoksa yeni aile kuralını bozarım,” diye uyardım.

Altımda hareket etti. “Senin için birkaç şeyim daha var.”

“Knox, alınma ama bu kasabanın gördüğü en iyi doğum günü partisi, Liza’nın evi bize vermesi ve tüm arkadaşlarımızla ailelerimizin önünde seninle evlenmemi isteyişin üzerine başka bir şey daha alabileceğimi sanmıyorum.”

“Sen bilirsin,” dedi Knox.

Sadece on saniye dayanabildim. “Tamam, ver bakalım.”

Doğrulup yatağın yanındaki lambayı yaktı. Sırıtiyordu ve bu yüz ifadesi kalbimin sıvı altına dönüşmesine neden olmuştu.

“Öncelikle, yarın toplanmama yardım etmen gerekiyor.”

“Toplanmak mı?”

“Resmi olarak buraya taşınıyorum. Ama henüz ailenin bu konuda ne istediğini bilmiyorum.”

“Ailem mi?”

“Liza J, evi bize verdi. Ben de kendi kulübemi ailene vereceğim.”

Doğrulurken çarşafı göğsüme kadar çektim. “Kulübeyi aileme vereceksin,” diye tekrarlardım.

Bana kurt gibi baktı. “Kulakların hâlâ çınlıyor mu, papatya?”

“Olabilir. Ya da belki, bana yaşattığın orgazmlar işitme duyumu ağırlaştırıyordur.”

Boynumun arkasından tutup beni kendine çekti. “Annen Waylay’ın okulunda yeni bir iş buldu. Yarı zamanlı rehberlik yapacak. Ocak ayında başlıyor.”

Avuçlarımın tabanlarını gözlerime götürdüm. “Ailem...”

“Knockemout’a taşınıyorlar.”

“Bunu nasıl yaptın? Nasıl... Waylay büyükannesi ve büyük-babasının yanında büyüyecek!” Kurduğum tüm hayaller gerçek oluyordu ve hepsini o gerçekleştiriyordu.

“Anlaman gereken bir şey var, Naomi. Eğer bu dünyada istediğin bir şey varsa, gidip onu senin için alırım. Sorgusuz sualsiz. İstiyorsan senindir. İşte, al bakalım.” Bana bir yığın kâğıt uzattı.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ne olduklarını anlamadan elime aldım. Bir çeşit yasal sözleşmeye benziyordu. “Nedir bunlar?”

“İmza sayfasına gel,” diye talimat verdi.

Sarı işaret pusulasının olduğu yeri açtım. Gördüğüm satıra kız kardeşimin imzası karalanmıştı.

“Vesayet” ve “ebeveyn hakları” kelimeleri sayfadan fırladı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

“Ebeveynlik haklarını sana devretti. Artık resmileşti. Bundan sonra duruşma ya da ev ziyareti yok. Way bizimdir.”

Konuşamıyordum. Nefes alamıyordum. Tek yapabildiğim sessizce ağlamak oldu. “Kahretsin, bebeğim. Bunu yapmandan nefret ediyorum,” diye homurdanarak beni kaldırıp kucığına aldı.

Başımı salladım, kollarımı ona dolayıp sıkıca sarılırken hâlâ ağlıyordum.

“Şimdi sıra benim istediğim şeyde.”

Bana kalırsa, bu adam her şeye sahip olabilirdi. İki böbreğim. En sevdiğim çantam. Ne olursa olsun alabilirdi.

“Bugün benimle dördüncü kez seks yapmaya çalışıyorsan önce biraz *Advil*, bir buz torbası ve bir galon suya ihtiyacım olacak,” diye takıldım hıçkırıklar ve burun çekmelerimin arasından.

Parmaklarını saçlarımın içinden geçirip okşarken kahkahası göğsünde yankılandı.

“Düğünün bir an önce olmasını istiyorum. Seni karım yapmadan önce bir dakikamı daha boşa harcamayacağım. İstedığın her şey senindir. Büyük bir kilise düğünü. Arka bahçede barbekü. Fiyatı beş haneli bir gelinlik. Ama benim tek bir talebim var.”

Tabii ki bu bir rica değildi, talepti. “Neymiş o?”

“Saçında papatyalar olmasını istiyorum.”

SÜPRİZ SON SÖZ

BEŞ YIL SONRA

Knox

Kundağı büyük bir dikkatle verandadaki Waylay'e uzatıp ön cebimden anahtarları çıkardım.

Waylay kundaktaki bebeğin küçük yüzüne ve uzun kirpiklerine bakıp sırttı, sonra tekrar bana baktı.

"İyi iş çıkardınız."

Artık on yedi yaşındaydı ve bir yıl sonra üniversite için bizden ayrılacağını her düşündüğümde kalp çarpıntısı yaşıyordum. Henüz hazır değildim. Fakat yüzündeki ifadeden, kız kardeşleriyle birlikte olmak için aklındakinden daha fazla eve geleceğini biliyordum.

Kız kardeşleri.

Karımın beni hâlâ çıldırtmayı başaran o uzun, uçuşan yazlık elbiselerinden birinin içinde etrafta gezinmesini izledim. Dolaşımın o elbiselerle dolu olmasını sağlamıştım.

Kalçasındaki koluyla sabitlediği miniğin başparmağı ağzındaydı, göz kapakları giderek ağırlaşıyordu.

Naomi'nin kendinden memnun ve yumuşak gülümsemesi bana odaklanmıştı.

O anda bir duygu yoğunluğuyla dolup taşım. Beni hayata döndüren kadına olan sevgimle. Bana her sabah gülümseyerek uyanmam için bir neden veren kadına. Beni pürüzlerimi düzeltecek kadar seven kadına.

Başlangıçta zor zamanlar geçirmiştik. O büyük aileyi kurma

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

hayalimiz planladığımız gibi gitmeyince tekrar zorlanmıştık. Fakat her şeyde yaptığımız gibi bununla da yüzleşmeyi başarmıştık. Birlikte.

Şimdi, üç kızımızla birlikte buradaydık. İki tanesi, şimdiye kadar sakladığımız en büyük sırdı. Yıllarca hazırlandıktan sonra evlat edinme işi kucağımıza düşmüş, telefon geldiğinde odalarını hazırlayacak zamanımız bile olmamıştı. Üç yaşındaki Bridget ve yepyeni kız kardeşi Gillian bir anda buraya gelmişti.

Avucumu karımın yanağında gezdirip ensesini kavrayarak onu kendime çektim. Alnına kondurduğum öpücükten sonra dudaklarımı kızımızın saçlarında gezdirdim.

Anahtarı kilide sokarken, “Annem, babam ve Liza kendilerinden geçecekler,” diye öngörüsünü dile getirdi. “Keşke hepsine tek seferde söylemenin bir yolu olsaydı.”

Bir an için kendi annemin torunlarıyla tanışabilmesini diledim. Büyüyen oğullarını ve bizim seçtiğimiz kadınları görebilmesini. Ama kayıplar sevginin bir parçasıydı.

“Onlara telefon açmadan önce kaç saniye bekleyeceksin?” diyerek takıldım.

“Çişimi yapmam, Bridget’e tatlı bir şeyler getirmem ve Gill-y’ye biberon hazırlamam ne kadar sürerse, işte o kadar.”

“Tatlı!” Kızım aniden uyanıvermişti.

“Dinleyin. Onlar demişken...” dedi Waylay. Yüzündeki sırıtış biraz utangaçtı.

“Ne yaptın, Way?” diye sordum.

“Kimseye özellikle bir şey söylemedim,” diye cevap verdi. “Ama onlara bugün paylaşacak büyük haberlerimiz olduğunu söyledim.”

Tam bu sırada ön kapı içeriden kırılırcasına açıldı.

“Baban ve ben *bütün gün* heyecandan yerimizde duramadık,” dedi Amanda, ellerini kalçalarına yerleştirmiş bir şekilde duruyordu. Lou’nun oturma odasında Nash ve Lucian’la birlikte televizyon izlediğini gördüm.

“Sadece annen öyleydi, ben gayet sakindim,” diye bağırdı Lou.

“Şu büyük haber de ne?” diye sordu Stef. Amanda’nın arkasından gelmişti.

“Aynen. Bu gizlilik neden?” diye sordu kardeşimin karısı.

Yanlarında beliren büyükannem, “Yemek getirdiniz mi?” dedi.

“Bu Waylay’ın futbol bursuyla ilgili bir şey mi?” dedi Wrath. Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne kadar birbirlerini delicesine mutlu ediyor gibi görünürlerse görünsünler, bu motorcunun büyükannemle çıkmasına hâlâ alışamamıştım.

“Ee, çocuklar,” dedi Jeremiah, Stef’in omzunu sıktı.

Ben kenara çekilirken Sloane, Amanda’nın omzunun üzerinden baktı. “Bakın,” dedi soluyarak.

İlk fark eden Amanda oldu. Attığı sevinç çığlığı Lou, Nash ve Lucian’ın bir tehdit aramak üzere çalışma odasından çıkmalarına neden olmuştu. Ayrıca çığlık atılarak uyandırılmaktan hoşnut olmayan bebeği de uyandırmıştı.

Fi mutfaktan çıkıp geldi.

“Bu çığlıklar da neyin nesi...” Kan dondurucu bir çığlık atarak kendi lafını yarıda kesti.

“Bebekler!” Waylay ağlayan Gillian’ı ona uzatırken Amanda da hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bebeklerimiz oldu!”

“Büyükbabana gel,” dedi Lou. Ellerini Bridget’e uzatmıştı. “Söz veriyorum senin için her zaman şekerim olacak.” Bridget bir an için çekinerek tereddüt etti ama şeker kelimesi sihrini gösterince büyükbabasına doğru uzandı.

Yanılmıyorsa kayınpederim de kendi hıçkırıklarını bastırmak zorunda kalmıştı.

Amanda bebeğin minik parmaklarını gıdıklarken, “Ne kadar mükemmel olduğuna baksana,” dedi Sloane’a.

Jeremiah sırtarak, “Bana mesaj atıp kız saçıyla ilgili sorular sormanın nedenini şimdi anlıyorum,” dedi.

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Ona en iyi ürünleri ve şekillendirme tekniklerini sorup durmuştum çünkü kızlarım kasabadaki en iyi saçlara sahip olacaktı.

Waylay'ın erkek arkadaşı Theo öne çıkararak onu kendi tarafına çekti. Gözlerimi çocuğa diktim ama bakışlarım her zamanki gibi sıcak değildi. "Theo," dedim.

"Bay Morgan," dedi.

Kolunu kızımın omuzlarından indirmediği için giderek kontrolümü kaybediyordum.

Naomi kaburgalarımın dirsek attı.

Waylay gözlerini devirerek, "Baba, uslu dur," dedi.

Liza şimdi Gillian'ı tutuyordu ve Nash de Bridget'ı havaya atıp tutarak onu güldürüyordu.

"Sanırım artık pizza yiyebiliriz," dedi Amanda. "Lucian, sen siparişi ver. Lou, gidip Knox'un mezurasını getir."

"Niye ki?" diye sordu Lou.

"Sen ve diğer erkekler gidip kızların yatak odalarını ölçeceksiniz, böylece artık çocuk odalarına başlayabiliriz. Hanımlar, şarap dolabına. Seçmemiz gereken renkler ve temalar, araştırmamız gereken kreşler ve yapmamız gereken alışveriş listeleri var," diye emir yağdırdı Amanda.

Stef, "Ben kadınlarla gidiyorum," dedikten sonra duraksayıp Jeremiah'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Bana da bir bardak ayır," diye seslendi kocası arkasından.

Naomi belime sarılıp beni sıktı. "Seni seviyorum, Knox Morgan," diye fısıldadı.

Bunu duymaktan hiç bıkmamıştım.

"Seni seviyorum, bebeğim." Kollarımdan kurtulduğunda, ayak bileklerinde uçuşan elbisesiyle kadınları yemek odasına kadar takip edişini izledim.

"İyi iş çıkardın, Knoxy," dedi Lina girişte oyalanırken.

Ona sıkıca sarıldım. "İkizleri olan sensin," diye hatırlattım.

"Şu anda, Way'ın odasında uyukluyorlar. Onları unutturma bana."

Bu çatı altında yeni bir nesil yetişiyordu ve ailemiz nihayet tamamlanmış gibi hissettiriyordu.

Arkamdaki açık kapı çalındı. “Baba.”

“Rahatsız ediyor muyum?” İyi görünüyordu. Sağlıklı. İstikrarlı. Tüm bunlar onu her gördüğümde beni şaşırtmayı yeniden başarıyordu.

John Wayne Morgan, tam olarak üç yıldır ayıktı. Kız arkadaşısı ve iki kedisiyle birlikte Washington’da yaşıyordu. Şehir merkezi ve Maryland’deki şubeleriyle genişleyen Hannah’nın Yeri için çok etkili bir bağış toplayıcısı olarak çalışıyordu.

“Waylay mesaj attı. Bana büyük haberlerin olduğunu söyledi. Meşgul olmadığın bir zamanda da gelebilirim.”

“Baba.” Nash kim bilir hangi sebep yüzünden taşıdığı portatif merdiveni yere bıraktı ve onu sırtını sıvazlayarak kucakladı. Babamla aramızı henüz tam anlamıyla düzeltememiştik. Ama her ziyaret, her telefon, tutulan her yeni söz bizi birbirimize bir milimetre daha yaklaştırıyordu.

“Yeni torunlarınla tanışmak için tam zamanında geldin,” dedim.

Babamın yüzü aydınlandı. “Torunlar.”

“Ajans üç gün önce aradı ve ailemize katılmaya hazır iki küçük kızımız olduğunu söyledi,” diye açıkladım durumu. “Onları eve getirene kadar kimseye söylemek istemedik.”

“Torunlar?” dedi yine şaşkınlıkla, sanki dünyanın en şanslı adamıymış gibi görünüyordu. Aramızdaki mesafeden bir milimetrenin daha yok olduğunu hissettim.

“İçeri gel,” dedim. Elimi omzuna koyup onu Amanda’yla Liza’nın boya örneklerini, mevcut tüm dizüstü bilgisayar ve tabletleri masanın üzerine yaydıkları östrojen dolu savaş odasına yönlendirdim.

Sloane bebeği biberonla beslerken, Bridget da masanın ortasında oturmuş halde bir kâsenin içinden kesilmiş üzüm yiyordu. Kızlarımın etrafı sevgiyle, güçlü ve akıllı kadınlarla çevriliydi.

“Duke! Gelebilmene çok sevindim,” dedi Amanda. Baba-

ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

mın yanağına bir öpücük kondurmak için ayağa kalktı. “Gel de yeni kızlarınla tanış!”

Babam kadınların ve Stef’in oluşturduğu çemberin içine çekildi.

Kemerimde bir el hissettim ve hemen ardından karım beni odadan dışarı doğru çekerek çıkardı.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordum keyifle.

Kemerimi çözdü, elimden tutarak beni şöminenin üzerinde düğün fotoğrafımızın asılı olduğu oturma odasına götürdü. Fotoğrafa her baktığımda içim gidiyordu. Naomi kızarmış yanakları ve gelinliğiyle göz kamaştırıyordu, papatyalar saçlarına bir taç gibi örülmüştü. Kolunu Waylay’e sarmıştı. Waylay de uzun, limon sarısı bir elbise ve kendi papatyalarını takma konusunda ısrar etmişti. Gülüyorlardı. Bana gelince... Takım elbisemin içinde oldukça iyi görünüyordum. Karıma ve kızıma bakarken fena halde mutluydum.

Naomi yüzümü ellerinin arasına alarak, “Önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatın kesinlikle çılgınca olacağını biliyorum,” dedi. “Yorulacağımızı, aşırı çalışacağımızı ve her zaman olmasa da çoğu zaman korkudan öleceğimizi biliyorum. Ama sen olmasan bunların hiçbirinin olmayacağını da biliyorum.”

“Bebeğim, eğer burada kontrolden çıkarsan bununla başa çıkamam,” diye onu uyardım.

Kısırlık sorununun bir iyi tarafı da karımın hamilelik hormonlarıyla boğuşmasını izlemek zorunda kalmamamdı. Onun gözyaşlarıyla başa çıkabilirdim ama iyi bir iş çıkaramazdım.

“Ağlamayacağım,” dedi Naomi.

Karım edepsiz bir yalancıydı çünkü o çok sevdiğim ela gözlerindeki parıltıyı şimdiden görebiliyordum.

“Ama sana her günümü hayatımın en güzel günü yaptığını söyleyeceğim. Sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğimi çünkü...”

“Kafamı kıcımdan çıkardım, değil mi?” diye öneride bulundum.

Başını iki yana salladı. “Way ve beni buna değer buldun. Bu hayat için teşekkür ederim, Knox Morgan. Bu dünyada bana istediğim her şeyi vererek böyle bir macera yaşatacak başka kimse yok.”

Nasıl olduysa yine yapmıştı. Naomi’nin içimde kırık bir parça daha bulması ve onu yeniden birleştirmesi beni hep şaşırtıyordu.

“Seni seviyorum, Knox. Olduğun her şey için, tüm yaptıkların için minnettar olmayı asla bırakmayacağım.”

Boğazım korkunç derecede sıkışmıştı. Gözlerimin arkasında çok fazla umursamadığım bir yanma hissi vardı.

Naomi’yi tutup kendime çektim, ardından yüzümü saçlarına gömdüm.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım.

Kelimeler anlamsız kalıyordu. Uyandığımda onun yanımda, bana sarılmış, güvende ve uykuda gördüğümde göğsümde hissettiğim duyguya erişemiyorlardı. Odaya her girişinde güneş ışığını da beraberinde getirdiğinde hissettiklerimin hakkını veremiyorlardı. Gözlerimin içine bakıp ona istediği her şeyi verdiğimi söylediğinde hissettiklerimin yanına bile yaklaşamıyorlardı.

Tüm bunları kelimelerle anlatamadığımdan, hayatımın geri kalanını ona nasıl hissettiğimi göstermek için harcamaya karar verdim.

YAZARIN OKURA NOTU

Sevgili okur,

Bu kitabı 4 Kasım 2021'de saat 11:03'te bitirdim ve anında gözyaşlarına boğuldum.

Kitaba beş ay önce başlamıştım. Claire Kingsley'in sevgili kocası ve benim tatlı arkadaşım David'in aniden vefat etmesinden sadece birkaç gün önceydi. Onun ölümüyle yıkılmakla kalmadım, aynı zamanda iki ay içinde bu dünyayı çok erken terk eden üçüncü arkadaşımın kocasıyla yeni bir kayıp daha yaşadım.

Ezilmiştim. Bırakın en yakın üç arkadaşımın kırklı yaşlarında trajik bir şekilde dul kalacağı bir dünyayı, David'siz bir dünya olabileceği bile hiç aklıma gelmemişti.

Kitaba başladığımda ne hakkında yazacağımı bilmiyordum. Yarısına geldiğimde bile hâlâ emin değildim ama şimdi bitirdim ve sonunda anladım. Bu kitap, o aşk hikâyesinin nasıl biteceğini bilsek de birini sevmek için gereken cesaret duygusuyla ilgili. Korku yerine sevgiyi tekrar tekrar seçmekle ilgili.

Cehennem gibi acıtacağını bilsek bile ortaya çıkmak ve cesur olmakla ilgili.

Knox'un sevdiği birini kaybetme ve dağılma korkusu benim için çok gerçekti. Bu hikâyeyi yazarken kendi keder ve korkularımın çoğuyla başa çıkmaya çalıştım. Zaman zaman arkadaşlarımın yaşadığı kaybı atlatamadım. Diğer zamanlarda ise kaybının yıkıcı olduğu birini bu kadar çok sevdiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlayacak kadar aklım başımdaydı.

Hepimizi için dileğim, tüm kalbimizle öyle sevmemizdir ki ayrılık vakti geldiğinde yaşayacağımız tek pişmanlık, ilişkilerimizde nitelik değil nicelik var olmak olsun ki hayatımızın geri kalanına renk, tat ve doku veren şeyin kaybın acısı olduğunu hepimiz anlayalım.

Okuduğunuz ve cesur olduğunuz için teşekkür ederim, dostlarım.

Öpücükler,

Lucy